Παρνασσός

'Αρχίζει ἡ χορευτική κίνησις...

«Ἕνα ταγκὸ εἶν'
ἀρκετὸ νὰ μὲ ξεχάσῃς ! ...»

(Γελοιογραφία τοῦ ἐκ τῶν καλλιτεχνικῶν συνεργατῶν μας κ. Ε. Τερζοπούλου, ἐκτιθεμένη εἰς τὴν Ἔκθεσιν Σκιτσογράφων)

Π
Π30

Παρνασσός

'Η χαρὰ τοῦ χιονιοῦ

Ἡ λευκὴ νύμφη τοῦ βορρᾶ μᾶς ἦλθε ἐφέτος πρόωρα καὶ οἱ Ἕλληνες σκιὲρ ἐξεστράτευσαν στὰ βουνά μας γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ὀμορφιὰ τοῦ χιονιοῦ. Στὴν εἰκόνα μας μιὰ ἀπὸ τὶς γνωστὲς Ἀθηναῖες σκιὲζ ὅπως τὴν εἶδε ὁ ἐκ τῶν ζωγράφων μας κ. Βαρδακώστας τὴν περασμένη Κυριακὴν στὴν Πάρνηθα.

ΣΕΛΙΔ. 32
ΑΡΙΘ. 1
ΔΡΑΧ. 2

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ
19
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 1

Παρνασσός

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36
Τηλέφωνον: 24-532
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΦΟΡΟΣ

Γαϊτανοφρύδου Παπλιόρα μ'

Μόλις ἰφίχθ'ν στὴν Προυτεύ'σαν, πουθόπιρ στὰς 'Ανθήνας κι' σύθουρεὶ ἀκόνισ, τὴν χετζάρα τ' ἐπιλέπσα τοῦ μουλυβούδ' μ' κὶ φέρνουντας κουντὰ στὸν περιεχόμινον τοῦ καυκάλ' μ', δηλουνότ' στοῦ μυαλό μ' τὴν θείαν οὐ πταοίαν τῆς σπαραξικαρδίου ἰμφανίσιους σ', ἰκάθησ' σ' ἰένα τραπιζάκ' τοῦ καφινὲ ποὺ ἰέχ' οὐ μέγας συγχουριανού μ'ς Μισχαντέρας κι' ἀρχίνησ' νὰ 'σ' γράφω τὰ καθίκαστα.

Τί νὰ σοῦ γράψ' κὶ τὶ νὰ σοῦ 'μουλουγήσου ζαχαρουζημουμέν' Παπλιουράκ' μ', 'κειὰ ποὺ οὐράθ'σαν οἱ ὀφθαλμοί 'μ' μόλ'ς ἡ φούντα τοῦ τσαρουχιοῦ μ' βγῆκε λέξου ἀποὺ 'κειὸ τὸ θεριὸ ποὺ μουγγρίζ' καὶ τρώει κάρβουνο,, εἶνε ἀνώτερα ἰπιγραφῆς. Μολοντούτου θὰ προσπαθήσ' νὰ σὶ κατατουπίσ' γιὰ νὰ ξέρ'ς ἐπιτυχῶς σὰν σ' ἰρουτᾶνε περὶ προυτευούσ'ς τοῦ Ἰλλ'νκοῦ Κράτ'ς.

Μόλ'ς τοῦ λοιπὸν σταμάτησ' τοῦ θεριὸ ποὺ σοῦ ἰέγραψα ἀνουτέρου, δηλαδὴς παραπάνου, ἄρπαξα τοῦ τσ'βάλ' ποὺ μοῦ εἶχες δῶσ' γιμάτου συκαρέλια μύγδαλα κὶ σταφ'δις γιὰ νὰ τρώου οὐ ἔρμους κὶ νὰ παρηγουριέμ' ποὺ δὲν θὰ σὶ ἔχ' κοντά μ' κὶ σαλτάρισ' ἰπάν' στὸν καλτηρί μ'. Θὲς ὅμους ἀποὺ τὴν συγκίνησ' μ', θὲς γιατὶ οἱ πρόκις τοὺν τσαρουχιῶν μ' ἤτανε καλὰ ἀκουνισμέν'ς, πῆρα μιὰ θιούροτ' γλύστρα κι' ἄνιφ πουσῶς νὰ τοῦ ἀντ'λφθῶ βρέθ'κα ξαπλουμέν'ς σὰν τὴν φουράδα τοῦ Μπρουκουλίθρα, ἂν θυμᾶσ' ποὺ στραβοπάτησ' στὸν γκριμὸ τοῦ Τσαρνόλακα κι' πισι μέσ' τοῦ ρέμα, Θειὸς σχουρέστ'ν τὴν καψερή.

Σ'κώθηκα μιτὰ πουλλοῦ κόπ' οὐ ἔρμους κὶ τράβηξ' γιὰ τοῦ πορτέλ' ποὺ ἔγλιεπ' νὰ βγεῖν' κι' ἔπισι μέσ' τοῦ ρέμα, Θειὸς σχουρέστ' ν τὴν ριον μὶ ἀδράξ' ἀποὺ τὴ φουστανέλλα.

— Τί ἔχ'ς ἰκεῖ μέσα; μοῦ κρέν' δείχνοντας τοῦ τσ'βάλ' μὶ τὰ συκαρέλια σ' Παπλιοράκ' μ'.

— Κὶ τὶ σὶ γνοιάζ' ἰσένα παληουζαγάρ', τοῦ ἀπάντ'σα βλουσυρῶς, μπᾶς κὶ νουμίζ'ς ὅτ' ἡ Παπλιόρα μ' μοῦ ἔδουκε τὰ συκαρέλια τ'ς γιὰ νὰ γλυκαθοῦνε ξένα γούλια; Ἄει κάτ' ἀνέμ' μὴ βγάλ' τοῦ τσαροῦχ' μ' κὶ σὶ φέρου γυρουβουλιά.

Τοῦ ζαγάρ' ὅμους δὲν χουράτευεν μουσχουζημουμέν' Παπλιαράκ' μ'. Μὶ ἄδραξ' ἀποὺ τοῦ μπράτσ' κὶ μὶ ἔχουσ' ἰντὸς σὶ μιὰ μεγάλ' κάμαρ' σὰν κὶ δαύτ' ποὺ ἰέχ' ἡ θειὰ ἡ Μπαστούρα, καλή της ὥρ', κι' ἀμέσως δυοὺ ἄλλα ζαγάρια ἀρπάξανε τοῦ τσ'βάλ' σ' κὶ τοῦ ἀκουμπήσαντ ἰπάν' σὶ μιὰ μεγάλ' μπαλάντζα.

— Τί κάνετε ἰκεῖ, ἐφούναξα οὐ καψιρός, δὲν τὰ πλήρουσ' στοῦ Παπλιουράκ' μ' γιὰ νὰ δῆτε μήπους μὶ ἔχ' κλιέψ' στοῦ ζύγ'. Ἰέτσ' μοῦ τὰ ἔδουσι λόγου τοῦ διακαοῦς ἔρουτους ποὺ ἔχ' ἰναντίου μ' γιὰ νὰ γλυκαίν' τοῦ γούλ' μ' κὶ νὰ θυμᾶμ'....

'Αλλὰ τὰ ζαγάρια ποὺ νὰ πάρ'ν χαμπάρ'. Ζυγίσανε τοῦ τσ' βάλ' κι' οὐ ἰένας ἀπ' δαύτ'ς ἰέγραψε κάτ' γραφούδια ἰπάνου σὶ ἕνα χαρτούδ' κὶ μοῦ τὰ ἔδουσι κρένοντας:

— Δῶσι μ' εἰκοσιτρεῖς κι' εἴκουσι.

— Γιατί, μουρὲ κουμπάρε; μουνουλόγησα οὐ ἔρμους, τοῦ Παπλιουράκ' μ' μοῦ ἔδουκε τὰ συκαρέλια κὶ σὶ λόγου σ' θὰ πληρῶσ';

Τὰ ζαγάρια, ὅμους, Παπλιουράκ' μ' δὲν πέρνανε ἀποὺ βλουσυρὲς κουβέντες. 'Αρπάξανε τοῦ τσ'βάλ' κὶ «χράπ» τοῦ πετάξανε πίσου ἀποὺ ἰέναν πάγκου.

Τότινες δὲν ἔχασα κὶ ἰγὼ κιρό. 'Αρπάζου τοῦ τσαροῦχ' μ' κὶ ἀρχίζου νὰ τοὺς φέρνου γυρουβουλιά. Ἰφτούνου ἤτανε τοῦ λούρτιμο, Παπλιουράκ' μ'. Δὲν πρόφτασα νὰ βαρέσ' τὴν οὐνδουμικουστὴ πέμπ' τσαρουχιὰ κὶ νάσου κὶ μπουκάρ'ν μέσα στὴν κάμαρ' πέντ' ἐξ ἀντριὰ μὶ κάτ' ρόπαλα στοῦ χέρ' κὶ ὥσπου νὰ στριφουγυρίσ' τοῦ τσαροῦχ' μ' μὶ εἴχανε κάν' τ' ἀλατιοῦ Παπλιουράκ' μ'.

Προυτοῦ προυλάβου νὰ ξεγλυστρήσ' μὶ φόρτουσαν σὶ ἕνα καρουτσέλ' ποὺ τρέχ' μόνου τ' χουρὶς νὰ τοῦ σέρν' γαϊδάρους ἢ μ'λάρ' μὶ πίγανε σὶ ἰένα σπίτ' κὶ μὶ ἔχουσαν σὶ ἰένα σκουτ'νὸ καμαρούλ' σὰν τοῦ παχνὶ ποὺ βάζιτι τὴν π'λάρωσας.

Μόλις σήμερις τοῦ προυὶ μὶ ἀμουλήκανε κὶ ἀμέσους, γαϊτανουφρύδου Παπλιόρακ μ' ἰέσπευσα νὰ σοῦ γράψ' ὅτ' οὐλόκληρους χαίρου ἄκρας ὑγείας ἰκτὸς τῆς πλάτης μ' ποὺ εἶνε μελιανισμέν' κὶ θὰ περάσ' λίαν συντόμους.

Θερμουασπαζόμενους τὴν ἰλίτσα ποὺ βρίσκιτι κάτου ἀποὺ τοῦ δεξιὸ σ'τάκ' σ'

Διατελῶ κατηφὴς ἰκ διακαοῦς ἔρουτους
Μητρούσης ΣΒΕΡΚΙΑΣ οὐ ἴδιους
ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

'Αποζημίωσις

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.— Τί θὰ κάνῃς ὅταν θὰ γίνῃς καλά;

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ.— Θὰ πουλήσω αὐτὰ ὅλα τὰ γιατρικὰ σ' ἕνα φαρμακεῖο!...

ΒΟΤΡΥΣ ΠΕΠΕΙΡΟΣ
ΗΓΟΥΝ: ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (ΠΩΛ ΝΟΡ)

῞Ο Βότρυς Πέπειρος ξύπνησε στὴν πραγματικότητα, σὰν ἀπὸ ὕπνο βαθύ. Ἀμέσως τὰ σκοτάδια ξεδιάλυναν μέσα του. Κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται: Ὑπάρχω; Δὲν ὑπάρχω; Κι' ἂν ὑπάρχω τ' εἶμαι; Κι' ἂν δὲν ὑπάρχω, τί δὲν εἶμαι; Νά—σκέπτηκε ὕστερα (τὸ σκέπτηκε» μὲ «πι» κι' ὄχι «τὸ σκέφτηκε», μὲ «φι») πὼς ὁ Ἄμλετ κατάντησε στὸ «τοῦ μπὴ ὄρ νὸτ τούμπη». Κι' ὄχι μόνο ὁ Ἄμλετ. Ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα στὸν κόσμο, ποὺ σκετίζουνται μὲ τὸν ἄνθρωπο, ἐκεῖ φτάνουνε: Τί εἶμαι, ἂν ὑπάρχω; Καὶ τί δὲν εἶμαι, ἂν δὲν ὑπάρχω; Γιατὶ τὶς ἴδιες σκέψεις θὰ κάνουνε καὶ τὰ σκουλήκια καὶ τὰ μαμούδια κι' ἀκόμα τὰ τρίματα τοῦ πιπεριοῦ, τὰ φύλλα τοῦ ρόδου κ' οἱ βελόνες τοῦ πεύκου. Τί εἶμαι; Τί δὲν εἶμαι;.. Τώρα ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος εἶχε τὴ συναίσθηση πὼς «ἤτανε». Κι' ὄχι μόνο πὼς «ἤτανε» — μὰ καὶ πὼς εἶχε! Ναί, «εἶχε!» Ἦταν ἰδιοχτήτης ἑνὸς «ἀνθρώπου», ἰδιοχτήτης κεφαλιοῦ, κορμιοῦ, ἄκρων — ἄνω καὶ κάτω — μαλλιῶν, μύτης, αὐτιῶν, στόματος, δοντιῶν, φλεβῶν, νεύρων, ἑκατομμυρίων κυττάρων, λογικοῦ, ψυχῆς, μνημονικοῦ κτλ, καὶ καὶ..ἀκόμα καὶ ρούχων... Τί λέει, ἀκόμα καὶ ρούχων; Εἶχε ἀκόμα ὡς καὶ πτῶμα... Μάλιστα, καὶ πτῶμα. Ὅταν, ποὺ λέει ὁ λόγος, θὰ πέθαινε, θὰ εἶχε καὶ πτῶμα. Τὸ πτῶμά του, ποὺ τοῦ «ἀνῆκε». Οἱ ἐφημερίδες δὲ θὰ μποροῦσαν, λόγου χάριν, νὰ μὴν ποῦνε: «Εὑρέθη πτῶμα ἀνῆκον εἰς τὸν Βότρυν Πέπειρον...» Τὸν Βότρυν Πέπειρον... Γιατί, κοντὰ σ' ὅλα τ' ἄλλα, εἶχε καὶ ὀνοματεπώνυμον! Βότρυς Πέπειρος! Ἀλλὰ ἕνα πρᾶμα δὲν εἶχε, μέσα σ' ὅλα τ' ἄλλα. Δὲν εἶχε παρελθόν. Τίποτα... Οὔτε μιὰ στιγμὴ παρελθόν. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἀποκτήση τέτοιο. Ὡς τώρα ὅλο του τὸ παρελθὸν ἦταν ἀκόμα παρὸν καὶ μέλλον... Μέλλον ἄφθονο. Πρὸ πάντων μέλλον. Ἦταν ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος (αὐτὴ τὴ φορὰ ἔτσι τὸ σκέφθηκε τ' ὄνομά του κι' ἐξ ἄλλου δικό του ἤτανε, θἄν τὄκανε ὅτι γούσταρε!) Ἔνε εἶδος δεύτερος Ἀδάμ, ἢ δεύτερος Ἀμλέτος, γεννημένος ἕτοιμος ἄνθρωπος, μὲ ἡλικία καὶ μὲ βάρος...Ναί, εἶχε γεννηθῆ κάποτε, μιὰ μέρα, ἕν' ἀπόγεμα θυμᾶμαι (μιλάω τώρα ἐγὼ ὁ Νικολαΐδης, ὁ Νίκος, ὁ Νίκος Λαΐδης ὕστερα κι' ἀργότερα ὁ Πὼλ Νὸρ) πρὶν ἀπὸ εἴκοσι περίπου ὁλάκερα χρόνια μέσ' ἀπὸ τὸ νοῦ μου κι' ἀπὸ τὸ χάρος τῆς ἀνυπαρξία, καθὼς λένε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁ παράξενος ὁ Βότρυτ Σέπειρορ, ὁ χωρὶς πατρίδα καὶ χωρὶς τίποτα ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νἄρθη στὸν κόσμο ἕνας ἄνθρωπος, δίχως πατέρα καὶ μάννα, δίχως προγόνους καὶ συγγενεῖς καὶ δίχως ἀπογόνους (Γιατὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται στὸν κόσμο, φέρνει καὶ τοὺς ἀπογόνους του) ἕνας ἄνθρωπος τῆς φαντασίας... Μὰ τί τσαμπουνάω... Μήπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε πλάσματα φαντασίας, καὶ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ πατέρα του; Ἔτσι κι' ὁ Σύρτοβ ὁ Σόρειπεπ — ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος, διαβάζοντάς τον ἀνάποδα — εἶχε ἔρθει στὸν κόσμο, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, σὰ γιὸς τοῦ πατέρα του, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν φαντασία μου... Κ' ἦρθε ἕτοιμος, ἄνθρωπος φιαγμένος, πνευματικὸς ρομπὸτ τέλειος, μὲ σάρκα καὶ μὲ ὀστᾶ, κι' ὡστόσο ἄυλος καὶ μπαίγνιο τοῦ μυαλοῦ μου, μὰ μὲ τ' ὄνομά του καὶ μὲ τὴ ζωὴ τὴ δική του τὴν αὐτόνομη... Θυμᾶμαι καὶ τότε, εἶχα στρωθῆ στὴ δουλειά, στὸ γράψιμο γιὰ νὰ τοῦ δώσω ζωὴ στὸ χαρτὶ καὶ νὰ τοῦ φυσήξω πνοή, μὰ δὲν ξαίρω γιατὶ ὁ σπόρος δὲν ἔπιασε. Καὶ μὲ τὸ δίκιο του. Δὲν ἦταν τῆς μοίρας γραφτὸ νὰ γεννηθῆ ἀκόμα, τότες. Κι' ἀλήθεια. Μήπως τὸ ἴδιο δὲ συμβαίνει καὶ μὲ τὴ ζωὴ τὴν ἴδια, τὴν ζωὴ τὴν τρεχούμενη, τῆς πραγματικότητας, ποὺ ἄνθρωποι γενιοῦνται ἀπὸ ἀνθρώπους κι' ὄχι ἀπὸ τὴ φαντασία τους καὶ μεγαλώνουνε καὶ ζευγαρώνουνται καὶ ἄλλους γεννοῦνε; Καὶ μήπως ξέφυγε κανένας ἀπὸ τὴ μοίρα του, σὰν τοῦ τὄχε γραμμένο νὰ γεννηθῆ; Ποιὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ τὸ πῆ καὶ νὰ τὸ βεβαιώση, ἀκόμα καὶ νὰ τὸ καυχηθῆ πὼς ἔμεινε ἀγέννητος στὸν κόσμο; Κι' ἂς λέη ἡ ἐπιστήμη πὼς ὅτι ἀπὸ τὰ πεντακόσια ἑκατομμύρια σπερματοζωάρια, δηλαδὴ ἕνα δισεκατομμύριο μισὰ ἀνθρωπάκια, ποὺ περιέχει κάθε ἐρωτικο σμίξιμο, ἕνα μονάχα φτάνει νὰ κατακτήση τὴ γονιμοποίησι!

Ἔτσι καὶ τὰ γεννήματα τῆς φαντασίας. Πόσα ἑκατομμύρια πολεμᾶνε νὰ σκίσουνε τὰ σκότη καὶ νἄβγουνε στὸ φῶς κι' ὅμως ἕνα μονάχα κάθε τόσο νικάει, παραμερίζοντας ὅλα τ' ἄλλα! Γιὰ τοῦτο βλέπουμε μέσα στοὺς αἰῶνες τόσα λίγα πλάσματα, ποὺ μπόρεσαν νὰ βροῦνε τὴ θέσι τους στὸν κόσμο καὶ τὴ μοῖρα τους στὸν ἥλιο. Κι' ἀληθινὰ εἶνε τόσο λίγα, τόσο ἀφάνταστα λίγα μέσα στὶς χιλιετηρίδες τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἐνῷ πόσοι πολλοί, τρισεκατομμύρια τρισεκατομμυρίων ὑπῆρξαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ γίναν ἀπ' ἀνθρώπους! Γιὰ μετρῆστέ τα: Οὔτε στὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν δὲ φτάνουνε: Ροβινσόν, Γκιούλλιβερ, Χαλιμά, Ἄμλετ, Νάνκελ, Φρανκενστάϊν, Μαριάμπας, Ἀμίμητος καὶ τώρα ὁ Φρανκεστάϊν, Μαριάμπας, Ἀμίμητος καὶ τώρα ὁ Πέπειρος Βότρυς. Τὸ ὅλον ἐννιά.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός: «Οὐ καλὸν τὸν ἄνθρωπον εἶναι μόνον... Ποιήσωμεν ἄνθρωπον καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ...» Ἔτσι, λέει, εἶπε ὁ Θεός.... Μὰ ὁ Θεὸς δὲν εἶπε οὔτε ἔτσι, οὔτ' ἀλλοιῶς. Δὲν εἶπε τίποτα.... Κι' οὔτε εἶχε νὰ δώση λόγο σὲ κανένα... Ἁπλῶς, ἁπλούστατα, τὰ πράματα ἔγιναν ἔτσι: (Ἀντιγράφω ἀπὸ τὴ Γένεση. «Τῷ τε Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ. Καὶ ἐπέβαλε Κύριος ὁ Θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδάμ, καὶ ὕπνωσε· καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς. Καὶ ᾠκοδόμησε Κύριος ὁ Θεὸς τὴν πλευράν, ἣν ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, εἰς γυναῖκα καὶ ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδάμ. Καὶ εἶπεν Ἀδάμ· τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου· αὕτη κληθήσεται Γυνή, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη αὕτη. Ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοί, ὅτε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ᾐσχύνοντο.»

Ἔτσι ἀκριβῶς γίνον τὰ πράματα. Κοιμήθηκε δηλαδὴ ὁ Ἀδὰμ καὶ στὸ ξύπνιο του βρῆκε γυναῖκα ἕτοιμη, ὅπως ἕτοιμος εἶχε βρεθῆ κι' αὐτὸς σὰν ξύπνησε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία, μέσ' ἀπ' τὴν φαντασία τοῦ Θεοῦ. Νά, λοιπόν, κι' ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος. Ἔτσι γεννήθηκε μέσα στὸ νοῦ μου, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἕνα ἀπόγεμα, σχεδὸν βράδι, ποὺ, στεκόμενος μπροστὰ σ' ἕνα ἀναλόγιο, στὸ στασίδι τοῦ ἀριστεροῦ ψάλτη τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιώτισσας, ξέψελνα στοὺς Χαιρετισμούς: «Τὸν βότρυν τὸν πέπειρον ἡ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα....» Τὴν ἴδια τὴ στιγμὴ γεννήθηκε μέσα στὸ τσερβέλο μου ἕνας ἄνθρωπος ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος, μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα κεφαλαία, καὶ μάλιστα νὰ στάζη κρασί... «Οἶνον στάζοντα...»

Μέσα σὲ ἐκκλησιά, λοιπόν, σ' ἕνα ξωκκλήσι, γεννήθηκε ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος, μπροστὰ σ' ἕνα ἀναλόγιο καὶ σὲ μιὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσαν οἱ Χαιρετισμοί, σὲ χρυσὲς ἀράδες, ἀνάμεσα στὰ μανουάλια, στὰ κεριὰ τ' ἀναμμένα, φωτεινὲς δαχτυλιὲς στὸ σκοτάδι, πάνω ἀπὸ γυναῖκες μαυροφορεμένες, ποὺ σκύβανε νὰ μαζέψουνε ἀπὸ χάμω τὸ σταυρό τους. Καὶ γύρω του στέκανε μερικὲς κοπέλλες ὤμορφες, ποὺ τὸ φῶς τῶν κεριῶν τοὺς ἔδινε τὸ χρῶμά του τὸ μελὶ καὶ ποὺ τὸ χρυσαφένιο χνούδι τῶν μαλλιῶν τους ἔφρισσε πάνω στὸν αὐχένα, καθὼς γέρναν τὸ κεφάλι.

Κ' ὕστερα ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος ἔκλεισε τὰ μέσα στὸ τσερβέλο μου ἕνας ἄνθρωπος, ὁ Βόεφτὰ παιδιὰ τῆς Ἔφεσος, γιὰ νὰ ξυπνήση μόλις τώρα, στὸ μέρος τὸ ἴδιο, μέσα σ' ἕνα περιβόλι κατάχλωρο στὴν φθινοπωρινή του σκόλη, στὸν κόσμο τὸν ἴδιο ἀπόξω, μὰ πόσο διαφορετικὸ μέσα!...

Μὰ εἶνε τόσο ἀνάγκη νὰ τοββροῦμε σύντροφο;! Καὶ ἐπέβαλε Κύριος ὁ Θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδάμ, καὶ ὕπνωσε...»

Ἀλήθεια, Βότρυ Πέπειρε, θέλεις γυναῖκα;

(Κ' ἕπεται συνέχεια)

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (Πὼλ Νὸρ)

ΒΟΤΡΥΣ ΠΕΠΕΙΡΟΣ

Μία κυρὰ τὴν τρώει λύπη...

Μιὰ Κυρὰ τὴν τρώει λύπη
γιὰ τὸν ἄνδρα της ποὺ λείπει.

Καὶ τῆς ἔλεγαν πολλές:
Γιατί μόνη σου νὰ κλαῖς,
ποὔχεις μάγουλο σὰν μῆλο,
καὶ δὲν βρίσκεις κ' ἕναν φίλο
τὸν καϋμό σου νὰ τοῦ λές:

Λύπη ποὺ μοιράζεται
κάπως μετριάζεται.

Ἄκουσε, καὶ μὲ τὸ χρόνο
βρῆκε σύντροφο στὸν πόνο,
κι' εἴχανε κι' οἱ δυό τους λύπη
γιὰ τὸν ἄνδρα της ποὺ λείπει.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΓΑΠΗ

(Μιὰ νέα κάθεται στὸ γραφειάκι της καὶ γράφει):

«Ἀγαπημένε μου. Ἔλα ἀπόψε. Ξαίρεις ὅτι μοῦ εἶσαι τὸ πᾶν καὶ ὅτι δὲν σκέπτομαι ἄλλο τίποτε παρὰ ἐσένα».

Κι' ὕστερα μονολογῶντας:

— Σὲ ποιὸν νὰ τὸ στείλω; Στὸν Πέτρο ἢ στὸ Γιαννάκη;

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

'Ο ΠΟΙΗΤΗΣ'

Μὲ κάλεσαν στὸν «Παρνασσόν»,
μετὰ τῶν ἄλλων νεοσσῶν,
ἀλλὰ καὶ μετὰ κολοσσῶν
τῶν τῆς φιλολογίας
καὶ μοὔπαν: «Γράψε τίποτα,
σεμνὰ κι' ὄχι ξετσίπωτα,
πράματα ὡς τώρα ἀνείπωτα,
πλήρη πρωτοτυπίας!
Ξεδιάλεξε τὰ θέματα,
ἀληθινά, εἴτε ψέματα,
ἀλλὰ χωρὶς μπερδέματα
μὲ πρόσωπο κανένα,
διδάχτε τὴ νεότητα,
μὲ τρόπο, μὲ σεμνότητα,
μ' ἐπιφυλακτικότητα
καὶ μὲ καθάρια πέννα!
Γράψε γιὰ τὴ γυμναστικὴ
καὶ γιὰ τὸ σπὸρ καὶ γιὰ τὰ σκί,
γιὰ γράμματα, γιὰ μουσική,
γιὰ ποίηση, γιὰ πρόζα,
γιὰ ὅ,τι ἐσεῖς γουστάρετε,
ὦ ποιητή... ἐνάρετε,
ἔστω καὶ ἂν τὰ πάρετε
μὲ ὅση θέτε πόζα.
Ἡ οἰκουμένη ὅλη γιὰ σὲ
δουλεύει, φίλε μου χρυσέ,
ποὺ παίρνεις τζάμπα ἢ βερεσὲ
ὅ,τι μπροστά σου πέσει,
ἱκανοποιεῖς τὰ πάθη σου
καὶ ἀγαπᾷς τὰ λάθη σου
καὶ ρίχνεις στὸ καλάθι σου
αὐτὸ ποὺ δὲ σ' ἀρέσει!
Γιὰ σένα «ψάλλει τὸ πτηνὸν»
Καὶ συγκινεῖται τὸ κοινὸν
καὶ κάθε πλάσμα ἐρατεινόν,
γιὰ σέν' ἀνθεῖ τὸ κρῖνον
γιὰ σένα ὁ Πάπας ἀσθενεῖ
κ' ἡ μίσσες Σίμψον ἡ κλεινὴ
τὸν Ἐδουάρδον συγκινεῖ
καὶ φρίττει τὸ Λονδῖνον!
Γιὰ σένα ἕρπουν τὰ ἑρπετὰ
κι' ὁ ἀετὸς γιὰ σὲ πετᾷ
καὶ κάνουν ὅλοι σαματᾶ
οἱ δυνατοὶ τοῦ κόσμου,
καὶ τρικυμίζει ὁ ὠκεανός,
γιὰ σὲ βουρκώνει ὁ οὐρανὸς
κ' εἰσ' ὅλωνῶν καὶ κανενός,
σὰν τὸ ἄρωμα τοῦ δυόσμου!
Μπροστά σου στέκετ' ἐνεὸς
ὁ περιούσιος λαός,
γιὰ σένα λέει κι' ὁ θεός:
Αὐτὸς εἶνε παιδί μου!
Τὸ χέρι μου τὸν ὁδηγεῖ
νὰ μὴ σκοντάβῃ ἀπὰ στὴ γῆ!
Γεννήθηκε τὴν ἴδι' αὐγὴ
μὲ τὸ μονογενῆ μου!
Σ' αὐτὸν χρωστᾶτε ὑπακοὴ
καὶ παίρνετ' ἀπ' αὐτὸν πνοὴ
κ' εἶν' ἡ ζωή του ἡ ζωή,
ἡ ἀθάνατη κι' αἰώνια!
Ἀπάνω ἀπ' ὅλ' αὐτὸς περνᾷ
κι' ὅλη τὴν πλάση κυβερνᾷ
κι' ὅταν τὴν ὄψη του γυρνᾷ
φεύγουν μακρυὰ τὰ χρόνια!
Σατυρικός, ἢ λυρικός,
θλιμμένος, εἴτε ἡρωϊκὸς
κ' ἢ ἐμμανής, ἢ στωϊκός,
ὅ,τι θελήση ἂς κάνη!
Τὸ ὄνομά του ὁ Ποιητής,
ἡ κορυφὴ τῆς ἀρετῆς,
ἀπ' τὸ θεὸ μόνο δοτῆς
κι' ἄφθαρτο τὸ στεφάνι!»
Τὰ λόγι' αὐτὰ τὰ ψεύτικα
τ' ἄκουσα καὶ πλανεύτηκα
καὶ ὑπερηφανεύτηκα
καὶ δὲ λέω νὰ πάψω!
Μὰ ὁ Στίχος μου σκαρώθηκε,
τ' ἄσπρο χαρτὶ λερώθηκε,
ἡ στήλη συμπληρώθηκε.
Τὸ νοῦ σας: Θὰ ὑπογράψω!

ΠΩΛ ΝΟΡ

Ἐξομολόγησις

—Ὅταν μοῦ ἠρνήθησαν τὴν χεῖρα της ἤθελα νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο.
—Καὶ σὲ ἠμπόδισαν οἱ γονεῖς της;
—Ὄχι, τὸ ὕψος.

Τὰ Χριστούγεννα ζητήσατε τὸ πανηγυρικὸν φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ».

Ἂς στείλουν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ «Παρνασσοῦ» ὅ,τι κρίνουν δημοσιεύσιμον τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος των, ἢ δημοτικὰ τραγούδια, τοπικὰ ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κ.λ.π.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΜΕΡΟΛΗΠΤΟΝ
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ

ΘΑ ΠΡΟΕΛΘΗ ΕΚ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ "Η ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ;

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ
ΥΠΟ ΕΙΔΙΚΟΥ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

'Από καιροῦ, δύο ἦσαν τὰ διεθνῆ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἠπείλουν νὰ προκαλέσουν νέαν παγκόσμιον σύρραξιν: Τὸ Ἰσπανικὸν καὶ τὸ Κινεζο-Ἰαπωνικόν. Καὶ ἐξ αὐτῶν μὲν ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου ἤρχισε νὰ δημιουργῇ ἐλπίδας, ὅτι, ἔστω καὶ μετὰ πεντάμηνον ἀγρίαν ἀλληλοσφαγήν, δὲν ἀποκλείεται νὰ διευθετηθῇ δι' ἐπεμβάσεως τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ὀργανώσεως ἀνοθεύτου δημοψηφίσματος ὑπὸ τὸν ελεγχον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

'Από ἑβδομάδος, ἐν τούτοις, τὸ μέγα πρόβλημα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, τὸ τῆς ἐπικρατήσεως δηλαδὴ εἰς τὴν ἀχανῆ Κίναν καὶ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, προσέλαβεν ὀξυτάτην μορφὴν διὰ τῆς ἐκραγείσης στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ στρατηγοῦ Τσὰνγκ-Τσουὲ-Λιάγκ (υἱοῦ τοῦ ἄλλοτε δικτάτορος τῆς Βορείου Κίνας στρατάρχου Τσὰνγκ - Τσὸ - Λίν) καὶ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ἀρχιστρατήγου, πραγματικοῦ δὲ δικτάτορος τῆς κεντρικῆς ἐθνικιστικῆς ἐν Νανκὶν κυβερνήσεως τῆς Κίνας (ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ κόμματος Κουὸ-Μὶν τανγκ), στρατάρχου Τσὰνγκ - Κάϊ-Σέκ.

Τὸ πρόγραμμα τοῦ νεαροῦ στρατηγοῦ Τσὰνγκ - Τσουὲ - Λιάγκ, ὑπὲρ τῆς ἑνότητος ὅλων τῶν Κινέζων, ἐθνικοφρόνων καὶ κομμουνιστῶν, στρατιωτικῶν καὶ δημοκρατικῶν, εἰς ἕνα ἱερὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἰαπωνίας, πρὸς ἐκδίωξίν της ἐκ τῶν κατεχομένων ὑπ' αὐτῆς κινεζικῶν, ματσουριανῶν καὶ μογγολικῶν ἐδαφῶν, μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἐν Ἄπω Ἀνατολῇ ἀντίθεσις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἔφθασεν εἰς σημεῖον ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνον, ἡ ὑπογραφὴ δὲ τοῦ γνωστοῦ Ἰαπωνο-Γερμανικοῦ συμφώνου ἐνίσχυσε τὴν παλαιὰν ἐχθρότητα τῆς Κίνας ἐναντίον τῶν Ἰαπώνων, θεωρουμένων ὡς ἐπιδρομέων τῆς χώρας. Τοιουτοτρόπως, ὁ μεταξὺ τῶν Δυνάμεων ἀνταγωνισμός, περιωρισμένος ὁπωσδήποτε εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀπέβη ἤδη τὰ μέγιστα ἐκτεταμένος περὶ τὴν τύχην τῆς Κίνας. Ἅμα τῇ ὑπογραφῇ ἐν Βερολίνῳ τοῦ ἀντισοβιετικοῦ συμφώνου, διεφάνη ὅτι, ὄχι μόνον ἡ Ρωσσία, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ὁλλανδία καὶ πρὸ παντὸς αἱ ἐγγὺς εὑρισκόμεναι Ἡν. Πολιτεῖαι θὰ ἀντέκρουον τὴν Γερμανο-Ἰαπωνικὴν συμμαχίαν, ἐνισχύουσαι τὴν Κίναν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς Ἰαπωνίας. Ἤδη, οὔτε μὴν δὲν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς καὶ οἱ Κινέζοι, ἐθνικισταί, (κομμουνίζοντες ἢ δημοκρατικοί), ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς ὀξυτάτης ἀντιθέσεως τῶν Μεγ. Δυνάμεων καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν εὔνοιαν Ρώσσων καὶ Ἀμερικανῶν, ἐκήρυξαν στρατιωτικὴν ἐπανάσατσιν, ἀποβλέπουσαν, προφανῶς, εἰς τὴν ὀργάνωσιν ἀντιϊαπωνικῆς ἀντιστάσεως.

Βεβαίως, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προΐδῃ τις ἀπὸ τοῦδε τὴν ἔκβασιν καὶ τὸν ἀντίκτυπον τοῦ ἐθνικο-κομμουνιστικοῦ κινήματος τοῦ Τσὰνγκ-Τσουὲ-Λιάγκ, οὔτε ἂν θὰ προκαλέσῃ νέαν διάσπασιν ἢ θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πολιτικῆς ἑνότητος τῆς Κίνας (μὲ βάσιν τὸ πρόγραμμα τοῦ σοσιαλιστοῦ καὶ ὄχι κομμουνιστοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Κινεζικῆς δημοκρατίας Σοὺν-Γιὰτ-Σέν, πενθεροῦ τοῦ στρατάρχου Τσὰνγκ-Κάϊ-Σὲκ) ἀκόμη δὲ ὀλιγώτερον τὴν ἐπίσημον κήρυξιν πολέμου κατὰ τῆς Ἰαπωνίας καὶ τὴν ἔναρξιν ἐχθροπραξιῶν εὐρείας ἐκτάσεως.

Τὸ μόνον βέβαιον, μέχρι τῆς στιγμῆς, εἶνε, ὅτι ὄπισθεν τῆς ἐθνικιστικῆς ἐξεγέρσεως τῆς Κίνας δὲν εὑρίσκεται μόνον ἡ ὀργανώσασα αὐτὴν Ρωσσία, ἀλλὰ καὶ ἡ Μεγάλη Βρεταννία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, ἀνησυχοῦσαι ἐκ τῶν βλέψεων τῆς Ἰαπωνίας καὶ διαβλέπουσαι ἤδη εὐκαιρίαν, ὅπως ἐκτοπισθῇ ἡ Ἰαπωνία ἐκ τῆς Κίνας, μειωθῇ δὲ ἡ ἐπικράτησίς της εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, τὴν ὁποίαν ἐπεζήτησαν ἀμφότεραι αἱ ἀγγλοσαξωνικαὶ Δυνάμεις νὰ ἐξασφαλίσουν διὰ τῆς ἰσχυρᾶς ὀργανώσεως τῆς Σιγκαπούρης ἡ μία, καὶ τῶν νήσων Χαβάϊ, ἡ ἄλλη.

Διερχόμεθα τὴν κρισιμωτέραν ἴσως καμπὴν τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς καὶ ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη δοκιμάζει τὰς ἰσχυροτέρας συγκινήσεις. Γενικὴ ὑπῆρξεν ἀπό τινος ἡ ἐντύπωσις ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ πολέμου. Πρὶν εἰσέλθωμεν ὅμως εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ κρίσιν τῶν τελευταίων γεγονότων, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ χαράξωμεν τὰς κυρίας γραμμὰς τοῦ πολιτικοῦ δράματος.

Μετὰ τὴν εἰρήνην τῶν Βερσαλλιῶν, ἡ ἀνθρωπότης ἐχωρίσθη εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας: ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν δυσηρεστημένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἱκανοποιηθέντων ἐδαφικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν περιλαμβάνονται κυρίως οἱ ἡττημένοι τοῦ μεγάλου πολέμου καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν νικητῶν ὅσοι ἐνόμισαν ὅτι τὰ συμφέροντά των δὲν ἐξυπηρετήθησαν ἐπαρκῶς.

Αἱ δύο αὐταὶ κατηγορίαι, κατόπιν πολλῶν οἰκονομικῶν περιπετειῶν καὶ διπλωματικῶν ζυμώσεων, ἀποκρυσταλλοῦνται σήμερον εἰς δύο ἀντιπάλους παρατάξεις.

'Ολόκληρον τὸν παρελθόντα αἰῶνα, καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη, ἡ Ἀγγλία διατηρεῖ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς κατευθύνσεως. Δύο ὑπῆρξαν τὰ βασικὰ δόγματα τῆς ἐξωτερικῆς της πολιτικῆς: α') Ἀγγλικὴ ἡγεμονία ἐπὶ τῶν θαλασσῶν καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς Μεσογείου, β') ματαίωσις οἱασδήποτε ἡγεμονίας ἐπὶ τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον, ὁ φόβος ἐνδεχομένης Γαλλικῆς ἡγεμονίας ἐπὶ τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης προεκάλεσε τὸν Ἀγγλο-γαλλικὸν ἀνταγωνισμὸν τῆς πρώτης μεταπολεμικῆς δεκαετίας. Ὁ ἀνταγωνισμὸς κατέπαυσε μόνον μετὰ τὴν ἀποσόβησιν μιᾶς τοιαύτης ἡγεμονίας, κυρίως κατόπιν τῆς ἀνορθώσεως τῆς Γερμανίας, τὴν ὁποίαν οὐκ ὀλίγον συνέτρεξεν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ πολιτικὴ τοῦ Λονδίνου προσανατολίζεται καὶ πάλιν πρὸς τὴν Ἀγγλο-γαλλικὴν συνεργασίαν. Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτὴν ἐπεβάλλετο τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον τὸ δόγμα τῆς θαλασσοκρατορίας ἤρχισε νὰ κλονίζεται ἐπικινδύνως· νέος μνηστήρ, μὲ πολὺ σφρίγος καὶ εὐρυτάτας βλέψεις, ἤρχισε νὰ φέρῃ καινὰ δαιμόνια εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ νὰ ὁμιλῇ περὶ λατινικῆς ἢ ἂν θέλετε περὶ Ἰταλικῆς θαλάσσης.

Ἡ ὁρμητική, ἡ κεραυνοβόλος ἀποφασιστικότης τῆς Ἰταλίας, ξεπέρασε τὸ ἀσφαλὲς μέν, ἀλλὰ σημειωτὸν βῆμα τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς.

Ἡ ἐκστρατεία τῆς Ἀβησσυνίας ἀπετέλεσε ἀληθῆ αἰφνιδιασμὸν διὰ τὴν κραταιὰν θαλασσοκράτειραν, ἡ ὁποία ἐντὸς ἐλαχίστων μηνῶν, εὑρέθη πρὸ τετελεσμένων γεγονότων. Ἐὰν ἡ Ἀγγλία ἀνεγνώριζε τὴ δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν, ἡ Ἰταλία ἀσφαλῶς θὰ ἐκηρύσσετο ὁ ἀκραιφνέστερος θιασώτης τῆς εἰρήνης. Εἴδομεν ὅμως ὅτι ἀντὶ τῆς τοιαύτης ἀναγνωρίσεως ἡ Ἀγγλία ἀπήντησε μὲ τὸ πρόγραμμα τεραστίων ἐξοπλισμῶν. Τὸ Φόρεϊν Ὄφφις, ἡ ἰσχυροτέρα καὶ τελειοτέρα διπλωματικὴ μηχανὴ τοῦ κόσμου, ἀμείλικτος τιμωρός, γνωρίζει νὰ ἐκδίδῃ ἐν ἀνάγκῃ τὰ πλέον μακροπρόθεσμα χρεωστικὰ γραμμάτια εἰς βάρος τῶν ἀντιπάλων τῆς Ἀγγλίας. Ἡ τραγικὴ ἐξόφλησις τοῦ τόσον μακροπροθέσμου Ναπολεοντείου γραμματίου βαρύνει ἀκόμη τὴν διπλωματικὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ κύριος κόμβος τῶν σημερινῶν περιπλοκῶν πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὸ Μεσογειακὸν πρόβλημα. Ἡ Ἰταλικὴ πολιτική, πλήρης σοφίας, ὀξυδερκείας καὶ δραστηριότητος, ἐπιθυμεῖ περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν ταχυτέραν τακτοποίησιν τῶν ἐκκρεμῶν λογαριασμῶν μὲ τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ παράτασις τῆς ἐκκρεμότητος δημιουργεῖ εὐνόητον νευρικότητα. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ φαινομενικῶς ἐνίοτε ἀκατάληπτοι καὶ σπασμωδικαὶ κινήσεις τῆς Ἰταλίας — ἢ ἐκδηλώνονται αὐταὶ ὡς ὀρέξεις ἐπὶ τῶν Βαλεαρίδων, ἢ ὡς πλατωνικὴ αἰσθηματολογία παρὰ τὸν Δούναβιν ἢ ἔστω ὑπὸ μορφὴν φιλιππικῶν, ἴσως κατὰ βάθος νὰ μὴν ἀποβλέπουν παρὰ εἰς τὸ πῶς θὰ ἐκμαιεύσουν, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, τὴν ἀναγνώρισιν τῆς Ἰταλικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἀβησσυνίας καὶ γενικῶς τὴν διευθέτησιν τῶν Ἀγγλο-Ἰταλικῶν διαφορῶν εἰς τὴν Μεσόγειον.

'Αλλεπάλληλα πολιτικὰ γεγονότα συνεκλόνισαν τὴν διεθνῆ γνώμην. Καὶ διὰ νὰ μὴ ὀνομάσωμεν παρὰ μόνον τὴν καταγγελίαν τῆς συνθήκης τοῦ Λοκάρνο, τὰς νέας διεθνεῖς ἐπιπλοκὰς συνεπείᾳ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἰσπανίας,— τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γερμανο-Ἰαπωνικοῦ συμφώνου ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ, τὰ ἀπειλητικὰ νέφη εἰς τὸν Εἰρηνικόν, λόγῳ τῶν βλέψεων τῆς Ἰαπωνίας εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν καὶ μάλιστα τὰς ἡμέρας αὐτὰς λόγῳ τῆς μέχρι πολέμου ἐντάσεως τῶν σχέσεων Ἰαπωνίας καὶ Κίνας,— καὶ ἓν ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τῶν ζητημάτων ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, ἀσφαλῶς θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ βαρύνῃ εἰς τὸ παθητικὸν τῆς εἰρήνης καὶ νὰ ἀνάψῃ τὴν μεγάλην πυρκαϊὰν τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ὑπάρχει ὅμως καὶ εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς εἰρήνης κάτι ἄλλο, κατὰ πολὺ σημαντικώτερον, τὸ γεγονὸς ἀκριβῶς ὅτι ἡ παράταξις τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἱκανο-

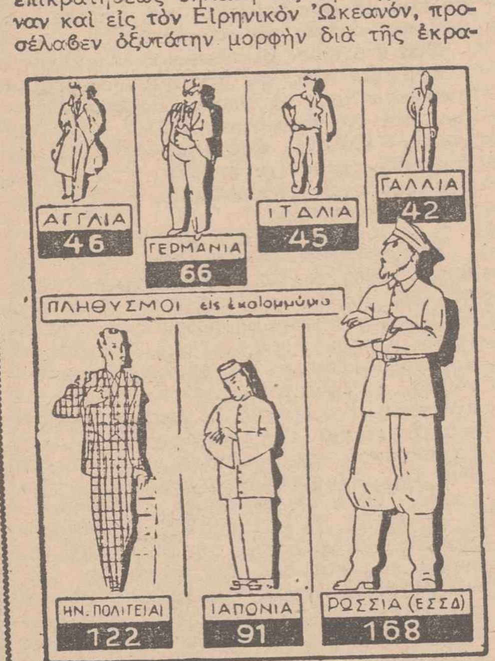

ΠΟΙΑΙ ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ εἰς πληθυσμὸν τῶν κυριωτέρων κρατῶν τοῦ κόσμου

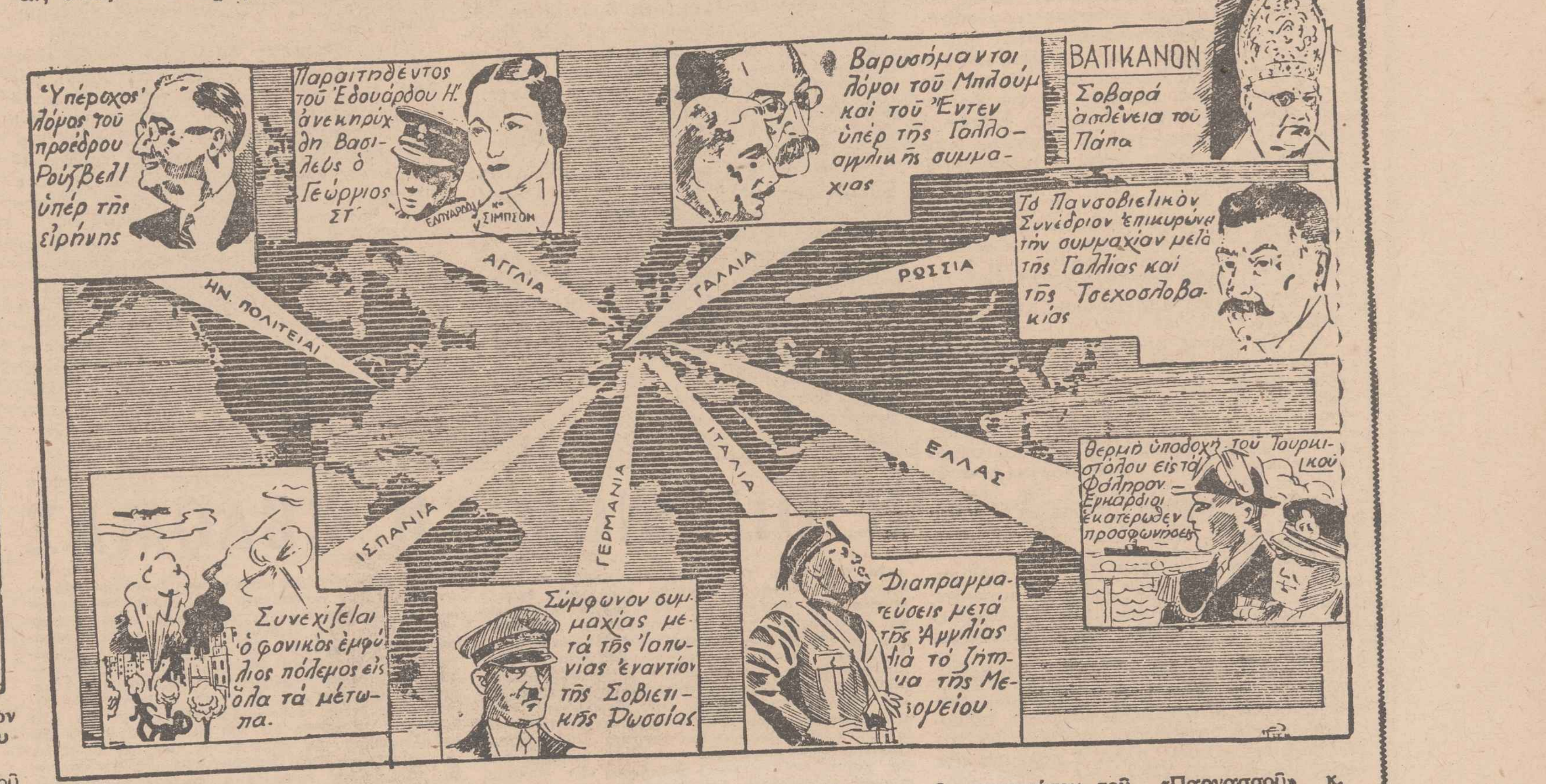
'Υπέροχος' λόγος τοῦ προέδρου Ρούζβελτ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης
Παραιτηθέντος τοῦ Ἐδουάρδου Η' ἀνεκηρύχθη Βασιλεὺς ὁ Γεώργιος ΣΤ'
ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ
ΣΙΜΠΣΟΝ
Βαρυσήμαντοι λόγοι τοῦ Μπλοὺμ καὶ τοῦ Ἔντεν ὑπὲρ τῆς Γαλλοαγγλικῆς συμμαχίας
ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ
Σοβαρὰ ἀσθένεια τοῦ Πάπα
Τὸ Πανσοβιετικὸν Συνέδριον ἐπικυρώνει τὴν συμμαχίαν μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Τσεχοσλοβακίας
ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ
ΑΓΓΛΙΑ
ΓΑΛΛΙΑ
ΡΩΣΣΙΑ
ΙΣΠΑΝΙΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΙΤΑΛΙΑ
ΕΛΛΑΣ
Θερμὴ ὑποδοχὴ τοῦ Τουρκικοῦ στόλου εἰς Φάληρον
Συνεχίζεται ὁ φονικὸς ἐμφύλιος πόλεμος εἰς ὅλα τὰ μέτωπα.
Σύμφωνον συμμαχίας κατὰ τῆς Ἰαπωνίας ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας
Διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Ἀγγλίας διὰ τὸ ζήτημα τῆς Μεσογείου

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ κατ' εἰκονογράφησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου τοῦ «Παρνασσοῦ» κ. Γερ. Γρηγόρη.

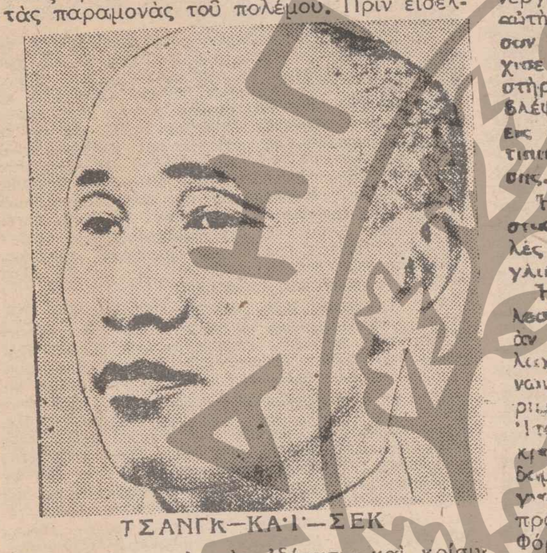

ΤΣΑΝΓΚ—ΚΑΪ—ΣΕΚ

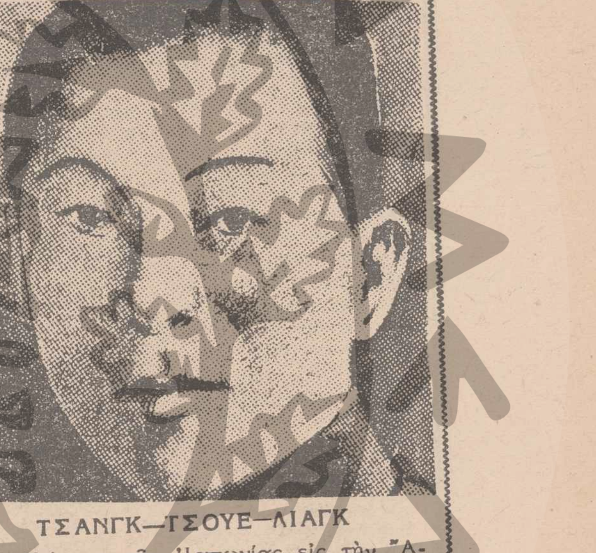

ΤΣΑΝΓΚ—ΤΣΟΥΕ—ΛΙΑΓΚ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρογια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39047

ποιημένων κρατῶν δὲν θέλει τὸν πόλεμον καὶ ὄχι μόνον δὲν τὸν θέλει ἀλλὰ καὶ εἶνε ἀποφασισμένη νὰ τὸν ἀποτρέψῃ μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις.

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ Ἀγγλικὴ διπλωματία ἐγκατέλειψε τελείως τὴν πατροπαράδοτον γλῶσσαν τῶν ἐπιφυλάξεων καὶ διὰ τοῦ στόματος τοῦ κ. Ἔντεν ἐδήλωσε καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅτι ἡ Μ. Βρεττανία ὁριστικῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως τάσσεται εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ Βελγίου ἐν περιπτώσει ἀπροκλήτου ἐπιθέσεως κατὰ τῶν χωρῶν αὐτῶν. Ἡ χειρονομία αὐτὴ ἐπέβαλλεν ἀνάλογον δήλωσιν ἀμοιβαιότητος ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας καὶ μὲ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ἀνέμενον ὅλοι τὰς δηλώσεις τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ντελμπός. Δὲν ἔλειψαν οἱ σκεπτικισταί, οἱ ὁποῖοι ἐφοβοῦντο ἐνδεχομένην ἀσάφειαν καὶ πλατωνικότητα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμβῇ μὲ πρωθυπουργὸν τῆς ἀξίας, τῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν εὐρυτάτων ἀντιλήψεων ἑνὸς Λέοντος Μπλοῦμ. Ὁ κ. Ντελμπὸς ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, εἰς τὸν περίφημον λόγον του τῆς προπαρελθούσης Παρασκευῆς, ἐγένετο ὁ εὔγλωττος διερμηνεὺς τῶν ἀπόψεων τοῦ κ. Μπλοὺμ ὑψώσας τὸν τόνον τῆς φωνῆς του διὰ νὰ δηλώσῃ μὲ κρυσταλλικὴν σαφήνειαν ὅτι ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας, ἡ Γαλλία θέτει «εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Μ. Βρεττανίας ὅλας τὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἔχει εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ἀεροπορίαν»! Τὸν λόγον τοῦ κ. Ντελμπὸς ἐπεσφράγισεν ὁ σοφὸς λόγος, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὴν ἑπομένην ὁ κ. Λέων Μπλοῦμ. Ἡ ἀπήχησίς του εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὑπῆρξε καταπληκτική. Ὁ διεθνὴς τύπος ἐξακολουθεῖ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸ γεγονός, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ βεβαία ἡ ἐν τῷ μέλλοντι στενωτέρα ἀκόμη ὀργάνωσις τῆς συμμαχίας των.

Αἱ δύο αὐταὶ κραταιαὶ χῶραι ἡνωμέναι τόσον ἀρρήκτως, εἶνε ἀρκεταὶ διὰ νὰ ἀποτρέψουν οἱονδήποτε πόλεμον. Ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ μόναι. Εἰς τὸ πλευρόν των εὑρίσκεται ἡ Μικρὰ Ἀντάντ, τὸ Βέλγιον, ἡ Πολωνικὴ φιλία, τὸ Γαλλοσοβιετικὸν σύμφωνον ἡ φιλία τόσων ἄλλων κρατῶν καὶ ἐπὶ πλέον ἡ συμπάθεια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅπως ἔσπευσε νὰ τὴν διατρανώσῃ ὁ κ. Ρούζβελτ εἰς τὸν μνημειώδη φιλειρηνικὸν λόγον τοῦ Μπουένος Ἄϋρες. Ἐνώπιον τοιούτου ἰσχυροῦ φιλειρηνικοῦ συγκροτήματος, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, παραλύει πᾶσα φιλοπόλεμος ὄρεξις, καὶ πᾶσα ἀπειλὴ ἀποβαίνει ματαία.

Ἡ ἱστορία πολλάκις ἀναφέρει σφάλματα κρατῶν, οὐδέποτε ὅμως ὁμαδικὴν παραφροσύνην. Πιθανὸν ἡ παροῦσα ἡμιεμπόλεμος καὶ ταραχώδης περίοδος νὰ παραταθῇ ἐπὶ καιρόν, ἀλλὰ ὁ πόλεμος εἶνε πολὺ μακρυά. Ὁ λόγος τοῦ κ. Ντελμπὸς ἀνοίγει νέας διόδους εἰς τὰς σημερινὰς δυσκολίας. Ὅσα ζητήματα δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ λυθοῦν, θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ ἀναρρωτήριον τῆς χρονίας ἀναβολῆς καὶ παρατάσεως. Αὐτὸ βεβαίως δὲν ἀποκλείει τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ θὰ τονωθοῦν αἱ διπλωματικαὶ ζυμώσεις πρὸς ἀποκρυστάλλωσιν τῶν συμμαχιῶν, καὶ οἱ πολιτικοὶ ἐξοπλισμοὶ θὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἀνιοῦσαν μὲ ταχύτερον ἀκόμη ρυθμόν.

*

Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς εἰρήνης πρέπει νὰ προστεθῇ, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα γεγονότα, καὶ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Τουρκικοῦ στόλου εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα. Ἡ ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τόσον πολύτιμος ἐπαφὴ τῶν κυβερνώντων τὰς ναυτικὰς δυνάμεις τῆς μεγάλης καὶ φίλης μας γείτονος μὲ τοὺς διέποντας τὰς τύχας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ διαπίστωσις ἐκ μέρους τῶν πρώτων ὅτι εἰς τὸ πλευρόν των εὑρίσκεται μία ἀδιαίρετος καὶ ἰσχυρὰ Ἑλλάς, ἑδραιώνουν τοὺς ἀρρήκτους δεσμοὺς τῆς πολυτίμου Ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν εὐγενέστερον φρουρὸν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν λεκάνην τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν πρόποσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε κατὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «Θὰ μεριμνήσωμεν, ὅπως ἡ συμμαχία μας μὴ παύσῃ ἀναπτυσσομένη ὠφελίμως», καὶ περαιτέρω: «Ἐν στενῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῶν δύο ἄλλων συμμάχων μας, τῆς Ρουμανίας, καὶ τῆς Γιουγκοσλαυΐας δὲν θὰ παύσωμεν ὑψίζοντες τὰς κοινάς μας προσπαθείας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, διότι εἰς τὴν εἰρήνην καὶ μόνον ἀποβλέπομεν». Χάρις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν πλαστικότητα ὁ Ἕλλην πρωθυπουργὸς κατώρθωσε νὰ περικλείσῃ εἰς τὰς δύο αὐτὰς φράσεις βαθὺ καὶ ἀπέραντον νόημα, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο στενὸς καὶ πολύστηλος ἀκόμη χῶρος. Ὁ κ. Πρωθυπουργός, διὰ τῆς προπόσεώς του, ὑπῆρξεν ὁ ἑρμηνευτὴς πανελληνίων αἰσθημάτων καὶ πόθων.

★

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παρέλθωμεν ἐν σιωπῇ τὴν τελευταίαν συνταγματικὴν περιπέτειαν τοῦ τέως βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ 8ου. Ἴσως νὰ ἦτο μάλιστα τὸ πολιτικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον, ὑπὸ ἄλλας συνθήκας καὶ εἰς ἄλλην χώραν, θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ τὰς πλέον ὀλεθρίας διεθνεῖς συνεπείας. Μὲ ποίαν ὅμως ἀνακούφισιν ἐθαύμασαν ὅλοι τὸν θρίαμβον τῶν μεγάλων θεσμῶν τῆς μεγάλης χώρας. Πόσον ὁ κόσμος, καὶ κυρίως ὅσοι τὸ εἶχον λησμονήσει, εἶδον νὰ ὀρθώνεται τὸ γιγαντιαῖον ἀνάστημα τῆς μεγαλειτέρας συνταγματικῆς πολιτείας τοῦ κόσμου. Πόσον συγκινητικὴ καὶ σαιξπήρειος ὑπῆρξεν ἡ κραυγὴ τοῦ παραιτηθέντος βασιλέως, ὅταν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς λατρευτῆς του πατρίδος καὶ ὡς τελευταίαν του λέξιν θέλῃ νὰ τονίσῃ ὅτι οὐδέποτε ἦτο δυνατὸν νὰ ἁμαρτήσῃ συνταγματικῶς. Συνηρητικοί, φιλελεύθεροι καὶ ἐργατικοὶ — οὐδεὶς κατεδέχθη νὰ κηλιδώσῃ τὰς πολιτικάς του χεῖρας, ἐμπορευόμενος τὸ δρᾶμα τῆς πατρίδος. Ὁποῖος πολιτισμός! Καὶ πόσον ἰσχυροτέρα καὶ ἀκμαιοτέρα ἐξέρχεται σήμερον τῆς δοκιμασίας ἡ κραταιὰ Δύναμις! Εἶχε δίκαιον ὁ δημοσιολόγος, ὅστις εἶπε: «Αἱ συνταγματικαὶ ἐλευθερίαι τῆς Ἀγγλίας ὀφείλονται εἰς τὸ ἀπέραντον μεγαλεῖον τοῦ παρελθόντος της καὶ εἰς τὰς συνταγματικὰς αὐτὰς ἐλευθερίας θὰ ὀφείλεται ὁλόκληρον τὸ μεγαλεῖον της ἐν τῷ μέλλοντι».

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἐπὶ τῷ πέρατι τῶν ἀσκήσεων τοῦ στόλου καὶ διὰ τὴν ἐναλλαγήν, κατὰ τὰ καθιερωμένα, τῶν ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ μεταξὺ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, τὴν 8ην τρέχοντος ὁ μέχρι τότε ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου ἀντιναύαρχος κ. Οἰκονόμου, ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στόλου, ὁ δὲ μέχρι τότε ἀρχηγὸς αὐτοῦ ὑποναύαρχος κ. Σακελλαρίου, ἐτοποθετήθη ὡς ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ναυτικοῦ Ἐπιτελείου.

Τὴν 10ην τοῦ μηνός, ὡς εἶχε προαγγελθῆ, ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Πάλλα» ἡ μεγάλη συγκέντρωσις τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐξεφώνησε μακρὸν λόγον. Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας φοιτητὰς καὶ φοιτητρίας τοῦ Πανεπιστημίου, τοὺς σπουδαστὰς τοῦ Πολυτεχνείου καὶ τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὡς καὶ ἀντιπροσώπους τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ τῆς σπουδαζούσης ἑλληνικῆς νεολαίας Αἰγύπτου, ὁ κ. Μεταξᾶς ἀνέλυσε καὶ διηκρίνισε τὸν ἐξαιρετικὸν ρόλον τὸν ὁποῖον εἶνε προωρισμένη νὰ διαδραματίσῃ εἰς τὴν ἀναληφθεῖσαν γενικὴν ἀναπλαστικὴν προσπάθειαν ἡ σπουδάζουσα ἑλληνικὴ νεότης καὶ ἐχάραξε μίαν γραμμὴν ἀσφαλοῦς κατευθύνσεως, τὴν ὁποίαν πρέπει αὐτὴ ν' ἀκολουθήσῃ.

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπιβαίνων τοῦ Σεμπλὸν ἀνεχώρησε διὰ Παρισίους ὁ πρίγκηψ Νικόλαος μετὰ τῆς συζύγου του πριγκηπίσσης Ἑλένης, τὴν ἑπομένην δὲ (11ην τρέχοντος) μὲ τὸ ἰταλικὸν ἀτμόπλοιον «Ζάρα» ἀνεχώρησαν διὰ Βενετίαν ἡ πριγκήπισσα Μαρία μετὰ τοῦ συζύγου της πλοιάρχου κ. Ἰωαννίδου.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον (12ην τρέχ.) ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων χορηγηθέντων ὑπὸ τοῦ ὑφυπουργείου Ἐργασίας, προέβη εἰς μακρὰς ἀνακοινώσεις, τονίσας, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι χάρις εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς πολιτικῆς σταθερότητος ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐργατικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀνεργία ὑπεχώρησεν οὐσιωδῶς καὶ τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ. Κατὰ τὰς αὐτὰς πρωθυπουργικὰς ἀνακοινώσεις, ἐνῷ κατὰ τὸν Νοέμβριον 1935 ὑπῆρχον 128 χιλιάδες ἄνεργοι, κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1936 δὲν ὑπῆρχον παρὰ μόνον 47 χιλιάδες, εἰς τὰς ὁποίας περιλαμβάνονται καὶ αἱ 27 χιλιάδες τῶν ἀνέργων καπνεργατῶν. Διὰ τοὺς καπνεργάτας ὅμως ἡ Κυβέρνησις ἤρχισε χορηγοῦσα ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐ.ἔ. ἐπιδόματα, ἅτινα θὰ συνεχισθοῦν μέχρι 15ης Φεβρουαρίου 1937.

Ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ γεγονότα τῆς τρεχούσης ἑβδομάδος, τὸ πλέον ἀξιόλογον εἶνε ἡ λαβοῦσα χώραν τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν συνεδρίασις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱδρύματος τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Μεταξᾶς, ὁ ὑφυπουργὸς τῆς Ἐργασίας κ. Δημητράτος κλπ.

Ὁ κ. Μεταξᾶς ὁμιλήσας πρὸς τοὺς συνέδρους, ἐτόνισεν, διὰ μίαν εἰσέτι φοράν, τὴν ἀνάγκην ὅπως τεθοῦν αἱ καλλίτεραι βάσεις εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ θεσμοῦ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ συνέστησεν εἰς τοὺς ἰθύνοντας τὰ τοῦ ἱδρύματος, ὅπως ἐπωφελοῦνται πάντοτε τῆς πείρας τῶν χωρῶν, ὅπου αἱ Κοινωνικαὶ Ἀσφαλίσεις ἐφηρμόσθησαν.

Μεθ' ὃ καὶ ἀφοῦ ὡμίλησαν καὶ ἄλλοι τῶν συνέδρων, ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι μεταξὺ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, κατὰ τὰς ὁποίας ἐξηλέγησαν πρόεδρος μὲν ὁ πρώην ὑπουργὸς κ. Σπ. Κορώνης, καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου, καὶ Γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου ἀντιπρόεδροι δὲ ὁ κ. Ἠλ. Γούναρης τῶν ἐργοδοτῶν καὶ Ἀναστ. Βουτσινᾶς τῶν ἐργατῶν.

ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις τοῦ παγκοσμίου Τύπου παρουσιάζουν τὰς οἰκονομίας τῶν καθ' ἕκαστα κρατῶν καὶ συνεπῶς τὴν παγκόσμιον οἰκονομίαν ὡς δεικνύουσαν σημεῖα καταφανοῦς ὑφέσεως. Εἰς πολλὰς χώρας ἐμφανίζεται ἤδη αἰσθητὴ ἡ οἰκονομικὴ βελτίωσις, γενικῶς δὲ παρατηρεῖται μία πραγματικὴ ἀνάρρωσις τῶν ἐθνικῶν οἰκονομικῶν ἀπὸ τὰ δυσμενῆ ἀποτελέσματα τῆς μεγάλης κρίσεως. Ἡ αὔξησις τῆς παραγωγῆς πρώτων ὑλῶν εἰς τὰς πλείστας χώρας ἀποτελεῖ ἐνδεικτικὸν τῆς ἀναρρώσεως ταύτης. Αὕτη παρατηρεῖται ἔτι ἐντονωτέρα εἰς τὰς βιομηχανικὰς τῆς χώρας. Ἡ ἐν λόγῳ βελτίωσις εἶνε δυνατόν, φυσικά, ν' ἀποδοθῇ, διὰ πολλὰ τοὐλάχιστον κράτη, εἰς τὸν αὐξανόμενον ρυθμὸν τῶν παραγγελιῶν δι' ἐξοπλισμούς, πάντως ὅμως, ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ἀναζωογόνησις τῆς παγκοσμίου οἰκονομίας εἶνε σταθερὰ καὶ πραγματική. Ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ ἀπετέλεσεν ἤδη ἀπὸ μακροῦ τὴν βάσιν τῆς γενικῆς πολιτικῆς τῶν διαφόρων κρατῶν.

Ὑπάρχουν ἐν τούτοις πολλοὶ οἱ ἑρμηνεύοντες ὡς ἐντελῶς συμπτωματικὴν τὴν παρατηρουμένην ταύτην, ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους ἓξ μῆνας, ἀνιοῦσαν τῆς παγκοσμίου οἰκονομίας, καθ' ὅσον ἐξετάζοντες ταύτης, κυρίως ἐν σχέσει πρὸς τὴν παγκόσμιον πολιτικὴν κατάστασιν, φθάνουν μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ἐρχομένην εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὴν δυσμενῆ ταύτης τῆς τελευταίας ἐξέλιξιν. Καὶ ἀναφέρουν ὡς τὸ πλέον κτυπητὸν παράδειγμα τῆς ἀντιφάσεως ταύτης τὴν ὁσημέραι αὔξουσαν ἀνατίμησιν τῶν τιμῶν τῶν σιτηρῶν εἰς τὰς παγκοσμίους σιταγοράς. Ἡ γενικὴ ἀστάθεια τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, οἱ πανταχόθεν ἐπαπειλούμενοι κίνδυνοι μιᾶς προσεχοῦς συρράξεως, ὁ ὁσημέραι θολούμενος διεθνὴς ὁρίζων, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν ἀρκετὰ δικαιολογητικὰ στοιχεῖα τῆς ἐν λόγῳ ἀνατιμήσεως. Ὁ ρωσσικὸς σιτοβολών, ὅστις ἐτροφοδότει κατὰ μέγα μέρος τὴν διεθνῆ ἀγοράν, ἔκλεισε τελείως τὰς πύλας του πρὸς αὐτήν. Τὰ μεγαλύτερα εὐρωπαϊκὰ κράτη, Γερμανία, Ἀγγλία, Ἰταλία, αὐτὴ τέλος ἡ Ἰαπωνία, ἐν μέσῳ τῆς ἀσταθείας τῶν διεθνῶν ζητημάτων, προβαίνουν εἰς ἀθρόας προαγορὰς σίτου, ὄχι πλέον διὰ νὰ καλύψουν τὰς ἐπειγούσας ἀνάγκας των, ἀλλὰ καὶ πρὸς σχηματισμὸν ἀποθεμάτων διὰ τὴν περίπτωσιν ἐξωτερικῶν ἀνωμαλιῶν. Αἱ προαγοραὶ αὗται ἐξήντλησαν ἤδη τὸ περιθώριον τῆς ἐξυπηρετήσεως καὶ τῶν κρατῶν, ἅτινα δὲν εἶχον τὴν πρόνοιαν ἢ καὶ τὴν δυνατότητα νὰ ἐξασφαλίσουν ὁμοίως διὰ προαγορῶν τὴν σιτάρκειάν των, διατρέχοντα οὕτω τὸν κίνδυνον ὄχι μόνον νὰ ἀγοράσουν ὑπερτιμημένον τὸν ἀναγκαιοῦντα εἰς αὐτὰ σῖτον, ἀλλὰ καὶ νὰ στερηθοῦν τελείως τούτου. Ἡ εἴς τινας χώρας παρατηρουμένη βελτίωσις εἰς τὴν ἐφετεινήν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους, συγκομιδὴν τοῦ σίτου, δὲν λύει δυστυχῶς τὸ πρόβλημα τοῦ σίτου, λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ πλεόνασμα τῆς παραγωγῆς των δὲν θ' ἀρκέσῃ νὰ καλύψῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ἄλλων χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας συνεχίζεται πάντοτε δυσμενὴς ἡ σιτοπαραγωγή.

Τὴν ἀνατιμητικὴν ταύτην τάσιν τοῦ σίτου ἐπιτείνει ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς τῆς ἀσταθείας τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, καὶ ἡ μεγάλη ὕψωσις τῶν ναύλων, ὕψωσις ὀφειλομένη εἰς τὸ ὅτι, μέγα μέρος τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας ἀπασχολεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς μεγάλας μεταφορὰς διὰ τὴν Βόρειον Ἀμερικήν, ἐμφανίσασαν ἐφέτος μεγάλας ἀνάγκας εἰσαγωγῆς εἰδῶν νομῆς διὰ τὴν κτηνοτροφίαν της.

Τὸ ζήτημα τοῦ σίτου ἀπησχόλησεν ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον προέκυψε μὲ τὴν ἀπειλητικὴν ὀξύτητά του, ἀπασχολεῖ δὲ ἔκτοτε σοβαρῶς τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν. Εἰς μίαν τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου συνεζητήθησαν διὰ μακρῶν τὰ ζητήματα τοῦ σίτου καὶ ἐλήφθησαν ὡρισμέναι ἀποφάσεις, ἀφορῶσαι εἰδικώτερον τὴν ἐξασφάλισιν ἐπαρκῶν ἀποθεμάτων εἰς σιτηρὰ καὶ τὴν συγκράτησιν τῆς τιμῆς τοῦ ἄρτου εἰς χαμηλὰ ἐπίπεδα.

Ἡ ἀπό τινος παρατηρουμένη ἀνατιμητικὴ τάσις τῶν τιμῶν εἰς τὰς πλείστας τῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν διαπραγματευομένας ἀξίας, παρουσίασε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τάσεις ὑφέσεως καὶ παραμονῆς τούτων εἰς σταθερὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπίπεδα, ἰδίως εἰς τὰ εἰς δραχμὰς τοιαῦτα, ὡς καὶ εἰς τὰς τραπεζικὰς ἀξίας, μὲ σχετικήν τινα ἀνατίμησιν εἰς τὰς μετοχὰς Τραπεζῶν Ἑλλάδος καὶ Ἐθνικῆς. Συνήθης, τέλος, κίνησις παρετηρήθη εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἀξίας, μὲ ἐμφάνισιν σχετικῆς ζωηρότητος εἰς τὰς ἀκτοπλοϊκάς, ἐξ ὧν μετοχαὶ Μηχαλινοῦ ἐκέρδισαν ἑκατὸν ὁλοκλήρους μονάδας, τῆς ἀνατιμήσεως των ταύτης ἀποδιδομένης εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν κίνησιν τῆς ναυτιλίας.

Εἰς τὸ ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐγένοντο ἐπανειλημμέναι συσκέψεις διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν πινάκων εἰσαγωγῶν διὰ τὸ α' ἑξάμηνον τοῦ 1937. Ἐλήφθη ἤδη ἡ ἀπόφασις, συμφώνως πάντοτε πρὸς τὴν γενικὴν ἐμπορικὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως, ὅπως αὗται μὴ ἀποστῶσι σημαντικῶς τῶν ἤδη ἰσχυόντων. Προβλέπεται πάντοτε ἡ πλήρης ἀπαγόρευσις τῶν ἰδιωτικῶν συναλλαγῶν ὡς καὶ τῶν καθ' ὑπέρβασιν εἰσαγωγῶν. Ἐλήφθη ἐπίσης πρόνοια διὰ τὴν δικαιοτέραν ἀνακατανομὴν τῶν δυναμικοτήτων μεταξὺ παλαιῶν καὶ νέων πραγματικῶν εἰσαγωγέων, εἰς ὄφελος πάντοτε τῶν τελευταίων. Τέλος, διὰ τῶν νέων πινάκων λαμβάνεται ἐξαιρετικὴ πρόνοια ὅπως περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἡ ἐκροὴ συναλλάγματος εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν συνδεόμεθα διὰ συμβάσεων ἀνταλλαγῆς.

Λ. Κ. Τ

Μέγας ἀνάγλυφος χάρτης τῆς Κρήτης

Παριστᾷ ἀνάγλυφον τὴν μορφὴν τοῦ ἐδάφους τῆς Μεγαλονήσου μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας της, σχεδιασθεὶς ὑπὸ τοῦ χαρτογράφου κ. Διαμαντοπούλου.

Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» δρχ. 15. Ἐπαρχ. 20.

ΕΚΛΙΠΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Τὸν παρελθόντα μῆνα, ἔκτος κατὰ σειρὰν — μετὰ τοὺς Ἐλ. Βενιζέλον, Παν. Τσαλδάρην, Γ. Κονδύλην, Ἀλ. Ζαΐμην, Κ. Δεμερτζῆν — καὶ μέσα σ' ἕνα χρονικὸ διάστημα ἑνὸς μόνον ἔτους ἀπέθανεν αἰφνιδίως εἰς τὴν ἐν Ἐκάλῃ οἰκίαν του, ἀπὸ συγκοπὴν τῆς καρδίας, ὁ τέως πρωθυπουργὸς Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου.

Πραγματικά, ποῖος Ἕλλην δὲν ἐγνώριζε εἴτε κατ' ὄψιν, εἴτε ἀπὸ φωτογραφίας του, τὸν ἐκλιπόντα ἄνδρα, ποὺ ἐνῷ οἱ σκιτσογράφοι τῶν ἐφημερίδων τὸν παρουσίαζαν ὡς ἔχοντα.. φοβερὲς καὶ τρομερὲς ἐπαναστατικὲς ἰδέες, ἐν τούτοις στὴν πραγματικότητα ἦταν ἕνας ἁπλός, εἰρηνικὸς καὶ ἥσυχος ἄνθρωπος; Ἁπλὸς στὴν ἐμφάνισι, — ἀκόμη κι' ὅταν ἦταν αὐτὸς στὰ «πράγματα», δηλαδὴ στὴν Ἀρχή — μὲ ἕνα λεπτὸ μπαστουνάκι στὸ χέρι ὁ τέως πρωθυπουργός, ἔκανε τὶς βολτίτσες του στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλοτε γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἑλληνικὰ ἢ ξένα βιβλία ἀπὸ κανένα βιβλιοπωλεῖον, ἄλλοτε γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ φιλικήν του ἐφημερίδα ἢ νὰ πάῃ στὴ Βουλὴ — ἂν εἶχε νὰ συμμετάσχῃ σὲ καμμιὰ συνεδρίασι — καὶ ἄλλοτε γιὰ νὰ κάνῃ ἁπλῶς τὸν περίπατό του.

Σὰν ἕνα εἶδος φιλολογικοῦ μνημοσύνου στὴ μνήμη του, ἂς παραθέσωμε μερικὰ ἀνέκδοτά του, τὰ ὁποῖα παραλαμβάνομεν ἀπὸ ἕνα ὡραιότατο βιβλίο: «Οἱ ἐξέχοντες Ἕλληνες ἀπὸ τὴν καλὴ καὶ τὴν ἀνάποδη» ποὺ εἶχε ἐκδώσει πρὸ διετίας στὴ σειρὰ τῶν ἑβδομαδιαίων βιβλίων του ὁ «Ἀνεξάρτητος».

⁂

Τὸν Μάρτιον λοιπὸν τοῦ 1924, ἐπὶ πρωθυπουργίας του, ἔγιναν στὴν Ἀκρόπολι οἱ γιορτὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Βύρωνος. Ἦταν ἕνα βράδυ μὲ πανσέληνο, ποὺ ἀνέβηκαν στὸν Ἱερὸ Βράχο οἱ ἐπίσημοι καὶ πολὺς κόσμος. Οἱ πρῶτοι, ὅπως συνήθως, κατέφθαναν ὡς τὰ προπύλαια μὲ πολυτελῆ αὐτοκίνητα, οἱ παρατεταγμένοι γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως χωροφύλακες χαιρετοῦσαν καὶ ὁ καθένας πήγαινε στὴ θέσι του. Ὁ πρωθυπουργός, ὅμως, ἀργοῦσε. Ὅλοι τὸν περίμεναν γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἑορτή. Τί εἶχε συμβῆ; Ὁ Παπαναστασίου ἀντὶ νὰ βάλῃ.. τὴν ψηλοκαπελαδοῦρα του καὶ ὅλη τὴν πανοπλία τῶν περιστάσεων αὐτῶν, καὶ νὰ πάῃ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, ντυμένος ἕνα ἁπλὸ κουστοῦμι ἐπῆγε μὲ τὰ πόδια. Χώθηκε στὸ πλῆθος καὶ προχωροῦσε. Ὅταν ἔφθασε στὰ προπύλαια ἕνας σκοπὸς ποὺ δὲν τὸν ἐγνώριζε, τὸν ἐσταμάτησε:

— Ἔ... τοῦ φώναξε. Ποῦ πᾷς ἐσύ; Ἀπαγορεύεται.

— Μά... διεμαρτυρήθη ὁ ἐκλιπὼν πολιτικός.

— Δὲν ἔχει μὰ καὶ ξεμά... πίσω..

— Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, εἶπε τότε ὁ Παπαναστασίου καὶ προχώρησε.

— Κόφ' το ρέ... σαχλαμάρα, ἀκούσθηκε εἰς ἀπάντησιν ἡ φωνὴ τοῦ χωροφύλακος. Καὶ τὸν ἔσπρωξε. Ἔγινε φασαρία, ἐπενέβη, ἄλλος μακαρίτης ἤδη, ὁ Παναγιώτης Ἀραβαντινὸς — ὑπουργὸς τότε — καὶ ἔτσι... ἐπετράπη ἡ εἴσοδος στὸν πρωθυπουργό!...

⁂

Ἐπὶ Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως τὰ ὑπουργεῖα Γεωργίας καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐστεγάζοντο στὸ ἴδιο οἴκημα. Τὰ γραφεῖα τῶν δύο ὑπουργείων — ὁ Παπαναστασίου ἦτο ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας καὶ ὁ κ. Γ. Μερκούρης ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας — ἦσαν τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο. Μιὰ μέρα μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Παπαναστασίου ἕνας ἄγνωστος. Ὁ ἄνθρωπος νομίζοντας ὅτι ἔχει ἀπέναντί του τὸν κ. Γ. Μερκούρη ἄρχισε τὶς διαμαρτυρίες:

— Κὺρ Γιώργη ἔτσι εἴπαμε; τὰ φτιάξατε μὲ τοὺς βενιζελικούς;

Ὁ Παπαναστασίου ἐκατάλαβε φυσικὰ τὴν παρεξήγησι κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἔπειτα ἄνοιξε τὴ θύρα τοῦ γειτονικοῦ γραφείου ὅπου ἔμενε ὁ κ. Γ. Μερκούρης καὶ παρουσιάζοντας στὸν συνάδελφό του τὸν ἄγνωστο, ποὺ εἶχε μείνει ἄναυδος, εἶπε:

— Πάρτονε εἶνε δικός σου!

⁂

Χρήματα ὁ Παπαναστασίου δὲν ἔπαιρνε ποτὲ μαζί του, παρὰ ἐλάχιστα. Τὸν μισθό του τὸν εἰσέπραττε ἡ ἀδελφή του κ. Βούλη Λοπρέστη. Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πάῃ σὲ κανένα ἐπίσημο χορό, γύριζε κι' ἔλεγε στὴν ἀδελφή του:

— Δὲν μοῦ δίνεις καὶ κανένα τάλληρο γιὰ τὴν γκουβαρόμπα;

⁂

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ταβέρνας ἦταν πολὺ συμπαθὴς στὸν ἐκλιπόντα πολιτευτήν. Ἐκεῖ ἔκανε παρέα μὲ λογίους ἢ ἄλλους φίλους του. Κρασὶ ὅμως ἔπινε λίγο. Ἀλλ' αὐτὸ ἀρκοῦσε γιὰ νἄρθῃ στὸ κέφι. Γι' αὐτὸ ἔλεγαν στὴν ταβέρνα:

— Ὁ κ. Πρόεδρος μεθάει μὲ... τὸν ἀέρα.

⁂

Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαναστασίου — ἀλησμόνητος ὡς ἄνθρωπος, ὡς διανοούμενος καὶ ὡς δημόσιος ἀνὴρ — δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἂς εἶνε αἰωνία ἡ μνήμη του.

ΦΙΛΟΣ

Ἄφθαστον εἰς πλοῦτον ὕλης κολοσσόν, εἰκονογραφημένον. ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Θὰ διαβάζετε ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα μὲ μόνον 2 δραχμάς.— Κυκλοφορεῖ εἰς 200.000 ἀντίτυπα.

Παρνασσός
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὸ ἀρχαιότερον Ἑλληνικὸν Περιοδικὸν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία Δρχ. 200
Ἑξάμηνος » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία Δολλ. 10

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΩΡΕΣ Του ΚΑΘΡΕΦΤΗ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Ἕνας Γάλλος στατιστικὸς εἶχε, φαίνεται, καιρὸ γιὰ χάσιμο. Καὶ ὑπελόγισε τὰς ὥρας τῆς γυναικείας ζωῆς, ποὺ περνοῦν ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην. Ἡ γυναῖκα, λοιπόν, ἀπὸ τὰ ἓξ ἕως τὰ δέκα της χρόνια μένει ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην ἑπτὰ λεπτὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ μέσον ὅρον. Ἀπὸ τὰ δέκα ἕως τὰ δέκα πέντε ἕνα τέταρτον. Ἀπὸ τὰ δέκα πέντε ἕως τὰ εἴκοσι πέντε εἴκοσι δύο λεπτά. Ἀπὸ τὰ εἴκοσι πέντε ἕως τὰ τριάντα μισὴν ὥραν. Ἀπὸ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν καὶ πέραν, μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρώτων ρυτίδων καὶ λευκῶν τριχῶν, ἡ ὥρα τοῦ καθρέπτη ἀργίζει νὰ περιορίζεται διὰ τὴν γυναῖκα, οὕτως ὥστε ἂν πιστεύσωμεν τὸν στατιστικόν, καὶ ἡ πλέον φιλάρεσκη κυρία νὰ μὴ ἀσχολῆται περισσότερον τῶν τριῶν λεπτῶν ἡμερησίως ἐνώπιον τοῦ κρυστάλλου της. Τὸ τελικὸν συμπέρασμα τῆς περιεργοτάτης αὐτῆς στατιστικῆς εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν ζωὴν μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία ἔφθασε εἰς μίαν ὡρισμένην ἡλικίαν, σύμφωνα μὲ τὸν γνωστὸν εὐφημισμόν, τριακόσιαι ἡμέραι ἐν συνόλῳ ἔχουν ἀφιερωθῆ εἰς τὸν καθρέπτην.

Χωρὶς νὰ συζητήσωμεν τὰς λεπτομερείας τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν, ἐπὶ τέλους, καὶ μεγάλην σημασίαν, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι μέγα μέρος τῆς γυναικείας ζωῆς ἐξοδεύεται ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην. Τὸ γεγονὸς δὲν μᾶς ἦτο βέβαια, ἄγνωστον.

Τὸ ζήτημα ποὺ ἀνακινοῦν οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Γάλλου στατιστικοῦ εἶνε ἄλλο. Ὁ καιρὸς τὸν ὁποῖον ἐξοδεύει μία γυναῖκα ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην της, εἶναι καιρὸς χαμένος ἢ καιρὸς κερδισμένος; Ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἐπεχείρησα νὰ κάμω μίαν μικρὰν ἀνάκρισιν εἰς στενὸν φιλικόν μου γυναικεῖον κύκλον. Καὶ ἡ ἐρώτησις τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνα ἦτο ἁπλῆ καὶ ταὐτόσημος διὰ νέας καὶ γραίας, ὡραίας καὶ μὴ ὡραίας.

— Τί αἰσθάνεσθε, κυρία μου, ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην σας;

Ὁ ἐπιστημονικὸς χαρακτὴρ τῆς περιεργείας μου μοῦ ἐξησφάλισε προθύμους καὶ εἰλικρινεῖς ἀπαντήσεις:

Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι ὡραιοτέρα ἀπὸ ὅ,τι μὲ νομίζουν καὶ οἱ καλύτεροι θαυμασταί μου, μοῦ εἶπεν ἡ πρώτη.

Αἰσθάνομαι ὅτι δὲν εἶμαι τόσον ἄσχημη, ὅσον μὲ νομίζουν, μοῦ εἶπεν ἡ δευτέρα.

Αἰσθάνομαι ὅτι, μὲ ὅλην τὴν ἡλικίαν μου, διατηροῦμαι ἀρκετὰ καλά, μοῦ εἶπεν ἡ τρίτη.

Αἰσθάνομαι ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας ἕνα γυναικεῖον πρόσωπον ἔχει τὰ θέλγητρά του, μοῦ εἶπεν ἡ τετάρτη.

Ταὐτοτήμους ἀπαντήσεις μοῦ ἔδωκαν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι. Μία γενικὴ δηλαδὴ αἰσιοδοξία καὶ μία εὐνοϊκωτάτη, καθ' ὅλην της τὴν γραμμὴν αὐτοκριτική. Καμμία γυναῖκα δὲν ἦτο ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ὡραιότητα τῶν ἄλλων γυναικῶν, καμμία δυσαρεστημένη ἀπὸ τὴν ἰδικήν της.

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτό; ἠρώτησα κάποιον φίλον μου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχα ἀνακοινώσει τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἀνακρίσεώς μου.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένῃς, μοῦ εἶπε. Σοῦ ἔτυχε ποτὲ νὰ συναντήσῃς στὸ δρόμο σου σπασμένους καθρέπτες; Μπορεῖς νὰ συναντήσῃς σπασμένα πιάτα, σπασμένα φλυτζάνια, σπασμένα ποτήρια, ὅλων τῶν εἰδῶν, τέλος πάντων σπασμένα γυαλικά. Σπασμένον καθρέπτην ἀμφιβάλλω ἂν συναντήσῃς ποτέ σου.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; τὸν ἠρώτησα.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι, ἂν οἱ γυναῖκες δὲν ἔμεναν ἀνεξαιρέτως εὐχαριστημένες ἀπὸ τὸν καθρέπτην των, κάποια θὰ βρισκότανε νὰ τὸν σπάσῃ καὶ νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Καμμία ὅμως δὲν βρίσκεται. Καὶ ὄχι μόνον δὲν σπάζει τὸν καθρέπτη της, εἰς στιγμὴν ἑνὸς τραγικοῦ: «γνῶθι σ' αὐτόν» ἀλλὰ καὶ ὅλες τὸ θεωροῦν ὡς μεγάλη γρουσουζιά, ἂν τύχῃ καὶ σπάσῃ ἕνας καθρέπτης, κατὰ τύχην. Τὰ ἀρχαῖα κάτοπτρα ποὺ βρίσκονται εἰς τοὺς προαιωνίους γυναικείους τάφους εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις, ὅτι μία γυναῖκα βρίσκει καὶ τὸν σκελετόν της ἀκόμη θελκτικόν, ὅταν τὸν βλέπῃ εἰς τὸν ἐντάφιον καθρέπτην της.

Αἱ τριακόσιαι ἡμέραι τοῦ καθρέπτη, τὰς ὁποίας παραδέχεται ὁ Γάλλος στατιστικὸς εἰς τὴν ζωὴν τῆς γυναικός, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀντιπροσωπεύουν ἕναν πραγματικὸν ἀριθμόν. Ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ὑπελόγισε προφανῶς καὶ τὸ καθρεπτάκι, ποὺ φέρνουν διαρκῶς μαζί των αἱ σημεριναὶ γυναῖκες εἰς τὰ τσαντάκια των.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΙΑΡΚΩΣ ΑΝΑΝΕΩΝΕΤΑΙ!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ.— Ἡ Ἀμερικανὶς Μάρτζορι Γῆρσον, ἡ ὁποία λανσάρεται τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα εἰς τὸ Χόλλυγουντ ὡς μία ἀπὸ τὰς πρωταγωνιστρίας ποὺ θὰ ἀναπληρώσουν τούς... γηράσκοντας «ἀστέρας». Ὡς γνωστόν, ὅπως ἀπεκαλύφθη τελευταίως, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὑπερέβη πρὸ πολλοῦ τὰ 30 χρόνια, ἡ Γκραῖης Μοὺρ πέρασε τὰ 36, ἡ Νόρμα Σῆρερ εἶνε 32 ἐτῶν, ἡ Καῒν Φράνσις 37 ἐτῶν, ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ ὁμολογεῖ... μόνον 32, ἡ Μάριον Νταίβις ἔφθασε τὰ 37, ἡ Ζαννὲτ Μακδόναλδ 28, ἡ Ροὺθ Τσάττερτον πλησιάζει τὰ 45!..., ἡ Τζόαν Κράουφορντ πλησιάζει τὰ 33, ἡ Μύρνα Λόου ὑπερέβη τὰ 31, ἡ Κατερίνα Χέπμπουρν ὁμοίως κλπ.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΟ ΧΑΒΑ ΤΟΥ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Δ. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

Ἡ αἴθουσα τῶν συγκεντρώσεων τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου, ὅπου αἰσίως ἔχει μεταφερθῆ ἡ κοσμικὴ κίνησις στὰ τελευταῖα χρόνια εἶχε μεταβληθῆ σὲ σαλόνι τῆς Σατωρού, τῆς Μαιντενόν, τῆς Πομπαδούρ, τῆς Σοφίας Ἀρνούλδ, μιᾶς τέλος πάντων ἀπὸ τὶς διάσημες γυναῖκες τοῦ 18ου αἰῶνος, ὅπου σοφοί, ἄσοφοι, γέροι, νεαροὶ διπλωμάται, μυαλὰ ὅπως ὁ Ἀλαμπέρ, διαβολόγεροι ὅπως ὁ Βολταῖρος, ἐγκέφαλοι ποὺ τοὺς εἶχε ἐξάψει τὸ πρῶτο κρασὶ τῶν θεωριῶν τῶν ἐλευθεριῶν, πολιτικοὶ ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν ἕναν τρόπο ν' ἀσφαλισθῇ τὸ κράτος ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ τρίζῃ, ἄφηναν ὅλα τὰ ζητήματα στὴν ἄκρη καὶ μιλοῦσαν περὶ ἔρωτος. Τὸ θέμα ἦταν γύρω ἀπὸ κάθε τραπεζάκι, σὲ κάθε κύκλο, τὸ μοναδικὸ καὶ θερμὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, σὰν τὸ μόνο ποὺ ὑπῆρχε σὲ μιὰ ἡμερησία διάταξι, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅλοι ἤθελαν νὰ μορφώσουν γνώμην. Τί δουλειὰ ποὺ θὰ εἶχε ἐκεῖ ἕνας πρακτικογράφος.

Μιλοῦσε μιὰ κυρία ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ διπλώσῃ τὸν ἄνδρα της σὲ μιὰ αἴτησι διαζυγίου.

— Μοῦ λέτε ὅτι ὁ καθένας εἶνε ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλῃ; Μὰ ἐπὶ τέλους εἶνε καιρὸς νὰ μάθουν μερικοὶ ὅτι δὲν μποροῦν γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦν τὰ καπρίτσια τους νὰ παίζουν μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου. Μὲ κατηγόρησαν ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου πρακτικὴ καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσω τὴν ἡσυχία μου γιατὶ ὁ ἄνδρας μου ἐγύριζε μὲ τὴ μιὰ καὶ μὲ τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὴν ἀξιοπρέπειά μου καὶ τὰ δικαιώματά μου.

Μιὰ ἄλλη ἔδοσε στὸ μεταξὺ σ' ἕνα αὐτὶ ἐνδιαφερούσας πληροφορίας περὶ τῆς κυρίας. Ἀνάλογη ἀγωγὴ θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε κάμῃ καὶ ὁ ἐναγόμενος σύζυγος. Ἡ γυναῖκά του ἔκανε ἐπίσης τὰ δικά της, πολλὰ καπρίτσια εἶχε κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ ἱκανοποιῇ, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ἐπροτίμησε νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς εἰς βάρος του ἐκδόσεως τοῦ διαζυγίου παρὰ νὰ γελοιοποιηθῇ.

Ποιὸ πέρα ἐστέναζε μιὰ μικρούλα, σουσουραδίτσα δεκαοκτὼ χρόνων κατὰ τὴ μαμά, εἰκοσιδύο ὅπως διεβεβαίωναν ἄλλες μαμάδες, μὲ μάτια ποὺ ἐπρόδιδαν πεῖρα καὶ φλόγες τῶν τριανταπέντε. Αὐτὸν τὸ στεναγμὸ ἀνέλαβε νὰ μετριάσῃ ἡ μαμὰ τῆς μικρῆς, κυρία ποὺ ἦταν βαλμένη στὸ καλοῦπι καὶ στὸ ὕφος τῶν τριανταπέντε, ἦταν ἐπίσης τόσο κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις της — ὅλες ἡ μαμάδες μεγάλων κοριτσιῶν βρίσκονται νὰ ἔχουν παντρευθῆ στὰ δεκάξη — ἀλλὰ πράγματι ἡλικίας καλυπτομένης ὑπὸ βαθυτάτου πέπλου μυστηρίου.

— Ποῦ τὸ βρήκανε γραμμένο νὰ μὴ μπορῇ νὰ παντρευθῇ ἕνας νέος ἕνα κορίτσι καθὼς πρέπει, οἰκογενείας, σὰν τὰ κρῦα νερὰ καὶ ὅταν μάλιστα τοῦ ἔχει δόσει ἱερὴ ὑπόσχεσι, γιὰ μόνο τὸ λόγο ὅτι δὲ θέλει ἡ μπαμπόγρηα ἡ μάννα του, ποὺ σὰν νὰ μὴν τὴ φτάνουν τὰ ἑκατομμύριά της ζητεῖ νὰ τῆς πάῃ προῖκα ὁ γυιός της καὶ ἄλλα. Τὰ χρήματα κάνουν τὴν εὐτυχία; Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω κι' αὐτοὺς τοὺς ἄντρες ποὺ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος τοῦ αἰσθήματός των νὰ πατήσουν πόδι καὶ νὰ κάμουν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐπιβάλλεται. Ἔχω ἄδικο;

Ἡ μικρούλα ἐστέναξεν ἐκ νέου — τὸ διαλυθὲν συνοικέσιον καὶ ὄνειρον ἦταν δικό της — καὶ ὅσοι ἦσαν γύρω συνεφώνησαν, ἀλλὰ μιὰ ἄλλη κυρία πάλι — αὐτὰ τὰ ξέρουν πάντοτε ἡ κυρίες — ἐψιθύρισε σὲ μερικοὺς τί ἀκριβῶς συνέβαινε. Ἡ μητέρα τοῦ νέου δὲν εἶχε ἀρνηθῆ νὰ δώσῃ τὴ συγκατάθεσί της γιὰ τὸ γάμο γιατὶ ζητοῦσε προῖκα, ἀλλὰ εἶχαν βγῆ στὴ μέση μερικὰ περὶ παλαιοτέρου εἰδυλλίου τῆς μικρῆς, τὸ ὁποῖον μάλιστα εἶχεν ἁπλωθῆ εἰς σκανδαλώδεις ἐκτάσεις καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὑποψήφιος εἶχε στρίψει. Καὶ τώρα ἡ μαμὰ τοῦ κοριτσιοῦ τὰ ἔρριχνε στὴν «μπαμπόγρηα».

Ἕνας ἡλικιωμένος κύριος ἠγόρευε πιὸ πέρα.

Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει. Δὲν ἀντιλέγω ὅτι ὁ καθένας μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ, ὅτι ἡ νεολαία ἔχει τὰ ἀπαραβίαστα δίκαιά της, ὅτι ἂν σταματοῦσε ὁ ἔρως θὰ ἔπαυε ἡ ζωή, τὰ χαίρομαι τὰ ζευγαράκια ὅταν τὰ βλέπω στὶς γωνιὲς τῶν δρόμων νὰ κάνουν τὰ περιστέρια, εἶνε εὐλογία Θεοῦ τὸ θέαμα τῶν ἐρωτευμένων, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ λησμονήσουμε ὅτι στὸν κόσμο ὁ καθένας ἔχει τὶς ὑποχρεώσεις του, ὑπάρχουν καθήκοντα ποὺ δὲν τὰ παραβαίνει κανεὶς ἀτιμωρητεὶ καὶ ὅτι ὅπως σὲ ὅλα, ἔτσι καὶ τὸν ἔρωτα πρέπει νὰ τὸν προσαρμόζουν οἱ νέοι πρὸς τὸν ἠθικὸ ἄγραφο νόμο, πρὸς τὴν κοινωνικὴ ἀνάγκη, πρὸς τὰ γενικώτερα συμφέροντα τῆς ζωῆς. Τὸ γυιό μου δὲν θὰ τὸν ἄφηνα ποτὲ νὰ παντρευθῇ μὲ τὴν πρώτη ποὺ θὰ τοῦ προκαλοῦσε τὸ κέφι καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ φαντασθῇ ὅτι πράγματι τὴν ἀγάπησε καὶ τὸν ἀγαπάει κι' ἐκείνη. Ν' ἀγαποῦν, δὲ λέω ὄχι, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ μάθουν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ ὀφείλουν νὰ δαμάζουν τὰ πάθη τους.

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ
"ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ„
ΘΑ ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

— Μόνον οἱ νέοι, τὸν διέκοψε κάποιος, νὰ δαμάζουν τὰ πάθη τους, ἢ καὶ οἱ γεροκολασμένοι;

— Ὅλοι, κύριε, ἀπάντησε αὐστηρῶς ὁ ἡλικιωμένος κύριος.

Βρισκόταν, ἐν τούτοις, στὴν κατηγορία τῶν γεροκολασμένων. Μὲ γυιὸ καὶ κόρη τῆς παντρειᾶς, ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ τὴ μυστική του ζωή, ποὺ δὲν τὴν εἶχε πάψει ποτέ.

Σὲ μιὰ γωνιὰ εἶχεν ἐκραγῆ τὸ ἡφαίστειο κομψῆς κυρίας μὲ μουτράκι ἀγγελικό, μὲ τουαλέττα ποὺ τὸ λεπτό της ὕφασμα ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω ἦταν κομμένο ἀκριβῶς στ' ἀχνάρια τοῦ μαγιὸ ποὺ φοροῦσε τὸ καλοκαῖρι στὴν ἀμμουδιὰ τῆς Γλυφάδας, πειρασμὸς ποὺ θἄπρεπε νὰ τὸν ἐξορκίζουν ὅσοι θέλουν τὴν ἡσυχία τους.

— Δὲν διστάζω νὰ σᾶς φέρω τὴ δική μου περίπτωσι. Ἀτύχησα στὸν πρῶτο μου γάμο. Καὶ δὲν δυσκολεύομαι νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι τότε παντρεύθηκα ἀπὸ ἔρωτα. Τὸ ἀκριβέστερο θὰ ἦταν ἂν σᾶς ἔλεγα ὅτι παντρεύθηκα ἀπὸ μιὰ παρεξήγησι. Ἐνόμιζα πὼς ἀγαποῦσα. Ἡ συμβίωσις μᾶς ἔπεισε καὶ μένα κι' ἐκεῖνον ὅτι εἴχαμε κάμει λάθος. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται λοιπόν, ἐπειδὴ εἶχα μιὰ ἀτυχία, ν' ἀγαπήσω σήμερα ἕναν ἄλλο καὶ νὰ ἰσχυρισθῶ μάλιστα ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο καὶ τὸ μεγάλο μου αἴσθημα;

— Ναί, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι εἶνε στενόψυχοι, τῆς εἶπε κάποιος, καὶ ὅταν τύχῃ μιὰ κυρία ἄψογος, ὅπως ἐσεῖς, ἀλλὰ μὲ παρελθόν, τὸ ὁποῖον...

Ἡ κυρία τὸν διέκοψε:

— Καὶ ποιὰ γυναῖκα ποὺ σέβεται λίγο τὸν ἑαυτό της μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψῃ τέτοια συζήτησι;

— Ἕνας ἄνδρας ὅμως ποὺ ἀγαπᾷ...

— Καλὲ τί μοῦ λέτε. Μὰ ἴσα ἴσα μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπάει μιὰ γυναῖκα μιλάει γιὰ τὸ μέλλον. Δὲν ἀρχίζει τὴν παρελθοντολογία.

Ἡ παρελθοντολογία δὲν συνέφερε καθόλου τὴ χαριτωμένη ζωντοχήρα ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἱστορία της μὲ τὸν πρῶτο της ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς περιπέτειες ποὺ ἠκολούθησαν στὴ ζωή της ἔπειτα.

Τί θὰ εἶχε νὰ διασώσῃ ἕνας πρακτικογράφος ἂν μποροῦσε νὰ κινηθῇ ἐκεῖ μέσα. Θὰ ἐβλέπαμε ὅτι καθένας στὴν γενικὴ αὐτὴ συζήτησι ἀκολουθεῖ τὸ χαβᾶ του καὶ κανονίζει τὴ γνώμη του ἀναλόγως τῆς προσωπικῆς του περιπτώσεως.

Δ. Α. ΚΟΚΙΝΟΣ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΑΕΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἐξεδόθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ διασήμου καθηγητοῦ τῆς Χημείας σὲρ Τζαίημς Ὄλιβερ ἕνα πολύκροτον βιβλίον ἐπιγραφόμενον ὁ «Πόλεμος τῶν Χημικῶν» καὶ τοῦ ὁποίου ὅλα σχεδὸν τὰ κεφάλαια πραγματεύονται τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ διεξαχθῇ ὁ μελλοντικὸς πόλεμος.

Εἶνε τόσον ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος αἱ ἀποκαλύψεις, εἰς τὰς ὁποίας προβαίνει, διὰ τὴν τεραστίαν πρόοδον, τὴν ὁποίαν ἐπετέλεσε, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ Χημεία εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν συνθέσεων δηλητηριωδῶν ἀερίων πρὸς πολεμικὴν χρῆσιν, ὁ γνωστότατος Ἄγγλος καθηγητής, ὥστε μία περίληψις τοῦ ἔργου τούτου διὰ τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν εἶνε ἐπιβεβλημένη.

«Ποτὲ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, γράφει ὁ σὲρ Τζαίημς Ὄλιβερ, ἡ τέχνη τῆς διεξαγωγῆς ἑνὸς πολέμου δὲν παρουσίασε τὴν ἐκπληκτικὴν ἀλλαγὴν μεθόδων καὶ συστημάτων, ὅσην παρουσιάζει κατὰ τὰ τελευταῖα 10 ἕως 15 ἔτη. Παλαιὰ πολεμικὰ ἀξιώματα ποὺ ἐθεωροῦντο ἀκλόνητα διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἐχρεωκόπησαν τελείως καὶ ἔχει σήμερον ἡ τεχνικὴ τοῦ πολέμου ἔτσι προοδεύσει, ὥστε ἀλλοίμονον στὸ κράτος ἐκεῖνο — καὶ τὸ μεγαλύτερο τοῦ κόσμου — ποὺ δὲν θὰ εὑρεθῇ στὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, εἰς περίπτωσιν κηρύξεως πολέμου ἐναντίον του. Θὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ ἡττηθῇ, νὰ κατεξευτελισθῇ καὶ νὰ διαμελισθῇ ἀκόμα, νὰ τοῦ ἀφαιρεθοῦν ἐπαρχίαι καὶ περιοχαὶ πλούσιαι σὲ πρῶτες ὗλες ἢ νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ ὑπογράψῃ συνθήκην μὲ τοὺς πλέον ἀτιμωτικοὺς ὅρους, ἀπὸ ἕνα κράτος ἀσυγκρίτως μικρότερό του σὲ πληθυσμόν, φθάνει τὸ κράτος αὐτὸ νὰ εἶνε τελειότερα ὠργανωμένον ἀπὸ πολεμικῆς ἀπόψεως, φθάνει, δηλαδή, νὰ ἔχῃ τὴν ὑπεροχὴν σὲ πολεμικὲς μηχανὲς καὶ σὲ παραγωγὴν καὶ δυνατότητας χρησιμοποιήσεως δηλητηριωδῶν ἀερίων.

»Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ λοιπὸν ὁ νέος πόλεμος; Μέχρι τώρα καὶ κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἡ στρατηγικὴ τέχνη συνίστατο στὸ νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀναγκαῖα γιὰ τὴ μάχη ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ ἐπέμβῃ στὸ ἀποφασιστικὸ μέρος. Ἡ ὑπεροχὴ τῶν μαχητῶν, νὰ ποῖος ἦτο ἕως τώρα ὁ γενικὸς κανών. Ὁ κανὼν αὐτὸς δὲν ὑπάρχει πλέον. Μόνον ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἐξοπλισμοῦ θὰ ἀποφασίζῃ εἰς τὸ ἑξῆς διὰ τὴν νίκην. Σ' ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο — τὸν ὁποῖον μάλιστα ὅλαι αἱ δυναταὶ προβλέψεις τοποθετοῦν πολύ, πάρα πολὺ κοντά μας, δυστυχῶς — δὲν θὰ κουβαλήσουν καθόλου στὰ μέτωπα στρατιὲς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἐν συγκρίσει μὲ τὶς μᾶζες τῶν στρατιῶν τῆς ξηρᾶς, μιὰ χούφτα ἀνδρῶν μόνο, θὰ κάνῃ τὸν πόλεμο ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ μὲ τέτοια μηχανικὴ ἐνέργεια, ποὺ θὰ ἰσοδυναμῇ καὶ συχνὰ θὰ ξεπερνάῃ κατὰ πολὺ τὴν ἐνέργεια πολλῶν δεκάδων χιλιάδων στρατιωτῶν στὴν ξηρά. Ὁ στρατιώτης στὸν καινούργιο πόλεμο θὰ χάσῃ τελείως τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσωπικοῦ μαχητοῦ. Θὰ γίνῃ, ἁπλούστατα, ἕνας στρατιωτικὸς ἐργάτης ἐπιφορτισμένος μὲ μιὰ πολεμικὴ μηχανή».

»Αὐτὸ ποὺ ἕως τώρα δὲν μποροῦσαν νὰ κατορθώσουν πολυάριθμα συντάγματα μὲ χιλιάδες ἄνδρες τὸ καθένα. Αὐτὸ ποὺ καὶ κατὰ τὸν τελευταῖο ἀκόμη πόλεμο—τὸν εὐρωπαϊκὸ ἐννοοῦμε — ἔμενε ἀκατόρθωτο σὲ πολυάριθμες πυροβολαρχίες μὲ ντουζίνες κανόνια καὶ μὲ ἑκατοντάδες πυροβολητῶν, αὐτὸ θὰ μπορῇ τώρα νὰ τὸ ἐκτελέσῃ ἕνας πιλότος ποὺ θὰ διευθύνῃ τὸ ἀεροπλάνο καὶ ὁ σύντροφός του, ποὺ θὰ ἀδειάζῃ ἐπάνω στὸ σκοπὸ ἑκατοντάδες μπόμπες ἀπὸ ἀέρια.

ΟΙ ΔΡΟΣΙΕΣ ΤΟΥ... ΘΑΝΑΤΟΥ

»Νὰ γιατί ὁ πόλεμος σήμερα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπείρως εὐκολώτερα ἀπ' ὅ,τι μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοτε: Διότι, σήμερα, ὁ πόλεμος μπορεῖ νὰ κηρυχθῇ καὶ νὰ διεξαχθῇ καὶ χωρὶς τὴ θέλησι, ἴσως μάλιστα καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου ἢ τῶν ἐνδιαφερομένων λαῶν. Ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς τεχνικώτατα κατηρτισμένου καὶ ἐφωδιασμένου στρατοῦ καὶ ὁ πόλεμος ἔγινε. Τὴ στιγμὴ ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ (σ. μ. τοῦ βιβλίου, φυσικά, τοῦ δόκτορος Ὄλιβερ), στὰ τεχνικὰ γραφεῖα καὶ στὰ χημικὰ ἐργαστήρια ὅλων τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου, καταγίνονται σ' ἕνα εἶδος προετοιμασίας τοῦ πολέμου, ποὺ δὲν ἔχει καμμίαν ὁμοιότητα μὲ τὰ σχέδια ἐπιστρατεύσεως ποὺ κατήρτιζαν τὰ προπολεμικὰ ἐπιτελεῖα. Κάθε κράτος σήμερα προσπαθεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ πιὸ ἰσχυρὰ μέσα ἐπιθέσεως καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ μέσα ἐπιθέσεως τοῦ ἐχθροῦ, ἐφ' ὅσον ἡ κατασκοπεία τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὰ μάθῃ ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἐπέτρεψε νὰ προΐδῃ. Ποῖα εἶνε τὰ μέσα αὐτά; Ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὰ περιγράψουμε.

»Ἂς ὑποθέσουμε, λοιπόν, συνεχίζει ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων, ὅτι μίαν... ὡραίαν(!) ἡμέραν ἐκρήγνυται πόλεμος μεταξὺ Γαλλίας καὶ γερμανίας. Τὸ ἴδιο βράδυ μερικοὶ ἐλαφροὶ βομβαρδιστικοὶ στολίσκοι θὰ ξεκινήσουν ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας μὲ κατεύθυνσι π.χ. τὸ Ντύσσελντορφ. Σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα καὶ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, νά τους, ἔφθασαν. Πετοῦν χαμηλά. Ὑπολογίζουν ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα των θὰ προσβληθοῦν ἀπὸ τὰ κανόνια τῆς ἐχθρικῆς ἀμύνης — ἀλλὰ στὸν πόλεμο δὲν γίνεται τίποτε χωρὶς ἀπώλειες. Ἐπάνω στὰ πιὸ μεγάλα, στὰ πιὸ σπουδαῖα ἐργοστάσια, ποὺ ἐσια καταστήματα καὶ μεγάλα κτίρια, ποὺ ἐργάζονται τὴ νύκτα, καθὼς καὶ στὰ δημόσια ποὺ ἐκ τῶν προτέρων ἐπισημάνει, ρίχνουν μερικὲς μπόμπες. Εἶνε μπόμπες κρουσιφλεγεῖς γεμάτες ἀπὸ ἄσπρο φώσφορο. Μιὰ θάλασσα ἀπὸ φλόγες, φλόγες ποὺ δὲν σβύνει τὸ νερό, γεμίζει τὰ κτίρια ποὺ ἄγγιξαν. Ὅλοι οἱ ἐργάται καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται καταφεύγουν στὰ ὑπόγεια. Ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως ποὺ ἐδέχθη ἐπίσης μερικὲς εἰδικὲς μπόμπες καταφεύγει τὸ ἴδιο, μέσα στὸν πανικό του, κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

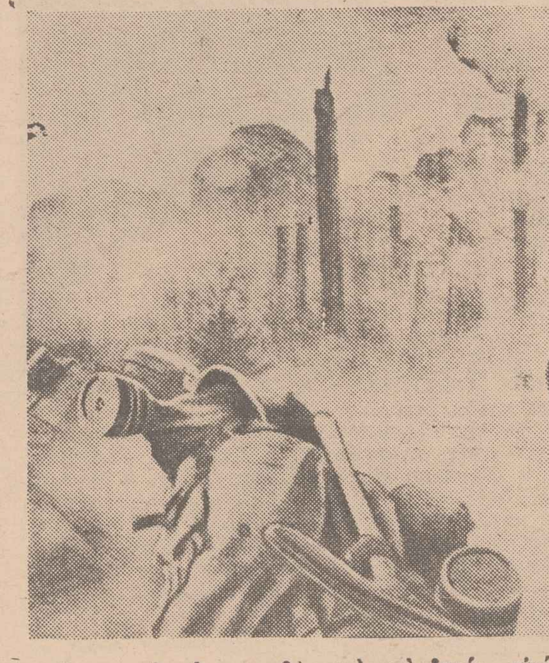

»Ἕνα τηλεγράφημα τοῦ ἀσυρμάτου ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα τοῦ στολίσκου ἀναγγέλλει τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ζητεῖ συγχρόνως τὸ δεύτερο κῦμα τῆς ἐπιθέσεως. Αὐτὸ τὸ κῦμα ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀεροπλάνα φορτωμένα μὲ ἐλαφρὲς μπόμπες δηλητηριωδῶν ἀερίων. Εἶνε μπόμπες ποὺ μποροῦν νὰ διαχύσουν ἕνα συνδυασμένο ἀέριο, ποὺ συνίσταται στὴν ἀρχὴ ἀπὸ ἕνα ἐρεθιστικὸ ἀέριο, τὸ ὁποῖον δὲν μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός, ἀκόμη καὶ στὴν πιὸ μικρὴ δόσι καὶ ποὺ διαπερνᾷ ὅλες τὶς μάσκες καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ δηλητηριῶδες ἀέριο, ποὺ προκαλεῖ χωρὶς ἀργοπορία τὸν θάνατο τῶν κατοίκων, μόλις αὐτοὶ βγοῦν ἀπὸ τὰ ὑπόγειά των, ποὺ γίνονται ἀκατοίκητα ἀπὸ τὸ ἐρεθιστικὸ ἀέριο. Κάθε δυὸ ἢ τρεῖς ὧρες ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ ἡ διπλῆ ἐπίθεσις σ' ἕνα ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς πόλεως, ἕως ὅτου τὸ πᾶν τυλιχθῇ ἀπὸ φλόγες καὶ ἕως ὅτου τὰ νέφη τοῦ δηλητηριώδους ἀερίου ξαπλωθοῦν παντοῦ, ὅπου πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες ἀκόμη ζοῦσαν πολλὲς δεκάδες χιλιάδων ἀνθρώπινα ὄντα.

»Δὲν εἶνε καμμιὰ ὑπερβολὴ ἐὰν γραφῇ ὅτι, ἐὰν καὶ μιὰ μόνο ἐπίθεσις διεξαχθῇ ἐναντίον τῶν Παρισίων ἢ τοῦ Λονδίνου, τῆς Ρώμης ἢ τοῦ Βερολίνου, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἀπὸ ἕνα στολίσκον ἀεροπλάνων μὲ δηλητηριώδη ἀέρια, ὁ ὁποῖος (στολίσκος) νὰ κατορθώσῃ νὰ «ἐργασθῇ» ἥσυχα καὶ μεθοδικὰ ἐπὶ μισὴ ἢ μιὰ τὸ πολὺ ὥρα, δὲν θὰ ἀπομείνῃ στὰς πολυανθρώπους αὐτὰς εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας οὔτε μιὰ ζωντανὴ ὕπαρξις — ἐκτὸς σὲ τίποτα μακρυνὰ περίχωρα, ἐντελῶς ἀπομεμακρυσμένα ἀπὸ τὸ κέντρον.

»Καλά, θὰ ἐρωτηθῇ ἴσως, καὶ ἡ ἀντιαεροπορικὴ ἄμυνα; Πρέπει νὰ γραφῇ ξεκάθαρα στὸ βιβλίον τοῦτο: Ἡ κατάστασις τῆς ἀμύνης ἐναντίον μεγάλων καὶ καλὰ διωργανωμένων ἀεροπορικῶν ἐπιθέσεων δι' ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου, θὰ εἶνε πάντοτε ἀπελπιστική, ἕνεκα τῆς ταχύτητος καὶ τῶν ἄλλων πλεονεκτημάτων τῆς ἐπιθέσεως. Ἕνας ἰσχυρὸς στόλος ἀεροπλάνων, παραδείγματος χάριν, ποὺ θὰ ἦταν συνηγμένος στὸ Βερολῖνον καὶ ποὺ θὰ ἐμάθαινε ὅτι ἐχθρικοὶ στολίσκοι ἐπέρασαν τὰ σύνορα καὶ εἰσεχώρησαν στὴ Γερμανία, θὰ φθάσῃ πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ μίαν ἐπίθεσιν ἐναντίον μιᾶς ὁποιασδήποτε πόλεως τῆς Δυτικῆς Γερμανίας. Διότι δὲν πρέπει νὰ ξεχνιέται ὅτι:

»1ον) Μία ἐπίθεσις μὲ τὴν βοήθειαν ἐλαφρῶν καὶ γοργῶν ἀεροπλάνων, ἔχει πολὺ περισσοτέρας δυνατότητας νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξαφνικοῦ τῆς ἐπιθέσεως, παρὰ ἡ ἀντιαεροπορικὴ ἄμυνα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ ἐκεῖ ποὺ πρέπει.

»2ον) Οἱ ἀντιαεροπορικὲς δυνάμεις ἀμύνης, ποὺ ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε τὸ ἴδιο εὐκίνητες σὰν τὶς ἐχθρικὲς δυνάμεις ἐπιθέσεως, πρέπει νὰ μοιρασθοῦν σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς χώρας. Ἡ ἐπίθεσις ἐξ ἀντιθέτου μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁμαδικά, νὰ ἐξασφαλίσῃ, δηλαδή, τὴν ὑπεροχὴ ἐπὶ τῆς ἀμύνης.

»3ον) Εἰς μίαν ἐπίθεσιν ἐναντίον πόλεων ποὺ θὰ διαθέτουν ἀντιαεροπορικὰς πυροβολαρχίας, θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἕνα, δύο ἢ καὶ περισσότερα καπνοβόλα ἀεροπλάνα. Τότε, ἡ μεγάλη σκηνὴ τοῦ δράματος, ἡ ἐξολόθρευσις, δηλαδή, τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς πόλεως, θὰ παιχθῇ μέσα σ' ἕνα καπνὸ τόσο πυκνό, ποὺ κάθε συγκοινωνία μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο θὰ διακοπῇ καὶ οἱ ἀμυντικὲς πυροβολαρχίες δὲν θὰ μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κτυποῦν στὸν καπνό. Ἀλλὰ ἔτσι, κτυπῶντας στὰ τυφλά, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ καὶ οὔτε θὰ μποροῦν νὰ ξεύρουν τί γίνεται πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο αὐτὸν τοῦ καπνοῦ. Αὐτὸ τὸν καπνὸ μποροῦν μάλιστα νὰ τὸν δηλητηριάζουν μὲ τὴν προσθήκη χημικῶν προϊόντων, ὅταν αὐτὸς ποὺ τὸν ἐκπέμπει εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ τὸν διαπεράσῃ ὁ ἴδιος, καὶ

»4ον) Μία ἐπίθεσις ξαφνικὴ καὶ νυκτερινή, μὲ ὑπερίτην ἢ ὅ,τι ἄλλο, μπορεῖ νὰ διεξαχθῇ μὲ αὐτόματα ἀμερικανικὰ ἀεροπλάνα, ποὺ δὲν θὰ τὰ διευθύνουν ἀεροπόροι, ἀλλὰ ὁ ἀσύρματος καὶ ποὺ σὲ περίπτωσι καταρρίψεώς των ἢ ἀναγκαστικῆς των προσγειώσεως, θὰ εἶνε ἐφωδιασμένα μ' ἕνα μηχάνημα ποὺ θὰ προκαλῇ τὴν ἔκρηξι καὶ θὰ σκορπᾷ τριγύρω τὰ δηλητηριώδη ἀέρια, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ ἀεροπλάνα αὐτὰ θὰ εἶνε φορτωμένα.

ΟΜΑΔΙΚΗ ΣΦΑΓΗ

»Ἀλλὰ ἡ ἀεροπορικὴ ἐπίθεσις, ὅπως τὴν περιεγράψαμε ἀνωτέρω, συμπληρώνει ὁ σὲρ Ὄλιβερ, ποὺ στὴν καινούργια πολεμικὴ τεχνικὴ ὠνομάσθη «Πόλεμος τῆς τρίτης διαστάσεως», τί ἄλλο ἀποτελεῖ παρὰ μιὰ γενικὴ σφαγὴ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ; Αὐτοῦ τοῦ πολέμου κύριος σκοπὸς θὰ εἶνε:

1ον) Νὰ ἐξολοθρευθοῦν μεγάλες μᾶζες πληθυσμοῦ, ἔστω καὶ ἂν ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς δὲν λαμβάνει μέρος στὸν πόλεμο.

2ον) Νὰ προκληθῇ μεταξὺ τοῦ προσβληθέντος πληθυσμοῦ μεγάλων καὶ πυκνοκατοικημένων πόλεων τέτοιος τρόμος, ὥστε οἱ κάτοικοι νὰ ἀπαιτήσουν μὲ κάθε τρόπον τὴν εἰρήνην.

3ον) Νὰ καταστραφοῦν τὰ κέντρα τῆς βιομηχανικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ ἐχθροῦ, μὲ ἐπιθέσεις ἐναντίον αὐτῶν τῶν κέντρων καὶ νὰ κερδιθοῦν ἔτσι νέαι μάχαι, ἀλλὰ πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικῆς σπουδαιότητος, καὶ

4ον) Νὰ παραλύσουν τὰ μεγάλα κέντρα διοικήσεως.

»Αὐτὰ τὰ λίγα σημεῖα μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ξεχωρίσωμε πλέον τὴν νέαν μέθοδον τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη καθορισθῇ — ἂς μὴν αὐταπατώμεθα — στὰς κυριωτέρας της γραμμὰς ἀπὸ τὰ ἐπιτελεῖα ὅλων τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου. Ὁ παλαιὸς στρατηγικὸς νόμος ποὺ ἀπαιτοῦσε τὴ συγκέντρωσι τῆς ὑπεροχῆς στὸ ἀποφασιστικὸν σημεῖον, κατηργήθη ἀπὸ τὴ νέα πολεμικὴ τακτικὴ καὶ εἶνε ὁλοφάνερο ὅτι ἀφοῦ μόνο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἐχθρικῆς χώρας θὰ μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀπόφασι, ἐκεῖ καὶ θὰ προσπαθήσῃ ἡ μοντέρνα στρατηγικὴ τέχνη νὰ συγκεντρώσῃ τὴν ὑπεροχὴ σὲ ἀεροπλάνα, σὲ μπόμπες μὲ δηλητηριώδη ἀέρια καὶ μπόμπες ἐκρηκτικές.

»Ἀξίζει συνεπῶς, νὰ ἐξετάσωμε ἕνα πρὸς ἕνα τὰ μέσα αὐτὰ τοῦ πολέμου καὶ τῆς καταστροφῆς, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη ἀέρια.

»Δηλητηριώδη ἀέρια. Ἀλλὰ τί ἐννοοῦμε «δηλητηριῶδες ἀέριο» ἢ «πολεμικὸ ἀέριο»;, συνεχίζει ὁ Ἄγγλος χημικός. Ἡ ἔκφρασις αὐτὴ δὲν περιλαμβάνει μόνο αὐτὸ ποὺ εἶνε ἀκριβῶς ἀέριο. Στὴν πραγματικότητα προσδιορίζει ὄχι μόνο τὰ καθαυτὸ ἀέρια, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ὗλες στερεὲς ἢ ὑγρές, ποὺ σκορπίζονται στὸν ἀέρα ὑπὸ μορφὴν σκόνης ἢ ὑπὸ μορφὴν νεφῶν. Αὐτὲς οἱ ὗλες ὅταν εἰσχωροῦν στὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ἢ ὅταν ἀποσυντίθενται ἐκεῖ, προκαλοῦν τραυματισμούς, πολὺ συχνὰ θανατηφόρους, ποὺ συνίστανται κυρίως σὲ οὐσιώδεις χημικὲς μετατροπὲς καὶ εἶνε πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς τραυματισμοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας.

»Ἐὰν χωρίσουμε τὰ δηλητηριώδη αὐτὰ ἀέρια σὲ ὁμάδας, θὰ βροῦμε ὅτι εἶνε:

1) Ἡ ὁμὰς τῶν δακρυγόνων ἀερίων.
2) Ἡ ὁμὰς τῶν ἀσφυξιογόνων.
3) Ἡ ὁμὰς τῶν ὑδροκυανικῶν
4) Ἡ ὁμὰς τῶν καυστικῶν (ὑπερίτης).
5) Ἡ ὁμὰς τῶν ἀρσενικούχων (ἀρσῖναι)
καὶ 6) Ἡ ὁμὰς τῶν ἐκρηκτικῶν καὶ ἐμπρηστικῶν ἀερίων.

»Φυσικά, ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη αὐτὰ ἀέρια τὰ δακρυγόνα καὶ τὰ ἀσφυξιογόνα, εἶνε, λίγο ἢ πολύ, γνωστὰ ἀπὸ τὸν παγκόσμιο πόλεμο. Τὰ ἄλλα ὅμως, αἱ συνθέσεις τῶν ὁποίων εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατακτήσεις τῆς Χημείας τῆς τελευταίας δεκαετίας, πῶς ἐνεργοῦν; Ποία εἶνε ἡ δηλητηριώδης δύναμίς των — δύναμις τρομερά, ἀπίστευτα ὀλεθρία, καταπληκτικὰ φονική;

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἀέρια ποὺ προξενοῦν ἀκαριαῖον τὸν θάνατον καὶ ἀέρια ποὺ προκαλοῦν σῆψιν τοῦ σώματος καὶ παντελῆ τύφλωσιν.— Οἱ νεώτατοι τύποι ἐλαφρῶν τάνκς καὶ βαρέων θωρακισμένω τάνκς, ποὺ προκαλοῦν ὄλεθρον.— Πῶς διεμορφώθη ὁ πόλεμος κατὰ θάλασσαν.— Εἶνε δυνατὴ ἡ προστασία τοῦ ἀόπλου πληθυσμοῦ καὶ πῶς;

ΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διορισθοῦν ἀνταποκριταὶ τοῦ «Παρνασσοῦ» εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς στείλουν δύο μικρὰς φωτογραφίας των διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ δελτίου ταυτότητος.

Αἱ ἀνταποκρίσεις πρέπει νὰ ἀναφέρωνται πάντοτε εἰς θέματα φιλολογικῆς, καλλιτεχνικῆς, φιλανθρωπικῆς καὶ κοσμικῆς κινήσεως.

ΕΝΩ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΓΩΝΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΤΙ ΠΡΟΒΛΕΠΩ ΔΙΑ ΤΟ 1937

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΘΑ ΕΙΝΕ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ;

ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ, ΘΑΝΑΤΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τί θὰ συμβῇ κατὰ τὸ ἔτος 1937; Τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον;... Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα τὰ θέτομεν μὲ ἀγωνίαν καὶ μὲ ἐλπίδα διὰ τὸν ἑαυτόν μας, διὰ τὴν χώραν μας, διὰ τὸν κόσμο.

Τὸ παραπέτασμα, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ διαπεράσουν τὰ μάτια μας, νὰ ἰδοῦν πίσω του τὸ μέλλον, τὸ σηκώνει ἡ ἀστρολογία, αὐτὴ ἡ περίεργη ἐπιστήμη, μὲ τὴν καταπληκτικὴ ἀκρίβεια.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μύστας αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης εἶνε ὁ κ. Κ. Κερνέϊζ, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλονται τόσον σαφεῖς προρρήσεις.

Κατωτέρω ὁ κ. Κερνέϊζ ἐκθέτει μερικὰς ἀπὸ τὰς προφητείας του διὰ τὸ 1936, τὰς ὁποίας τὰ γεγονότα ἐπηλήθευσαν μὲ συνταρακτικὴν ἀκρίβειαν.

ΤΟ 1936 ΜΕ ΕΔΙΚΑΙΩΣΕΝ

Ἂν συγκρίνῃ κανεὶς τὰς προφητείας τῶν σοφῶν, ποὺ μᾶς ἀντιπροσωπεύουν καὶ μᾶς κυβερνοῦν, μὲ τὰς ἰδικάς μου, θὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἕνας φρικώδης πεσσιμιστής! Ἀλλὰ δὲν εἶμαι, παρὰ ἕνας φιλαλήθης.

Σᾶς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, ὅτι, ὅταν, κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου τοῦ 1935, ἔδιδα εἰς τὸν τύπον τὰς προφητείας μου διὰ τὸ 1936, ἐπιθυμοῦσα διακαῶς, νὰ ὑποσχεθῶ «καλὴ χρονιά» γιὰ τὴν Ἱσπανίαν, ποὺ εἶνε γιὰ μένα μιὰ χώρα ἰδιαιτέρως προσφιλής. Ἀλλὰ μὲ καρδιὰ σφιγμένη ἔγραφα, ὅτι τὰ ἄστρα προεμήνυον γιὰ τὴν ἀτυχῆ αὐτὴ χώρα μιὰν ἀπαισία ἀναταραχή.

Ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ 5ου, τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσα εὐκολώτατα εἰς τὰ ἄστρα, μὲ εἶχε φέρει εἰς ἀμηχανίαν. Ἔπρεπε νὰ ἐκθέσω ἐπισήμως τὸ ἀναμφισβήτητον γεγονός. Πῶς ὅμως; Ἡ ἀναγγελία ἑνὸς θανάτου εἶνε πάντοτε ἕνα γεγονός, ποὺ κτυπᾷ ἄσχημα. Σοκάρει. Ἐν τούτοις ἔγραψα «διὰ τὸν θάνατον ἑνὸς μονάρχου, μιᾶς μεγάλης χώρας, θάνατον ποὺ θὰ προκαλέσῃ ζήτημα διαδοχῆς—ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας ἦτο ἀκόμη ἄγαμος — καὶ τὸ ὁποῖον θὰ διεκανονίζετο». Ὅλοι τότε ἠννόησαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Καὶ ἡ προφητεία μου ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα.

Προέβλεψα, ἐπίσης, τὸν κίνδυνον πολέμου, τὸν προελθόντα ἐκ τῆς στρατιωτικῆς καταλήψεως τῆς Ρηνανίας ὑπὸ τῶν Γερμανῶν. Ὀλίγοι γνωρίζουν, πόσον ὁ κίνδυνος ἐκεῖνος, μίαν ὡρισμένην νύκτα, ὑπῆρξεν ἄμεσος.

Προεῖπα, τέλος, ἀκριβέστατα τὸ ἀποτέλεσμα τῶν γαλλικῶν ἐκλογῶν, ὅπως ἐπίσης προεῖπα, ὅτι αἱ ἐπαγγελίαι τῶν κομμάτων τοῦ «Λαϊκοῦ Μετώπου» περὶ ἀπονομῆς εἰς τὰς γυναῖκας δικαιωμάτων ἴσων πρὸς ἐκεῖνα τοῦ ἀνδρός, θὰ ἐβράδυναν πολὺ νὰ ἐκπληρωθοῦν. Δυστυχῶς ἡ προφητεία μου ἐκείνη ἀκόμη δὲν διεψεύσθη.

Εἶνε περιττὸν νὰ μακρηγορῶ. Τὰ πράγματα ἐπὶ δύο χρόνια ἐδικαίωσαν τὰς προβλέψεις μου.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ!

Τὸ 1936, ὑπῆρξε μιὰ ταραχώδης καὶ σκοτεινὴ χρονιά, ἀπὸ τὰς τελευταίας, ὅμως, τῆς μεγάλης παγκοσμίου κρίσεως, ἡ ὁποία ἐν τῇ πραγματικότητι ἔχει τὰς ἀρχάς της εἰς τὸ 1910, ἀρχάς, ποὺ πέρασαν ἀπαρατήρητες. Ἡ κρίσις αὐτὴ πρέπει νὰ τερματισθῇ περὶ τὸ 1940, τὸ ὁποῖον θ' ἀποτελέσῃ μίαν θλιβερὰν περίοδον περάσματος ἀπὸ ἕνα μεγάλον ἀνθρώπινον κύκλον, ποὺ τελειώνει εἰς ἕνα ἄλλον, ποὺ ἀρχίζει.

Κατὰ τὸ 1936, κατήλθομεν μέχρι τοῦ βάθους τῆς ἀβύσσου, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1937 θ' ἀρχίσωμεν τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὄρους. Ὄχι τοῦ ὄρους, ἀπ' τὸ ὁποῖον ἐρχόμεθα, ἀλλὰ ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον πηγαίνομεν. Γιατὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲν γίνεται δυὸ φορές. Ὁ ἥλιος, κάθε δευτερόλεπτον, φερόμενος διὰ τῆς τροχιᾶς του πρὸς ἕνα ἄγνωστον σημεῖον, ἐγκαταλείπει εἰς τὸ διάστημα μίαν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν, δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ ποτὲ πλέον!...

ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΘΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ, ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ ΑΙΜΑΤΗΡΑΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΥΣ ΘΛΙΨΕΩΝ

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος εἶνε ἀλυσσοδεμένοι μεταξύ των καὶ ἡ γέννησις ἑνὸς μέλλοντος συνεπιφέρει μοιραίως τὸν θάνατον ἑνὸς παρελθόντος. Αὐτὸς εἶνε ὁ νόμος τῆς φύσεως, ὅπου ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος εἶνε ἀναποσπάστως συνδεδεμένοι καὶ τὸ σῶμα μας δὲν ὑπάρχει, παρὰ χάρις εἰς μίαν ἀκατάπαυστον καταστροφὴν τῶν μεταχειρισμένων ἱστῶν.

ΤΟ ΕΤΟΣ 1937, ΕΤΟΣ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ!..

Καθ' ἣν στιγμὴν γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ τὸ τρέχον ἀστρολογικὸν ἔτος δὲν ἐτελείωσεν. Ὅταν στὰς 22 Δεκεμβρίου ὁ ἥλιος θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Αἰγόκερω, μένει ἀκόμη ἕνα τρίμηνον, νὰ διατρέξῃ, μέχρι τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1937, ἀρχῆς τοῦ νέου τροπικοῦ ἔτους καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς 20ῆς Μαρτίου 1936 θὰ βασιλεύῃ εἰς τὰ πεπρωμένα τοῦ κόσμου. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν περασμένον κύκλον τῶν 12 μηνῶν, οἱ 3 τελευταῖοι θὰ εἶνε, ἴσως, οἱ πλέον ἀγωνιώδεις καὶ αἱματηροί,—ὁ χάρτης τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἀντιστοιχῶν πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Αἰγόκερω, παρουσιάζει τὸν πλανήτην Οὐρανὸν εἰς μίαν τῶν πλέον κακῶν ζῳδιακῶν του θέσεων. Αὐτὸ μόνον, θὰ ἦτο ἀρκετόν, νὰ μᾶς κάμῃ, νὰ προβλέψωμεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν λαῶν δὲν ρέπει πρὸς ἕνα εἰρηνικὸν προσανατολισμόν. Ἡ φιλοπόλεμος τάσις θὰ βαρύνῃ πολὺ εἰς τὴν παγκόσμιον πολιτικὴν καὶ ἡ ἐγκληματικότης, ἡ ὁποία ἐκυριάρχησε καθ' ὅλον τὸ 1936, θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη νὰ μᾶς κατακλύζῃ μὲ τὰ αἱματηρά της δράματα καὶ ἡ ἐπίδρασίς της θὰ τείνῃ αἰσθητῶς νὰ ἀφυπνίσῃ τὰ πλέον αἱμοβόρα ἔνστικτα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλὰ αἱ ἐνδείξεις αὐταί, τὰς ὁποίας δίδει ἡ εἴσοδος τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Αἰγόκερω, εἶνε γενικῆς φύσεως καὶ ἀφοροῦν ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς.

ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ Ἢ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΙ;

Ἂν συγκρίνωμεν τώρα τὸν χάρτην τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Αἰγόκερω, μὲ τὰ ἀστρολογικὰ δοκουμέντα, τὰ ἀφορῶντα ἰδιαιτέρως τὴν Γαλλίαν καὶ τοὺς ἰθύνοντάς της, θὰ διαπιστώσωμεν συσχετισμοὺς ὄχι τοὺς καλυτέρους. Οἱ μέλλοντες μῆνες ἀναγγέλλουν διὰ τοὺς Γάλλους παγίδας καὶ κινδύνους. Ἰδιαιτέρως ἡ ἀντίθεσις τοῦ Ἄρεως πρὸς τὸν Ποσειδῶνα καὶ ἡ προσέγγισίς του πρὸς τὸν Κρόνον, μᾶς κάνει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐπίκεινται σοβαροὶ κίνδυνοι διὰ τὴν ἐξωτερικὴν μας πολιτικήν. Προβλέπομεν τρεῖς μεγάλας θυέλλας, αἱ ὁποῖαι δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς πλήξουν καιρίως. Ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Κρόνον, ἡ ὁποία θὰ λάβῃ χώραν τὴν 18ην προσεχοῦς Ἰανουαρίου, προεικάζομεν πόλεμον τῆς λεγομένης «μυστικῆς διπλωματίας», ἐγκλείοντα κινδύνους ἐκρήξεως πραγματικοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον δυσκόλως θ' ἀποφύγωμεν. Δύο ἡμέρας ἐνωρίτερον, ἤτοι τὴν 16ην τοῦ ἰδίου μηνὸς θὰ ἐπισυμβῇ ἡ κινδυνωδεστάτη ἀντίθεσις Ἄρεως καὶ Οὐρανοῦ, βιαιοτάτη ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἀφορῶσα μίαν δυτικὴν Δύναμιν καί, κατ' ἀντανάκλασιν, ὅλας τὰς ἄλλας, αἱ προρρήσεις μου, τέλος, διὰ τὴν δημοσίαν ὑγείαν εἶνε δυστυχῶς πολὺ ὀλίγον λαμπραί. Θὰ πλησιάσωμεν τὴν περίοδον τοῦ 1421, χαρακτηριζομένην ὑπὸ μεγάλης θνησιμότητος, ἡ ὁποία ὠφείλετο εἰς ἀσθενείας. Μὲ ποῖον τρόπον ὁ θάνατος θὰ κάμῃ τὴν συγκομιδήν του; Εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τὸ καθορίσωμεν.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως εἶνε ἀληθές, ὅτι θὰ σημειωθῇ κάποια μικρὴ βελτίωσις. Ὁ κόσμος θὰ κερδίζῃ εὐκολώτερον τὸ ψωμί του ἢ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Θὰ ζήσῃ, ἴσως, πτωχικά, ἀλλὰ πάντως θὰ ζήσῃ. Τὸ πέρασμα τοῦ Διὸς διὰ μέσου τοῦ Αἰγόκερω δὲν ἀγγέλλει ἀφθονίαν, οὔτε τρελλὰς δαπάνας, ἀλλὰ εἶνε εὐνοϊκόν. Ἰδιαιτέρως δὲ εὐνοϊκὴ εἶνε διὰ τοὺς γεννηθέντας μεταξὺ 1870 καὶ 1890.

Τὸ 1937 εἶνε καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως κρίσιμον ἔτος: Ὁ ἄνθρωπος, ὡς γνωστόν, εἶνε ζῶον μεταναστευτικόν. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἱστορίας μεγάλαι μεταναστεύσεις ἀνέμιξαν τὰς ἀνθρωπίνους φυλὰς καὶ ἔκαμαν κατοικησίμους ὁλοκλήρους ἠπείρους, ἀκατοικήτους πρίν. Κανονικῶς ὁ ἄνθρωπος μεταναστεύει πάντοτε. Ἐν τούτοις, ὅμως, ὑπάρχουν μερικαὶ ἱστορικαὶ περίοδοι, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ μεταναστευτικὴ τάσις ἐκδηλώνεται μὲ ὁρμὴν κατακλυσμοῦ. Καὶ εἶνε ἀκριβῶς τώρα, ὅπου αἱ ἀστρολογικαὶ ἐνδείξεις προλέγουν καὶ ἔλευσιν μιᾶς παρομοίας περιόδου, περιόδου δηλαδὴ μεταναστευτικοῦ ρεύματος κατακλυσμιαίου καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀναπτύξεως τῆς ἀτομικῆς ἐγκληματικότητος, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ γεμίζουν αἱ στῆλαι τῶν ἐφημερίδων ἀπὸ ἀφηγήσεις φρικιαστικῶν δραμάτων.

Μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα ἐξελίσσονται κάτω ἀπὸ τὰ μάτια μας. Θρησκεῖαι ἀριθμοῦσαι ζωὴν χιλιετηρίδων γίνονται ἀντικείμενον ἐπιθέσεως, ἐκδηλουμένης ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Ἡ νεολαία τῶν μουσουλμανικῶν χωρῶν προσπαθεῖ νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά της. Ἡ θρησκευτικὴ Κίνα γίνεται ἄθεος καὶ ἡ εὐσεβὴς Ἰαπωνία χάνει τὴν μυστικοπαθῆ πίστιν της.

Συμβαίνει συχνὰ νὰ λαμβάνουν χώραν μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων ὁ κόσμος τὴν στιγμὴν τῆς παραγωγῆς των, ἔχει πλήρη ἄγνοιαν: Ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ἠγνόησε τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐπίσης — τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν — ἡ Εὐρώπη ἠγνόησε τὴν γέννησιν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἕνα γεγονὸς ἀπείρου ἱστορικῆς σημασίας παρήχθη ἤδη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1936, μολονότι ἐπῆλθεν ἀπαρατήρητον καὶ ὅτι μόνον μερικοὶ ἄγνωστοι μάγοι, εἰδοποιημένοι, ὅπως ἄλλοτε, ἀπὸ τὰ ἄστρα, πῆγαν νὰ καταθέσουν εἰς τὸ προσκεφάλαιον ἑνὸς ταπεινοῦ λίκνου, τὰ συμβολικά των δῶρα: σμύρναν, χρυσὸν καὶ λίβανον!

ΑΛΛΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ !

Κατὰ τὸ ἔτος 1937 θὰ ἐπισπευσθοῦν αἱ ἐξελίξεις, αἱ κυοφορηθεῖσαι κατὰ τὸ 1936. Θὰ ἦτο μάταιον ν' ἀρνηθῇ κανείς, ὅτι ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς διατρέχει κινδύνους. Καὶ τοῦτο δὲν τὸ λέγω, βασιζόμενος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν λόγων τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' εἰς τὰς ἀστρολογικὰς συνθήκας ποὺ εἶνε ἀνάλογοι πρὸς τὰς τοῦ 451 μ.Χ., ὅταν δηλ. ὁ Ἀττίλας εἰσέβαλεν, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Οὕννων του εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' ἀπεδεκατίσθη εἰς τὰ Καταλωνικὰ πεδία.

Ἡ ἐσωτερικὴ κρίσις τῆς Ἱσπανίας θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἀκόμη καὶ θὰ χρειασθῇ ἀρκετὸς χρόνος γιὰ νὰ σβυσθῇ ἡ πυρκαϊά, τῆς ὁποίας οἱ σπινθῆρες ποὺ ἐκτινάσσονται, ἀπειλοῦν δύο κυρίως εὐρωπαϊκὰς χώρας.

Διὰ τὴν Γαλλίαν ἰδιαιτέρως προβλέπω τέσσαρα σπουδαῖα γεγονότα: Ἐσωτερικὰς διχονοίας, κίνδυνον πολέμου, ἐξέγερσιν εἰς τὰς ἀποικίας της καὶ οἰκονομικὴν κρίσιν, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὴν γεωργίαν.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ χάρτου τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ τέλους τοῦ 1936 καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1937, ἰδιαιτέρως τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προεικάσωμεν, ὅτι ὁ μὴν αὐτὸς φαίνεται νὰ ἐπιφυλάσσῃ διὰ τὴν Ρωσσίαν ἕνα κύριον ρόλον εἰς τὴν διεθνῆ σκηνήν. Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις εἶνε ἀκριβῶς ἡ χώρα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κίνδυνος πολέμου φαίνεται ἐγγύτατος. Οὐχ' ἧττον ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ θίγει ὅλας τὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι ἂν κατορθώσουν νὰ διέλθουν ἐν εἰρήνῃ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1937, τότε θὰ εἰσέλθουν ἀφεύκτως εἰς μίαν μακρὰν περίοδον ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας.

Ὁ θάνατος ἑνὸς μονάρχου κατὰ τὸ 1937 θὰ προκαλέσῃ ἐσωτερικὰς περιπλοκὰς εἰς τὴν χώραν του. Ἕνας ἄλλος ἀρχηγὸς κράτους θὰ δοκιμασθῇ σκληρῶς. Ἕνας ἄλλος ἀκόμη θὰ προκαλέσῃ μίαν κίνησιν, ἔν τινι μέτρῳ ἐπαναστατικήν, εἰς τὴν πολιτικὴν ἑνὸς ἔθνους. Τέταρτος, τέλος, πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, θὰ παίξῃ ἕνα ἐπικίνδυνον παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἀργότερα θὰ τοῦ στοιχίσῃ τὸ στέμμα του. Διαπιστοῦμεν εὐχαρίστως ὅτι αἱ ἀστρολογικαὶ ἐνδείξεις διὰ τὸν Πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, εἶνε μᾶλλον ἐνθαρρυντικαί. Παραπλεύρως τῶν καλῶν ἀστρολογικῶν ἐνδείξεων, διὰ τὸν Βασιλέα τοῦ Βελγίου Λεοπόλδον τὸν ΙΙΙ, ἐμφανίζονται ἄλλαι πολὺ κακαί. Εἶνε ἕνα ἔτος πλῆρες φροντίδων καὶ δοκιμασιῶν, ποὺ ἀγγέλλονται διὰ τὸν νεαρὸν μονάρχην.

Τὸ ὡροσκόπιον τῆς γεννήσεως τοῦ καγγελλαρίου Χίτλερ παρουσιάζει προμηνύματα ἀνόδου καὶ πτώσεως. Ἀνόδου εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς δόξης καὶ τῆς δημοτικότητος καὶ πίστεως — ἀργότερον.

Ἡ Ἰταλία, ἡ ὁποία πιθανῶς θὰ γίνῃ τὸ 1937 τὸ θέατρον μεγάλων γεγονότων, ἀνεξαρτήτως τοῦ ρόλου, ποὺ θὰ παίξῃ εἰς τὴν διεθνῆ σκηνήν, προσφέρει πρὸς ἐξέτασιν τρεῖς μεγάλας προσωπικότητας. Ὁ Πάπας Πῖος ὁ ΧΙ, παρ' ὅλον ὅτι φαίνεται ν' ἀπειλῆται ὑπὸ ἀσθενείας, προορίζεται νὰ παίξῃ ἕνα ρόλον κατὰ πολὺ ἀνώτερον τοῦ θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ.

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι, ἐξαιρέσει κάποιας οἰκονομικῆς ἀναρρώσεως, τὰ προγνωστικὰ διὰ τὸ 1937 δὲν εἶνε ρόδινα. Ἀλλὰ θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παρηγορηθῶμεν, σκεπτόμενοι ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εἰς ἕνα περίπου αἰῶνα θὰ ἴδῃ καθαρὰ τὴν ἀπαρχὴν μιᾶς νέας βιολογικῆς ἐποχῆς, ἑνὸς παφλασμοῦ τῆς ζωῆς, ὅπως λέγουν οἱ βιολόγοι. Πράγματι, οἱ βιολόγοι πρό τινων ἐτῶν ἤρχισαν νὰ παρατηροῦν μερικὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουν εἰς κανένα γνωστὸν εἶδος. Ἀξιοσημείωτοι ἀστρολογικαὶ παρατηρήσεις μᾶς κάνουν νὰ προβλέπωμεν ὅτι προσεγγίζει μία τῶν ἐποχῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ τελευταία εἶδε τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ ἔλευσις αὐτῆς τῆς βιολογικῆς περιόδου θὰ σημάνῃ τὴν ἐμφάνισιν ἑνὸς νέου εἴδους, ἀγνώστου ἕως τώρα, τὸ ὁποῖον θ' ἀναλάβῃ μίαν πάλην ἀπηνῆ ἐναντίον παντὸς ὅ,τι μείνῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα, ἕνα εἶδος, τὸ ὁποῖον θὰ δημιουργήσῃ τεραστίας δυνατότητας καὶ θ' ἀποκαλύψῃ πᾶν ὅ,τι μένει ἄγνωστον ἀπὸ τὸν κόσμον!...

Κ. ΚΕΡΝΕΪΖ

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ
Νέα πλήρης λογοτεχνικὴ μετάφρασις ὑπὸ Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ
Χρυσόδετον Δραχ. 100
Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μας: Πανεπιστημίου 36.

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

— Δὲν σὲ βλέπω σήμερα σὰν ἄλλοτε, Κριμχίλδη.

Ἡ κόρη κοκκίνισε, σὰ νὰ ντροπιάστηκε.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, μητέρα; ρώτησε κατεβάζοντας τὰ μαῦρά της μάτια, ποὺ λάμπανε σὰν μελανὰ διαμάντια στὸ ὠχρόλευκο πρόσωπό της, ποὺ τὸ πλαισίωναν τὰ κατάξανθα, σὰν χρυσαφένια, μαλλιά.

Ἡ Οὐτέ, ἡ γρηὰ βασίλισσα τῆς Βουργουνδίας κύτταξε τὴν κόρη της προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ, ἀπὸ τὴν ταραχή της, τί τῆς συνέβαινε.

— Εἶσαι συλλογισμένη σήμερα, ἐξακολούθησε. Ἄλλοτε ἤσουνα πιὸ χαρούμενη, Κριμχίλδη...

Ἡ νεαρὴ βασιλοπούλα πλησίασε τὸ στενὸ θολωτὸ παράθυρο τοῦ πύργου καὶ στάθηκε κυττάζοντας τὴν πολιτεία ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα στὰ καταπράσινα δέντρα τοῦ κάμπου, στὸν ριζὰ τοῦ λόφου, ὅπου ἦταν χτισμένο τὸ κάστρο τους.

— Εἶδα ἕνα ὄνειρο, μητέρα, ψιθύρισε.

Ἡ Οὐτὲ πῆγε κοντά της κι' ἀκούμπησε κι' αὐτὴ πλάϊ της, στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ.

— Τί ὄνειρο; ρώτησε περίεργη.

— Ἕνα παράξενο ὄνειρο, ποὺ μ' ἔκαμε νὰ ξυπνήσω τρομαγμένη. Ἀπὸ τότε δὲν μπόρεσα νὰ ξανακλείσω μάτι...

— Πές μου τ' ὄνειρό σου, Κριμχίλδη. Ξαίρεις πὼς μπορῶ κι' ἐξηγάω τὰ ὄνειρα...

— Εἶδα πὼς ἤμουνα μέσα σ' ἕνα πυκνὸ δάσος, σὲ μιὰν ἐρημιά. Ζοῦσα, λέει, καιρὸ ἐκεῖ πέρα μὲ συντροφιά μου ἕνα γεράκι, ποὺ τ' ἀγαποῦσα ὅσο τίποτα δὲν ἀγάπησα στὸν κόσμο. Μιὰ μέρα ὅμως, δυὸ ἀετοί, ποὺ φτεροκοποῦσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, χύμηξαν στὸ γεράκι μου καὶ τὸ κατακομμάτιασαν μπροστὰ στὰ μάτιά μου. Ἀπὸ τότε χάθηκε ἡ χαρά μου κ' ἡ εὐτυχία μου. Λυπήθηκα τόσο πολὺ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γερακιοῦ μου, ὥστε ξύπνησα μὲ κλάμματα, κι' ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα δὲν μπόρεσα νὰ ξανακοιμηθῶ κι' ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω...

Κύτταξε τὴ μητέρα της, νὰ ἰδῇ τί ἐντύπωσι τῆς ἔκαναν τὰ λόγιά της.

Τρόμαξε ὅταν εἶδε τὸ συννεφιασμένο πρόσωπό της.

— Τί θέλει νὰ πῇ τ' ὄνειρό μου, μητέρα; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία.

— Ἄσχημο ὄνειρο, παιδί μου! ἀποκρίθηκε ἡ βασίλισσα. Τὸ γεράκι ποὺ εἶδες εἶνε ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ πάρῃς. Κ' οἱ ἀετοὶ εἶνε δυὸ μεγάλοι ἐχθροὶ ποὺ θὰ σκοτώσουν τὸν ἄνδρα σου καὶ θὰ σὲ κάνουν δυστυχισμένη σ' ὅλη σου τὴ ζωή.

Ἡ Κριμχίλδη ἀνατρίχιασε, βρῆκε ὅμως τὴ δύναμι νὰ χαμογελάσῃ.

— Αὐτὸ ἦταν, μητέρα; εἶπε. Τότε δὲν φοβᾶμαι πιά!

— Γιατί, παιδί μου;

— Μὰ ξαίρεις πὼς δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῶ ποτέ. Ἐμένα μοῦ ἀρέσει νὰ ζῶ ἔτσι ὅπως τώρα...

Πραγματικὰ ἡ Κριμχίλδη δὲν ἔμοιαζε μὲ κανένα ἀπὸ τὰ κορίτσια τῶν ἀρχόντων τῆς Βουργουνδίας. Μ' ὅλο ποὺ τὰ ξεπερνοῦσε ὅλα στὴν ὠμορφιὰ—κ' ἡ φήμη τῆς καλλονῆς της εἶχε διαβῆ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος της — δὲν ἐσύχναζε, ὅπως ἐκεῖνα, στὶς διασκεδάσεις καὶ τῆς ἄρεσε νὰ περνάῃ τὶς ἡμέρες της κλεισμένη μέσα στὸ παλάτι της, διαβάζοντας τὶς Ἅγιες Γραφές, ἢ νὰ πηγαίνῃ στὰ μοναστήρια ποὺ ἦσαν χτισμένα σ' ἀπάτητες ἐρημιές, καὶ νὰ κάμῃ συντροφιὰ στὶς καλόγριες.

Ὁ Γκύντερ, ὁ Γκερνὸτ κι' ὁ Γκύσλερ, τ' ἀδέλφια της, συχνὰ διοργάνωναν γιορτὲς στὸ παλάτι, ποὺ ἦταν φημισμένο γιὰ τὰ πλούτη του, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πατέρα τους ἀκόμα, τοῦ βασιλιὰ Ταγκράδου.

Οἱ ἐνδοξότεροι ἱππότες τῆς Βουργουνδίας, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ὁ Χάγκεν —ὁ Μαῦρος Ἱππότης ὅπως τὸν ἔλεγαν ὅλοι, γιατὶ ἦταν βαθειὰ μελαγχροινός, μὲ κατάμαυρα σὰν φτερὰ κοράκου μαλλιά, σκοτεινὸ πρόσωπο, ἀμίλητος πάντοτε, κι' ἔλεγαν γι' αὐτὸν πὼς ἦταν μάγος καὶ διάβαζε τὰ μελλούμενα στὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν—κι' ὁ Φόλκερ, ὁ χαρούμενος τραγουδιστής.

Βάρδοι πολλοὶ τραγουδοῦσαν σ' αὐτὰ τὰ γλέντια, μὰ κανένας δὲν ἔπαιζε τὴ λύρα του τόσο παθητικὰ σὰν τὸν Φόλκερ.

Ὅλη τὴ νύχτα, τὸ παλάτι ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ τραγούδια κι' ἀπὸ τὶς χαρούμενες φωνὲς τῶν συμποσιαστῶν.

Σκλάβοι κουβαλοῦσαν ὁλοένα, μέσα σὲ τεράστιους δίσκους, ὁλόκληρα ἐλάφια, ἀγριόχοιρους, ἀρνιά, χῆνες, ποὺ οἱ συνδαιτημόνες τὰ κομμάτιαζαν μὲ τὰ χέρια τους, ζεστὰ καθὼς ἦσαν καὶ τὰ κατεβρόχθιζαν, ἀδειάζοντας συγχρόνως τεράστιες κοῦπες ἀπὸ τὸ φημισμένο κρασὶ τῆς Βουργουνδίας.

Μὰ ποτέ, σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ γλέντια, δὲν ἔλαβε μέρος ἡ Κριμχίλδη.

Ὁ Γκύντερ, ὁ βασιλιᾶς ἀδελφός της, ἤξαιρε πὼς δὲν τῆς ἄρεσαν οἱ διασκεδάσεις καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπέμενε ποτὲ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ λάβῃ μέρος στὶς διασκεδάσεις του.

Ἡ ὠμορφιά της ἔκαμε πολλὰ ἀρχοντόπουλα νὰ ζητήσουν νὰ τὴν πάρουν γυναῖκά των.

Μὰ κάθε φορὰ ποὺ ὁ Γκύντερ, εἴτε ἡ μητέρα της, τῆς μιλοῦσαν γιὰ γάμο, ἡ Κριμχίλδη, ἀπαντοῦσε στερεότυπα:

— Ἐγὼ δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ!

Γι' αὐτό, κι' ὅταν ἄκουσε τὴν Οὐτὲ νὰ τῆς ἐξηγάῃ τὸ ὄνειρό της, ἡ βασιλοπούλα χαμογέλασε ἥσυχη πιὰ πὼς δὲν θὰ τῆς συνέβαινε ἡ δυστυχία ποὺ προμηνοῦσε τ' ὄνειρο ἐκεῖνο.

Ἡ γρηὰ βασίλισσα ὡστόσο ἔπεσε σὲ βαθειὰ συλλογή. Πίστευε στὰ ὄνειρα κ' ἡ μοῖρα τῆς κόρης της τὴν ἀνησυχοῦσε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦχοι ἀπὸ σάλπιγγες καὶ βούκινα ἀντήχησαν στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου.

Ἡ Οὐτὲ κ' ἡ Κριμχίλδη ἔσκυψαν νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε.

Οἱ φύλακες τῆς πολιτείας εἴχανε φέρει τὴν εἴδησι πώς, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, μόλις ἄνοιξαν τὶς βαρειὲς πόρτες μπῆκε μέσα ἕνα ἀρχοντόπουλο ποὺ τ' ἀκολουθοῦσαν δώδεκα παλληκάρια.

Τὸν ρώτησαν τί ζητοῦσε κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε πὼς ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακρυὰ γιὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέβη του στὸν βασιλέα τῆς Βουργουνδίας.

Ὅταν τ' ἄκουσε ὁ Γκύντερ, φόρεσε τὴν πανοπλία του, κι' ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν πιστό του ἱππότη Χάγκεν ἀπὸ τὸ Φάλκερ κι' ἀπ' ἄλλους ἄρχοντας βγήκανε νὰ πᾶνε στὶς πύλες τῆς πολιτείας νὰ προϋπαντήσουν τὸν ἄγνωστον.

—Ποῦ πάει ὁ ἀδελφός μου; ρώτησε ἡ Κριμχίλδη, βλέποντας στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου τὴ συνοδεία ποὺ ξεκινοῦσε.

Ἡ Οὐτὲ χτύπησε τὰ χέρια της καὶ μιὰ σκλάβα μπῆκε μέσα.

—Ποῦ πάει ὁ βασιλιᾶς; τὴ ρώτησε.

—Πάει νὰ ὑποδεχθῇ ἕναν ἄρχοντα! ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄρχοντας;

—Δὲν ξαίρω, βασίλισσά μου. Δὲν εἶπε στοὺς φύλακες, ποὺ τὸν σταματήσανε, τ' ὄνομά του.

Ἡ Οὐτὲ ἔκαμε νόημα στὴ σκλάβα νὰ φύγῃ καὶ πλησίασε πάλι τὸ παράθυρο, περίεργη νὰ ἰδῇ ποιὸς ἦταν ὁ ἄρχοντας ποὺ τοὺς ἐπισκέφθηκε.

Ἡ Κριμχίλδη κάθησε σ' ἕνα σκαμνὶ κι' ἔπιασε νὰ κεντάῃ.

—Δὲν θἄρθῃς κι' ἐσὺ νὰ ἰδῇς; τὴ ρώτησε ἡ μητέρα της.

—Τί μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα οἱ ἄρχοντες ποὺ ἔρχονται στὸ παλάτι μας, ἀποκρίθηκε ἀδιάφορη.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ βασιλικὴ συνοδεία εἶχε φτάσει στὴν καστρόπορτα ὅπου περίμενεν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ἦταν νέος ψηλός, μὲ καλοδεμένο κορμί, μὲ ἀστραφτερὰ μάτια, ξανθὰ μαλλιά, κι' ἕνα βαρὺ ἀτσαλένιο σπαθὶ ζωσμένο στὴ μέση του.

—Ποιὸς εἶνε αὐτός, Χάγκεν; ρώτησε ὁ Γκύντερ, ὅταν ἐπλησίασαν. Ἐσὺ ποὺ ἔχεις γυρίσει πολλὲς χῶρες, μήπως καὶ ξαίρεις;

—Ὄχι, βασιλιά μου, ἀποκρίθηκε ὁ πιστὸς ἱππότης. Δὲν τὸν ἔχω ἰδῆ ποτέ μου. Ἔχω ὅμως ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν Σίγκφριντ, τὸν γυιὸ τοῦ Σίγκμουντ, ποὺ βασιλεύει στὴ Νίντερλαντ. Εἶνε ἕνας νέος δυνατὸς κι' ὄμορφος σὰν τοῦτον ἐδῶ.

—Μήπως εἶσαι ὁ Σίγκφριντ; ρώτησε ὁ Γκύντερ τὸν ἄγνωστο.

—Ναί! ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος ὑπερήφανα. Εἶμαι ὁ Σίγκφριντ καὶ δὲν φοβοῦμαι κανένα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλιᾶ συννέφιασε ἀκούγοντας τὴν ὑπερήφανη αὐτὴν ἀπάντησι τοῦ ξένου ἱππότη.

Ὁ Χάγκεν, ὁ Φόλκερ κ' οἱ ἄλλοι τῆς συνοδείας κύτταξαν μὲ περιέργεια καὶ μὲ θαυμασμὸ τὸν ξακουσμένον ἱππότη, μὰ συγχρόνως τράβηξαν τὰ σπαθιά τους.

—Γιατὶ μιλᾶς ἔτσι; ρώτησε ὁ Γκύντερ, μὲ κόπο συγκρατῶντας τὸ θυμό του.

—Στὴν πατρίδα μου λένε πὼς ἐσεῖς οἱ Βουργούνδιοι δὲν παίρνετε ἀπὸ λόγια παρὰ συνεννοεῖσθε μόνο μὲ τὸ σπαθί. Θέλησα λοιπὸν νὰ σᾶς δείξω πὼς ξαίρω πολὺ καλὰ αὐτὴ τὴ γλῶσσα τοῦ σπαθιοῦ. Ὡστόσο, ἂν θέλετε, ξεχᾶστε τὰ λόγια μου καὶ φιλοξενῆστε με!

Ὁ Γκύντερ χαμογέλασε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ξακουσμένου ἱππότη καὶ τοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι.

—Καλῶς ὥρισες στὴ Βουργουνδία, Σίγκφριντ! τοῦ εἶπε.

Κι' ὅλοι μαζὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ παλάτι.

Τὴν ὥρα ποὺ φτάσανε στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ, οἱ φύλακες φυσήξανε δυνατὰ τὰ βούκινα γιὰ νὰ χαιρετήσουν τὸν ἐρχομό τους.

Ἡ Οὐτὲ εἶχε κατεβῆ γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ξένους, κ' ἡ Κριμχίλδη, ποὺ εἶχε μείνει μόνη στὸ δωμάτιό της, νικημένη ἀπὸ τὴν περιέργεια, πρόβαλε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ συνοδεία.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἱππότες, φανταζε ἡ ἀνδρικὴ ὀμορφιὰ τοῦ Σίγκφριντ.

Χωρὶς νὰ ξαίρῃ κι' αὐτὴ γιατί, μόλις τὸν ἀντίκρυσε ἡ Κριμχίλδη ἔνοιωσε τὰ μάγουλά της νὰ βάφωνται κατακόκκινα καὶ βιάστηκε νὰ τραβηχτῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

Ἡ πολιτεία τῆς Βουργουνδίας ἀναστατώθηκε μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Σίγκφριντ.

Ἀπὸ καιρὸ κυκλοφοροῦσαν οἱ πιὸ παράξενες φῆμες γιὰ τὸ βασιλόπουλο τῆς Νίντεραλντ.

Ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ ξαίρανε μὲ ποιὸ μοναδικὸ τρόπο κατάφερε νὰ ἀποκτήσῃ τὸν μυθικὸ θησαυρὸ τῶν Νιμπελοῦγκεν.

Ἀπὸ μικρὸς συνήθισε νὰ ταξειδεύῃ μόνος του.

Ἔβγαινε γιὰ κυνῆγι καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ προχωρῇ μέσα στὰ πυκνὰ σκοτεινὰ δάση, στοὺς ἀπάτητους λόγγους, στ' ἄγρια φαράγγια καὶ τὶς ἐρημιές, ὅπου πλανιόταν ἑβδομάδες ὁλόκληρες πολλὲς φορές, ζῶντας ἀπὸ τ' ἀγρίμια ποὺ σκότωνε μὲ τὶς ἀλάθευτες σαΐτες του.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ταξείδια του, ἔφτασε στὴ χώρα τῶν ἀγρίων Νιμπελοῦγκεν, ποὺ τ' ὄνομά τους μόνο σκόρπιζε τὸν τρόμο καὶ τὴ φρίκη σ' ὅλες τὶς γύρω πολιτεῖες

Ὧρες ὁλόκληρες ὁ Σίγκφριντ ἐβάδιζε σ' ἕνα σκοτεινὸ δάσος, μὲ τόσο πυκνὰ φυλλώματα, ὥστε ποτὲ οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν ἔφταναν ὡς τὴν παχειὰ καταπράσινη χλόη.

Φτάνοντας σ' ἕνα ξέφωτο τοῦ δάσους, εἶδε δυὸ ἄντρες ψηλούς, μ' ἄγρια φυσιογνωμία, μὲ μακρυὰ ἀχτένιστα μαλλιὰ καὶ γένεια, ντυμένους μὲ δέρματα ζώων.

Ἦταν οἱ βασιλιάδες τῶν Νιμπελοῦγκεν ποὺ ζοῦσαν ἔξω ἀπὸ μιὰ σπηλιά, στὸ βάθος τῆς ὁποίας ἦταν θαμμένος ὁ ἀμύθητος θησαυρὸς ποὺ τὸν ἔκλεψαν ἀπ' τὸν πατέρα τους, σκοτώνοντάς τον ἄγρια.

Μόλις εἶδαν τὸν Σίγκφριντ νὰ προβάλλῃ μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα, τὸν φώναξαν νὰ πάῃ κοντά τους.

—Ξένε, τοῦ εἶπε ὁ Σίλουγκ, θὰ μᾶς κάνῃς μιὰ χάρι;

—Εὐχαρίστως! ἀποκρίθηκε ὁλοπρόθυμα τὸ ἀρχοντόπουλο. Τί θέλεις;

—Θέλουμε νὰ μοιράσουμε τὸ θησαυρό μας, τοῦ ἐξήγησεν ὁ Νίρπελουγκ, μὰ δὲν συμφωνοῦμε στὴ μοιρασιά.

Κ' οἱ δυὸ ἄγριοι ἀδελφοὶ τὸν ὡδήγησαν μέσα στὴ μεγάλη σπηλιά, ὅπου ὑπῆρχει ὁ θησαυρὸς τῶν Νιμπελοῦγκεν.

Ὅταν ἀντίκρυσε τ' ἀμύθητα ἐκεῖνα πλούτη ὁ Σίγκριφιντ θαμπώθηκε.

Ὑπῆρχαν κασσέλες τεράστιες γεμᾶτες ὡς ἀπάνω ἀπὸ μαργαριτάρια περιδέραια, ὁλόχρυσα ποτήρια καὶ καντηλέρια, σωροὶ ἀπὸ διαμάντια, ρουμπίνια, ἀμεθύστους, σμαράγδια, σαπφείρους, ἤλεκτρο, κοράλια, βουνὰ ἀπὸ χρυσᾶ κι' ἀσημένια νομίσματα, κι' ἀκόμα βαρειὲς χρυσοΰφαντες φορεσιὲς κι' ὅπλα πλουμισμένα μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια ποὺ ἀστραφτοκοποῦσαν.

Οἱ βάρβαροι Νιμπελοῦγκεν εἶχαν συγκεντρώσει ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά, τὸν τεράστιον ἐκεῖνον πλοῦτο.

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξί του ὁ Σίγκφριντ βάλθηκε νὰ μοιράσῃ δίκαια τὸν θησαυρὸ στὰ δυὸ ἀδέλφια. Μὰ οὔτε ὁ Σίλουγκ, οὔτε ὁ Νίμπελουγκ εὐχαριστήθηκαν στὴ μοιρασιά.

Ρίχτηκαν τότε ἀπάνω του, μὲ τὰ μαχαίρια τους γυμνά, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν Γρήγορος ὅμως, σὰν ἀστραπή, ἅρπαξε ἕνα βαρὺ σπαθὶ καὶ ξάπλωσε μ' ἕνα χτύπημα νεκρὸ τὸν Σίλουγκ. Ὁ Νεμπελοῦγκεν ὥρμησε νὰ τὸν σφάξῃ μὰ βρῆκε κι' αὐτὸς τὴν ἴδια τύχη.

Τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ὁ Σίγκφριντ, βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ προχώρησε, μὲ βήματα κλονούμενα, πρὸς ἕνα ποταμάκι ποὺ κυλοῦσε τὰ νερά του πιὸ κάτω, γιὰ νὰ λουστῇ καὶ νὰ καθαριστῇ ἀπὸ τὰ αἵματα.

Μόλις ὅμως ἔφτανε ἐκεῖ κι' ἑτοιμαζότανε νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι, ἄκουσε ἕνα φριχτὸ μούγκρισμα ποὺ ἔκαμε τὸ αἷμα του νὰ παγώσῃ ἀπὸ τὴ φρίκη.

Γύρισε νὰ ἰδῇ, κι' ἀντίκρυσε ἕνα τεράστιο θηρίο, ἕνα δράκο ποὺ ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνανε φλόγες. Ζοῦσαν ἀκόμα, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη—ἐδῶ καὶ χίλια ἑξακόσια χρόνια—τέτοια προϊστορικὰ τέρατα, ποὺ στὴν ἐποχή μας ἐξαφανίστηκαν καὶ τὰ τελευταῖα ἀπ' αὐτὰ ζοῦνε μόνο στὸ μακρυνὸ νησὶ τοῦ Κομόντο.

Ὁ δράκος ρίχτηκε ἀπάνω στὸν Σίγκφριντ, ζαλίζοντάς τον μὲ τὶς φλόγες ποὺ βγαίνανε ἀπὸ τὸ τεράστιο στόμα του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

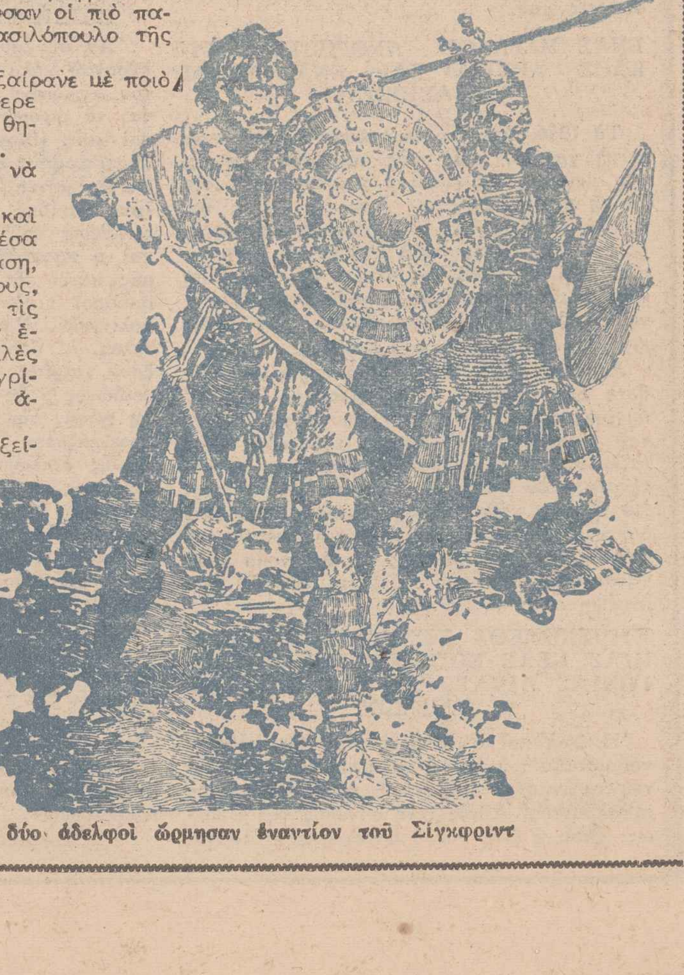

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ Σίγκφριντ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα

Τοῦ κ. Γεωρ. Τσουκαλᾶ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΤΟΥ 1920

— Πότε θὰ γυρίσῃς;

— Μά... Ὅταν τελειώσουμε.

— Τί μαθήματα ἔχετε ἀπόψε;

— Διοικητικό, Πολιτικὴ Δικονομία...

— Δυὸ ὧρες δηλαδή. Στὶς πέντε μπορεῖς νἆσαι σπίτι;

— Καθόλου. Ἔχουμε καὶ φροντιστήριο καὶ δὲν ξέρω πότε θὰ τελειώσουμε.

— Τέλος πάντων, μποροῦσες, φαντάζομαι, νἄρθῃς ἕνα ἀπόγευμα νωρὶς στὸ σπίτι σου.

—Μαμά μου ξεχνᾷς πὼς εἶμαι πιὰ ἀκαδημαϊκὸς πολίτης, πὼς ἔχω κι' ἐγὼ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις....

Κόπηκε ἡ φόρα του καθὼς εἶδε τὸ χαμόγελο ποὺ ἄνθισε στὰ χείλη της.

Ἦταν ἕνα χαμόγελο εἰρωνικὸ μαζὶ καὶ στοργικό, ποὺ φώτιζε τὸ γλυκὸ πρόσωπό της, μὲ τὰ πρόωρα ἀσπρισμένα μαλλιά, ποὺ τῆς ἔδιναν μιὰ τόσο ἀρχοντικὴν ἔκφρασι.

Ὁ Παῦλος κοκκίνισε καὶ βιάστηκε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Ξέρεις, μαμά, εἴμαστε μιὰ παρέα φιλολογικὴ καί, μετὰ τὸ φροντιστήριο, συζητοῦμε γιὰ διάφορα ζητήματα. Ἱδρύσαμε τὴ «Φοιτητικὴ Συντροφιὰ» κι' ἔχουμε τοῦ κόσμου τὴ δουλιὰ νὰ τελειώσουμε. Νὰ διοργανώσουμε διαλέξεις, νὰ κάνουμε προπαγάνδα στοὺς συμφοιτητές μας γιὰ τὴ δημοτικὴ....

— Μοῦ τἄπες χίλιες φορὲς αὐτά, τὸν διέκοψε ἡ κυρία Νίκα. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς ὅλα αὐτὰ σὲ κάνουν νὰ παραμελῇς τὸ Πανεπιστήμιο...

— Τοὐναντίον....

— Καλά — καλά. Ἀφοῦ σὲ παρακαλῶ ὅμως ἀπόψε νὰ γυρίσῃς νωρίς; Θἄρθῃ μιὰ ἐξαδέλφη μου νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ. Ἔχουμε νὰ ἰδωθοῦμε εἴκοσι χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ διωρίστηκα κι' ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὅλο τὸ Ἀρσάκειο τὸ περάσαμε μαζί. Θὰ θέλῃ νὰ σὲ γνωρίσῃ. Γίνεται νὰ λείψῃς;

— Καλά, τότε θἄρθω.

Κι' ἔφυγε βιαστικός, γιὰ νὰ μὴν ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα τῆς μητέρας του, ποὺ ἤξερε τόσο καλὰ νὰ διαβάζῃ τὶς σκέψεις του μέσα στὰ μάτια του.

Ὅταν βγῆκε ἔξω, ἀνάπνευσε μὲ ἀνακούφισι.

— Οὖφ! ἔκαμε ἐκνευρισμένος. Σχολαστικὴ εἶνε αὐτὴ ἡ μαμά. Θεέ μου! Τί «νοικοκυροίστικες» ἀντιλήψεις ποὺ τὶς ἔχει! Ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ γυρίσω, λέει, νωρὶς στὸ σπίτι γιὰ νὰ γνωρίσω τὴν... ἐξαδέλφη της. Καὶ τί σχέσι ἔχω ἐγὼ μὲ τοὺς συγγενεῖς της; Ἐγὼ τοὺς διάλεξα; Κ' εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀνέχωμαι τὴν κάθε ἠλιθία γυναικούλα, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἔτυχε νἆναι ξαδέλφη τῆς μαμᾶς κι' ἐτελείωσαν μαζὶ τὸ Ἀρσάκειο;

Θύμωνε περισσότερο γιατί, κατὰ βάθος ἦταν στενοχωρημένος ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴ μητέρα του.

Τὴν ἐλάτρευε. Ἦταν γι' αὐτόν, περισσότερο ἀπὸ μητέρα, μιὰ φίλη. Ἔνοιωθε πὼς τῆς ἔμοιαζε στὴν ψυχὴ καὶ στὸ ρομαντισμό. Ὅταν ἦταν πολὺ ἐνθουσιασμένος, τῆς ἐκμυστηρευότανε τὰ ὄνειρά του: Διψοῦσε νὰ κάνῃ κάτι τὸ ἐξαιρετικό, νὰ γίνῃ, παραδείγματος χάριν, ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, «νὰ κάνῃ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ νὰ τρέμῃ, σὰν νὰ βάδιζε σ' ἕνα σύρμα, πάνω ἀπὸ μιὰν ἄβυσσο!» τῆς εἶχε πῆ μιὰ μέρα.

Κι' ἐκείνη τὸν ἀγκάλιασε δακρυσμένη καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ναί, μὰ ἦσαν στιγμὲς ποὺ τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια αὐτὴ ἡ μαμά. Ἐνῷ αὐτὸς ζοῦσε μέσα σὲ μιὰ διαρκῆ ὀνειροπόλησι, ἐκείνη τοῦ θύμιζε, ξαφνικά, πὼς ἔπρεπε νὰ μελετήσῃ τὰ μαθήματά του, ἢ πὼς ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ νωρὶς «γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐξαδέλφη της».

Μὰ εἶναι δυνατόν;

Μὲ τὴν εὐκολία ποὺ τὰ νιάτα πολλαπλασιάζουν τὶς δυσκολίες, εὕρισκε ὅλα αὐτὰ πολὺ τραγικά, κι' ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του σκλάβο.

— Ἐλευθερία! Ἐλευθερία! Ψιθύριζε καθὼς κατέβαινε τὸ στενὸ δρομάκι πίσω ἀπ' τὸ Στάδιο γιὰ νὰ βγῇ στὸ Ζάππειο.

Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν θἄξερε νὰ πῇ τί εἴδους ἐλευθερία ζητοῦσε. Ἀμυδρὰ μόνο εἶχε δημιουργήσει τὴν εἰκόνα μιᾶς ἐλευθερίας ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μὴν πηγαίνῃ στὸ Πανεπιστήμιο παρὰ μόνο γιὰ νὰ συναντᾷ τοὺς φίλους του, νὰ συχνάζῃ τὸ περισσότερο στὰ φιλολογικὰ καφφενεῖα καὶ τὶς ταβέρνες τῆς ἐποχῆς— στὸ «Μαῦρο Γάτο» π.χ. ἢ στοῦ Σιδέρη, στὴν Ἀγορά.

Οἱ «Σκηνὲς Βοημικοῦ Βίου» τοῦ Μυρζέ, ποὺ εἶχε διαβάσει, τὸν εἶχαν κάμει νὰ ὀνειροπωλῇ διαρκῶς τύπους μποὲμ μὲ μεγάλα μαλλιά, πλατειὲς γραβάτες, μακρυὲς μπέρτες κι' ἀδειανὲς τσέπες.

Ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς συνδυασμοὺς κατάφερε νὰ πλησιάσῃ κάπως σ' αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ πρότυπο: Ἀφοῦ ἔψαξε καιρό, ἀνακάλυψε σ' ἕνα καπελλάδικο κάτι πλατύγυρες μαῦρες ρεμπούπλικες, ἀπ' αὐτὲς ποὺ φοροῦσαν τότε οἱ ἀμαξάδες. Κατενθουσιάστηκε μὲ τὴν ἀνακάλυψί του κι' ἔσπευσε ν' ἀγοράσῃ μιά, θυσιάζοντας γι' αὐτὴν τὴν ἀπόκτησι τὶς εἰκοσιπέντε δραχμὲς ποὺ τὶς προόριζε γιὰ ἕνα νομικὸ σύγγραμμα. Ὅταν φόρεσε ὅμως τὴ μαύρη ἀμαξάδικη ρεμπούπλικα μὲ τὰ πλατειὰ μπόρ, κι' ἀφοῦ θαύμασε τὸν ἑαυτό του στὸν καθρέπτη τοῦ καπελλάδικου, σκέφτηκε μὲ τρόμο πὼς ἡ ἄλλη του ρεμπούπλικα ἦταν ἀκόμα καινούργια καὶ πὼς ἡ μητέρα του θὰ τοῦ ἔκανε ἱστορίες γιατὶ ἀγόρασε καὶ δεύτερη.

— Πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες! τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο, κι' ὅλη τὴν ὥρα μετροῦσε τὰ λεφτά της μὲ τὴν ἀγωνία πὼς δὲν θὰ τῆς φτάσουν ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Ὁ πατέρας του εἶχε μείνει στὴν ἐπαρχία — ἦταν δημόσιος ὑπάλληλος — κι' αὐτοὶ οἱ δυὸ εἶχαν ἔλθει στὴν Ἀθήνα.

— Ἕνας μισθὸς ποῦ νὰ πρωτοφθάσῃ; ἔλεγε κάθε τόσο ἡ κυρία Νίκα.

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις ἐδηλητηρίασαν τὴ χαρὰ τοῦ πλατύγυρου «μποεμικοῦ» καπέλλου.

Ξαφνικά, ὅμως, μιὰ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Χαμογέλασε ἐνθουσιασμένος.

Πηγαίνοντας σπίτι του, πέταξε τὴν παλιά του ρεμπούπλικα σ' ἕνα χαντάκι. Κι' ὅταν ἀντίκρυσε τὴ μητέρα του, τῆς φώναξε:

— Μαμά, ἰδὲς τὸ καπέλλο μου!

— Ποῦ τὸ βρῆκες; ρώτησε ἐκείνη ἀνύποπτη.

— Μοῦ τ' ἄλλαξαν στὸ καφενεῖο. Κάποιος, φαίνεται, πῆρε κατὰ λάθος τὸ δικό μου κι' ἄφισε τὸ δικό του.

Τὸ πίστεψε. Κι' αὐτὴ ἡ πρώτη του ἐπιτυχία τοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος νὰ προχωρήσῃ. Ἄλλαξε τὴ γραβάτα του — πλεχτὴ ὅπως συνηθιζότανε τότε — μὲ μιὰ μαύρη φλοτάν, ἄφισε τὰ μαλλιά του νὰ μακρύνουν.

Ἦταν κατενθουσιασμένος μ' αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι. Κι' ἐνθουσιάστηκε πιὸ πολὺ ὅταν, μιὰ μέρα, εἶδε τὴν Ἑλένη, ποὺ εἶχε τόσον καιρὸ νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τὸν σταματάῃ στὸ δρόμο καὶ νὰ τὸν ρωτάῃ τί γίνεται. Πίστεψε πὼς αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον της τὸ χρωστοῦσε στὴ μποέμικη ἐμφάνισί του ποὺ τῆς ἔκαμε ἐντύπωσι.

Εἴχανε τόσον καιρὸ νὰ ἰδωθοῦνε...

Ἕναν καιρό, πίστευε πὼς τὴν ἀγαποῦσε.

Γνωρίστηκαν τυχαῖα, ἕνα ἀπόγευμα στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη.

Αὐτὸς εἶχε πάει νωρὶς καὶ πῆρε ἕναν τόμο τοῦ «Νουμᾶ» νὰ διαβάσῃ. Ἦταν βυθισμένος στὸ διάβασμα, ὅταν ἄκουσε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ πλάϊ του.

— Συγγνώμην, κύριε, σεῖς ἔχετε τὸ «Νουμᾶ»;

Σήκωσε τὸ κεφάλι ξαφνιασμένος.

Μπροστά του στεκόταν ἕνα κορίτσι δεκαεφτὰ χρονῶν, μὲ λυγερὸ κορμί, ξανθὰ μαλλιὰ καὶ σταχτιὰ μάτια. Φοροῦσε μιὰ μπλοῦζα ἄσπρη πλεχτή, κλειστὴ ὡς τὸ λαιμὸ καὶ μιὰ γαλάζια φοῦστα. Εἶχε κοκκινίσει καθὼς τὸν ρωτοῦσε. Μὰ κι' αὐτὸς τἄχασε. Δὲν τὴν ἤξερε καὶ θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ πὼς ἕνα κορίτσι ἄγνωστο — καὶ μάλιστα τόσο ὄμορφο — θὰ τοῦ μιλοῦσε.

Ἐκείνη τὸν ξαναρώτησε:

— Εἶναι ὁ τόμος τοῦ 1910;

— Μάλιστα, δεσποινίς, κατώρθωσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ κατακόκκινος. Τὸν θέλετε;

— Τὸν διάβαζα, ξέρετε, ἀπὸ τὸ πρωΐ κ' εἶχα πεῖ νὰ μοῦ τὸν φυλάξουν. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸν διαβάζετε σεῖς, δὲν πειράζει...

Φοβήθηκε μὴ φύγει καὶ δὲν τὴν ξαναϊδῇ καὶ βιάστηκε νὰ κλείσῃ τὸ περιοδικὸ καὶ νὰ τῆς τὸ δώσῃ.

— Μὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς τὸ στερήσω.

— Παίρνω ἕναν ἄλλο τόμο.

Γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλοῦν τοὺς ἄλλους ποὺ διάβαζαν στὴ μεγάλη αἴθουσα, μιλοῦσαν σιγά, κι' αὐτὸ ἔδινε ἕνα ἀλλόκοτο θέλγητρο στὰ τυπικὰ λόγια ποὺ ἀλλάζανε.

Πῆγε καὶ πῆρε ἕναν τόμο καὶ ξαναγύρισε στὸ ἴδιο τραπέζι. Ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της, τοῦ χαμογέλασε καὶ συνέχισε τὸ διάβασμα.

Ἔσυψε κι' ἀδικό κι' ἔκανε πάνω στὸ περιοδικὸ πὼς διάβαζε. Ἀλλ' οἱ σελίδες περνοῦσαν, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς οὔτε μιὰ φράσι νὰ μπορῇ ν' ἀποτυπωθῇ στὸ μυαλό του.

Ὅταν ἐσήμανε ἑφτὰ ἡ ὥρα, σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο.

Ἦταν Μάρτης καὶ τὸ σκοτάδι εἶχε κιόλας ἁπλωθεῖ στὴν Ἀθήνα ποὺ μόλις φωτιζόταν ἀπὸ τὰ μικρὰ ἠλεκτρικὰ λαμπιόνια τῶν δρόμων.

Κοντοστάθηκε στὴν ἔξοδο μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὴν ξανάβλεπε. Δὲν ἐζητοῦσε τίποτα περισσότερο καὶ τἄχασε ὅταν ἐκείνη, βγαίνοντας, τὸν ἐπλησίασε:

Προχώρησαν στὸ σκοτεινὸ δρόμο

— Φεύγετε;

— Ναί.

Κατέβηκαν μαζὶ τὶς σκάλες.

Ἦταν τόσο συγκινημένος — καὶ τὸ πιὸ πολὺ τόσο ἄπραγος — ὥστε δὲν εὕρισκε τί νὰ τῆς πῇ.

Ἐκείνη τὸν ξαναρώτησε:

— Ἔρχεσθε τακτικὰ στὴ Βιβλιοθήκη;

— Κάθε μέρα.

— Περίεργο πὼς δὲν σᾶς ξαναεῖδα. Γιατὶ κι' ἐγὼ εἶμαι τακτικὴ ἐδῶ.

— Ἴσως νὰ μὴ μὲ προσέξατε...

— Ὄχι δά. Μὴν τὸ λέτε αὐτό. Θὰ σᾶς πρόσεχα ἀμέσως. Μὰ δὲν σᾶς ξαναεῖδα. Ἐσεῖς μὲ εἴδατε ἄλλη φορά;

— Ὄχι, τῆς ὡμολόγησε.

— Βλέπετε, λοιπόν; Θὰ πῇ πὼς ἐρχόμαστε διαφορετικὲς ὧρες...

Σώπασαν ἔπειτα πάλι — εἴχανε φτάσει πιὰ στὸ δρόμο — καὶ ξαφνικὰ ἐκείνη γέλασε.

— Μιλᾶμε τόσην ὥρα καὶ δὲν γνωριστήκαμε ἀκόμα! Ἑλένη Βασιλοπούλου...

— Παῦλος Νίκας.

— Τῆς φιλολογίας;

— Ὄχι δυστυχῶς. Τῆς Νομικῆς. Καὶ σεῖς; Τῆς φιλολογίας;

— Τῆς Ἰατρικῆς. Βλέπω, ὅμως, πὼς ἔχουμε τὰ ἴδια γοῦστα. Σᾶς ἀρέσει ἡ φιλολογία;

— Πολύ. Καὶ ἐσεῖς;

— Τρελλαίνομαι γι' αὐτήν. Γράφετε, Κύριε Νίκα;

— Ναί, μὰ δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο...

— Ἄ, μὴν τὸ λέτε. Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ γράφετε ὡραῖα πράγματα.

— Καθόλου. Σεῖς; Γράφετε;

— Ὄχι, δυστυχῶς!

Μιλῶντας, εἴχανε φτάσει ὡς ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

Λυπότανε ποὺ θὰ χωρίζονταν, ἤθελε νὰ τῆς τὸ πῇ, μὰ ντρεπότανε.

Ἐκείνη τὸν ἐπρόλαβε.

— Γιὰ ποῦ πᾶτε τώρα;

Ἂν ἤξερε γιὰ ποῦ θὰ πήγαινε αὐτή, θὰ τῆς ἔλεγε πὼς θὰ τραβοῦσε πρὸς τὸν ἴδιο δρόμο, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὴ συνώδευε λίγο ἀκόμα. Μὰ δὲν ἤξερε καὶ περιορίστηκε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ἀόριστα:

— Δὲν ἔχω πουθενὰ νὰ πάω. Νὰ ἔτσι θὰ τραβήξω.

— Τί καλά! ἔκαμε ἐκείνη χαρούμενη. Κι' ἐγὼ δὲν εἶχα ποῦ νὰ πάω. Θέλετε νὰ κάνουμε λίγον περίπατο μαζί;

— Θὰ εἶμαι εὐτυχής. Μήπως σᾶς μαλλώσουν ὅμως ἀπὸ τὸ σπίτι σας ποὺ θ' ἀργήσετε;

— Μὰ δὲν εἶναι οἱ δικοί μου ἐδῶ. Μένω σὲ μιᾶς θειᾶς μου. Τὰ κατάφερα νὰ εἶμαι ἐλεύθερη. Μπορῶ νὰ πάω καὶ στὶς ἐννιὰ στὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ μοῦ ποῦν τίποτα.

— Ἀλήθεια! ἔκαμε θαυμάζοντας γιὰ τὴν ἐλευθερία ποὺ εἶχε κατορθώσει ν' ἀποκτήσῃ ἡ κοπέλλα ἐκείνη.

— Καὶ σεῖς; μένετε μόνος ἐδῶ;

— Μὲ τὴ μητέρα μου.

— Λοιπὸν ποῦ θέλετε νὰ πᾶμε;

— Μά, ὅπου θελήσετε σεῖς.

— Νὰ πάρουμε καλύτερα ἕναν ἐρημικὸ δρόμο. Ἔτσι θὰ μποροῦμε νὰ μιλοῦμε πιὸ ἐλεύθερα....

Κύτταξε γύρω του, προσπαθῶντας νὰ βρῇ ἕνα δρόμο ὅπως τὸν ἤθελαν ἐρημικό.

— Πᾶμε ἀπ' τὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας; πρότεινε.

— Ὅπου θέλετε.

Συνέχισαν τὸ δρόμο τους σιωπηλοί.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ καὶ τοῦ φαινότανε σὰν ὄνειρο πὼς συνώδευε, καὶ τέτοιαν ὥρα μάλιστα, ἕνα τόσο ὄμορφο κορίτσι. Ἂ καὶ νὰ τὸν ἔβλεπαν οἱ ἄλλοι φίλοι του, ποὺ ὀνειροπολοῦσαν, ὅπως κι' αὐτὸς ὡς τότε, νὰ γνωρίζονταν μὲ κορίτσια πολιτισμένα, νὰ κάνανε συντροφιά, νὰ μιλοῦσαν! Μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πίστευαν ἀδύνατα στὴν Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς των μὲ τὶς τόσο στενὲς ἀντιλήψεις.

Καὶ νὰ ποὺ τὄνειρο γινόταν γι' αὐτὸν πραγματικότης....

Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὸ Βασιλικὸ Κῆπο, ἄρχισε νὰ ψιλοβρέχῃ.

— Μήπως θέλετε νὰ γυρίσουμε; τὴ ρώτησε.

— Νομίζετε πὼς φοβᾶμαι τὴ βροχή; Καθόλου! Ἐσεῖς μόνο μὴν κρυώσετε! Φορέστε τὸ καπέλλο σας.

Κρατοῦσε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι, μὰ δὲν τὸ φόρεσε.

— Κι' ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὴ βροχή.

— Κουμπῶστε τοὐλάχιστον τὸ παλτό σας. Δὲν θέλω νὰ κρυώσετε.

Σταμάτησε κ' ἔπιασε νὰ τὸν κουμπώσῃ μόνη της.

Ἡ συγκίνησις τὸν ἔπνιγε. Αὐτὴ ἡ γυναικεία τρυφερότης, ἡ πρωτογνώριστη, τὸν ἐμέθουσε, τὸν ἔκανε εὐτυχισμένον.

Πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους, χαρούμενοι τὴ μοναξιά τους καὶ τὴ λεπτὴ βροχὴ ποὺ τοὺς χτυποῦσε τὰ πρόσωπα.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπόψε! Ποτὲ δὲν ἔννοιωσα τὸν ἑαυτό μου τόσο εὐτυχισμένο ὅπως τώρα.

— Ἀλήθεια;

— Νὰ μὲ πιστεύετε, γιατὶ ἐγὼ συνείθισα νὰ εἶμαι πάντοτε εἰλικρινής. Δὲν ξέρετε πὼς ὀνειροπολοῦσα νὰ γνωρίσω ἕναν ἄνθρωπο σὰν κι' ἐσᾶς.

— Θὰ γνωρίζετε ἄλλους καλύτερους ἀπὸ μένα τῆς εἶπε μὲ κρυφὴ ζήλεια.

— Ἄ, εἶναι τόσο κοινοὶ τύποι! Ἀηδία! Δὲν ξέρουν παρὰ νὰ κομπλιμεντάρουν μόνο. Δὲν ἔχουν ψυχὴ ὅπως ἔχετε σεῖς.

— Μὰ κι' ἐμένα δὲν μὲ ξέρετε ἀκόμα.

— Σᾶς μαντεύω ὅμως.

— Θὰ ἤμουνα περίεργος νὰ μάθω πὼς μὲ φαντάζεσθε.

— Εὐχαρίστως νὰ σᾶς τὸ πῶ. Μὰ δὲν τὸ καταλαβαίνετε, ἀλήθεια;

Στάθηκε γιὰ νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια.

Κατέβασε τὰ δικά του καὶ τῆς ἀποκρίθηκε ψιθυριστά:

— Ὄχι!

Τοῦ χαμογέλασε, σὰν νὰ εἰρωνευότανε τὴ δειλία του.

Φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ διστακτικὴ κι' ἔπειτα εἶπε γρήγορα-γρήγορα:

— Μοῦ φαίνεσθε πολὺ διαφορετικὸς ἀπ' ὅσους ἐγνώρισα ὡς τώρα. Εἶσαστε, πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ; Νά: Ἕνας ἄνθρωπος ὅπως φανταζόμουν πὼς ἔπρεπε νἆναι..

Κατέβασε τὸ κεφάλι ντροπαλή.

Συνέχισαν γιὰ λίγο ἀκόμα τὸ δρόμο τους σωπαίνοντες κι' οἱ δυό.

Ἐκεῖνος ἔνοιωθε τὴν καρδιά του πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐτυχία, ἀλλὰ τὰ λόγια δὲν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ τῆς πῇ:

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Καμμιὰ ὡς τώρα δὲν μὲ κατάλαβε ὅπως σεῖς..

Τἄλεγε μηχανικά, γιατὶ κι' ὁ ἴδιος ἤξαιρε πὼς μὲ καμμιὰν ὡς τότε δὲν εἶχε σχετισθῇ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸν καταλάβαινε ἢ ὄχι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

Ο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» ΠΡΟ 60 ΚΑΙ 25 ΕΤΩΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ.— ΜΕΤΑ 25 ΕΤΗ.— ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ.— ΤΟ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΜΑΤΣΟΥΚΑ.— Η ΝΕΑ ΠΑΡΝΑΣΣΙΚΗ ΕΠΟΧΗ.

ΤΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΜΑΣ Κ. Κ. Δ. ΛΑΜΠΙΚΗ ΚΑΙ ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟ 60 ΕΤΩΝ

Ἡ ἔκδοσις τοῦ σημερινοῦ «Παρνασσοῦ»—τρίτου περιοδικοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ— ὑπενθυμίζει τὸν πρῶτον «Παρνασσὸν» τοῦ ὁποίου ἀκριβῶς συμπληροῦνται 60 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ α' τεύχους. Ὄχι μόνον ἁπλῆ περιέργεια πῶς ἦτο τότε ὁ «Παρνασσὸς» ὡς περιοδικόν, ἀλλὰ καὶ ὡς μία ἐκδήλωσις τιμῆς πρὸς τοὺς θεμελιωτὰς τοῦ περιοδικοῦ τύπου πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀναδρομὴ αὐτὴ περὶ τῆς ἐπιδράσεως εἰς τὴν πνευματικὴν κίνησιν τοῦ μηνιαίου ἐκείνου «συγγράμματος» ὡς ἀπεκαλεῖτο.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1877 ἐξεδίδετο τὸ α' τεῦχος εἰς ὄγδοον σχῆμα βιβλίου ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων, ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσοῦ». Τὴν φιλολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν κίνησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπετέλουν κυρίως δύο φιλολογικοὶ σύλλογοι: Ὁ «Βύρων» καὶ ὁ «Παρνασσός». Ἀμφότεροι ἔδιδον διαλέξεις — ἐλέγοντο τότε ὁμιλίαι ἢ μᾶλλον ἀνεγινώσκοντο «διατριβαὶ» — καὶ ἐξέδιδον μηνιαῖα περιοδικά. Ὁ «Βύρων» διελύθη, ἀλλ' ὁ «Παρνασσὸς» χάρις εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Λάμπρους ἐπέζησε.

Τὸ περιοδικὸν «Παρνασσὸς» διηύθυνεν ἐπιτροπὴ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς Εἰρ. Ἀγάπιον, Ἐμ. Ροΐδην, Ι. Ἀραβαντινόν, Π. Φέρμπον, ὡς γραμματέα, καὶ προεδρευομένη ἀπὸ τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Ἀρ. Ἀγγελόπουλον Ἀθάνατον. Εἰς τὰς ἀπερίττους σελίδας τοῦ περιοδικοῦ ἐδημοσιεύετο σοβαρὰ ὕλη, ἀφορῶσα τοὺς σπουδαιοτέρους κλάδους τῆς ἑλληνικῆς καὶ ξένης διανοήσεως. Ἡ κλασσικὴ φιλολογία καὶ ἡ ἀρχαιολογία μὲ συνεργάτας τὸν Κ. Παπαρρηγόπουλον, τὸν Σπ. Λάμπρον, τὸν Ν. Πετρῆν, τὸν Κ. Νεστορίδην, τὸν Ἰάκ. Δραγάτσην, τὸν Σ. Σακελλαρόπουλον ἠρευνῶντο ἐμβριθῶς. ἡ γλωσσολογία μὲ τὸν Κ. Κόντον καὶ τὸν μαθητήν του κ. Γ. Χατζηδάκιν, ἡ νεωτέρα φιλολογία ἀντιπροσωπεύετο ἀπὸ τὸν Ἀλ. Ραγκαβῆν, τὸν Κορομηλᾶν, τὸν Περβάνογλουν, τὸν Σκυλίτσην, τὸν Φραβασίλην, τὸν Βλάχον, τὸν Βικέλον, ἡ φιλοσοφία καὶ παιδαγωγικὴ ἀπὸ τὸν Βασίλειον Ἀρμένην, τὸν Ἀρ. Σπαθάκην, τὸν Χ. Πεύλιον, τὴν Κ. Κεχαγιᾶ, ἡ θεολογία ἀπὸ τὸν Ἰγν. Μοσχάκην, ἡ κοινωνιολογία ἀπὸ τὸν Νεοκλῆν Καζάζην, φυσικαὶ—μαθηματικαὶ ἐπιστῆμαι ἀπὸ τὸν Τιμ. Ἀργυρόπουλον, τὸν Α. Χριστομάνον, τὸν Δ. Κοκκίδην, τὸν Χελδράϊχ. Εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ἐδημοσιεύθησαν αἱ πρῶται συστηματικαὶ λαογραφικαὶ μελέται ἀπὸ τὸν Ν. Πολίτην, τὸν Ζερζέντην ὑπὸ τὸν τίτλον «Νεοελληνικὰ ἀνάλεκτα». Ἐκ τῶν πρώτων συνεργατῶν ἦσαν ὁ κ. Γ. Πώπ, ὁ Α. Παπαδιαμαντόπουλος, ὁ Σπ. Παπαγεώργιος, ὁ Ι. Φραγκιᾶς, ὁ Ἐμμ. Δραγούμης, ὁ Κ. Ξένος, ὁ Εὐγ. Ζαλοκώστας, ὁ Ἰω. Τυπάλδος, ὁ Ε. Σῖμος καὶ ἄλλοι.

Εἰκόνας δὲν ἐδημοσίευεν ὁ «Παρνασσός», μόνον μερικὰ σχέδια καὶ πίνακας. Μυθιστορήματα τοῦ Φεγιέ, τοῦ Ἀμπὼ, τοῦ Μαντεκάτσα. Ποιήματα σπανιώτατα. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου τεύχους ἐδημοσιεύετο «Μετεωρολογικὸν δελτίον». Ἐγράφετο εἰς ὑπερκαθαρεύουσαν, μόνην δὲ ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσε ἡ περὶ γλώσσης μελέτη τοῦ Λασκαράτου.

Ὁ «Παρνασσὸς» διεκόπη, διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἔκδοσις τῷ 1890 ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μπάμπη Ἀννίνου. Ἀπὸ τὴν δευτέραν αὐτὴν περίοδον, ἡ ὕλη τοῦ περιοδικοῦ γίνεται φιλολογικωτέρα. Ἡ ἐπιστήμη ὑποχωρεῖ συνεργάζονται ὁ Ἀξιώτης, ὁ Μαρκορᾶς, ὁ Κρυστάλλης, ὁ Μαρτζώκης, ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, Ι. Τρυλαντώνης, ὁ Ἐπισκοπόπουλος.

Μετὰ πενταετίαν διεκόπη ἡ ἔκδοσις. Ἤρχισαν ἐκδιδόμενα ἄλλα περιοδικά, ὁ καθημερινὸς τύπος ἐλάμβανε εὐρυτέρας κατευθύνσεις.

Ἡ σημερινὴ περίοδος τοῦ περιοδικοῦ τύπου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε σύγκρισις νὰ μὴ εἶνε δυνατὴ πρὸς τὴν παλαιὰν ἐκδήλωσιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἀλλ' εἶνε τόσον συμπαθὴς ἡ κίνησις ἐκείνη, ἀπὸ τόσον ἁγνὸν ζῆλον ἐνεφορεῖτο, ὥστε ὁ ἐρευνητὴς νὰ σταματᾷ πρὸ αὐτῆς μὲ πολλὴν ἐκτίμησιν. Διότι οἱ λογογράφοι καὶ ἐπιστήμονες τότε ἦσαν δημιουργοὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἑλλάδα. Καὶ τοῦτο ἦτο πολύ.

Δ. Ι. Κ.

ΠΡΟ 25 ΕΤΩΝ

Λοιπόν, Παρνασσιδεῖς, ἐγέρθητε. Ξαναέρχονται οἱ καλές σας ἡμέρες. Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων σᾶς τὸ εἶπεν ἡ ἀγγελία. Τώρα σᾶς τὸ λέγει τὸ ἴδιο τὸ περιοδικόν σας: Νέον, πάμπλουτον εἰς ἐμφάνισιν, σοφόν, διδακτικόν, μυστηριῶδες, ποιητικόν, πατριωτικόν, καθ' ὅλα σύμφωνον μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς νέας γενεᾶς. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν τίτλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἕνα κεφάλαιον τῆς φιλολογικῆς καὶ κοινωνικῆς ἱστορίας, τῆς ὀλίγον παλαιοτέρας γενεᾶς— τῆς ὄχι νεανικῆς σήμερα — τῆς γενεᾶς μας. Δύο γενεαὶ Παρνασσιδέων θὰ προσέλθουν καὶ θὰ δώσουν τὰ χέρια εἰς τὸν «Παρνασσόν», ἡ μία ἀναπολοῦσα τὰς παλαιὰς καλὰς ἡμέρας καὶ ἡ ἄλλη ὀνειροπολοῦσα καλλιτέρας. Οἱ νέοι θὰ καθοδηγηθοῦν δι' αὐτοῦ, θὰ βοηθηθοῦν εἰς τὰς πνευματικὰς ἐκδηλώσεις των. Θὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μὲ τὴν κοινὴν γνώμην. Οἱ παλαιότεροι θὰ παρακολουθήσουν μὲ αὐστηρὰν προσοχὴν τὴν σχετικὴν ἐξέλιξιν καὶ θὰ εὑρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ διηγοῦνται τὴν ἱστορίαν του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ παράδοσιν σεβαστὴν καὶ τὴν ὁποίαν συνεχίζει διὰ τοὺς σημερινοὺς νέους σταδιοδρόμους του ὁ «Παρνασσός». Ὁ ὑποφαινόμενος ἀνήκει εἰς τοὺς δευτέρους. Καὶ ἰδαιτέρως μάλιστα εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐλανσάρισαν τὸν παλαιὸν «Παρνασσὸν» καὶ ἐλανσαρίσθησαν δι' αὐτοῦ.

Ὁ «Παρνασσὸς» εἶνε τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον πρὸ 25 ἐτῶν — παραλλήλως πρὸς τὴν ὀλίγον πρεσβυτέραν του καὶ τότε ἀκμάζουσαν «Ἑλλάδα», τοῦ Σ. Ποταμιάνου — ἀπετέλεσε τὸ πνευματικὸ βῆμα τῆς προπολεμικῆς νεολαίας. Ἦτο ἕνα δεκαεξασέλιδον ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν, μὲ εἰκόνας καὶ ὕλην ἐπὶ τῶν κυριωτέρων γεγονότων τῆς ἑβδομάδος, καὶ μὲ φιλολογικὴν συνεργασίαν, ἐκτὸς τῶν τότε γνωστῶν λογίων, καὶ ἄλλων νεαρῶν — ἀμφοτέρων τῶν φύλων — πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους διὰ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἄρχισαν τὸ στάδιόν των καὶ μετὰ διεκρίθησαν.

Ἀπὸ τὰ 1910 ἕως τὰ 1914 διετέλεσα εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ἔκτακτος συνεργάτης — φοιτητὴς ἀκόμη καὶ ψευδωνυμοῦχος — συντάκτης μετά, μεταφραστής, χρονογράφος — ἐκεῖ ἔγραψα τὰ πρῶτα μου χρονογραφήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε κατώτερα τῶν σημερινῶν — καὶ μίαν περίοδον καὶ ἀρχισυντάκτης καὶ ἀνάδοχος... πολλῶν φιλολογικῶν νεοσσῶν, ποὺ ἔκαναν τὰς πρώτας πτήσεις των περὶ τὸν «Παρνασσόν»! Κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἑκάστοτε ....εἰδικότητας, καὶ ἐπὶ μακρότερον ἀρχισυντάκτης διετέλεσεν ὁ κ. Κίμων Θεοδωρόπουλος. Πρὶν ἦτο ὁ Ριχάρδος Παρίσης καὶ κατόπιν ὁ Ρῶμος Φιλύρας. Ἀργότερα ὁ Μίμης Δουράκης, ὁ Νίκος Παρασκευᾶς, ἡ Αἰμιλία Κοραβία, ὁ Ἀνδρ. Κονιτόπουλος, καὶ ἄλλοι διάδοχοί μας.... Μεταξὺ τῶν ποιμωτέρων συνεργατῶν ἦσαν ὁ Τῖμος Παπαμιχαὴλ — χρονογράφος τοῦ «Χρόνου» (τοῦ Χαιροπούλου), ὁ Κώστας Καιροφύλας, ὁ Διον. Κόκκινος, ὁ Χάρης Σταματίου καὶ πλέον... πολύμορφος, μὴ παραλείπων καὶ τὴν εὐζωνικὴν συνεργασίαν, ὁ δαιμόνιος τότε Στὰμ—Στὰμ, ὁ ὁποῖος, μαζὶ μὲ τὰ ἄρθρα του, ἐδημοσίευε καὶ τὰ ἀλησμόνητα γελοιογραφικά του σκίτσα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἦσαν ἀριστουργήματα, ἰδίως τὰ σατυρίζοντα τοὺς πολιτικούς. Ὁ Στὰμ-Στὰμ εἶχεν εἰδικότητα στὸ νὰ κατασκευάζῃ μὲ μιὰ μονοκονδυλιὰ τὴ μύτη τοῦ Γεωργίου Θεοτόκη, τὰ μουστάκια τοῦ Κ. Μαυρομιχάλη— στὰ μουστάκια τοῦ Ζαΐμη εἶχεν εἰδικότητα ὁ Θέμος Ἄννινος — τὴν κόμην τοῦ Δημητρίου Ράλλη, τὰ γυαλιὰ τοῦ Βενιζέλου καὶ τὰ τσιγγέλια τοῦ Καΐζερ!

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξεχάσω τὸν ἐπιμονώτερον ἀπὸ τοὺς δωρεὰν συνεργάτας τοῦ περιοδικοῦ «Φλίκ», τὸν μέχρι τοῦδε νεαρὸν καὶ ἀνθηρὸν κ. Γ. Δρακόπουλον, ὁ ὁποῖος, χωρὶς κατ' ἀρχὰς νὰ ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος, μᾶς ἔστελνε κατὰ τετραγωνικὰ χιλιόμετρα ἐπικαίρους ἱστορικὰς μελέτας, αἱ ὁποῖαι ἐδιαβάζοντο μὲ πολύ, παρὰ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Εἰς τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον «Παρνασσόν», συντελοῦντος καὶ τοῦ ὑποφαινομένου — ἐλανσαρίσθη ὡς σκιτσογράφος ὁ νεαρὸς τότε καλλιτέχνης κ. Μιχ. Παπαγεωργίου, καὶ κατὰ περιόδους ἐδημοσιεύθησαν πολλὰ ἀπὸ τὰ ... ἔργα τοῦ κραγιονιοῦ τους ὁ Ἄγγελος Θεοδωρόπουλος, ὁ Φρίξος Ἀριστεύς, ὁ Πέτρος Ρούμπος καὶ ἄλλοι μετὰ ταῦτα διαπρεπεῖς καλλιτέχναι.

Εἶπα παραπάνω γιὰ τοὺς ἄγνωστους νεαροὺς λογίους. Αὐτοὶ ἦσαν κυρίως οἱ ὑπὸ ψευδώνυμα συνεργάται, οἱ ὁποῖοι — καὶ αἱ ὁποῖαι — μᾶς ἔστελναν διηγήματα, μεταφράσεις, ἱστορικὰς μελέτας, ποιήματα, ἰδίως ποιήματα τεθματιζόμενα μὲ ὀνόματα στενάζοντα.... ἀπὸ ρωμαντισμόν: «Μαραμμένος Ὑάκινθος», «Καρδία ὑπὸ πέτραν», «Πουλάκι διαβατάρικο», «Πληγωμένη ψυχή», «Ἀπηλπισμένος τραγουδιστής», «Φιλέρημος Ἀηδών», «Λευκὴ περιστερά» καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια ὀνόματα, τὰ ὁποῖα ἐτίθεντο τόσον εἰς τὰ ποιήματα, ὅσον καὶ εἰς τοὺς φακέλλους τῆς αἰσθηματικῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Πὸστ - Ρεστάν.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα αὐτά, ποὺ ἔφθαναν σωρηδὸν εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ», μερικὰ ἔκρυβαν ταλέντο, τὸ ὁποῖον ἀργότερα χωρισθὲν ἀπὸ τὸν πρωτοφανέρωτον ρωμαντισμόν.... Ἀλλ' ἡ ἀποκαλυπτικὴ συνέχεια ἀναβάλλεται ἤδη γιὰ ἄλλοτε. Διότι ἡ ἱστορία τοῦ «Παρνασσοῦ» εἶνε μακρὰ καὶ θὰ συνεχισθῇ, χάριν τῆς νέας γενεᾶς, κατὰ τὴν ἀρχομένην νέαν περίοδον τοῦ περιοδικοῦ.

Ἂν κατὰ τὸ 1914 διέκοψα τὴν συνεργασίαν μου μὲ τὸν «Παρνασσὸν» ἕνεκα ἑνὸς ἐξωφρενικοῦ τυπογραφικοῦ ἐπεισοδίου... καὶ ἔκτοτε ἀφωσιώθην εἰς τὴν καθημερινὴν δημοσιογραφίαν, σήμερα, ὅμως, ποὺ ξαναβλέπω ἀνανεωμένο, συγχρονισμένο τὸ ἱστορικὸν περιοδικόν, αἰσθάνομαι, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην φοράν, τὸν καϋμὸ κάποιου σχετικοῦ στίχου τῆς Ἄντα Νέγκρη:

«Ριτόρνα ἔλ τέμπο ντ' ἀμόρε».

Τὸ ἀνέκδοτον; Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μετὰ τοὺς θριάμβους καὶ τὰς δόξας τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτο ὁ ποιητὴς καὶ ἐνθουσιώδης πατριώτης Σπῦρος Ματσούκας, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ἀγαπητὸς ἐπισκέπτης τῶν δημοσιογραφικῶν γραφείων. Αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἐδημοσίευαν ἐγκωμιαστικὰ δι' αὐτὸν ἄρθρα. Ἕνα τέτοιο ἄρθρον, γεμᾶτο ἐγκώμια γιὰ τὸν θορυβώδη ἐκεῖνον ποιητήν, ἔγραψε καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ «Παρνασσοῦ» Παν. Ξένος. Ἐδιάβασε τὸ χειρόγραφον εἰς ἐπήκοον τῶν θαυμαζόντων συνεργατῶν του καὶ τὸ ἔστειλε στὸ Τυπογραφεῖο! Τὴν σελιδοποίησιν τοῦ φύλλου ἐπέβλεπα τότε ἐγώ. Ὅταν τὸ ἄρθρον ἐστοιχειοθετήθη καὶ ἐπῆγε στὴ σελίδα του, ἄφινε στὴν τελευταία στήλη κάποιο μικρὸ κενὸ 4—5 στίχων. Πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῶν τῶν συνηθισμένων κενῶν ἐχρησιμοποιούσαμε διάφορα σύντομα γνωμικά, τὰ ὁποῖα ἦταν στοιχειοθετημένα, ἕτοιμα στὸ μάρμαρο τῆς συνθέσεως. «Ὅποιος περηφανεύεται, γρήγορα ταπεινώνεται», «Μηδὲν ἄγαν». «Ὅποιος ἀγοράζει τὰ περιττά, πωλεῖ τὰ ἀναγκαῖα» κτλ. Ἕνα τέτοιο γνωμικόν, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ, τὸ ἐπῆρε μὲ τὴν ἔγκρισίν μου ὁ ἀρχιεργάτης καὶ τὸ ἔβαλε πρὸς συμπλήρωσιν τῆς στήλης κάτω ἀπὸ τὸ ἐγκωμιαστικὸν ἄρθρον γιὰ τὸ Ματσούκα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ποὺ ἐτυπώθη τὸ φύλλο, ἐδιαβάσαμε μὲ τρομερὴ ἔκπληξι τὸ ἑξῆς ... γνωμικὸν (τοῦ Μποαλὼ) κάτω ἀπὸ τὰ ἐγκώμια:

«Ὁ κάθε τρελλὸς βρίσκει πάντα καὶ ἕνα τρελλότερον, ὁ ὁποῖος νὰ τὸν ἐγκωμιάζῃ»!

Τὸ ἐδιάβασε, φυσικά, καὶ ὁ Ματσούκας καὶ ἦλθε μαινόμενος εἰς τὰ γραφεῖα μὲ τὴ μαγκούρα του, ἀλλὰ δὲν εὑρῆκε ἐκεῖ τὸν ἀκούσιον δράστην.

Ἡ νέα γενεά, ἡ ὁποία σήμερα θὰ γνωρίσῃ ἕνα νέον «Παρνασσόν», θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαβάζῃ στὰς σελίδας του — μαζὴ μὲ ὅ,τι καλλίτερο καὶ ὡραιότερο παρουσιάζει ἡ σημερινὴ πνευματικὴ παραγωγὴ καὶ μερικὰ ὡραῖα ἀνέκδοτα τοῦ περασμένου δημοσιογραφικοῦ καιροῦ. Ἴσως δὲν θὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν σημερινῶν ἀναγνωστῶν του καὶ οἱ συνεργάται μὲ τὰ ρωμαντικὰ ψευδώνυμα. Ἡ νέα γενεὰ δὲν τὰ χρειάζεται αὐτά, διότι τὸ ἔδαφος τῆς ἀνόδου πρὸς τὰς κορυφὰς τοῦ πνευματικοῦ Παρνασσοῦ ἔχει προλειανθῆ ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους, οἱ ὁποῖοι τοὺς ξαναδείχνουν τὸ δρόμο.

Ὑπὸ τὸν συμβολικὸν τίτλον τοῦ περιοδικοῦ τούτου θὰ συναντηθοῦν — γνώριμοι ἀπὸ καιρὸ — ἡ παλαιὰ καὶ νέα γενεὰ καὶ μαζὴ θὰ τραβήξουν μὲ νέο κέφι, μὲ νέα ἰδανικά, ὅλοι, σὰν ὁδηγούμενοι ἀπὸ ἕνα ἔντονο ἐσωτερικὸ παράγγελμα: «Παρνασσιδεῖς! Ἐμπρὸς μαρς».

ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗΣ

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ “ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ„

Ὁ ἄνθρωπος ἐνδιαφέρθηκε ἀνέκαθεν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ χίλια δυὸ πράγματα, ἄλλα περισσότερο καὶ ἄλλα ὀλιγώτερο σοβαρά.

Τὴν φαντασία του καὶ τὸ μυαλό του ἀπησχόλησαν ἀνέκαθεν διάφορες ἀπορίες γιὰ ἀντικείμενα, γεγονότα καὶ φαινόμενα ποὺ διὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον λόγο ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ ἀπερρόφησαν τὴν προσοχήν του.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ παραδείγματος χάριν, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη ἐπάνω στὴ Γῆ, ἐθαύμασε τὴν ἡμέρα, τὸν ἥλιο καὶ τὸ βράδυ τὴ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα καὶ προσπάθησε ὅσο μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶνε.

Τὰ ἐφοβήθηκε, τὰ ἐθαύμασε, τὰ ἐθεοποίησε, προσπάθησε νὰ διεισδύσῃ στὰ μυστήρια ποὺ ἔκρυβαν μέσα τους, μέχρις ὅτου τέλος κατώρθωσε νὰ ἱκανοποιήσῃ πολλὲς ἀπ' τὶς ἀπορίες ποὺ τὰ οὐράνια αὐτὰ σώματα τοῦ γεννοῦσαν.

Ἀντίκρυσε τὴ θάλασσα καὶ ἀγωνίσθηκε νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ νὰ τὴν κατακτήσῃ.

Καὶ ὅμως πόσες πλευρὲς τῶν πραγμάτων καὶ τῶν φαινομένων δὲν τοῦ εἶνε ἄγνωστες!

Πόσα ἐρωτήματα δὲν θὰ ἄφινεν ἀναπάντητα γιὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις δὲν τοῦ εἶχαν κινήσει κανένα ἐνδιαφέρον, δὲν τοῦ εἶχαν γεννήσει, λόγῳ τῆς ἁπλότητός των, καμμία ἀπορία;

Κάθε μέρα βλέπουμε τὴ θάλασσα καὶ φτύνουμε διαρκῶς θαλασσόνερο ὅταν κολυμπᾶμε, καὶ ὅμως ποιὸς σκέφθηκε ποτὲ γιατὶ ἡ θάλασσα νὰ εἶνε ἁλμυρή;

Ὅλοι μας μυριζόμαστε μὲ εὐχαρίστησι τὰ εὐώδη λουλούδια, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀμφισβητήσωμε τὴν αἰτία τῆς εὐωδίας ποὺ περικλείει τὸ ἄνθος.

Στὸ σημερινὸ σημείωμά μας θὰ προσπαθήσωμε νὰ δώσωμε μερικὲς ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίες ποὺ ὅσο πιὸ ἁπλὲς φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως, τόσο πιὸ δυσκολοαπάντητες εἶνε:

ΓΙΑΤΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΙΝΕ ΑΛΜΥΡΗ;

Ἂν οἱ Ὠκεανοὶ ἐξατμίζονταν ἐντελῶς, θὰ μποροῦσε κανεὶς μὲ τὸ ἁλάτι ποὺ θὰ κατακάθιζε στοὺς ξηροὺς πιὰ πυθμένας των, νὰ κάμῃ ἕνα στρῶμα ἁλατιοῦ πάχους 60 μέτρων καὶ νὰ περιτυλίξῃ ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς. Πῶς βρέθηκε ὅλο αὐτὸ τὸ ἁλάτι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τεραστίαν ποσότητα;

Ὑποτίθεται ὅτι κατὰ τὴν... νηπιακὴν ἡλικίαν τῆς Γῆς ὅλα τὰ ἤδη γνωστὰ στοιχεῖα τὴν περιέβαλαν ὑπὸ μορφὴν ἀερίων, τὰ ὁποῖα, μὲ τὴν βαθμιαίαν ψῦξιν τοῦ πλανήτου μας ὑπέστησαν διαφόρους μεταβολὰς καὶ διαφόρους χημικὰς συνθέσεις μεταξύ των. Πρέπει νὰ δεχθοῦμε ὅτι ἡ πρῶτες θάλασσες, ἡ ὁποῖες ἐσχηματίσθηκαν ἐπάνω στὴ Γῆ περιεῖχαν γλυκὺ νερό, τὸ ὁποῖον ἔπεφτε ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα ἐπάνω στὸν νεοπαγῆ γήϊνο φλοιό. Συγχρόνως ὅμως ἀπὸ τὰ νερὰ ποὺ ἔπεφταν ἐπάνω στὰ διάφορα ὑψώματα τοῦ φλοιοῦ τῆς Γῆς ἄρχισαν νὰ σχηματίζωνται καὶ οἱ ὁποῖοι φυσικὰ κατέληγαν καὶ ἐχύνοντο στὴν χαμηλότερη ἐπιφάνεια τῶν θαλασσῶν. Οἱ ποταμοὶ αὐτοὶ καθὼς κυλοῦσαν ἐπάνω στὴ στερεὴ πιὰ ἐπιφάνεια τῆς γηΐνης σφαίρας, διέλυαν καὶ παρέσυραν μαζί τους πρὸς τὴν θάλασσα καὶ διάφορα ἀπὸ τὰ πρὶν εὑρισκόμενα εἰς ἀερώδη καὶ κατόπιν εἰς στερεὰν ὁπωσδήποτε κατάστασιν στοιχεῖα. Ἔτσι τὸ γλυκὺ νερὸ τῶν θαλασσῶν ἄλλαζε διαρκῶς σύστασι μὲ τὶς τεράστιες ποσότητες χλωρίου, βρωμίου, ἰωδίου, νατρίου, καλίου, μαγνησίου καὶ λοιπῶν στοιχείων, ποὺ κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ἐχύνοντο μέσα εἰς αὐτές.

Οἱ ποταμοί, ὅμως, δὲν ὑπῆρξαν οἱ μόνοι εἰς ἁλάτι τροφοδόται τῶν θαλασσῶν. Μεγάλη ποσότης αὐτοῦ ὀφείλεται καὶ εἰς τὰς ἐκρήξεις τῶν πολυαρίθμων ἐπὶ τῆς Γῆς ἡφαιστείων, στὴν ἀρχικὴ περίοδο τῆς ψύξεως τοῦ πλανήτου μας ἕως σήμερα. Ὁ Βεζούβιος εἶνε ἀκόμα σκεπασμένος σὲ ὅλη τὴν ἐξωτερική του ἐπιφάνεια μὲ ἕνα γλυστερὸ στρῶμα ἁλατιοῦ. Καὶ ἡ ποσότης μὲν τοῦ νεροῦ τῶν θαλασσῶν δὲν αὐξάνει. Ὅσο νερὸ ἐξατμίζεται, ξαναχύνεται κατ' ἀνάγκην στὴ θάλασσα, οὕτως ὥστε ἡ εἰς νερὸ περιεκτικότης αὐτῆς νὰ μένῃ πάντοτε ἀμετάβλητος. Δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὸ ἁλάτι. Καθημερινῶς πέφτουν στὴ θάλασσα μεγάλες ποσότητες ἁλατιοῦ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, οὕτως ὥστε ἡ ἁλμύρα αὐτῆς διαρκῶς αὐξάνει. Ἂν ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος ἔκανε, ἐπὶ παραδείγματι, σήμερα μπάνιο στὴ Γλυφάδα, θὰ εὕρισκε τὸ θαλασσινὸ νερὸ ποὺ κατ' ἀνάγκη θὰ κατάπινε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μπάνιου του πολὺ ἁλμηρό.

ΓΙΑΤΙ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ;

Εἶνε γνωστὸν ὅτι τὰ μάτια τῶν περισσοτέρων ζώων, ὄχι μόνον τῶν κατοικιδίων ἀλλὰ καὶ τῶν ἀγρίων, λαμπυρίζουν τὴ νύχτα σὰν δυὸ ἀναμμένα κάρβουνα. Ἡ λάμψις αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι στὸ πίσω μέρος τοῦ ματιοῦ τῶν ζώων αὐτῶν καὶ στὸ βάθος αὐτοῦ ὑπάρχει ἕνα στιλπνὸ στρῶμα, ἕνας ἐπὶ πλέον, ἂς ποῦμε, χιτὼν τοῦ ματιοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀντανακλᾷ σὰν καθρέφτης κάθε ἀχτῖνα ποὺ θὰ πέσῃ ἐπάνω του. Ἔτσι ὅταν τὸ ζῶον τύχῃ νὰ βρεθῇ τὴν νύχτα σὲ μέρος σκοτεινό, ὄχι ὅμως ἐντελῶς, ἀλλὰ ποὺ νὰ ὑπάρχῃ ἔστω καὶ μιὰ λεπτὴ ἀκτὶς φωτός, ἡ ἀκτὶς αὐτή, πέφτοντας ἐπάνω στὸν στιλπνὸ χιτῶνα, ποὺ εἴπαμε, ἀντανακλᾶται καὶ ἔτσι ὅποιος τύχει τὴν στιγμὴ αὐτὴ νὰ κυττάζῃ τὸ ζῶο στὰ μάτια, θὰ τὰ ἰδῇ νὰ λάμπουν, φωτισμένα ἀπὸ τὴν ἀχτῖνα αὐτή. Ἡ ὕπαρξις λοιπὸν μιᾶς ἔστω καὶ λεπτῆς ἀχτῖνας φωτὸς εἶναι ἀπαραίτητη καὶ δὲν εἶνε καθόλου σωστὴ ἡ ἰδέα ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν πολὺ κόσμο ὅτι ἡ λάμψις τῶν ματιῶν τῶν ζώων ὀφείλεται σὲ φωσφοροῦχο οὐσία ποὺ ὑπάρχει δῆθεν μέσα στὰ ἴδια τὰ μάτια.

Αὐτὸ ἀποδεικνύεται εὔκολα ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι, ἂν ἕνα τέτοιο ζῶο βρεθῇ σὲ χῶρο ἐντελῶς σκοτεινό, ποὺ νὰ μὴ περνᾷ καθόλου φῶς, τὰ μάτια του δὲν λάμπουν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐξ ἄλλου ποὺ παίρνουν τὰ μάτια αὐτὰ τὴν ὥρα ποὺ λάμπουν (κιτρινωπή, κοκκινωπὴ κλπ.) ὀφείλεται στὸ χρῶμα ποὺ ἔχει ὁ λεπτὸς αὐτὸς ἀντανακλαστικὸς χιτῶνας τοῦ βάθους τοῦ ματιοῦ. Τὰ ἀνθρώπινα μάτια, εὐτυχῶς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, στεροῦνται τῆς ἰδιότητος αὐτῆς.

ΓΙΑΤΙ Η ΚΟΤΤΕΣ ΚΑΚΑΡΙΖΟΥΝ ΜΟΛΙΣ ΓΕΝΝΗΣΟΥΝ ΤΟ ΑΥΓΟ;

Φαίνεται ὅτι τὸ γέννημα τοῦ αὐγοῦ προκαλεῖ στὴν κόττα πόνο ἢ τοὐλάχιστον κάποια ἐνόχλησι, τὸ δὲ κακάρισμα ἀποτελεῖ ἐκδήλωσι χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΝΕΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕ ΑΦΘΑΣΤΟΥΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ (ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ) ΤΣΑΡΛ ΧΟΥΑΪΤ

Στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Μουλινὼ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ παρετηρεῖτο ἐξαιρετικὴ κίνησις. Τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τοῦ προσωπικοῦ τῶν μεγάλων ἐργοστασίων Μπερζελὼ καὶ Σία ἦταν συγκεντρωμένο ἐκεῖ, πρόθυμο νὰ βοηθήσῃ στὶς δοκιμὲς ἑνὸς νέου τύπου ἀεροπλάνου, ποὺ εἶχε παραγγείλει ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους ἄσσους τῆς γαλλικῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας, ὁ ἄλλοτε ταγματάρχης κ. Μπωκαὶρ κι' ὁ ὁποῖος, οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, μὲ τὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ ἐσκόπευε νὰ κάμῃ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. Πιλότοι ἐν ἐνεργείᾳ ἢ ἀποστρατευμένοι ὕστερα ἀπὸ τὸν παγκόσμιο πόλεμο τοῦ 1914, μηχανικοί, τεχνῖτες μὲ τοὺς βοηθοὺς καὶ τοὺς μαθητευομένους των, δημοσιογράφοι ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ παραστοῦν γιὰ νὰ περιγράψουν κατόπιν τὴ δοκιμαστικὴ πτῆσι τοῦ τολμηροῦ συμπατριώτου των, καὶ ἀρκετοὶ προσκαλεσμένοι πηγαινοερχόντουσαν νευρικά, ἄλλοι κάνοντας προβλέψεις γιὰ τὴν ἔκβασι τῆς μεγάλης προσπαθείας ποὺ ἀνελάμβανε ὁ θρυλικός, ἀπὸ τὰ πολεμικά του κατορθώματα, Γάλλος ταγματάρχης, κι' ἄλλοι ἐξετάζοντας, στὸ ἐξωτερικό του, φυσικά, τὸ νέο γιγάντιο ἀεροπλάνο ποὺ ἀνεπαύετο ἥσυχο-ἥσυχο, σὰν ἕνας κοιμισμένος γίγας τῆς μυθολογίας, γιατὶ τὰ σχέδια τῆς κατασκευῆς του καὶ τὸν μηχανισμό του δὲν τὸν ἤξεραν παρὰ μόνον ὁ Μπωκαίρ, ὁ ἐργοστασιάρχης Μπερζελὼ καὶ τρεῖς ἀρχιτεχνῖται τοῦ ἐργοστασίου.

Λίγο παρέκει ὁ ἐργοστασιάρχης κι' ὁ ἀεροπόρος συζητοῦσαν φιλικά. Ὁ τελευταῖος ἦταν ἕνας νέος καμμιὰ τριανταπενταριὰ ἐτῶν, ὑψηλόσωμος, μᾶλλον ἀδύνατος, ἀλλὰ γερὰ φτιαγμένος. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν ἀρκετὰ σκληρή, ἀλλὰ φωτιζότανε συχνά, ἀπὸ ἕνα γλυκό, παιδικὸ χαμόγελο. Ὅποιος τὸν ἔβλεπε, μάντευε ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο τῶν σπὸρ καὶ τῆς δράσεως. Τὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖον ἡ ἐνεργητικότης κι' ἡ ψυχραιμία ἔπρεπε νὰ εἶνε οἱ χαρακτηριστικώτερες ἰδιότητες.

Εἶχε πολεμήσει τέσσερα χρόνια σωστὰ στὸν Μεγάλο Πόλεμο, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος του, καὶ τὰ κατορθώματά του, ἡ ἀνδρεία του, ἡ παλληκαριά του, ἡ ἀφοβία του μπρὸς στὸ θάνατο τὸν εἶχαν κάνει διάσημο σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἤτανε κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς φόβους καὶ τοὺς τρόμους τῶν γερμανοαυστριακῶν ἀεροπόρων μὲ τοὺς ὁποίους συνῆπτε φοβερὲς μονομαχίες στὸν ἀέρα. Γι' αὐτὸ κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα μετάλλια, εἶχε πάρει καὶ τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅλα, τὸν Χρυσοῦν Σταυρόν. ετὰ τὸν πόλεμο, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ πλούσιος, ζήτησε μόνος του κι' ἀποστρατεύθηκε, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἔμεινε μὲ δεμένα τὰ χέρια. Ἔγινε ρέκορντμαν. Πετοῦσε μὲ ἀεροπλάνο δικό του καὶ κέρδιζε διάφορα ρεκὸρ σὲ ὕψος ἢ σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔπαιζε τὸ μεγαλύτερό του παιχνίδι. Θὰ ἐπιχειροῦσε τὸ μεγαλύτερο ἀεροπορικὸ τόλμημα, ποὺ, ἂν πετύχαινε, θὰ δόξαζε κι' αὐτὸν καὶ τὴν Γαλλία ὁλόκληρη. Παρήγγειλε, λοιπόν, στὸ ἐργοστάσιο τοῦ κ. Μπερζελὼ ἕνα ἐντελῶς νέο τύπο ἀεροπλάνου, ποὺ εἶχε αὐτὸς ὁ ἴδιος σχεδιάσει, μεγάλης ἀντοχῆς καὶ ταχύτητος, καὶ μ' αὐτὸ λογάριαζε νὰ διασχίσῃ τὴν Εὐρώπη, τὴν Ἀσία, τὴν Ἀφρική, τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Αὐστραλία. Καὶ τὰς πέντε, δηλαδή, ἠπείρους. Πραγματικὸς γῦρος τοῦ κόσμου.

— Λοιπόν, ἔλεγε ὁ κ. Μπερζελὼ στὸν ἔνδοξο ἄσσο κ. Μπωκαίρ, καὶ ποιὸν θὰ ἔχετε γιὰ πιλότο;

— Ὁ Μπωκαὶρ στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως, γέλασε μ' ἕνα πλατὺ γέλιο, δεῖγμα κι' αὐτὸ τῆς ἀνοιχτοκαρδιᾶς του, κι' ἀπάντησε: Πιλότος στ' ἀεροπλάνα ποὺ ταξειδεύω ἐγώ, κ. Μπερζελώ, εἶμαι πάντοτε ὁ ἴδιος. Ὁ πιλότος ποὺ παίρνω μαζί μου δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ἀντικαταστάτης μου γιὰ τὶς λίγες ὧρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου ποὺ ἀποσύρομαι γιὰ νὰ κοιμηθῶ....

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Σ' αὐτὸ ἐπάνω ἐπλησίασε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχιτεχνῖτες τοῦ ἐργοστασίου.

— Κύριε Μπερζελώ, εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν προϊστάμενόν του, εἶνε ὅλα ἕτοιμα. Ὁ κ. Μπωκαὶρ μπορεῖ νὰ πετάξῃ.

— Ὅλα ἕτοιμα; Λαμπρά, ἀκούσθηκε ἡ δυνατὴ κι' ἀρρενωπὴ φωνὴ τοῦ ἀεροπόρου. Καὶ μὲ δυὸ σάλτους βρέθηκε κοντὰ στὸ ἀεροπλάνο του. Ὁ μοτὲρ ποὺ εἶχε ἐφαρμοσθῇ στὴν ἐντέλεια ἐτέθη σὲ κίνησι. Γιὰ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐρόγχαζε κανονικώτατα μὲ τὸ χαρακτηριστικό του ρόγχο, μά, ξαφνικά, ἄρχισε νὰ παρουσιάζῃ ἀνωμαλίες.

— Αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο!.. φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ Μπωκαίρ, ἀποτεινόμενος στὸν ἐργοστασιάρχην. Ἀκόμη δὲν ἐπέταξα κι' ἄρχισαν τὰ ρατέ! ...Φαντάζομαι τί θὰ γίνῃ ὅταν βρεθῶ στὰ σύννεφα!.... Καὶ κάμνοντας τὴ φωνή του εἰρηνικώτερη, ἐπρόσθεσε:

— Σᾶς συγχαίρω, κ. Μπερζελώ, γιὰ τὰ ἀεροπλάνα ποὺ κατασκευάζουν τὰ ἐργοστάσιά σας...

Ὁ ἐργοστασιάρχης εἶχε γίνει κάτωχρος, ἐνῷ οἱ ἀρχιτεχνῖτες κι' οἱ πρῶτοι μηχανικοὶ τοῦ ἐργοστασίου εἶχαν πέσει μὲ τὰ μοῦτρα νὰ ἐπιδιορθώσουν τὴ βλάβη τοῦ μοτέρ.

Ἀλλὰ τί τρομερό! Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν καὶ οἱ τεχνῖτες αὐτοὶ ποὺ εἶχαν ἀεροπλάνα κι' ἀεροπλάνα κατασκευάσει κι' εἶχαν περάσει ἀπὸ τὰ χέριά τους μηχανὲς καὶ μηχανές, δὲν μποροῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε!

Μὲ τὸ βλέμμα ἀνήσυχο, τὰ μαλλιὰ ὀρθωμένα, ὁμοιόχρωμοι ὅλοι μέσα στὶς μπλοῦζες τῆς δουλειᾶς των, ἔψαχναν μὲ τὰ κλειδιά τους τὰ διάφορα γρενάζια, γύριζαν καὶ ξαναγύριζαν τὰ διάφορα ἐλατήρια, ἔχωναν τὰ χέρια τους πότε [illegible] λεπτότατο καὶ τόσο πολύπλοκο αὐτὸ μηχανισμό — μὰ τοῦ κάκου. Τὸ μοτὲρ ἐκεῖ [illegible] κανονικά, σταματοῦσε [illegible] μεγαλύτερη ἔνταση.....

[illegible] ταραχὴ κι' [illegible] παιδικὴ φωνή:

— [illegible] μοτέρ... Μπορῶ [illegible]

[illegible] Μπωκαὶρ πρῶτα, [illegible] ἀκούστηκε ἡ φωνή. [illegible] Φρανσοὺ —ὅπως τὸν ἔλεγαν χαϊδευτικὰ μέσα στὸ ἐργοστάσιο παραλλάζοντας τὸ μικρό του ὄνομα Φρανσουὰ (Φραγκῖσκος) —ἕνα παιδὶ δέκα πέντε χρονῶν, ποὺ ἦταν τρία χρόνια τώρα βοηθὸς ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μηχανικοὺς ποὺ ἦσαν σκυμμένοι καὶ πάλευαν τόσην ὥρα τώρα νὰ βροῦν τὸ φταίξιμο τῆς μηχανῆς.

— Ἀλήθεια λές, μικρέ μου; τὸν ρώτησε ὁ Μπωκαίρ. Ξαίρεις ἐσὺ τί φταίει;

Καὶ μὲ τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια του ὁ γενναῖος ἀεροπόρος ἐξήτασε τὸ ἐργατόπαιδο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Ἦταν ἕνα παιδὶ μετρίου ἀναστήματος ἀλλὰ μὲ μῦς καὶ μὲ νεῦρα πολὺ δυνατά. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἔδειχνε πώς, ἂν καὶ ἦταν ἀκόμα ἕνα μικρὸ παιδάκι εἶχε πολὺ ὑποφέρει στὴ ζωή, πὼς ἦταν ἕνας βιοπαλαιστὴς καὶ σκληρὸς ἀγωνιστὴς τῆς ζωῆς— σὲ ἡλικία ποὺ ἄλλα παιδιὰ χαίρονται ξενοιαστὰ τὴ ζωὴ μὲ χαρὲς καὶ μὲ παιγνίδια, ἂν ὄχι καὶ μὲ δασκάλους καὶ παραδασκάλους στὸ σπίτι!...

Ἐν τούτοις ὅμως, γιὰ ὅσους ξαίρουν νὰ διαβάζουν τὸ χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων στὶς φυσιογνωμίες των — κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Μπωκαὶρ — ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ μικροῦ Φρανσοῦ, παρ' ὅλον ὅ,τι ἦταν πονεμένη, ἔδειχνε μεγάλη ἐξυπνάδα καὶ σιδερένια θέλησι.

Χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ θάρρος του ὁ μικρὸς ἀπὸ τὴν ἐρώτησι ποὺ τοὔκαμε ὁ ἀεροπόρος, ἀπήντησε μὲ φωνὴ σταθερή:

— Μάλιστα, ξαίρω.

— Σύ, ἕνας μαθητευόμενος, ἕνας βοηθὸς ἀκόμη; ἐπέμεινε ὁ Μπωκαίρ. Μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ ἤμουνα πολὺ περίεργος νὰ ἔβλεπα ἕνα μικρὸ διαβολάκο νὰ ἐξευτελίζῃ μὲ τὴν ἱκανότητά του τοὺς μαστόρους καὶ παραμαστόρους μὲ τὰ διπλώματά τους...

Καὶ ἀποτεινόμενος στὸ μικρὸ τεχνιτάκο ποὺ, κρατῶντας ἕνα ἐγγλέζικο κλειδὶ στὸ χέρι, περίμενε διαταγὴ γιὰ νὰ ἐπέμβῃ, τοῦ εἶπε:

— Ἐμπρός, λοιπόν, παιδί μου, τί κάθεσαι; Προχώρησε νὰ τὸ φτιάξῃς, γιατί, ἔτσι ὅπως πᾶμε, θὰ νυκτωθοῦμε ἐδῶ πέρα.

Ὁ Φρανσοὺ βλέποντας τὸ μάστορά του καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχιτεχνῖτες ποὺ τὸν κυττοῦσαν θυμωμένοι γιὰ τὴν...ἀναίδειά του νὰ θέλῃ αὐτὸς νὰ κάνῃ τὸν...κόκκορα μπρὸς σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν εἶχαν τσιράκι τους, στὴν ἀρχὴ δίστασε. Μά, κατόπιν, σὰ σκέφθηκε πὼς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔπαιζε κορῶνα-γράμματα τὸ μέλλον του, τὴ θέσι ποὺ εἶχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ ἐργοστάσιο καί, φυσικά, τὸ ψωμὶ τῆς ἀγαπημένης του μικρῆς ἀδελφούλας καὶ τῆς ἀκόμα πιὸ ἀγαπημένης του μητέρας, ποὺ περίμεναν νὰ ζήσουν ἀπὸ τὰ χεράκια του καὶ μόνο, γιατὶ ἦσαν ὀρφανοὶ ἀπὸ πατέρα, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Ἄνδρας σωστός. Καὶ κάτι παραπάνω. Στὸ πρόσωπό του ἁπλώθηκε μονομιᾶς μιὰ ἔκφρασις ἀπέραντης ψυχικῆς δυνάμεως καὶ μὲ χέρι σταθερὸ προχώρησε πρὸς τὴ μηχανή. Ὅλοι οἱ ἀρχιτεχνῖτες καὶ οἱ πρῶτοι μηχανικοὶ παραμερίσανε κι' ἕνας-ἕνας ἀποτραβήχτηκαν. Σφίγγοντας δυνατὰ στὸ χέρι τὸ ἐγγλέζικο κλειδί του ὁ Φρανσοὺ ξεβίδωσε μιὰ βίδα, ὕστερα μίαν ἄλλη, κατόπιν ἔσφιξε ἕνα ἐλατήριο ποὺ ἦταν ξελασκαρισμένο, μετὰ ἐφήρμωσε ἕνα ἔλασμα κάτω ἀπὸ τὸν κινητῆρα καὶ ἀφοῦ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἐπεθεώρησε ὅλα τὰ γρενάζια, εἶπε ξερὰ-ξερά:

— Εἶνε ὅλα ἐν τάξει.

Καί, πραγματικά, ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Ὁ μοτὲρ λειτουργοῦσε πλέον κανονικώτατα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου καὶ ὅλο τὸ προσωπικὸ εἶχαν μείνει μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ὅλοι ἤξαιραν, ἀπὸ τὸν κ. Μπερζελὼ ἕως τὸν τελευταῖο μαθητευόμενο, ὅτι ὁ μικρὸς Φρανσοὺ ἦταν μιὰ ἰδιοφυΐα στὴ δουλειά του καὶ πὼς σύντομα θὰ γινόταν ἕνας πρώτης τάξεως μηχανικός. Ἕνας ἀρχιτεχνίτης ποὺ μπροστά του δὲ θὰ πιαναν μπάζα ὅλοι οἱ ἀρχιτεχνῖτες τοῦ κόσμου. Μὰ νὰ ξεπεράσῃ τόσο γρήγορα—ἕνα παληόπαιδο ἐκεῖ πέρα ποὺ μόλις εἶχε μπῆ στὰ δεκαπέντε — ὅλους τοὺς μαστόρους καὶ τοὺς προϊσταμένους του αὐτὸ ἦταν ἕνα σωστὸ θαῦμα.

Μὲ ἕνα σάλτο ὁ ἀεροπόρος βρέθηκε μέσα στὴ καμπίνα τοῦ ἀεροπλάνου του. Ἐκάθησε στὸ βολὰν καὶ πιάνοντάς το γερὰ φώναξε προστακτικὰ στὸ Φρανσού:

— Ἀνέβα καὶ σὺ ἐπάνω..

Χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου τὸ ἐργατόπαιδο, γνήσιο παιδὶ τοῦ λαοῦ μὲ τὴ γενναία καρδιὰ καὶ τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα, πήδησε μέσα.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ ἀεροπλάνο ξεκόλλησε ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἀφοῦ τράβηξε γιὰ λίγο κατ' εὐθεῖαν, ἄρχισε νὰ ὑψώνεται μὲ ταχύτητα. Διέσχισε τὸ πεδίον τοῦ Μολινὼ καὶ κατόπιν ἐξηφανίσθη μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ Μπιλλανκούρ. Μετὰ μισὴ ὥρα ἀκριβῶς τὸ ἀεροπλάνο ἐπέστρεψε ἐντελῶς κανονικά, χωρὶς νὰ συμβῇ τὸ παραμικρὸ ἀτύχημα, προσεγειώθη στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε πετάξει.

— Πηγαίνει θαυμάσια, πηγαίνει θαυμάσια, ἐφώναξε χαρούμενα πρὸς τὸν κ. Μπερζελὼ ὁ ἀεροπόρος. Καὶ μὲ ἕνα πήδημα βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ φτερωτό του πουλί. Μεθαύριο φεύγω..

Κατόπιν ἀποτεινόμενος σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ ἀεροδρομίου εἶπε:

— Νὰ ξαναβάλετε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ ἀεροπλάνο μέσα στὸ ὑπόστεγο καὶ νὰ ἀσφαλίσετε καλὰ τὶς πόρτες.

— Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου, κ. Μπωκαίρ, ἔσπευσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ ὁ ἴδιος ὁ κ. Μπερζελώ. Τὸ ὑπόστεγο θὰ κλειδωθῇ καλὰ καὶ θὰ φυλάξουν σκοποὶ ὅλη τὴ νύκτα.

Χαρούμενος καὶ γελαστὸς ὁ ἄσσος μας, ἔσφιξε τὰ χέρια ὅλων τῶν παρευρισκομένων ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου, καὶ κατόπιν κατηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦταν σταματημένη μιὰ ὑπέροχη λιμουζίνα. Ἀνέβηκε, κάθησε στὸ βολὰν καὶ κάνοντας νεῦμα στὸ μικρὸ Φρανσοῦ ποὺ τὸν κυττοῦσε μὲ βλέμματα γεμᾶτα θαυμασμό, συμμαζεμένος σὲ μιὰν ἄκρη ταπεινὰ-ταπεινά, τοῦ φώναξε:

— Ἔλα μέσα, παιδί μου... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω....

Ὁ Φρανσού, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλη πρόσκλησι, ἐπῆρε θέσι δίπλα στὸν κ. Μπωκαίρ. Κατόπιν τὸ ἀριστοκρατικώτατο ἁμάξι χάθηκε μονομιᾶς ἀφίνοντας πίσω του ἕνα πυκνὸ σύννεφο σκόνης. Μετὰ κάμποση ὥρα ἡ λιμουζίνα σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα πολυτελέστατο μέγαρο ποὺ εἶχε μιὰ ὁλόλευκη μαρμαρένια εἴσοδο.

— Χωρὶς ἄλλο, σκέφθηκε, ὁ Φρανσού, ἐνῷ τὰ μικρὰ ἔξυπνα ματάκιά του τρεμόπαιζαν, ὁ Μπωκαὶρ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ πλούσιος.

Ὅταν τὸ ἁμάξι σταμάτησε, ἕνας ὑπηρέτης ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πορτούλα τοῦ αὐτοκινήτου, ἐνῷ ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ μεγάρου γιὰ νὰ μπῇ ὁ κ. Μπωκαίρ. Μετὰ λίγες στιγμὲς ὁ ἀεροπόρος κι' ὁ Φρανσοὺ βρέθηκαν μέσα σ' ἕνα σαλονάκι κομψότατα ἐπιπλωμένο. Ὁ κ. Μπωκαὶρ ἄναψε ἕνα σιγαρέττο, κάθησε σὲ μιὰν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα καὶ δείχνοντας μιὰν ἄλλη πολυθρόνα στὸ μικρὸ μηχανικό, τοῦ εἶπε:

— Κάθησε.

Ὁ Φρανσοὺ ὑπήκουσε κι' ἐπῆρε θέσι κοντὰ στὸν ἔνδοξο πιλότο.

— Ἄκουσε, παιδί μου, ἄρχισε πρῶτος ὁ Μπωκαίρ. Ὅπως βλέπω κι' ὅπως κατάλαβα, στὸ ἐργοστάσιο τοῦ κ. Μπερζελὼ εἶσαι ἀκόμα ἕνας μικρὸς μαθητευόμενος. Ἕνας βοηθός. Ἐν τούτοις, πρὸ μιᾶς ὥρας ἔδωσες δείγματα μεγάλης ἱκανότητος. Εἶσαι ἕνας καλὸς μηχανικὸς καὶ κάνω τὴ γνωριμιά σου, ἀκριβῶς στὴν ὥρα ποὺ ζητοῦσα κι' ἐγὼ καλὸ μηχανικό. Θέλεις νάρθῃς μαζί μου;

— Δὲν θἄθελα τίποτε καλύτερο, ἀπήντησε ὁ Φρανσοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνος στὸν κόσμο... Ἔχω μητέρα καὶ μιὰ μικρὴ ἀδελφοῦλα...

— Καὶ τί μ' αὐτό; Σάμπως θὰ τὶς ἀφήσῃς νὰ πεινάσουν; Θὰ σὲ πληρώσω καλά. Τρεῖς, πέντε φορὲς περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πληρώνεσαι στὸ ἐργοστάσιο....

— Ὤ, κ. Μπωκαίρ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ..... ἀλλά....

— Τίποτα, τίποτα, θέλω μιὰ ἀπάντησι ὁριστική, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ κ. Μπωκαίρ. Ναὶ ἢ ὄχι; Ἀντρίκια πράγματα...

— Ἔ, λοιπόν, ναί, ἀπήντησε ὁ Φρανσοῦ. Ἔπειτα ὅμως σὰν νάθελε κάτι νὰ πῇ τὸ ἐργατόπαιδο, μουρμούρισε:

— Ὡς τόσο...

— Τί; ἔκανε ὁ ἀεροπόρος.

— Νά, μιὰ καὶ θὰ φευγα γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο ταξεῖδι θὰ ἤθελα νὰ ἀφήσω στὴ μητέρα μου κάθε τί ποὺ θὰ τῆς χρειασθῇ γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὴ κι' ἡ ἀδελφή μου.

— φυσικά. Θὰ σοῦ προκαταβάλλω δυὸ μισθούς. Εἶνε ἀρκετά; Ἄλλως τε, δὲ θὰ λείπουμε παρὰ δύο μῆνες ἀκριβῶς.

— Εὐχαριστῶ πολύ, κύριε.

— Σύμφωνοι. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶσαι στὴν ὑπηρεσία μου. Ξαίρεις νὰ ὁδηγήσῃς ἀεροπλάνο;

— Ὄχι.

— Δὲν ἔχει σημασία. Θὰ μάθῃς καὶ πολὺ εὔκολα. Εἶσαι παιδί, κι' εἶσαι πολὺ ἔξυπνος. Θὰ σὲ μάθω ἐγὼ—αὔριο κι' ὅλας. Στὸ ἀεροπλάνο θὰ εἴμαστε τρεῖς ἄνθρωποι: Ἐγώ, ὁ φίλος μου κ. Ταβερνιέ, πρώην πλωτάρχης τῆς ναυτικῆς ἀεροπορίας καὶ σύ.

Καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴ κουβέντα του, σηκώθηκε ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν σ' ἕνα ἑρμάριο, τὸ ἄνοιξε, ἐπῆρε ἀπὸ μέσα δυὸ κολλαριστὰ χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων τὸ καθένα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Φρανσού.

— Σὲ προσλαμβάνω, τοῦ εἶπε, μὲ μισθὸ χιλίων φράγκων τὸ μῆνα. Εἶνε καλά;

— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ὁ Φρανσού.

— Καὶ τώρα ὀρεβουάρ, αὔριο τὸ πρωῒ στὰς ἕξη στὸ ἀεροδρόμιο, εἶπε ὁ Μπωκαίρ, τείνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸν μικρὸ μηχανικό του.

Ἔσφιξαν τὰ χέρια σὰν δυὸ καλοὶ συνεργάτες κι' ἀπεχωρίσθησαν.

Μετὰ λίγες στιγμὲς ὁ Φρανσοὺ βρέθηκε στὸ δρόμο πετῶντας ἀπὸ τὴ χαρά του.

ΤΣΑΡ ΧΟΥΑΪΤ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἕνα ταξεῖδι πρὸς τὸ ἄγνωστον.— Οἱ ἀεροπόροι κυκλωμένοι ἀπὸ μιὰ ἀγέλη λύκων.—Αἰχμάλωτοι τῶν ἀγρίων. — Ὁ ἀφάνταστος ἡρωϊσμὸς τοῦ μικροῦ Φρανσοῦ.— Ἡ δραματικὴ τῶν διάσωσις. — Ἀπίστευτοι περιπέτειαι καὶ ἀγῶνες.

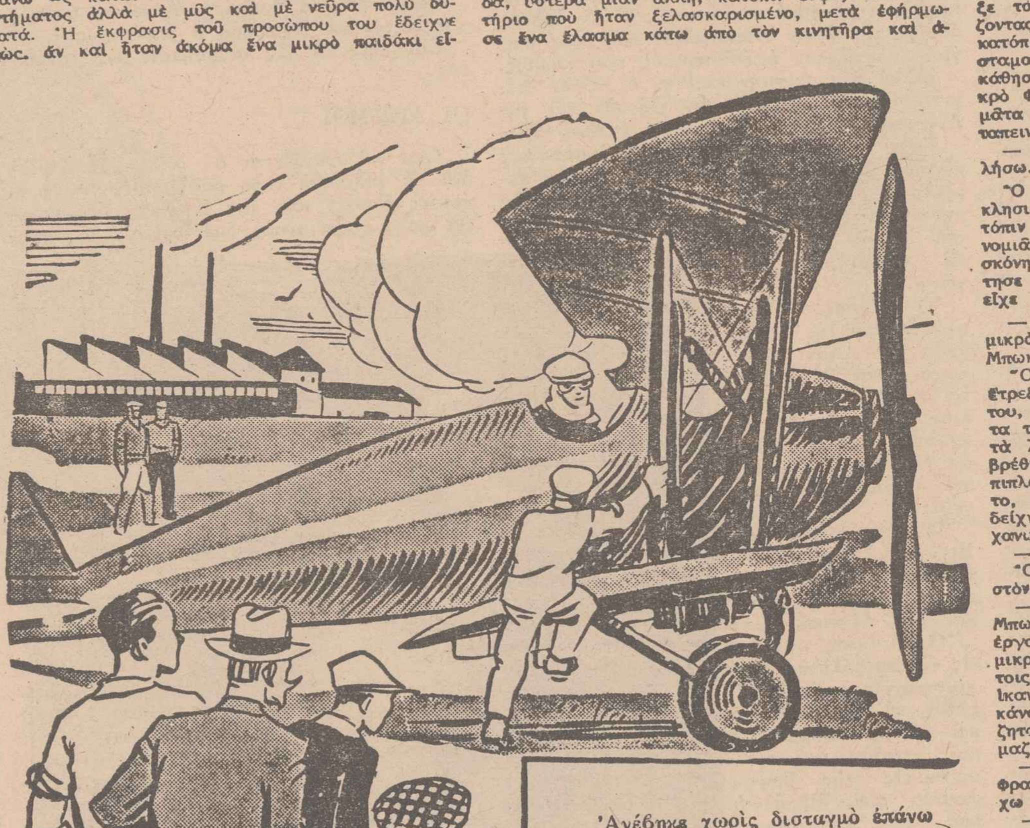

Ἀνέβηκα χωρὶς δισταγμὸ ἐπάνω στὸ ἀεροπλάνο.

ΖΩΗ

Κάποιες φορές, σὰ βράδυαζεν ἀργὰ στὴν κάμαρά μας
τ' ὠχρὸ κεφάλι γέρνοντας στὴν ἀγκαλιά μου ἀπάνω
καὶ μὲ θλιμμένο ἀνάβλεμμα στηλὰ κυττάζοντάς με
«Θὰ μὲ ξεχάσῃς—ρώταγες—καλέ μου σὰν πεθάνω;»

Δὲν σ' ἀπαντοῦσα. Οἱ λυγμοὶ ἐπνίγαν τὴν φωνή μου
κι' ἔσφιγγα μὲ παροξυσμὸ τὸ ἄρρωστο κορμί σου
σὰν νάθελα μέσ' τὴ ζωὴ νὰ σὲ κρατήσω ἐνάντια
στὸ Χάρο, γιὰ ἂν δὲν μπόραγα νὰ μ' ἔπαιρνε μαζί σου.

Γιατ' ἤσουν ὅλη μου ἡ ζωή: Χαρά της καὶ σκοπός της
κι' ὅσο κι' ἂν ἐστρεφόμουνα πίσω στὰ περασμένα,
δὲν ἔβλεπα, δὲν ἔνοιωθα κοντά μου ἄλλη ἀπὸ σένα.

Μοῦ φαίνονταν ἀδύνατο δίχως ἐσὲ νὰ ζήσω,
καὶ τώρα ποὺ μὲ ἄφησες μὲ φρίκη συλλογιέμαι
τὸ θάνατό σου ἀγάπη μου, πὼς πάω νὰ συνηθίσω!

Κ. ΟΥΡΑΝΗΣ

Τὰ παλαιὰ βιβλία τοῦ «Ἀνεξαρτήτου»

Ὅλαι αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις τῆς ἐφημερίδος «Ἀνεξάρτητος» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ». Λεωφόρ. Πανεπιστημίου 36.

ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

QUO VADIS-ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ;

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΩΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΡ. ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Ὁ «Παρνασσὸς» εἰς κάθε φύλλον του θὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του, καθ' ἑβδομάδα, πλήρη περίληψιν ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς διεθνοῦς μυθιστοριογραφίας.

Τοιουτοτρόπως οἱ ἀναγνῶσταί μας μὲ ὀλιγόλεπτον μόνον ἀνάγνωσιν θὰ ἔχουν τὴν πνευματικὴν ἀπόλαυσιν τὴν ὁποίαν θὰ τοὺς προσέφερε μελέτη ὁλοκλήρων ὡρῶν καὶ ἡμερῶν. Συγχρόνως δὲ συγκεντροῦντες τὰ φύλλα τοῦ «Παρνασσοῦ» εἰς τόμους θὰ ἔχουν μαζὶ μὲ τὴν σειρὰν τοῦ τελειοτέρου περιοδικοῦ καὶ ὁλόκληρον τὴν περιληπτικὴν συλλογὴν τῶν περιφημοτέρων ἔργων.

Ἡ σύνταξις τῶν περιλήψεων ὀφείλεται εἰς τὸν συνεργάτην μας κ. Α. Λιβαδᾶν, ὅστις ἀπὸ ἐτῶν ἐπεξεργάζεται τὴν δημιουργίαν περιληπτικοῦ τῶν ἀριστουργημάτων ὀγκώδους ἔργου.

Ὁ Ἐρρ. Σιέγκεβιτς, ὁ μεγαλύτερος τῶν Πολωνῶν λογοτεχνῶν καὶ εἷς τῶν σπουδαιοτέρων συγγραφέων τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας ἐγεννήθη τῷ 1846, ἐτιμήθη τὸ 1905 διὰ τοῦ φιλολογικοῦ Βραβείου Νόμπελ καὶ μέχρι τῷ 1916, ὅτε ἀπέθανεν, ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος του.

Τὰ ἔργα του «Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου», «Οἱ Ἱππόται τοῦ σταυροῦ», καὶ ἰδίως τὸ «Κβὸ Βάντις» θεωροῦνται ἀριστουργήματα ὕφους, συναρπαστικότητος καὶ πλοκῆς.

Εἰς μόνην τὴν Ἑλληνικὴν τὸ «Κβὸ Βάντις» ἔχει μεταφρασθῆ ἑξάκις καὶ ἔγινεν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀγαπητὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ.

Ὁ διεθνὴς κινηματογράφος τρὶς μέχρι σήμερον ἔχει «γυρίσει» κολοσσοὺς μὲ ὑπόθεσιν τὸ «Κβὸ Βάντις»).

ΑΡΧΗ ΠΑΝΤΩΝ ΕΡΩΣ

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν Ρώμην κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παντοδυναμίας τοῦ Νέρωνος.

Τὸν ἰδιαίτερον φίλον τοῦ ἀνισορρόπου αὐτοκράτορος, τὸν περίφημον συγγραφέα καὶ φιλόσοφον τῆς κομψότητος Πετρώνιον, ἐπισκέπτεται ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Βινίκιος, ἡρωϊκὸς ἀξιωματικὸς τῶν ρωμαϊκῶν λεγεώνων.

Ἀπὸ πόλεμον ἐπιστρέφει ὁ Βινίκιος καὶ ὁμολογεῖ εἰς τὸν θεῖον του, ὅτι δὲν ἐπληγώθη τόσον εἰς τὰς μάχας, ὅσον ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

Καὶ μὲ τὴν θέρμην τῆς πρώτης, τῆς μεγάλης, τῆς μίας καὶ μόνης ἀγάπης, ἀφοῦ ἐξιστορήσει πῶς καὶ πόσον ἀγαπᾷ τὴν εὐγενῆ ὅμηρον Λίγειαν, φιλοξενουμένην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρικίου Ἀούλου, ὁ ἐρωτευμένος νέος ζητεῖ τὴν βοήθειαν τοῦ θείου του εἰς τὸ μεγάλο τῆς ψυχῆς του ζήτημα.

Μὲ τὸν Πετρώνιον ὁ Βινίκιος ἐπισκέπτεται πάλιν τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀούλου, ὅπου φιλοξενηθεὶς εἶχε γνωρίσει τὴν Λίγειαν, ἡ ὁποία, ὅπως καὶ ὅλοι εἰς τοῦ Ἀούλου, καθὼς καὶ ὁ γίγας ἰδιαίτερος φύλαξ-δοῦλος της Οὖρσος, ἀπὸ διάφορα στοιχεῖα ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν χριστιανοί.

Εἰς τοῦ Ἀούλου ἔγιναν δεκτοὶ μὲ ἐγκαρδιότητα, ἀλλὰ ὁ Βινίκιος δὲν κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ αἰσθήματός του. Αὐτὸς ὁ ἀνδρεῖος Ρωμαῖος ἐκάμπτετο, ὄχι ἀπὸ τὴν δειλίαν τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ ἀπὸ κάποιαν ἀκαθόριστον δύναμιν, ποὺ ἀφανῶς συνεκράτει τὸν καθένα εἰς τοῦ Ἀούλου ἀπὸ πᾶσαν παρεκτροπήν.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ

Ὁ Πετρώνιος διὰ τῶν ὑψηλῶν του σχέσεων κατορθώνει, ὥστε διὰ διαταγῆς τοῦ Νέρωνος νὰ μετοικήσῃ ἡ ὅμηρος τῶν Ρωμαίων, πριγκήπισσα Λίγεια, εἰς τὰ ἀνάκτορα, παρὰ τὰ διαβήματα τοῦ Ἀούλου, ὁ ὁποῖος προσεπάθησε νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὴν κρατήσῃ πλησίον του.

Εἰς τὰ ἀνάκτορα ἡ Λίγεια γνωρίζεται μὲ τὴν Ἀκτήν, παλαιὰν εὐνοουμένην τοῦ Νέρωνος, ἡ ὁποία τὴν ἑτοιμάζει διὰ τὸ νυκτερινὸν συμπόσιον τοῦ Νέρωνος, ὅπου ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ παρευρεθῇ.

Εἰς τὸ συμπόσιον παρευρίσκονται καὶ ὁ Πετρώνιος καὶ ὁ Βινίκιος καὶ ὅλη ἡ κοσμικὴ Ρώμη.

Ἀφοῦ ὁ Νέρων ἐτραγούδησε καὶ οἱ αὐλοκόλακες ἀνελύθησαν εἰς ἐξωφρενικοὺς θαυμασμούς, κι' ἐνῷ τὰ ὄργια ἤρχιζαν, ὁ Βινίκιος πλησιάζει τὴ Λίγειαν καί, ὅπως ἦτο μεθυσμένος, τῆς ἐπιτίθεται.

Ἐκείνην ὅμως τὴν στιγμὴν τὸν ἐκτύπησεν ὁ Οὖρσος, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἐπῆρε τὴν Λίγειαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ τέλος αὐτὴ καὶ ὁ γίγας κατορθώνουν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τῶν ὀργίων εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς Ἀκτῆς.

Τοὺς συναντᾷ ὅμως ἡ Αὐγούστα Ποπαία, ἡ ὁποία, φοβηθεῖσα τὴν καλλονὴν τῆς Λιγείας, μήπως προκαλέσῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ Νέρωνος, ἐπεμβαίνει καὶ διατάσσεται ἡ μεταφορὰ τῆς κόρης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βινικίου.

Ματαίως ὅμως ὁ Βινίκιος περίμενε τοὺς δούλους του νὰ τοῦ φέρουν τὴν Λίγειαν, διότι ὁ Οὖρσος μὲ ἄλλους χριστιανοὺς τοὺς τὴν ἐπῆρε, ὅταν αὐτοὶ τὴν μετέφεραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου των.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Μανιώδης ὁ Βινίκιος, ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν κόρην, τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιθυμεῖ. Αὐτὴ ὅμως δὲν εὑρίσκεται οὔτε εἰς τῆς Ἀκτῆς, οὔτε εἰς τοῦ Ἀούλου.

Μέσα εἰς τὴν ἀπελπισίαν του παρουσιάζεται εἰς τὸν Βινίκιον κάποιος Χίλων, ὁ ὁποῖος ἀντὶ χρημάτων ἀναλαμβάνει νὰ εὕρῃ τὴν Λίγειαν, εἰ δ' ἄλλως νὰ μαστιγωθῇ.

Καὶ ὁ Χίλων ἀρχίζει νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς χριστιανοὺς εἰς τὰς κατακόμβας των καὶ τὰ ἄλλα ἐρημικὰ των μέρη. Δὲν εὑρίσκει, ὅμως, ἀκόμη τὴν Λίγειαν, διότι οἱ χριστιανοὶ εἶνε πλέον δεκάδες χιλιάδων εἰς τὴν Ρώμην καὶ ζοῦν μὲ πολλὰς προφυλάξεις.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Χίλων ἀνακαλύπτει τὸν Οὖρσον εἰς τὸ Ὀστριανόν, ἐξοχικὸν μέρος τῆς Ρώμης, καὶ ἀναγγέλλει τὴν μεγάλην εἴδησιν εἰς τὸν Βινίκιον.

Τὴν νύκτα, ἐνῷ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος διδάσκει τοὺς πρώτους χριστιανούς, ὁ Βινίκιος μετημφιεσμένος, ὅπως καὶ ὁ Χίλων, ἀκούει τὴν θείαν διδασκαλίαν καὶ πρὸς στιγμὴν κλονίζεται ὁ ἐσωτερικός του κόσμος.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Χίλων δείχνει εἰς τὸν Βινίκιον τὸν Οὖρσον καὶ τὴν Λίγειαν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πιὸ ἐμπρός των.

Τοὺς παρακολουθοῦν καὶ μαθαίνουν ποῦ μένουν. Τότε ὁ Βινίκιος μισθώνει τὸν περίφημον ἀθλητὴν Κρότωνα καὶ μὲ αὐτὸν πηγαίνουν ὁ Κρότων νὰ φονεύσῃ τὸν Οὖρσον καὶ ὁ Βινίκιος νὰ ἁρπάσῃ τὴν Λίγειαν.

Ὁ Οὖρσος, ὅμως, φονεύει διὰ τῆς δυνάμεώς του τὸν Κρότωνα καὶ θὰ συνέτριβε καὶ τὸν Βινίκιον, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησε σοβαρῶς, ἐὰν δὲν τὸν συνεκράτει ἡ φωνὴ τῆς Λιγείας.

Τραυματισμένος ὁ Βινίκιος, νοσηλεύεται ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, τὸν Οὖρσον καὶ τὴν Λίγειαν.

Ὁ Βινίκιος μέσα εἰς τὸ περιβάλλον τῶν χριστιανῶν ἀρχίζει πλέον νὰ τοὺς ἐννοῇ καὶ νὰ τοὺς συμπαθῇ καὶ σχεδὸν νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν θρησκείαν των. Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εὐλογεῖ τὴν Λίγειαν καὶ τὴν ἀπομακρύνει μέχρις ὅτου ὁ Βινίκιος γίνῃ τέλειος χριστιανός, ὁπότε θὰ δύνανται νὰ νυμφευθοῦν.

ΟΙ «ΛΕΥΚΟΙ ΜΝΗΣΤΕΥΜΕΝΟΙ»

Ἡ Λίγεια ἀναχωρεῖ κρυφὰ καὶ ἀφίνει εἰς τὸν Βινίκιον ὡς ἐνθύμιον - ἀρραβῶνα ἕνα σταυρόν. Ὁ Βινίκιος ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν δύναται πλέον νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴν Λίγειαν, ἐνῷ δὲν ἔχει ὄρεξιν διὰ διασκεδάσεις, δὲν εἶνε ἀκόμη ὥριμος διὰ νὰ γίνῃ χριστιανός. Ὁ παλαιὸς κόσμος τῶν ψυχῶν δὲν κατεδαφίζεται τόσον ταχέως, ὅσον μία οἰκία.

Θέλει, ὅμως, πλέον νὰ νυμφευθῇ τὴν Λίγειαν, καὶ ὄχι νὰ τὴν κάμῃ παλλακήν του, ὡς ἤθελε πρίν. Καὶ διὰ τοῦτο διατάσσει καὶ μαστιγώνουν τὸν Χίλωνα, ὁ ὁποῖος, παρουσιασθεὶς πάλιν, τοῦ προτείνει νέα ἄτιμα σχέδια.

Ὁ νέος, καθὼς ἦτο ὑποχρεωμένος πρὸς τοῦτο, ἀκολουθεῖ τὸν Νέρωνα εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς Ρώμης Ὤστιαν, ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ ἔμενεν ὅλο τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ εὑρίσκει εὐκαιρίας καί, μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ ὁποῖος τοὺς μνηστεύει ἐπισήμως, ἐπισκέπτεται τὴν Λίγειαν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Πετρώνιος μεσολαβεῖ καὶ ὁ Νέρων, ἀγνοῶν ὅτι ἡ Λίγεια εἶνε χριστιανή, δίδει τὴν ἄδειαν εἰς τὸν Βινίκιον νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Η ΠΥΡΠΟΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἐνῷ ὅμως ἡ εὐτυχία των φαίνεται ὅτι συμπληροῦται, ὁ Νέρων διὰ νὰ ἐμπνευσθῇ, πυρπολεῖ τὴν Ρώμην διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φρουρᾶς του Τιγγελίνου καί, στολίζοντας τὰς φλόγας τῆς πόλεως, ἀπὸ τὴν ταράτσα τοῦ ἀνακτόρου τῆς Ὄρσας, ψάλλει τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, θέλων οὕτω νὰ ὑπερβάλῃ τὸν Ὅμηρον!

Σὰν τρελλὸς ὁ Βινίκιος διασχίζει τὰς φλόγας, τοὺς καπνούς, τὰ πανικόβλητα πλήθη καὶ ἀναζητεῖ τὴν Λίγειαν, τὴν Λίγειαν!

Δὲν τὴν εὑρίσκει εἰς τὴν οἰκίαν της. Εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς ποιὸς μένει νὰ γίνῃ ὁλοκαύτωμα;

Τώρα ὁ λαός, καιόμενος, καταστρεφόμενος, στασιάζει καὶ φθάνει ἀπειλητικὸς πρὸ τῶν ἀνακτόρων τῆς Ὤστιας, τόσον φοβερός, ὥστε ὁ Νέρων τρομάζει.

Ὁ αὐτοκράτωρ παρακαλεῖ τὸν Τιγγελῖνον ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν εὐθύνην καὶ νὰ θυσιασθῇ ὡς ἔνοχος τῆς πυρπολήσεως τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ ὁ Τιγγελῖνος τὸν ἀπειλεῖ σχεδόν, στηριζόμενος εἰς τὴν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἀνακτορικὴν φρουρὰν τῶν Πραιτωριανῶν.

Τότε ὁ Πετρώνιος ἐπεμβαίνει καὶ ὑπόσχεται εἰς τὰ μαινόμενα πλήθη «ἄρτον καὶ θεάματα», ὅτι ὁ Καῖσαρ θὰ ξανακτίσῃ τὴν πόλιν, χρήματα, τὰ πάντα.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ὁλοτελῶς ὁ λαός, χρειάζεται νὰ τιμωρηθῇ ὁ ὑπεύθυνος.

Καὶ ζητεῖται εἷς οἱοσδήποτε ὡς ὑπεύθυνος.

ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ

Τότε παρουσιάζεται ὁ Χίλων, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ραβδισμούς, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Βινίκιον, συκοφαντεῖ τοὺς χριστιανοὺς ὡς ἐνόχους τῆς πυρπολήσεως τῆς Ρώμης.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ: Quo Vadis Domine;
Ποῦ πηγαίνεις Κύριε;

Καί, ἐνῷ αὐτὸς ἀμείβεται, ἀρχίζουν οἱ φρικαλέοι καὶ τόσον ἄδικοι διωγμοὶ κατὰ τῶν χριστιανῶν.

Τὰς φλόγας σβύνει τὸ ρέον αἷμα τῶν χριστιανῶν. Καὶ τοὺς καπνοὺς δημιουργοῦν πυραὶ ὄχι οἰκιῶν, ἀλλὰ καιομένων ἀνθρώπων.

Αἱ φυλακαὶ γίνονται στιβάδες συλλαμβανομένων καὶ μία ἰαχὴ δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιραν:

«Εἰς τοὺς λέοντας τοὺς χριστιανούς»!!

Ἡ Λιγεία καὶ ὁ Οὖρσος εὑρίσκονται εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Μαμερτίνης καὶ ἀναμένουν τὴν σειράν των διὰ νὰ σπαραχθῶσιν ὑπὸ τῶν θηρίων.

Ὅλαι αἱ προσπάθειαι τοῦ Βινικίου καὶ τοῦ Πατρωνίου, ὁ ὁποῖος τώρα εὑρίσκεται ὑπὸ δυσμένειαν, ἀποβαίνουν μάταιαι, ἐνῷ ὁ Κολοσσαῖος Ἱππόδρομος γίνεται τόπος ὁμαδικῶν καὶ ἀδιακόπων μαρτυρίων.

Εἰς τὸ θεωρεῖον του ὁ Νέρων, ἔχων πλησίον του, μᾶλλον διὰ νὰ τὸν βασανίζῃ ψυχικῶς, παρὰ ὡς φίλον, τὸν Βινίκιον καὶ τὸν Πατρώνιον, ἀπολαμβάνει, ὅπως καὶ ὅλος ὁ ἀπαίσιος Ρωμαϊκὸς λαός του, τὸ ἀπαίσιον θέαμα.

Τὰ θηρία σπαράζουν ἐκείνους ποὺ μὲ μελῳδίαν ἄλλου κόσμου ψάλλουν «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ», ἐνῷ ἄγνωστος μετὰ τοῦ ὀρυομένου πλήθους ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀπὸ τὰς κερκίδας τοῦ Ἱπποδρόμου μὲ σπαραγμὸν προσεύχεται καὶ μὲ τρεμούσας χεῖρας εὐλογεῖ τοὺς μάρτυρας.

Ἕνας ἄλλος Ἀπόστολος, ὁ Παῦλος, πίσω ἀπὸ τὰ κιγγλιδώματα, ἐνθαρρύνει τοὺς μελλοθανάτους ἐγκλείστους. Ἦταν ἡ παρηγορία, ἡ δύναμις, ἡ ὑπόσχεσις, τὸ ἀγκάλιασμα τῶν μαρτύρων ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο Ἀποστόλων τοῦ Πρώτου Μάρτυρος, τοῦ Χριστοῦ.

Ἀπὸ τοῦ σταυροῦ του κ' ἐνῷ καίεται ὁ Γλαῦκος, προσωπικὸν θῦμα τοῦ Χίλωνος, τὸν συγχωρεῖ διὰ τὰ ἐγκλήματά του καὶ τότε αὐτὸς πρὸ τοῦ μεγαλείου τοῦ μάρτυρος μετανοεῖ καὶ γνωρίζων τί τὸν ἀνέμενε βροντοφωνεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ ὑβρίζει τὸν Νέρωνα.

Εἰς τὰς φυλακὰς τὰς τελευταίας αὐτὰς στιγμὰς γίνεται ἡ ὑστάτη συνάντησις τῶν «λευκῶν μνηστήρων», τῆς Λιγείας καὶ τοῦ Βινικίου.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΘΗΡΙΟΥ

Ἦλθεν ἐπὶ τέλους μίαν τῶν ἀπαισίων αὐτῶν ἡμερῶν καὶ ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Οὖρσος ἐρρίφθη εἰς τὸν στίβον. Εἶχε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ χωρὶς ἄμυναν, ὡς ἀληθὴς μάρτυς.

Ἀλλὰ «ἄλλαι μὲν βουλαὶ μαρτύρων ἄλλα δὲ οἱ δήμιοι κελεύουν». Ἐναντίον τοῦ Οὔρσου ἀφίνεται ἄγριος μαῦρος ταῦρος τῆς Γερμανίας φέρων δεμένην εἰς τὴν ράχην του ὑπτίαν τὴν Λίγειαν γυμνήν.

Ὁ Πετρώνιος μὲ τὸν μανδύαν του σκεπάζει τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Βινικίου διὰ νὰ μὴ βλέπῃ. Καὶ ὁ Οὖρσος, ὁ ἕτοιμος πρὶν ν' ἀποθάνῃ ὡς μάρτυς, γίνεται ἤδη πλέον τρομερὸς ἀπὸ τὸ θηρίον, βλέπων τὸν κίνδυνον καὶ τὴν διαπόμπευσιν τῆς Λιγείας.

Συλλαμβάνει τὸ τέρας ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τοῦ ἀνατρέπει τὴν κεφαλὴν μέχρις ὅτου αὐτὸ στραγγαλίζεται καὶ πίπτει νεκρόν, ἐνῷ ὁ Πετρώνιον ἀφίνει τώρα τὸν Βινίκιον νὰ βλέπῃ καὶ τὸν ὄχλον νὰ μαίνεται ἀπὸ ἐνθουσιασμόν.

Ὁ λαὸς ζητεῖ χάριν διὰ τὸν Οὖρσον. Αὐτὸς τὴν ζητεῖ διὰ τὴν Λίγειαν. Ὁ λαὸς τὴν ζητεῖ καὶ διὰ τοὺς δύο. Ὁ Νέρων διστάζει.

Τότε ἔξω φρενῶν ὁ Βινίκιος πηδᾷ ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν κερκίδα εἰς τὸν στίβον τοῦ Ἱπποδρόμου, καλύπτει μὲ τὴν τήβεννόν του τὸ γυμνὸν σῶμα τῆς μνηστῆς του, ἀποκαλύπτει τὰς οὐλὰς τὰς ὁποίας ἔλαβεν εἰς τοὺς πολέμους καὶ ἱκετεύει τὸν λαὸν νὰ σώσῃ τὴν Λίγειαν.

Ἡ θύελλα τοῦ λαοῦ προσλαμβάνει τὰς διαστάσεις στάσεως καὶ ὁ θρασύδειλος Νέρων δίδει τὴν χάριν.

Τώρα ἡ Λίγεια φιλοξενεῖται εἰς τοῦ Πετρωνίου μὲ τὸν Οὖρσον πάντοτε δίπλα της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως οἱ διωγμοὶ ἐξακολουθοῦν ἀγριότεροι καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, νομίζων ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ διακοπῇ τὸ ἔργον του διὰ προώρου θανάτου του, ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Ρώμην.

QUO VADIS

Δὲν εἶχεν ὅμως ἀπομακρυνθῇ πολὺ ὅτε μέσα εἰς μίαν «ἀνέσπερον» λάμψιν τοῦ παρουσιάζεται ὁ Χριστός, πηγαίνων αὐτὸς πρὸς τὴν Ρώμην.

Γονατίζει ὁ Πέτρος καὶ τὸν ἐρωτᾷ μὲ φόβον:

— Quo Vadis, Domine; (Ποῦ ὑπάγεις, Κύριε;)

—Πηγαίνω νὰ σταυρωθῶ ἄλλην μίαν φορὰν μαζὶ μὲ τὸ ποίμνιόν μου, τὸ ὁποῖον σὺ ἐγκατέλειψες.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τοῦ Ἰησοῦ κάμνει τὸν Πέτρον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἐκεῖ συνελήφθη μετ' ὀλίγον κ' ἐμαστιγώθη καὶ ἐσταυρώθη.

Ἀλλὰ ἀπέμενεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἐνεψύχωσε τὸν Χριστιανισμόν. Οἱ διωγμοὶ — καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἄλλοι — ἦσαν ἀπὸ τὰς δοκιμασίας ποὺ ἰσχυροποιοῦν τὰς πίστεις.

Ἐνῷ δὲ ὁ Χρισιανισμὸς κατέλυε τὴν ρωμαϊκὴν κοσμοκρατορίαν διὰ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ τὴν ἰδικήν του, ὁ Βινίκιος καὶ ἡ Λίγεια μακρὰν ἀπὸ τὴν Ρώμην, ἐν μέσῳ τῶν δούλων, τοὺς ὁποίους εἶχον ἐλευθερώσει καὶ τοὺς ὠνόμαζον «ἀδελφούς» των, ἦσαν οἱ εὐτυχέστεροι τῶν συζύγων.

Εἰς τὴν Ρώμην ὅμως, τὴν πόλιν τῶν ὀργίων καὶ τοῦ αἵματος, οἱ πρωταγωνισταὶ τῆς εἰδωλολατρείας σβύνουν ἕνας-ἕνας. Ὁ Πετρώνιος αὐτοκτονεῖ εἰς συμπόσιον μαζὶ μὲ τὴν ἀφωσιωμένην δούλην του Εὐνίκην, ἀφοῦ πρῶτον ἔστειλεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Νέρωνα, τὸν ὁποῖον περιέπαιζε πάντοτε, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ γράφει «Αὐτοκτονῶ, διότι δὲν ὑποφέρω ν' ἀκούω τοὺς στίχους σου»!

Πολὺ γρήγορα καὶ ὁ Νέρων πεθαίνει ἔκπτωτος, ἐλεεινὸς καὶ τρισάθλιος, μὴ τολμῶν οὔτε ν' αὐτοκτονήσῃ, οὔτε νὰ ζήσῃ, ἐνῷ τὰ αἱματοβαφῆ δειλινὰ τῶν διωγμῶν διαδέχεται ἡ ρόδινη αὐγὴ τῆς νέας ζωῆς εἰς τὸν κόσμον.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ἡ περίληψις ἑνὸς ἄλλου ἀριστουργήματος τῆς παγκοσμίου φιλολογίας: «ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ» ὁ ἥρως τῆς Ἱσπανίας.

ΕΝΑ ΑΙΜΑΤΗΡΟΝ ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΤΣΙΡΚΟ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΚ ΡΟΜΕΡ

Στὸ πρόγραμμα τοῦ «Καλλιτεχνικοῦ Κόσμου» — τοῦ μεγαλύτερου τσίρκου τοῦ Βερολίνου — ἡ «μνηστὴ τοῦ Γορίλλα», τὸ πιὸ δυνατὸ νούμερο, εἶχε τὴν πρώτη θέσι. Μόλις ἄνοιγε ἡ σκηνή, ἔβλεπε κανεὶς δυὸ πιθήκους, ντυμένους μὲ ἔνδυμα ἑσπερίδος, νὰ κάθωνται σ' ἕνα τραπέζι καὶ νὰ δειπνοῦν, ἔχοντες στὴ μέση μιὰ ψηλὴ ξανθειὰ ὤμορφη νέα. Κατάφερναν νὰ στέκωνται καὶ νὰ φέρνωνται σὰν δυὸ κύριοι, καὶ νὰ περιποιοῦνται τὴν νέα στὸ τραπέζι σὰν δυὸ ἀληθινοὶ τζέντλεμεν. Αὐτὴ ἡ πρωτότυπη σκηνὴ σκόρπιζε τὴν πρώτη στιγμὴ μιὰν εὐθυμία στὸ κοινό. Ἡ εὐθυμία ὅμως αὐτὴ δὲν διαρκοῦσε πολλὴ ὥρα. Οἱ δυὸ πιθηκάνθρωποι ἐννοοῦσαν νὰ μοιάσουν σ' ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ὑπεδύοντο. Ἀφοῦ ἐξηντλοῦντο σὲ περιποιήσεις πρὸς τὴν ὡραία συνδαιτημόνα, ξαφνα, στὴ μέση τοῦ δείπνου, ξεσποῦσε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ καβαλλιέρους μιὰ ἀφάνταστη σκηνὴ ζήλειας. Ἄρχιζε νὰ βλέπῃ ὁ καθένας τὸν ἄλλον μὲ ἄγρια κτηνώδη βλέμματα, ἐζητοῦσαν κι' οἱ δυό τους νὰ εἶνε ὅσο μποροῦσαν πιὸ κοντὰ στὴν ξανθὴ νέα καὶ στὸ τέλος κατέληγαν πάντοτε στὸ νὰ τὴν διεκδικήσῃ ὁ καθένας ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἡ δυστυχισμένη νέα ἄρχιζε νὰ γίνεται ἕνα παιχνιδάκι στὰ κτηνώδη χέρια τους. Οἱ θεαταὶ παρακολουθοῦσαν μὲ συνεχῶς αὐξανόμενη ἀγωνία αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ σκηνὴ τῆς ζήλειας.

Στὸ τέλος, πάντα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐραστὰς ὑπερίσχυε. Ἅρπαζε τὴ νέα μὲ τὸ ἕνα του χέρι καὶ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, πρὶν προφτάσῃ ὁ ἀντίπαλός του νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἁρπαζόταν ἀπὸ ἕνα σχοινὶ ποὺ ξέφευγε ἀπὸ ψηλὰ καὶ μ' ἕνα καταπληκτικὸ σάλτο βρισκόταν ἀνεβασμένος σ' ἕνα στερεὸ ξύλινο ὑπόστεγο, ποὺ ὑψωνόταν σὲ ἀπόστασι τριῶν καὶ πλέον μέτρων ἀπὸ τὴ σκηνή. Τὸ νούμερο τελείωνε. Καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἄρχιζε νὰ πέφτῃ τὸ ριντὼ τῆς σκηνῆς, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πιθήκους ἔβγαζε τὴ μάσκα του καὶ παρουσιαζόταν στὸ ἔκθαμβο κοινὸ μὲ τὴν φυσικὴ ἀνθρώπινη μορφή του, ὁ σινιὸρ Ἀλμπέρτο.

Ἦταν ἕνα τρίο ἐξαιρετικό, ὁ σινιὸρ Ἀλμπέρτο, ὁ φημισμένος ἀκροβάτης, ἡ πανέμορφη γυναῖκα του Μαρία Γιαλοριόζα καὶ ὁ Ὀρλάντο, ὁ περιφημότερος γορίλλας τοῦ κόσμου.

⁂

Εἶχαν περάσει ἤδη ἑφτὰ χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ Μαρία εἶχε παντρευτῆ—κοριτσάκι τότε μόλις δεκαεφτὰ ἐτῶν—τὸν σινιὸρ Ἀλμπέρτο, ὀνομαστὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καλλιτέχνη. Αὐτὸς τὴν ἀναποῦσε πάντα μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη τῆς πρώτης ἐποχῆς, μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς καρδιᾶς ἑνὸς Ἰταλοῦ. Ἡ Μαρία πάλι ἔνοιωθε γιὰ τὸν ἄνδρα της μιὰ ἁπλῆ ἀγάπη, ποὺ δὲν εἶχε ἀγγίξει ποτὲ τὰ ὅρια τοῦ τρελλοῦ πάθους. Ἡ καρδιά της ἔμενε πάντα κλειστή, ἕτοιμη νὰ δοθῇ σὲ κάποιον ἄλλον.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀκριβῶς, στὸ Βερολῖνο, ἔκανε τὴ γνωριμία τοῦ Ἰβὰν Κόντορεφ, τοῦ ἐμφανιζόταν στὸ ἴδιο θέατρο, σ' ἕνα ἐνδιαφέρον νούμερο σκοπευτικῆς ἐπιδεξιότητος. Ἦταν Ρῶσσος, ἀριστοκράτης, πρώην ἀξιωματικὸς τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς. Ἦταν λεπτός, τουφερός, εὐγενικός, ὅσο ὁ ἄλλος, ὁ σινιὸρ Ἀλμπέρτο ἦταν βίαιος, ὁρμητικός, παράφορος — αὐτὸ μπόρεσε νὰ τὸ προσέξῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ Μαρία. Αὐτὸς ὁ νέος ἀριστοκράτης τὴ συνέπαιρνε καὶ τὴ μεθοῦσε. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχαν συναντηθῆ τὰ μάτια τους—δυὸ ζευγάρια μεγάλα μάτια, ἴδια γαλανὰ καὶ τῶν δυὸ, ποὺ τὰ πλημμύριζε ἡ ἴδια μελαγχολικὴ διάθεσις καὶ τὸ ἴδιο εὐγενικὸ καὶ ἤρεμο πάθος.

Ἦταν ἕνα αἴσθημα ποὺ τὴν πλημμυροῦσε ὁλόκληρη. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν φίλησε, τὴν κράτησε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε μέσα στὰ λεπτά του χέρια. Ἀφέθηκε, χάθηκε, χωρὶς δύναμι, χωρὶς πνοή! Ἄρχιζε νὰ ζῇ πιὰ σ' ἕνα ὄνειρο, σ' ἕνα ὄνειρο ποὺ ξεπερνοῦσε κάθε ὅριο, ποὺ ἄγγιζε τὸ ἄφθαστο.

⁂

Ἦταν δυὸ μῆνες ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἰβάν, ὅταν ἕνα βράδυ ὁ Ἀλμπέρτο τῆς ἀνήγγειλε πὼς εἶχαν κλείσει συμβόλαιο γιὰ μιὰ σειρὰ παραστάσεων στὸ Λονδῖνο γιὰ τὸν προσεχῆ Μάρτιο.

—Σὰν νὰ μὴ φαίνεσαι χαρούμενη γι' αὐτὸ τ' ἀγκαζεμάν, τῆς εἶπε ὁ Ἀλμπέρτο.

Ἡ Μαρία διαμαρτυρήθηκε. Νὰ εἶχε καταλάβει ὁ Ἀλμπέρτο τάχα τίποτε ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία ποὺ εἶχαν οἱ τρόποι της ἀπέναντί του καὶ δὲ μποροῦσε, ὅσο κι' ἂν τὸ προσπαθοῦσε, νὰ τὴν κρύψῃ ὁλότελα; Ὁ ἴδιος τῆς φερνόταν πάντοτε μὲ τὴν ἴδια παραφορά, μὲ τὴν ἴδια θέρμη, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη.

— Ἡ τελευταία παράστασις τῆς «μνηστῆς τοῦ Γορίλλα»...

Αὐτὴ ἡ ἀποχαιρετιστήριος παράστασις τοῦ ζεύγους Ἀλμπέρτο καὶ τοῦ γορίλλα Ὀρλάντο, ἀποτελοῦσε γιὰ τὸ Βερολῖνο καλλιτεχνικὸ γεγονός.

Ἡ αὐλαία ἄνοιγε γιὰ τελευταία φορὰ «Ἡ μνηστὴ τοῦ Γορίλλα» εἶχεν ἀρχίσει. Σίγουρα κανένας ἀπὸ τοὺς θεατὰς δὲν ἔβλεπε τὸ νούμερο γιὰ πρώτη φορά. Ὅλους ὅμως τοὺς κρατοῦσε ἡ περιέργεια καὶ ἡ προσδοκία τοῦ ἐντελῶς ἀγνώστου. Ἔξαφνα εἶδαν τὸν ἕνα πίθηκο ν' ἁρπάζῃ τὴ Μαρία μὲ τὸ ἕνα του χέρι καὶ νὰ πηδάῃ ἀπὸ τὸ σχοινὶ ποὺ κρεμόταν ψηλὰ στὸ ξύλινο ὑπόστεγο. Καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ καταλάβουν τί ἀκριβῶς συνέβαινε, μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας, τοὺς ἔκαμε ὅλους νὰ τιναχθοῦν καὶ νὰ τρομάξουν. Δὲν ἦταν ἡ συνηθισμένη φωνὴ τῆς ἀρτίστας, ἡ ψεύτικη κραυγὴ τοῦ φανταστικοῦ κινδύνου, ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε ὅλα τὰ προηγούμενα βράδυα. Ἀπόψε ἦταν μιὰ φωνὴ δυνατή, παρατεταμένη, σπαρακτική, ποὺ συνεκλόνισε τὸ θέατρο ὁλόκληρο.

Οἱ θεαταὶ τῶν πρώτων σειρῶν ἀνασηκώθηκαν γιὰ νὰ δοῦν τί ἀκριβῶς συνέβαινε. Καὶ ὅ,τι ἔβλεπαν τοὺς ἔκαμε νὰ ριγήσουν ἀπὸ τὸν τρόμο. Ὁ γορίλλας κρατοῦσε ὁλοένα τὴ νέα γυναῖκα στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ τὰ χέρια του, τὰ μεγάλα τριχωτά του χέρια, ἄρχιζε νὰ τῆς σφίγγῃ τὸ λαιμό. Ἡ νέα εἶχε πάψει νὰ φωνάζῃ. Τώρα γέμισαν τὸ θέατρο οἱ φωνὲς τῶν θεατῶν. Ὁ Ἰβὰν βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα στὴν πρώτη σειρά.

— Σκότωστον, Ἰβάν, τοῦ φώναζαν ἀπὸ παντοῦ, μόλις τὸν ἀνεγνώρισαν.

Ὁ σκοπευτὴς ὅμως μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι δίσταζε. Ὁ γορίλλας δὲν τοῦ ἔδινε σταθερὸ στόχο, γιατὶ ἄλλαζε θέσι διαρκῶς καὶ ἔτσι μποροῦσε, ἂν πυροβολοῦσε, νὰ βρῇ ἡ σφαῖρα τὴ Μαρία ἀντὶ τὸ τέρας.

Ὁ γορίλλας εἶχε γυρίσει τώρα πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ ἀψηφῶντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πιστόλι τοῦ Ἰβάν, ἀνασήκωσε στὰ χέρια του τὸ ἀναίσθητο πιὰ σῶμα τῆς νέας καὶ κουνῶντας το μπρὸς στὰ μάτια του καὶ μπρὸς στὰ μάτια ὅλων σὰν τρόπαιο, ἔρριξε μιὰ φωνή, μιὰ κραυγὴ λυσσασμένου κτήνους. Ὅλοι ἔνοιωσαν τὸ αἷμα τους νὰ παγώνῃ στὶς φλέβες τους.

Τότε συνέβη κάτι, ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς. Ὁ ἄλλος πίθηκος ποὺ εἶχε μείνει ὅλη τὴν ὥρα καθισμένος ἐπάνω στὴ σκηνή, ἄρχισε νὰ γυρίζῃ γύρω ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ ὑποστέγου. Κι' ἔξαφνα, μ' ἕνα σάλτο, ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ προσμένῃ, σκαρφάλωσε στὴ δοκὸ ἑνὸς στύλου κι' ἀπὸ κεῖ βρέθηκε ἀνεβασμένος στὸ ὑπόστεγο.

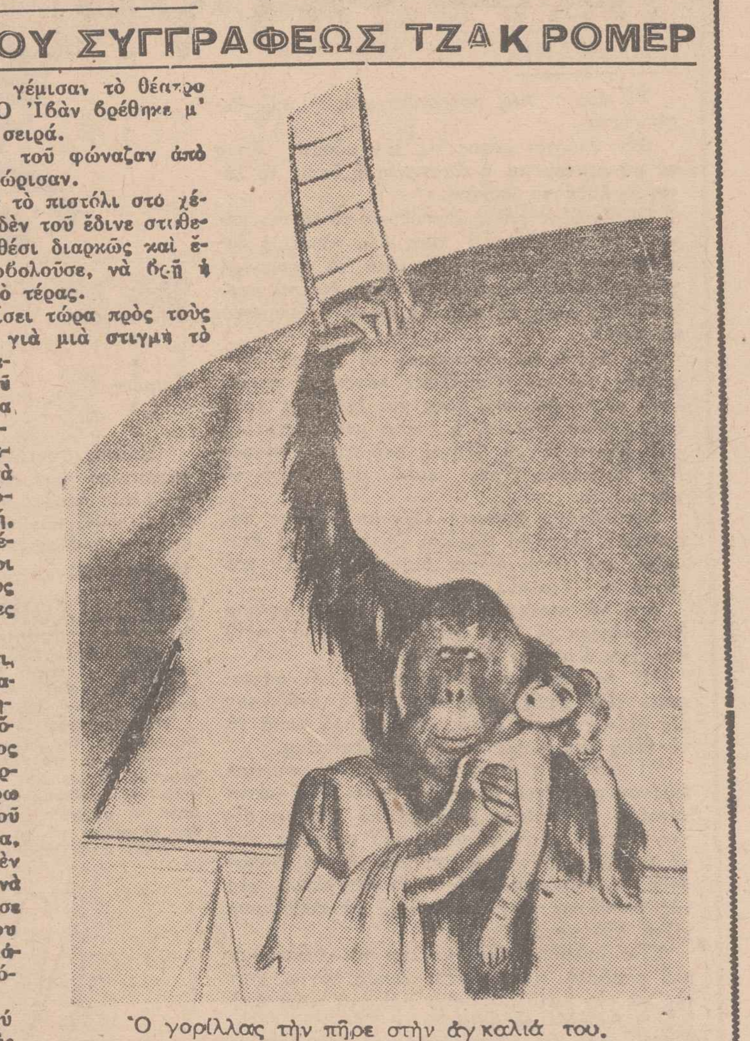

Ὁ γορίλλας τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

-Μπράβο Ἀλμπέρτο ἀκούστηκε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Ὁ «ἥρως», ὁ «σωτὴρ» πλησίασε ἀποφασιστικὰ τὸ δολοφόνο. Αὐτός, παράτησε στὴ στιγμὴ τὸ θῦμα του — τὴ Μαρία, ζωντανὴ ἀκόμα, ἀναίσθητη ὅμως πάντα — καὶ στράφηκε πρὸς τὸν ἀντίπαλό του γιὰ ν' ἀμυνθῇ. Ἔγινε τότε ἐκεῖ ἐπάνω, στὸ στενὸ ὑπόστεγο, μιὰ πάλη τῶν δυὸ πιθήκων, τοῦ ἀληθινοῦ καὶ τοῦ ψεύτικου. Ἔξαφνα εἶδαν τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυό, τὸν παρ' ὀλίγον δολοφόνο, πνιγόμενον μέσα στὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν τοῦ ἄλλου, γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του, νὰ ἐπισθοχωρῇ ὁλοένα καὶ περισσότερο, νὰ φθάνῃ στὴν ἄκρη τοῦ ὑποστέγου κι' ἀπὸ κεῖ νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν τεσσάρων μέτρων βαρὺς ἐπάνω στὴ σκηνή. Ἔκανε μιά, δυὸ κινήσεις, σὰν νἄθελε ν' ἀνασηκωθῇ, μὰ ξανάπεσε ἀμέσως ἀκίνητος, νεκρός.

Τὸ κοινὸ οὔρλιαζε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

— Μπράβο Ἀλμπέρτο, μπράβο... Βγάλε τὴ μάσκα, Ἀλμπέρτο...

Ὁ «σωτὴρ» κρατῶντας τὴν ἀναίσθητη γυναῖκα στὸ ἕνα του χέρι, εἶχε ἁρπάξει μὲ τὸ ἄλλο τὸ σχοινὶ τῆς ὀροφῆς καὶ μ' ἕνα πήδημα ξαναβρέθηκε στὴ σκηνή. Ἀκούμπησε σ' ἕνα κάθισμα τὴ Μαρία κι' ὁ ἴδιος ἔσκυψε κοντά της, περιμένοντάς την νὰ συνέλθῃ. Ὁ Ἰβὰν ἀπὸ τὴν πλατεῖα δὲν ξεκολοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ σκηνή. Δὲν τολμοῦσε ν' ἀνεβῇ ἐπάνω, νὰ γονατίσῃ κοντὰ στὴ λατρευμένη του, νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ ἄλλος, ὁ ἄντρας της, ποὺ τὴν εἶχε σώσει μὲ τέτοιο ἡρωϊκὸ τρόπο, τὴν κέρδιζε, τὸ καταλάβαινε, γιὰ πάντα.

— Ἀλμπέρτο, ὠρύοντο οἱ θεαταί, βγάλε τὴ μάσκα σου, Ἀλμπέρτο!

— Ἀλμπέρτο, φώναξε κι' ἡ Μαρία, ποὺ εἶχε πιὰ συνέλθει.

⁂

Χρειάστηκε νὰ περάσουν κάμποσες στιγμὲς γιὰ νὰ καταλάβουν ὅλοι τους πὼς ὁ «σωτὴρ» τῆς «Μνηστῆς τοῦ Γορίλλα» δὲν φοροῦσε καμμιὰ μάσκα. Ἦταν ὁ γορίλλας Ὀρλάντο, ποὺ εἶχε σώσει τὴν κυρία του ἀπὸ τὴ λυσσασμένη μανία τοῦ ζηλότυπου Ἀλμπέρτο.

ΤΖΑΚ ΡΟΜΕΡ

ΠΑΛΗ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΒΟΑ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

Ὅλοι ξέρουν πὼς ὁ βόας εἶνε τὸ πιὸ φοβερὸ φίδι τοῦ κόσμου, πραγματικὸς τιτὰν τοῦ γένους του, ποὺ τὸ μῆκος του συχνὰ ὑπερβαίνει τὰ ἐννιὰ μέτρα.

Ὁ βόας δὲν διστάζει νὰ ἐπιτεθῇ ἀκόμη κι' ἐναντίον μεγάλων ζώων, ὅπως π.χ. ὁ ἀγριοβούβαλος, καὶ εἶνε τόση ἡ συνθλιπτικὴ δύναμις ποὺ ἀναπτύσσει μὲ τοὺς δακτυλίους του, μέσα στοὺς ὁποίους σφίγγει, σὰν σὲ σιδερένιο κλοιό, τὸ θῦμα του ὥστε νὰ τσακίζει τὰ κόκκαλα, τὸ μεταβάλλει σὲ πολτὸ καὶ τὸ καταπίνει, ἀρχίζοντας πάντοτε ἀπὸ τὰ πόδια.

Τὸ κεφάλι μένει ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ βόα καὶ πέφτει ὅταν ἀρχίζει ἡ ἀποσύνθεσις.

Ὁ βόας στὸ ἀναμεταξύ, ἅμα καταβροχθίσῃ τὸ θῦμα του, πέφτει σὲ νάρκη βαθειὰ ποὺ βαστάει πολλὲς μέρες, ὥς ποὺ νὰ χωνευθῇ τὸ θῦμα.

Ὅταν ὅμως τὸ θῦμα του αὐτὸ εἶνε μικρότερο ζῶο, π.χ. αἴγαγρος, ὁ βόας καταπίνει καὶ τὸ κεφάλι του. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀδηφαγία του γίνεται συχνὰ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του. Γιατὶ τὰ κέρατα τοῦ αἰγάγρου ξεσχίζουν τὸ κορμὶ τοῦ βόα ποὺ ψοφάει μέσα σὲ φοβεροὺς πόνους.

◆ ◆

Εἶνε ἀναρίθμητα νὰ περιστατικὰ αὐτά, ποὺ ἀναφέρονται ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ἐξερευνητὰς τῶν παρθένων δασῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ φωτογραφίες τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ θέματος.

Κάποτε εἶχα εἰσδύσει σ' ἕνα παρθένο δάσος τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀμαζονίου, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς. Ἕνα πρωὶ κάθησα στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ ξεκουραστῶ.

Κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἕνα κατάφυτο νησάκι μὲ θαυμάσια ἀμμουδερὴ ἀκρογιαλιά.

Σκέφθηκα νὰ κάμω ἕνα μπάνιο, ἀλλ' ἐδίσταζα νὰ τὸ ἀποφασίσω, γιατὶ ὁ Ἀμαζόνιος εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ κροκοδείλους.

Ξαφνικά, εἶδα νὰ περνάῃ ἕνα τεράστιο ὑδρόβιο πουλί. Ἅρπαξα τὸ ὅπλο μου, ἐσκόπευσα καὶ ἐπυροβόλησα.

Τὸ πουλὶ ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπρόβαλε πλάϊ του τὸ γιγάντιο στόμα ἑνὸς κροκοδείλου, ποὺ τὸ ἅρπαξε καὶ βγῆκε στὸ νησάκι γιὰ νὰ τὸ φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Παρακολουθοῦσα τὸ θέαμα αὐτό, ὅταν εἶδα, μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ νησιοῦ, νὰ προβάλῃ ἕνας γιγαντιαῖος βόας ποὺ προχωροῦσε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κροκοδείλου.

Τέλος ὁ βόας βρέθηκε πλάϊ του.

Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ δραματικὴ πάλη, ὅμοια τῆς ὁποίας ποτέ μου δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ. Ἡ ἄμμος ἄρχισε νὰ τινάζεται ψηλὰ ἀπ' τὰ μανιασμένα χτυπήματα τῆς οὐρᾶς τοῦ κροκοδείλου καὶ τοὺς ἑλιγμοὺς τοῦ βόα, ποὺ βρέθηκε σὲ λίγο τυλιγμένος γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ κροκόδειλος τοῦ κάκου ἄνοιγε τὸ τεράστιο στόμα του γιὰ νὰ δαγκώσῃ τὸ φίδι.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἀναποδογυρίστηκε τρεῖς φορὲς ἀπὸ τὸν βόα. Ὁ κροκόδειλος προσπαθοῦσε πάντοτε ν' ἁρπάξῃ τὸν ἀντίπαλόν του μὲ τὸ τεράστιο στόμα του καὶ νὰ τὸν συντρίψῃ μὲ τὰ φοβερά του δόντια.

Ἀλλ' ὁ βόας δὲν πιανόταν εὔκολα.

Ὕστερα ἀπὸ ἀδιάκοπη πάλη ποὺ βάσταξε μιάμιση ὥρα, ὁ ἀγὼν ἐσταμάτησε γιὰ λίγο, μὰ ξανάρχισε πάλι ἀγριώτερος.

Τέλος ὁ κροκόδειλος, πρὸς τὸ βράδυ μὲ μιὰ ὑστάτη προσπάθεια, κατώρθωσε νὰ κυλίσῃ στὸ ποτάμι, παρασύροντας καὶ τὸν ἀντίπαλό του, σφιχτὰ τυλιγμένον στὸ κορμί του.

Τὸ νερὸ ἄφριζε ἀπ' τὰ μανιασμένα κτυπήματα τῆς οὐρᾶς τοῦ κροκοδείλου.

Σὲ λίγο ὅμως τὸ τάραγμα τῶν νερῶν σταμάτησε καὶ ὑπέθεσα πὼς τὰ δυὸ τέρατα εἶχαν βρῇ τὸ θάνατο.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ξαναγύρισα στὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θἄβρισκα τὰ πτώματά τους.

Φαντάζεται ὅμως καθένας τὴν κατάπληξίν μου ὅταν εἶδα πὼς ἡ πάλη συνεχιζότανε στὴν ἀμμουδιὰ τοῦ νησιοῦ!

Τὰ δυὸ τέρατα, φαίνεται, παλεύανε ὅλη τὴν νύχτα, σφιχταγκαλιασμένα κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ παρέσυρε τὸν ἀντίπαλό του στὸ νησί.

Ἡ πάλη αὐτὴ βάσταξε ὁλόκληρη τὴ δεύτερη μέρα καὶ συνεχιζότανε ἀκόμη καὶ τὴ νύχτα!

Τὸ τρίτο πρωὶ πῆγα καὶ πάλι στὸ ἴδιο μέρος.

Καὶ πάλιν τὰ τέρατα εἴχανε βγῆ στὴν ἀμμουδιά.

Ὁ κροκόδειλος ἦταν ἀκίνητος κι' ὁ βόας πλάϊ του κουλουριασμένος.

Περίεργος νὰ ἐξακριβώσω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θανάσιμης ἐκείνης πάλης τῶν τιτάνων τῆς ζούγκλας, μπῆκα σ' ἕνα μονόξυλο καὶ πέρασα στὸ νησί.

Ὁ κροκόδειλος δὲν ἔδειχνε κανένα σημεῖο ζωῆς. Εἶχε νικηθῆ ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη πάλη, ποὺ βάσταξε τρεῖς μέρες.

Μὰ κι' ὁ βόας δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ. Ὡστόσο ζοῦσε ἀκόμα.

Σὲ πολλὰ μέρη τὸ κορμί του ἤτανε κατασξεσχισμένο καὶ μόνον ἡ διχαλωτή του γλῶσσα ποὺ ἐκινεῖτο ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μαρτυροῦσε πὼς ἡ ζωὴ δὲν τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει ἀκόμη.

Ἦταν ὁ νικητής!

Τοῦ ἐφύτεψα μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι κι' ἔγδαρα τὸ δέρμα του γιὰ νὰ τὸ πάρω μαζί μου.

ΦΟΝ ΧΑΣΛΕΡ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

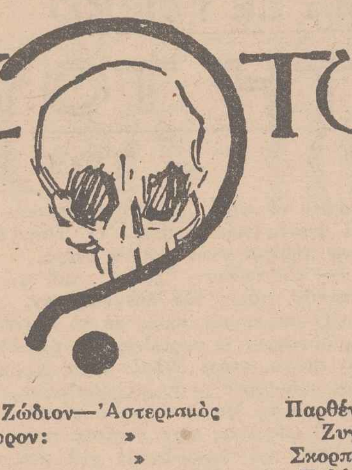

Η ΒΑΣΚΑΝΙΑ

Τί εἶνε — πῶς προλαμβάνεται — πῶς θεραπεύεται.

Δὲν ὑπάρχει μέρος εἰς τὸν κόσμον ὅπου νὰ μὴ πιστεύεται ἡ βασκανία ἢ ὅπως τὸ λέγει ὁ λαὸς τὸ «μάτι».

Οἱ Κινέζοι μόλις σηκωθοῦν τὸ πρωΐ, κάνουν μὲ τὰ δάκτυλά των δύο κύκλους ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τους, διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὰ «κακὰ μάτια» καὶ διὰ νὰ προφυλάξουν τοὺς ἄλλους, ἂν αὐτοὶ ἔχουν «κακὸ μάτι».

Οἱ Ἰνδοὶ τὸ «μάτιασμα» τὸ λέγουν «σαχαπτὲ» καὶ τὸ ἐξορκίζουν κάνοντας ἡμισέληνα μὲ τὰ δάκτυλά τους καὶ λέγοντας ἑπτὰ φορὲς μίαν φράσιν, ἡ ὁποία μεταφράζεται: «Ὁ δάκτυλος μὲ ὁδηγεῖ στὸ καλό, τίποτε δὲν θὰ πάθω, εἶμαι καλά, στὸ βουνὸ τὸ κακό».

Ἀναλόγους φράσεις (ξόρκια) ὅπως καὶ φυλακτὰ εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ Ρωμαῖοι καὶ τώρα ἀκόμη διάφοροι λαοὶ καὶ ἰδίως οἱ Ἰταλοί.

Διὰ νὰ πιστεύουν ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια ἕως σήμερα οἱ λαοὶ εἰς τὸ μάτιασμα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε ἀληθινόν.

Ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι τὸ «μάτιασμα» εἶνε κακὴ ἐπίδρασις ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς ἄλλον, χωρὶς αὐτὸς ποὺ ἐπιδρᾷ κακὰ νὰ τὸ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ.

Ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι τὸ «μάτιαἐκείνου ποὺ ἔχει τὸ «κακὸ μάτι». Τὰ μάτια τέτοιων ἀνθρώπων μαζὶ μὲ τὸ βλέμμα ρίχνουν καὶ μίαν δύναμιν ποὺ συγχίζει καὶ κάνει τοὺς ἀδύνατους ψυχικὰ νὰ στραβοπατοῦν, ν' ἀρρωσταίνουν, ν' ἀποτυγχάνουν εἰς τὰς ὑποθέσεις των καὶ γενικὰ νὰ παθαίνουν χίλια δυὸ κακά.

Εἶνε δηλαδὴ ἐπάνω κάτω τὸ «βάσκαμα» μιὰ ὑποβολή, ποὺ γίνεται χωρὶς λόγια, χωρὶς νὰ τὴν καταλαβαίνουν καὶ γιὰ κακὸ ἀπὸ ἕνα πρόσωπον σὲ ἄλλο.

Τὸ «βάσκαμα» προλαμβάνεται ἂν ἐκεῖνοι ποὺ «ματιάζονται» ἀποφεύγουν νὰ βλέπουν τοὺς ἄλλους στὰ μάτια, καὶ ἰδίως ἂν ἀποφεύγουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν «κακὸ μάτι».

Κάνει πολὺ καλόν, ἐπειδὴ δυναμώνει τὴν ψυχὴ ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἀνθίσταται, τὸ νὰ γυμνάζουν αὐτοὶ πάντως πιάνει τὸ «μάτι» τοὺς ἑαυτούς των μὲ τὴν ὑποβλητικὴ πεποίθησι «πῶς ΔΕΝ τοὺς πιάνει τὸ μάτι».

Ὅσοι πιστεύουν πολὺ στὴν δύναμι τῆς Ἐκκλησίας θεραπεύονται ἂν τοὺς διαβασθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ εὐχὴ κατὰ τῆς βασκανίας.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον θεραπεύονται καὶ ὅσοι πιστεύουν καὶ χρησιμοποιοῦν τὶς «ξορκίστρες», δηλαδὴ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ξέρουν τὰ «ξεβασκανικὰ λόγια».

Τέλος ἂν νομίζῃ ὅτι ἔχει κανεὶς «κακὸ μάτι» ὀφείλει νὰ μὴ «γρουσουζεύῃ» τοὺς γύρω του μὲ ματιὲς δυνατὲς καὶ μεγάλης διαρκείας καὶ μὲ πολύωρη παραμονὴ κοντά τους.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

Ἡ ἀστρολογία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰς παλαιὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας οἱ εἰδικοὶ μποροῦν νὰ εὕρουν τὴν γραμμὴν τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τὴν τύχην τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καθὼς καὶ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνθρώπινων τύπων, ὅπως καὶ τὰς γενικὰς γραμμὰς τῆς τύχης τῶν κοινῶν θνητῶν.

Ἀστρολογικῶς οἱ ἄνθρωποι χωρίζονται εἰς «ὁμάδας ζωδιακάς». Δηλαδὴ ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐν ὅσῳ ὁ ἥλιος εὑρίσκετο εἰς τὸν α΄ ἀστερισμόν, αὐτοὶ ἀνήκουν εἰς τὴν α΄ ὁμάδα, ὅσοι εἰς τὸν β΄ εἰς τὴν β΄ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὁ ἥλιος διατρέχει εἰς τὸν οὐρανὸν πάντοτε τὴν ἰδίαν τροχιὰν μέσα εἰς δώδεκα μῆνας. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτὴν διέρχεται ἀπὸ δώδεκα ἀστερισμούς, ποὺ λέγονται ζώδια.

Οὕτως ὁ ἥλιος κάθε χρόνον εὑρίσκεται περίπου ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς ἕνα ζώδιον. Ὅσοι, λοιπόν, ἐγεννήθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν ποὺ ὁ ἥλιος χρειάζεται νὰ διέλθῃ ἀπὸ ἕνα ἀστερισμόν, ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ ζώδιον.

Παρατηρήσεις αἰώνων πολλῶν ἀπέδειξαν ὅτι ὅσοι ἀνήκουν εἰς τὸ αὐτὸ ζώδιον ἔχουν περίπου τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα καὶ ἀνάλογον τύχην.

Ὅταν, λοιπόν, ἠξεύρωμεν κατὰ ποῖον ζώδιον ἐγεννήθη ἕνα ἄτομον καὶ γνωρίζομεν ἐπίσης ποίαν ἐπίδρασιν ἔχει τὸ ζώδιον αὐτὸ εἰς τὴν ζωήν του, δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ποῖον χαρακτῆρα καὶ εἰς γενικὰς γραμμὰς ποίαν τύχην θὰ ἔχῃ τὸ ἄτομον αὐτό.

Ἡ ἀστρολογικὴ αὐτὴ μελέτη τῶν ζωδίων λέγεται Ὡροσκοπία.

Ὁ ζωδιακὸς κύκλος τοῦ ἡλίου διαιρεῖται εἰς τέσσαρας ἐποχὰς καὶ δώδεκα, ὅπως εἴπαμε, ζώδια ἤτοι:

Ἄνοιξις: Ζώδιον—Ἀστερισμὸς Κριοῦ
» » Ταύρου
» » Διδύμων
Θέρος: » Καρκίνου
» » Λέοντος
Θέρος: Ζώδιον—Ἀστερισμὸς Παρθένου
Φθινόπωρον: » Ζυγοῦ
» » Σκορπίου
» » Τοξότου
Χειμὼν » Αἰγόκερω
» » Ὑδροχόου
» » Ἰχθῦος

Ἐπίσης συντελοῦν εἰς τὴν τύχην καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων αἱ ἡμέραι, ὧραι κατὰ τὰς ὁποίας ἐγεννήθησαν, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα, περὶ τῶν ὁποίων καθὼς καὶ περὶ ἑκάστου ζωδίου θὰ γράψωμεν ἐκτενῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ ὡροσκόπιον τοῦ μεγάλου συγγραφέως Ἀνρὺ Λαβεντάν. Ὁ Λαβεντὰν γεννήθηκε τὴν 9ην Ἀπριλίου 1859, τὸ μεσημέρι, ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Αἰγόκερω.

Ἡ ἀνδροπρεπὴς αὐτὴ προσωπικότης ἦταν γεννημένη γιὰ τὴν περιπέτεια, τὸ ἀπρόοπτον, τὸ ἄγνωστον, τὰ ταξίδια, τὴν ἐπιτυχία. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι, συνεπείᾳ εὐνοϊκῶν περιστάσεων ἡ σταδιοδρομία τοῦ Λαβεντὰν ὑπῆρξεν ὡραία, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν κανόνισε τὴν ζωήν του σύμφωνα μὲ τὰ πρῶτα ὄνειρά του.

Ἦταν ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος πολλῶν συγχρόνων ἀνθρώπων, μὲ φύσεις ἀνήσυχες καὶ γεμάτες ὄνειρα καὶ πόθους ἀνικανοποίητους.

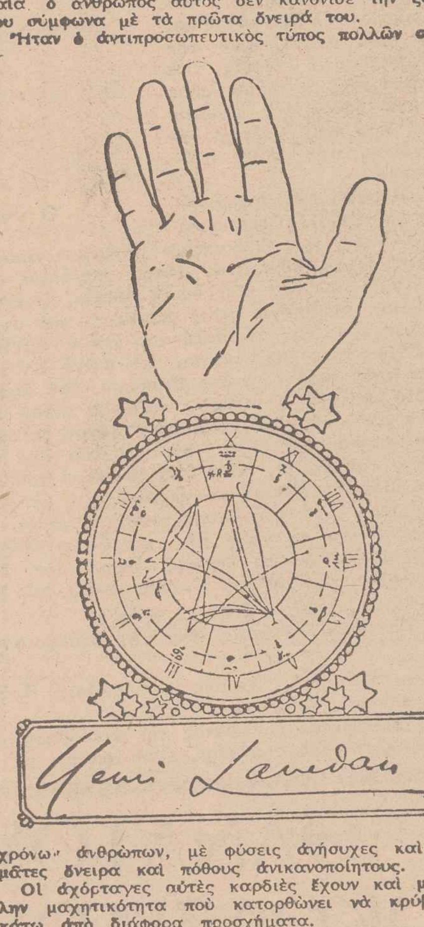

Οἱ ἀχόρταγες αὐτὲς καρδιὲς ἔχουν καὶ μεγάλην μαχητικότητα ποὺ κατορθώνει νὰ κρύβεται κάτω ἀπὸ διάφορα προσχήματα.

Οἱ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντες αὐτοὶ χαρακτῆρες ἐκδηλώνονται μὲ δυσκολία καὶ ὑποφέρουν γιὰ τὴν ὕπαρξι περιορισμῶν τῆς κοινωνίας καὶ τῶν νόμων, ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἱκανοποιήσουν ἀπολύτως τοὺς πόθους των.

Τὸ χέρι τέτοιων ἀνθρώπων εἶνε σκληρὸ κάπως ἀλλὰ τίμιο καὶ εἰλικρινές. Ἡ σταδιοδρομία τους δὲν εἶνε ποτὲ σταθερά, κανονική. Ὁ ρυθμός τους ἀλλάζει ἀπὸ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, καὶ ἡ μεθεπομένη ἡμέρα εἶνε γι' αὐτοὺς ἄγνωστη πάντοτε καὶ γεμάτη ἀνησυχίες.

Ἔχουν μιὰ σαφῆ κλίσι πρὸς τὸ μυστήριον, πρὸς τὴν παρακολούθησι τῶν σκέψεων ποὺ κάνουν οἱ ἴδιοι καὶ πρὸς μιὰ προσπάθεια συσχετισμοῦ αὐτῶν τῶν σκέψεων μὲ τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα καὶ γεγονότα.

Τὰ χέρια τους εἶνε χέρια μαχητῶν, καταδικασμένων ἀπὸ τὴ μοῖρα σὲ μιὰ ζωὴ ποὺ ποτὲ δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ καὶ τὴν ὁποίαν προσπαθοῦν διαρκῶς νὰ διορθώσουν, ἀποβλέποντες στὴ πραγματοποίησι καὶ τῶν πιὸ τολμηρῶν καὶ ἀπραγματοποιήτων ὀνείρων.

ΖΩΔΙΑΚΟΣ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

(Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν θὰ δημοσιεύωνται κάθε ἑβδομάδα καὶ κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν, αἱ ἑρμηνεῖαι τῶν συνηθεστέρων ὀνείρων. Ἐπίσης ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ «Παρνασσοῦ» Δρ. Καλλιόστρος θὰ ἐξηγῇ ἐντελῶς δωρεὰν τὰ ὄνειρα ποὺ θὰ τοῦ ἐμπιστεύωνται δι' ἐπιστολῆς οἱ ἀναγνῶσται μας).

ΑΒΥΣΣΟΣ.— Ἂν δῇς ὅτι κινδυνεύεις νὰ πέσῃς εἰς ἄβυσσον μέγας κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ. Ἐὰν ὅτι πέφτῃς, σημαίνει καταστροφήν. Ἐὰν ἐξέρχεσαι ἐξ ἀβύσσου, εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ παρακάλεσέ τον νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ ὄνειρό σου.

ΑΓΑΛΜΑ.— Ἐὰν δῇς ἐξόρκισέ το τρεῖς φορὰς διὰ τῆς φράσεως: «Ἂν γιὰ καλὸ κινήσου, ἂν γιὰ κακὸ σὰν πέτρα μεῖνε».

ΑΓΚΑΘΙ (Α).— Ἐὰν δῇς φρόντισε ὅταν ξυπνήσῃς νὰ δῇς καὶ στὴν πραγματικότητα, διὰ νὰ μὴ τὰ συναντήσῃς ὑπὸ ἄλλην μορφὴν εἰς τὴν ζωήν σου.

ΑΓΚΙΣΤΡΙ.— Ἐὰν δῇς φανερόν, σημαίνει δόλον ἐχθροῦ. Ἐὰν εἶναι καλυμμένον δόλον φίλου.

ΑΔΑΜΑΣ.— Μύρια καλὰ καὶ κακὰ μπορεῖ νὰ σοῦ συμβοῦν. Πάντως εἶνε φρόνιμον ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας νὰ φέρῃς ἐπάνω σου ἀδάμαντα (λευκόν).

ΑΕΤΟΣ.— Ὅρα ὄρνεον.

ΑΙΜΑ.— Ἐὰν δῇς νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ σῶμα σου καὶ εἶνε μαῦρο, σημαίνει ἐλάφρυνσιν, μέγα καλόν. Ἐὰν εἶνε ἐρυθρόν, ζημίαν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀναλόγως καὶ ἀπὸ ἄλλους.

ΑΚΑΘΑΡΣΙΑΣ.— Ἐὰν ἀποβάλλῃς τοιαύτας, καλόν. Ἐὰν εὑρίσκεσαι ἐντὸς τοιούτων χρήματα πολλά, κέρδη, ἀλλ' ὄχι ἠθικά. Ἐὰν σοῦ ρίπτουν τοιαύτας ὕβριν. Ἐὰν τρώγῃς θὰ περιέλθῃς εἰς δικαστικὴν περιπέτειαν.

ΑΚΑΝΘΑ.— Ὅρα Ἀγκάθι(α).

ΑΛΟΓΟΝ.— Ὅρα Ἵππος.

ΑΜΠΕΛΟΣ.— Χλωρά, καρποφόρος, εἶνε τὸ καλύτερον προγνωστικόν. Ξηρὰ σημαίνει ἀποτυχίαν τῶν ἐργασιῶν σου.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ.— Ἐνθυμήσου ποῖον συναίσθημα ἠσθάνεσο ἐκ τῆς ἐν ὀνείρῳ ἀναγνώσεώς σου καὶ πρόβλεψε τ' ἀκριβῶς ἀντίθετα τοῦ συναισθήματος ἐκείνου. (Εὐχάριστον διὰ δυσάρεστον ἀνάγνωσιν καὶ ἀντίθετον).

-ΑΝΑΚΤΟΡΑ.— Ἐὰν τὰ βλέπῃς ἔξωθεν «σὲ μεγάλη πόρτα» πρόκειται νὰ εἰσέλθῃς. Ἐὰν εὑρίσκεσαι ἐντὸς αὐτῶν δικαστικαὶ ὑποθέσεις θὰ σὲ ἀπασχολήσουν πολύ. Ἐνίοτε σημαίνει φυλακήν, ἀλλὰ καὶ διορισμόν.

ΑΝΘΗ.— Περὶ τῆς σημασίας τούτων ἀπόβλεψε εἰς τὴν ἰδιαιτέραν σημασίαν ἑκάστου τῶν ἀνθέων, τοῦ χρώματός των κλπ. Γενικῶς ἐὰν εἶνε εἰς ἀγρὸν σημαίνουν ἔρωτα, ἐὰν εἰς δέσμην εὐχάριστον, ἐὰν εἰς σταυρὸν θάνατον, ἐὰν εἰς ἀνθοδοχεῖα εὐμάρειαν.

ΑΝΘΡΑΚΕΣ.— Συνήθως εὐχάριστον. Φθάνει μόνον νὰ μὴ ἐλερώθῃς ἀπὸ αὐτά.

ΑΝΤΙΠΑΛΟΝ.— Ἐὰν δῇς σημαίνει ἐχθρόν, ἀντεραστὴν καὶ ἀναλόγως ποὺ τὸν βλέπεις κρίνε.

ΑΠΟΚΡΗΑ.— Κηδεία. (Ἐκτὸς ἐὰν εἶναι περίοδος Ἀπόκρεω).

ΑΡΑΠΗΣ.— Ἐὰν δῇς τοιοῦτον φίλον, φυλάξου, ἐὰν ἐχθρὸν σημαίνει προσβολὴν (ἥτταν) τοῦ ἐχθροῦ σου.

ΑΡΝΙΟΝ.— Ἐὰν δῇς, καλὸν θὰ εἶνε νὰ μὴ φᾷς ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ψάρι. Κινδυνεύεις νὰ πάθῃς. Ἐὰν πολλὰ ἀρνία βλέπῃς, καλόν.

ΑΡΡΑΒΩΝ.— Ἐὰν εἶσαι ἄγαμος ἔρωτα, ἐὰν μνηστευμένος τὴν ἀλήθειαν βλέπεις, ἐὰν πανδρευμένος διαζύγιον, ἐὰν διεζευγμένος νέαν περιπέτειαν.

ΑΡΤΟΣ.— Ἐὰν εἶνε μαῦρος, καλόν. Ὅσον λευκότερος τόσον τὸ χειρότερον. Νὰ μὴ ζητᾷς δὲ τοιοῦτον. Σὺ ἢ ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν ζητᾷς θ' ἀσθενήσετε ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἢ ἑνὸς ἔτους ἐπικινδύνως.

ΑΣΘΕΝΗΣ.— Καλὸν εἶνε ἂν εἶσαι ὁ ἴδιος ἢ συγγενής σου. Ἐπίσης καλὸν εἶνε ἐὰν δὲν πίνῃς εὐχάριστα φάρμακα (σιρόπια κλπ.).

ΑΣΜΑ.— Ὅσον πλέον θρηνῶδες τόσον τὸ χειρότερον. Ἐὰν εἶνε ὅμως ἐρωτικὸν σημαίνει «μάλωμα».

ΑΣΠΑΣΜΟΣ.— Μόλις σηκωθῇς φίλησε τὸν πρῶτον ποὺ θὰ ἰδῇς. Θὰ καταλήξῃ σὲ καλό. Ἄλλως....

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

(Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ὁ Γραφολόγος Δρ Καλλιόστρος, θ' ἀπαντᾷ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ εἰς ὅσους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ζητοῦν νὰ μάθουν τὸν χαρακτῆρα τους ἢ τὸν χαρακτῆρα τῶν φίλων τους ἀπὸ χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποστέλλουν εἰς τὸν «Παρνασσόν», ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τους πάντοτε τὰς κατωτέρω ὁδηγίας).

Ἡ φύσις εἶναι τόσον πρωτότυπη εἰς κάθε δημιουργίαν της, ὥστε οὐδέποτε εὑρέθη ἕνα ὂν νὰ εἶνε 100 % ὅμοιον μὲ ἄλλο τοῦ εἴδους του.

Πολλάκις ὁμοιάζει βέβαια ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἄλλον ἢ ἕνα ζῶον μὲ ἄλλο ζῶον κτλ. ἀλλὰ ἡ ὁμοιότης των ὅση καὶ ἂν εἶνε καταπληκτικὴ δὲν εἶνε ποτὲ τελεία.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς γραφικοὺς χαρακτῆρας τῶν ἀνθρώπων. Ὁμοιάζουν συχνὰ μεταξύ των, ἀλλὰ ὄχι τελείως. Δύναται ἐπίσης νὰ πλαστογραφηθῇ ἕνας γραφικὸς χαρακτήρ, ἀλλὰ οἱ εἰδικοὶ γραφολόγοι μποροῦν νὰ ἐξακριβώσουν εὔκολα ἕνα γνήσιο ἀπὸ ἕνα πλαστό.

Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ ἀνθρώπου διαμορφώνεται, βεβαίως, μὲ τὴν σπουδὴν καὶ ἀλλοιώνεται ὡς ἕνα σημεῖον ἀπὸ τὰς ἀσθενείας κτλ. Ἀλλὰ πάντοτε μένει εἰς αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγεται «φυσιογνωμία» τοῦ γραψίματος».

Ὅπως δὲ ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται ὁ χαρακτήρ του ὡς ἕνα σημεῖον, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ ἀπὸ τὴν «φυσιογνωμίαν» τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος του.

Διὰ νὰ γίνεται ὅμως σωστὴ ἡ γραφολογικὴ ἐξέτασις πρέπει τὰ χειρόγραφα νὰ μὴν εἶνε ἀλλοιωμένα, οὔτε μὲ ἰδιαιτέραν προσοχήν, ἀλλὰ νὰ εἶνε ἀκριβῶς ὁ συνηθισμένος τύπος γραψίματος, ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ λάβῃ ἀπάντησιν.

Δρ. ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

ΘΑ ΕΚΔΟΘΟΥΝ ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΙΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Πρωτοβουλίᾳ διαπρεπῶν ἐπιστημόνων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καθηγηταὶ Πανεπιστημίων καὶ κορυφαῖοι λογοτέχναι, ἀπεφασίσθη ἡ ἵδρυσις «Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων» μὲ κύριον σκοπὸν τὴν μετάφρασιν καὶ ἔκδοσιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἔργων τῶν συγγραφέων τῆς κλασσικῆς, τῆς Ἀλεξανδρινῆς καὶ τῆς Βυζαντινῆς περιόδου καθὼς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Τοιουτοτρόπως θὰ συμπληρωθῇ πλήρης καὶ ὁμοιόμορφος σειρὰ τῶν Ἁπάντων τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἐνῷ εἶχον ἐκδοθῆ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου δὲν μετεφράσθησαν ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι σήμερον. Αἱ μεταφράσεις θὰ εἶνε λογοτεχνικαὶ εἰς τὴν νέαν Ἑλληνικὴν μὲ ἀναλυτικὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἱστορικὰ σχόλια καὶ θὰ ἐκδοθοῦν ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Ἐκδοτικὸν Ὀργανισμόν. Δὲν θὰ πωλοῦνται βιβλιοπωλικῶς, ἀλλὰ θὰ διατίθενται μόνον εἰς τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητάς. Ἡ πρώτη σειρὰ θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τοὺς ἑξῆς δέκα τόμους:

1) ΠΟΛΥΒΙΟΥ, Ἱστορία.
2) ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ, Ρητορική.
3) ΦΡΑΝΤΖΗ, Χρονικὸν τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)πόλεως
4) ΑΘΗΝΑΙΟΥ, Δειπνοσοφισταί
5) ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ, Περιηγήσεις (Κορινθιακά)
6) ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ, Αἰθιοπικά
7) ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ, Ἐπιγράμματα
8) ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ, ἡ ἀξία τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων
9) ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ, Τόμος πρῶτος
10) ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ, ΕΛΕΝΗ, νέα λογοτεχνικὴ ἔμμετρος μετάφρασις.

Συνδρομὴ διὰ τοὺς ἄνω 10 χωριστοὺς τόμους δραχ. 200, ἐκ τῶν ὁποίων δοχ. 100 προκαταβολικῶς. Ταχυδρομικὰ ἐπαρχιῶν προστίθενται 15 %. Ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνόματι «Ἑλλην. Ἐκδοτικοῦ Ὀργανισμοῦ» «ΠΑΠΥΡΟΣ» Πανεπιστημίου ἀρ. 36 — (Στοὰ Ἰντεάλ) Ἀθήνας.

Μεταξὺ τῶν μεταφραστῶν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων περιλαμβάνονται οἱ κ.κ.:

Ἀπ. Ἀρβανιτόπουλος, καθηγητὴς Πανεπιστημίου. Γεώργιος Πώπ, τ. ὑπουργὸς Παιδείας, δημοσιολόγος. Γρηγ. Ξενόπουλος, ἀκαδημαϊκός. Ἄριστος Καμπάνης, λογοτέχνης. Ἰωάν. Ζερβός, τ. διευθυντὴς Βιβλιοθήκης Ἀρχαίων Συγγραφέων Φέξη. Διον. Κόκκινος, διευθυντὴς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Ἀλέξ. Φιλαδελφεύς, διευθυντὴς Ἀρχαιολ. Μουσείου. Ἰω. Συκουτρῆς, ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου. Δ. Σάρρος, τ. πρόεδρος Ἐκπαιδευτ. Συμβουλίου. Ἀχ. Τζάρτζανος, τ. ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος. Ἠλ. Βουτιερίδης, λογοτέχνης, Ν.Ποριώτης, λογοτέχνης. Μαρῖνος Σιγοῦρος, λογοτέχνης, Ἀλ. Βαμβέτσος, δικηγόρος—δημοσιολόγος, Ἠρ. Ἀποστολίδης διευθ. Μεγ. Ἑλλην. Ἐγκυκλοπαιδείας. Ε. Μάλαινας, δικηγόρος, δημοσιολόγος. Δ. Λαμπίκης, λογοτέχνης. Κ. Καιροφύλας, συγγραφεύς. Ἀπ. Μελαχρινός, λογοτέχνης. Γ. Τσουκαλᾶς, λογοτέχνης. Τέλλος Ἄγρας, λογοτέχνης. Δημ. Καραγάλιος, δημοσιολόγος. Ν. Γκινόπουλος, καθηγητής, λογοτέχνης. Εὐ. Φωτιάδης, τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Φῶτος Γιοφύλλης, λογοτέχνης κ.λ.π. κ.λ.π

Ὅλων τῶν μεταφραζομένων ἔργων θὰ προτάσσηται εἰσαγωγὴ ὑπὸ καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων εἰδικῶν διαπρεπῶν ἐπιστημόνων καὶ κορυφαίων λογοτεχνῶν.

ΕΛΛΗΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ
«ΠΑΠΥΡΟΣ»
Πανεπιστημίου 36
Ἀθήνας

Παρακαλῶ νὰ μὲ ἐγγράψητε συνδρομητὴν τῆς 1ης Σειρᾶς τῶν 10 Τόμων Ἀρχαίων Συγγραφέων. Διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἀριθ....... ἀποστέλλω σήμερον δραχ. ἑκατὸν (100) ὡς προκαταβολήν.

Ὄνομα ....
Ἐπάγγελμα ....
Διεύθυνσις ....
Ἐν .... τῇ.......... 1936
Ὑπογραφή

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ. Ι^{ον} ΕΡΡΙΚΟΣ ΦΟΡΝΤ

ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΛΕΒΙΝΣΟΝ

Ὁ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» θὰ διαθέτῃ κάθε ἑβδομάδα μίαν σελίδα διὰ τὴν βιογραφίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς μας. Πῶς κατώρθωσαν ἄραγε, νὰ γίνουν ἑκατομμυριοῦχοι, ἢ νὰ ἀνέλθουν εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα; Δὲν πρόκειται νὰ καλλιεργηθῇ ἁπλῶς ἡ περιέργεια τοῦ ἀναγνώστου, τῆς ὁποίας κουραστικὴ κατάχρησις γίνεται πολὺ συχνά! Κάθε ἄλλο. Εἰδικὸς συνεργάτης θὰ συστηματοποιήσῃ, θὰ παραλληλίσῃ τοὺς βίους τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὥστε κάθε ἀναγνώστης ποὺ θὰ παρακολουθήσῃ τὴν σελίδα αὐτὴν νὰ φθάσῃ εἰς τὰ χρήσιμα ἐκεῖνα συμπεράσματα ποὺ ἀποκαλύπτουν καθαρὰ τὶς μεγάλες γραμμὲς τῆς βιοπάλης κάθε ἀτόμου, τὰ ἀνεξερεύνητα μυστικὰ τῆς ἐπιτυχίας.

★

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸν Ἐρρῖκον Φόρντ. Εἶνε ὁ βαθύπλουτος Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ ἐκλέγομεν ἀκριβῶς τὴν προσωπικότητα αὐτὴν διότι δὲν εἶνε δημιούργημα τῆς τύχης. Μόνος του ἐδημιούργησε τὰς περιστάσεις ἐκείνας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἤντλησε κατόπιν τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ ὅταν ἡ τελευταία ἔστρεψεν ἀργότερον τὰ νῶτα, κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ τὴν δυσμένειάν της παλαίων ἐναντίον δύο ἰσχυρῶν δυνάμεων ἐναντίον τῆς συνωμοσίας τῶν Τραπεζῶν καὶ τῆς καταστρεπτικῆς κρίσεως. Ἰδοὺ ἡ δραματική του ἱστορία.

Ἐγεννήθη τὸ 1863 εἰς τὸ Ντίρμπορν τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ πατήρ του ἦτο ἄσημος ἀγρότης καὶ ὁ μικρὸς Ἐρρῖκος μόλις ἡλικίας τεσσάρων ἐτῶν κατεγίνετο μὲ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα τοῦ πατρός του. Ἦταν ἡ πρώτη του γνωριμία καὶ ὁ φλογερὸς ἔρως πρὸς τὴν μηχανικήν. Ὅπως ἀφηγεῖται ὁ ἴδιος, ἦταν ἀπερίγραπτος ἡ ψυχική του ἡδονὴ ὅταν εὑρίσκετο ἐνώπιον μιᾶς μηχανῆς ἢ ἑνὸς ὡρολογίου. Ὁ πατήρ του ἦτο ἀπαρηγόρητος διότι κάθε λίγο ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἀγοράζῃ καὶ νέον ὡρολόγιον.

Εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν ἐτελείωσε τὸ γυμνάσιον. Μέγα δρᾶμα συνεκλόνισε τὴν οἰκογένειαν τοῦ γέρο—Φόρντ. Ὁ μικρὸς ἐπέμενε καὶ τὸ ἐπέτυχε νὰ προσληφθῇ ὡς ἁπλοῦς μαθητευόμενος εἰς ἕνα μικρὸ μηχανουργεῖον καὶ τὰ βράδυα ἔφευγε κρυφὰ διὰ νὰ ἐργασθῇ εἰς ἕνα ὡρολογοποιεῖον. Δὲν ἤργησε βέβαια νὰ ἀναδειχθῇ πρώτης τάξεως μηχανικός, ἀλλὰ τόσον τὸ περιβάλλον ὅσον καὶ αἱ περιστάσεις δὲν ἦσαν καθόλου εὐνοϊκαί. Ἡ στενότης τοῦ μικροσκοπικοῦ πατρικοῦ κτήματος δὲν ἠμποροῦσε νὰ θρέψῃ, οὔτε κἂν νὰ ζωογονήσῃ τὶς ρίζες τῆς μεγαλοφυΐας του.

Εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν ἕνας τρυφερώτατος ἔρως καταλήγει εἰς γάμον καὶ ὁ Φόρντ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ καὶ νὰ ἐργάζεται εἰς τὴν μικράν του ἔπαυλιν, ἄσημος καὶ λίγο-πολὺ φουκαρᾶς. Τόση ἦτο ἡ οἰκονομική του στενοχώρια, ὥστε ἕνα ὡραῖο μεσημέρι ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι του ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς ἔτρεξε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του.

«Σπουδαῖα νέα! Βρῆκα δουλειά! 45 δολλάρια τὸν μῆνα, στὸ Ντιτρόϊτ, μηχανικὸς στὴν Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρία».

Ἡ διαγωγή του, ἡ ἐργατικότης του ἤλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν προϊσταμένων του. Ἤρχισε νὰ γίνεται πλέον λόγος εἰς τὸ γραφεῖον διὰ τὰ ἐξαιρετικὰ προσόντα τοῦ καινούργιου μηχανικοῦ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ γιὰ ἕνα μεγάλο του...«ἐλάττωμα», τὸ ἀκόλουθον: Ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατεγίνετο στὸ νὰ ἐφεύρῃ ἕνα ἰδικό του αὐτοκίνητον. Οἱ προϊστάμενοί του ἀρχίζουν νὰ ἀνησυχοῦν καὶ ἀπὸ ἐξαιρετικὴν συμπάθειαν πρὸς αὐτὸν ἀποφασίζουν νὰ τὸν σώσουν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον καὶ «ἄσκοπον» κατ' αὐτοὺς «λόξαν» τῆς ἐφευρέσεως. Ὁ γενικὸς διευθυντὴς τὸν προσκαλεῖ μίαν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον διὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὴν μεγάλην χαρμόσυνον εἴδησιν:

«Σᾶς ἀναθέτω τὴν γενικὴν τεχνικὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἑταιρίας μας. Ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν ὅρον. Θὰ παρατήσετε βέβαια τὴν γνωστὴν μανίαν τῆς ἐφευρέσεως, δὲν εἶνε ἔτσι;»

Ἡ στιγμὴ ὑπῆρξε δραματική.

«Σᾶς εὐχαριστῶ εἶπεν ὁ Φόρντ, καὶ παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν παραίτησίν μου!»

Τὸν προσέβαλαν. Ἔθιξαν τὸν μεγαλύτερόν του ἔρωτα. Ἔξαλλος καὶ λυσσαλέος, ὅπως ὁ λέων ποὺ σπάζει τὰ δεσμά του, ἔφυγε εἰς ἄγνωστον διεύθυνσιν. Ποῦ πῆγε ἄραγε; Εἰς τὴν μεγαλυτέραν δι' αὐτὸν μυσταγωγίαν. Κατώρθωσε νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὸν Ἔδισσον καὶ νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ. Ὁ μέγας ἐφευρέτης τόσων μυστικῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἀνεκάλυπτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν αὐριανὸν Φόρντ. Τὸν ἐθώπευσε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐμπρός!» Αὐτὸ ἦτο ἀρκετόν, τὸ ἀσφαλέστερον διαβατήριον διὰ τὴν σφαῖραν τοῦ θριάμβου.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΦΟΡΝΤ

★

Ὕστερα ἀπὸ ἀλλεπάλληλα τρεχάματα, εἰς ἡλικίαν 36 ἐτῶν, ἐπιτυγχάνει τὴν ἵδρυσιν μικρᾶς ἑταιρίας, ἡ ὁποία θὰ ἀνελάμβανε τὴν κατασκευὴν τοῦ αὐτοκινήτου Φόρντ. Ἡ ἐργασία ἐπιτυγχάνει, ἀλλὰ ὁ ἄσημος ἀκόμη ἐπιχειρηματίας δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς σύγκρουσιν μὲ τοὺς κεφαλαιούχους του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀποβλέπουν παρὰ εἰς τὸ «μεγάλο καὶ γρήγορο κέρδος». Σύγκρουσις δύο κόσμων, ἀφ' ἑνὸς ἡ παλαιὰ ἀμερικανικὴ ἀντίληψις «ὀλίγα ἔξοδα καὶ μεγάλα κέρδη», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ μοντέρνα ἀντίληψις, τῆς ὁποίας ἀγήραστος ἐκπρόσωπος ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ μέχρι σήμερον ὁ Φόρντ, δηλαδή: «Μικρὸν κέρδος καὶ μεγάλη παραγωγή».

Δὲν ἀργεῖ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὰς νέας ἰδέας καὶ ἑορτάζει τὰ γενέθλιά του—εἶνε πλέον 40 ἐτῶν—πρόεδρος ἰδικῆς του ἑταιρίας, τῆς «ΦόρντΜότορ Κόμπανυ». Ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν του ἀναπτύσσεται καταπληκτικὰ διότι περιορίζεται εἰς ἐλάχιστον κέρδος. Οἱ συνεταῖροι του διαμαρτύρονται, ἀλλ' αὐτὸς ἐξασφαλίσας τὴν πλειοψηφίαν τῶν μετοχῶν, ὄχι μόνον δὲν ὑψώνει τὰς τιμὰς τῶν αὐτοκινήτων του, ἀλλ' ἀκαταπαύστως τὰς ἐλαττώνει. Μεσολαβεῖ μία κρίσις, γενικὴ εἰς ὅλα τὰ ἐργοστάσια τῶν αὐτοκινήτων. Ὁ Φόρντ ἀμέσως ὀσφραίνεται τὴν ἐπερχομένην ἐποχὴν λαϊκωτέρας οἰκονομίας καὶ πρόδρομος αὐτῆς, θέτει τὸ περίεργον, ἐξωφρενικὸν διὰ τὴν ἐποχήν του, ἰδανικόν:

«Κάθε ἐργατικὴ οἰκογένεια πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ αὐτοκίνητόν της καὶ ἐγὼ θὰ κατασκευάσω τὸ κατάλληλον εὐθηνὸν αὐτοκίνητον!»..

Ἀφιερώνεται εἰς τὸ ἰδανικὸν αὐτό. Τὸ 1906 κατορθώνει νὰ ἀναβιβάσῃ τὴν ἐτησίαν παραγωγήν του εἰς 1700 αὐτοκίνητα. Τὸ ἑπόμενον ἔτος κατασκευάζει εὐθηνώτερον αὐτοκίνητον. Ἡ τιμή του εἶνε μόνον 750 δολλάρια καὶ ἡ παραγωγή του πενταπλασιάζεται, 8423 αὐτοκίνητα ἐντὸς ἑνὸς ἔτους. Νέα κατάστασις, νέοι ὁρίζοντες, νέαι τεχνικαὶ ὑποχρεώσεις. Καὶ ὁ μεγάλος καπετάνιος ὄχι μόνον ἀντεπεξέρχεται εἰς τὸν στῖβον τῆς ἐναρμονίσεως ὅλων αὐτῶν τῶν παραγόντων, ἀλλὰ προτρέχει διὰ νὰ ἀναταράξῃ τὰς παλαιὰς προλήψεις καὶ κηρύξῃ τὸ νέον κήρυγμα.

★

Τὸ κήρυγμά του ἦτο ἀφάνταστον ἐν τῇ ἁπλότητί του: «Βιομήχανοι! ἐφώναξεν εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς Ἀμερικῆς, Ἀκοῦστε τὴν φωνήν μου! Οἱ ἐργάται μας χρειάζονται ὄχι μόνον διὰ νὰ παράγουν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀγοράζουν τὰ προϊόντα μας. Δώσατε ὑψηλὰ ἡμερομίσθια!»

«Ὑψηλὰ ἡμερομίσθια!» ἀντήχησεν ὅλη ἡ ἀπέραντος Ἀμερικὴ καὶ τὸ σύνθημα αὐτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἀποτελέσῃ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Νέου Κόσμου, διὰ τῆς δημιουργίας τῆς κολοσσιαίας ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Οἱ οἰκονομολόγοι, οἱ κριτικοί, οἱ γέροι διευθυνταὶ τῶν παλαιῶν ἐπιχειρήσεων ἐπιτίθενται δριμύτατα, ἀλλὰ ὁ Φόρντ θριαμβεύει Τὸ 1910 ἡ ἐτησία παραγωγὴ τῶν ἐργοστασίων του ἀνέρχεται εἰς 34.500 αὐτοκίνητα. Τελειοποιεῖ τὸ τεχνικόν του σύστημα εἰς βαθμὸν πρωτοφανῆ, ὁ ἐργάτης μέσα εἰς τὸ ἐργοστάσιον δὲν κάνει καμμίαν κίνησιν, ἡ ὁποία νὰ μὴ φέρῃ ἄμεσον καρπόν. «Καὶ ἡ ἐλαχίστη χειρονομία του, λέγει, εἶνε χρῆμα, πρέπει νὰ μὴν πάῃ χαμένη». Ἀνεβάζει τὰ ἡμερομίσθια, ἀνεβάζει ἀκόμη ὑψηλότερα τὰ πολυώροφα ἐργοστάσιά του, ἱδρύει νέα καὶ κατεβάζει ἀδιακόπως ἕνα μόνον πρᾶγμα: τὸ κόστος καὶ τὴν τιμὴν τῶν αὐτοκινήτων. Οἱ σκεπτικισταὶ σείουν, ὅπως πάντοτε, μελαγχολικὰ τὴν κεφαλήν των καὶ ὁ Φόρντ εἰς ἀπάντησιν τοὺς ἀναγγέλλει τὰ ἀποτελέσματα τῆς τακτικῆς του. Ἐντὸς ἓξ ἐτῶν, τὸ 1916, τὰ αὐτοκίνητά του τὰ πωλεῖ, μὲ κέρδος βέβαια, πρὸς 360 μόνον δολλάρια καὶ ἡ ἐτησία παραγωγή του φθάνει εἰς τὸν ἀσύλληπτον ἀριθμὸν 785.432 αὐτοκίνητα!

Αἱ ἐπιχειρήσεις του σὺν τῷ χρόνῳ ἐξαπλώνονται εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν του ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ ἑκατομμύριον. Ὁλόκληρον στράτευμα! Δὲν θέλει νὰ ἀσχοληθῇ μὲ ξένας ἐπιχειρήσεις, ἀφ' ἑτέρου ὅμως προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ὥστε ὅλαι αἱ πρῶται ὗλαι, αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς αὐτοκινήτου νὰ εὑρίσκωνται εἰς χεῖρας του. Νέα ἐξόρμησις! Καὶ ὁ Φόρντ δὲν ἀργεῖ νὰ κατακτήσῃ μεταλλεῖα ἰδικά του διὰ τὸν ἀπαιτούμενον ἄνθρακα καὶ σίδηρον, ὑφαντουργεῖα ἰδικά του διὰ τὰ ἐσωτερικὰ καλύμματα τοῦ αὐτοκινήτου, 500 χιλιόμετρα ἰδικῶν του σιδηροδρομικῶν γραμμῶν καὶ ὑπερωκεάνεια ἰδικά του διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν αὐτοκινήτων του εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τέλος ... ναυπηγεῖα ἰδικά του—τὰ περίφημα ναυπηγεῖα «Φόρντ ντὲ Τσέστερ» (εἰς τὴν Πενσυλβανίαν), — ὅπου κατασκευάζονται τὰ ἀτμόπλοια ποὺ μεταφέρουν τὰ προϊόντα του! Ὅ,τι δηλαδὴ χρειάζεται διὰ τὴν βιομηχανίαν του, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν οἱ οἰκονομολόγοι «κάθετον τραστοποίησιν».

Αἱ πολιτικαὶ φιλοδοξίαι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸν Φόρντ. Τοὐναντίον μάλιστα, ἐνῷ ζῇ ὡς ἀσκητὴς μακρὰν τοῦ κόσμου ὀνειρεύεται καὶ πιστεύει ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἀναπλάσῃ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ 1923 ἐπρόκειτο νὰ ἐκθέσῃ ὑποψηφιότητα ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ ἡ ἀντίδρασις τῶν Τραπεζῶν τὸν ἔκαμε νὰ μεταβάλῃ γνώμην, καὶ ἀναμείνῃ καταλληλοτέραν στιγμήν. Ἐν τούτοις ἡ ἐπίδρασίς του ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε τεραστία καὶ ἡ ἐξάπλωσίς του μὲ ἀπειρίαν ὑποκαταστημάτων ἔφθασε πέραν των συνόρων τῆς πατρίδος του. (Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸ ὡραῖον ἐργαστήριον Φόρντ εἰς τὴν λεωφόρον Συγγροῦ;) Παρόμοια ἐργαστήρια καὶ τελειότερα μάλιστα ἔχει ἱδρύσει εἰς Βουκουρέστιον, εἰς Τουρκίαν καὶ εἰς ὅλα τὰ μεγαλύτερα κέντρα τῆς Εὐρώπης. Ὁ μικρὸς καὶ ἄσημος ἄλλοτε Ἐρρῖκος Φόρντ ἔχει σήμερον τοιαύτην πυγμὴν ὥστε νὰ εἰσακούεται εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται νὰ γνωμοδοτήσῃ διὰ ζητήματα καθαρῶς κρατικά. Ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τούτου ἦλθεν ἐσχάτως ἀντιμέτωπος μὲ τὰς οἰκονομικὰς μεταρρυθμίσεις τοῦ προέδρου Ροῦζβελτ. Ἡ τιτανομαχία ὑπῆρξεν ἡρωϊκή. Ὁ Φόρντ ὑπεχώρησεν ἢ ἐπείσθη—ἄγνωστον—πάντως ὁ πόλεμος τῶν δύο μεγάλων αὐτῶν τέκνων τῆς Ἀμερικῆς ἐκόπασεν. Τί θὰ γίνῃ αὔριον, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ μαντεύσῃ, ὅλοι ὅμως τόσον εἰς τὸ Γουὼλ Στρὴτ ὅσον καὶ εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον ἐξακολουθοῦν νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν σκιὰν τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ Φόρντ.

ΡΙΧ. ΛΕΒΙΝΣΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Τὸ αὐτοδημιούργημα τοῦ κολοσσοῦ ΡΟΤΣΙΛΔ.

ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ἄχ! καὶ νὰ γύριζαν νἄρχονταν πίσω
τὰ χρόνια ποὺ ἔζησα πρὶν σ' ἀγαπήσω.
Χρόνια ἀμνημόνευτα σὰν νἆταν ξ ένα
τὰ χρόνια ποὺ ἔζησα δίχως ἐσένα.

Ποτάμι ποὺ ἔτρεξε μέσ' σὲ λιθάρια
καὶ δὲν ἐπότισε μηδὲ χορτάρια
κ' ἡ γῆ τὸ ρούφηξε στ' ἄφωτα βάθη
κι' ὡς καὶ τ' ἀχνάρι του γιὰ πάντα ἐχάθη.

Ἄχ καὶ νὰ γύριζαν νὰ διπλοζήσω,
ἀγάπη ἀδιάκοπη νὰ σοῦ χαρίσω,
καὶ νἆσαι ἡ πρώτη μου, ἐσὺ ἡ στερνή μου,
ἀπὸ τὴ γέννα μου κι' ὡς τὴ θανή μου!

Μισὴ σοῦ χάρισα ζωὴ μονάχα.
Ζωὲς ἀμέτρητες ἤθελα νἆχα,
ἔτσι ὅπως πρέπει σου νὰ σ' ἀγαπήσω...
Ἄχ καὶ νὰ γύριζαν τὰ χρόνια πίσω!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Τὸ φωτογραφικὸν ρεπορτὰζ τοῦ «Παρνασσοῦ»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΡΜΑΤΙΣΘΕΙΣΑΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ ΚΡΙΣΙΝ. — Διακρίνονται ἀνωτέρω ὁ νέος βασιλεὺς Γεώργιος Στ΄. μετὰ τῆς βασιλίσσης καὶ τῆς μικρᾶς διαδόχου του πριγκηπίσσης Ἐλισσάβετ. Εἰς τὸ μέσον, ὁ ἴδιος εἰς μίαν ἐπιθεώρησιν. Δεξιά, ὁ τέως βασιλεὺς Ἐδουάρδος Η΄ μετὰ τῆς κ. Σίμπσον κατὰ τὸ τελευταῖον ταξείδιόν των εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ τὰς Ἀθήνας. Κάτω : Ἀριστερά. Ἡ μνηστὴ τοῦ τέως βασιλέως Ἐδουάρδου Ἀμερικανὶς κ. Σίμπσον. Δεξιά : Ἡ νεαρὰ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ.

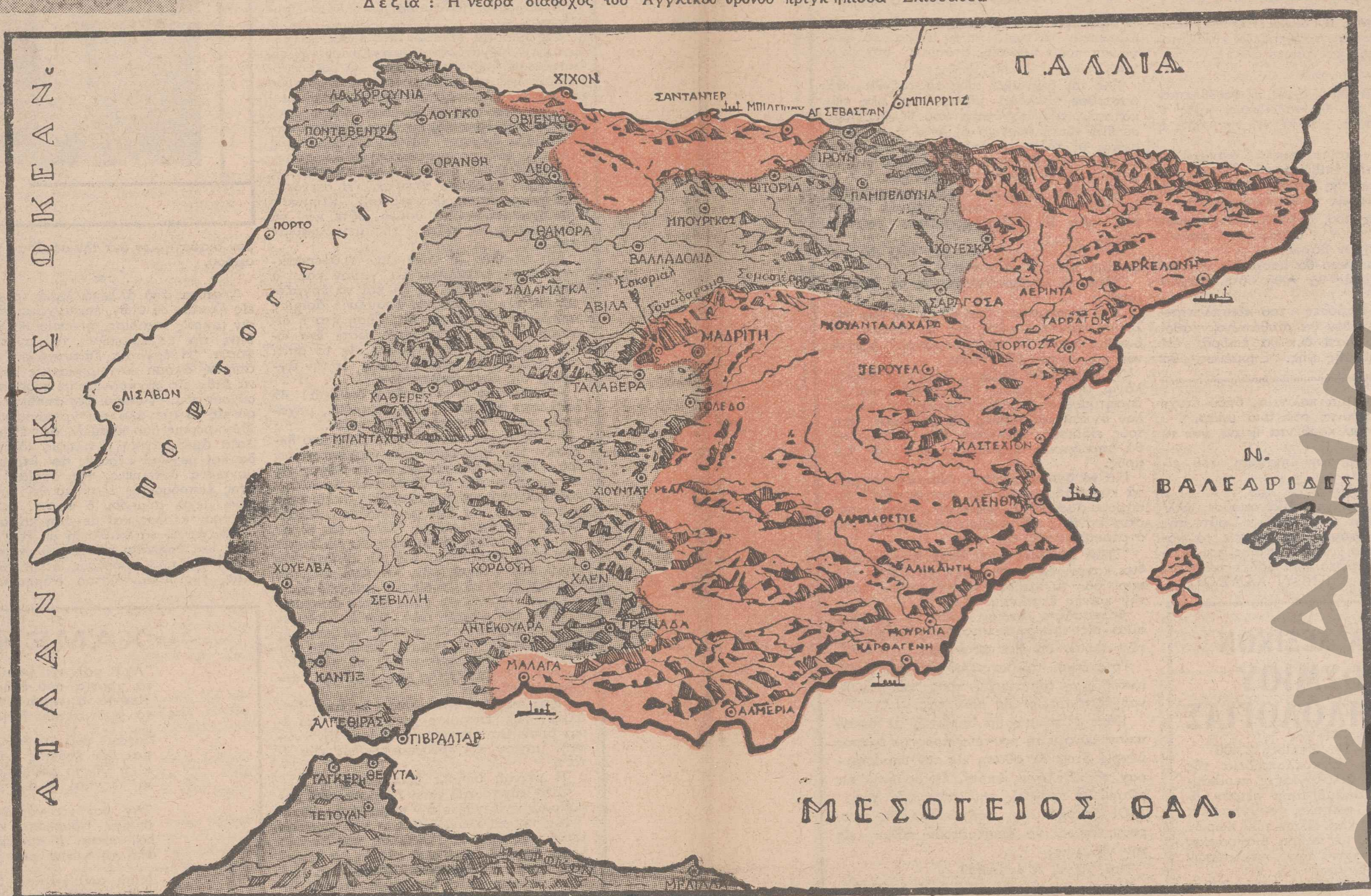

ΧΑΡΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΕΔΑΦΩΝ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ. — (Λεπτομερείας δημοσιεύομεν εἰς τὴν 30ὴν σελίδα).

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ξένα ἀριστουργήματα

Μιὰ παράξενη ἀγάπη

Διήγημα τοῦ ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

Πέρασα ἕνα χειμῶνα τραμβαγέρης. Μὰ τὸ Σικάγο δὲν μὲ σηκώνει. Εἶχα βαρεθῆ τὰ μπάρ του, τοὺς οὐρανοξύστες του ἀκόμα καὶ τὴ λίμνη του, ὅπου πήγαινα τὶς μέρες ποὺ εἶχα «ρεπὸ» καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀναπολήσω στ' ἀκρογιάλια της τὶς μακρυνὲς λίμνες τῆς Νορβηγίας.

Κι' ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου σὰν ἕνα σκλάβο κλεισμένον μέσα στὰ τράμ. Τὰ χιόνια κ' οἱ βροχὲς μὲ χτυποῦσανε στὸ πρόσωπο μὰ πιὸ πολὺ μοῦ μάτωναν τὴν καρδιά.

Ἔστριψε τὸ μουστάκι του καὶ μ' ἀγριοκύτταξε

Ὥσπου ἕνα πρωῒ ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς σοφίτας μου εἶδα, ἀνάμεσα σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ οὐρανοξύστες, ἕνα μικρὸ κομμάτι γαλάζιου οὐρανοῦ. Καὶ σὰν νἄφτανε ὥς ἐμένα ἡ βαρειὰ μυρωδιὰ τῶν ἀγριολούλουδων.

Ἤξαιρα πιὰ πὼς οἱ δρόμοι ποὺ σχίζανε τοὺς ἀμερικανικοὺς κάμπους δὲν θἆσανε πιὰ λασπωμένοι καὶ πὼς στὰ χαντάκια τους πλάϊ θὰ φούντωναν τὰ βατόμουρα, κι' οἱ πατουλιές.

Βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι μου μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ, μὲ τὸ καπέλλο ριγμένο πίσω, σφυρίζοντας ἕνα χαρούμενο νορβηγικὸ σκοπό.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχα «ρεπό». Τράβηξα γιὰ μιὰ μακρυνὴ συνοικία τοῦ Σικάγου. Ἀραπάκια τρέχανε στοὺς δρόμους θαμπωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ κατώρθωνε νὰ ρίχνῃ τὸ χρυσάφι του σ' ἐκεῖνα τὰ στενοσόκακα μὲ τὰ βρώμικα πεζοδρόμια καὶ τὰ ὕποπτα κέντρα.

Κι' ὅταν ἔφτασα στὰ τελευταῖα χαμόσπιτα καὶ μπροστά μου ἁπλώθηκε ὁ ἀπέραντος κάμπος, λουσμένος στὸ ἀνοιξιάτικο φῶς δὲν γύρισα πίσω.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ξεκινώντας πρωῒ ἀπὸ κάποιο χωριό, ἀντάμωσα ἕναν στρατοκόπο σὰν κι' ἐμένα. Ἤτανε ρωμηὸς καὶ τὸν λέγανε Νικολακόπουλο ἢ κάτι τέτοιο (ποτέ μου δὲν μπόρεσα νὰ προφέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ τὸν ἔλεγα πάντοτε Νίκ.)

Τραβοῦσε κι' αὐτὸς πρὸς τὰ δυτικά. Κάναμε συντροφιά. Τὶς νύχτες κοιμόμασταν στὰ δάση ἢ σὲ χωριουδάκια καὶ τὶς μέρες περπατούσαμε, σταματώντας ὅταν μᾶς τύχαιναν τίποτα μικροδουλειές.

Δέκα μέρες ἀργότερα σταματήσαμε ὁριστικά. Σ' ἕνα «ράντσο» μᾶς εἴπανε πὼς εἶχε δουλειὰ «γιὰ ὅσον καιρὸ θέλαμε».

Ὁ Νίκ, ποὺ ἤτανε στὴν πατρίδα του βοσκός, τὰ κατάφερνε καλά. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουνα καὶ τόσο ἀνίκανος. Μᾶς εἶχαν δώσει νὰ φορέσουμε φορεσιὲς «κάουμπόϋ» καὶ βάλθηκα πιὰ νὰ μὴ ντροπιάσω τὴ στολή μου.

Γυρνούσαμε ὅλη μέρα μὲ τ' ἄλογα στ' ἀπέραντα λειβάδια καὶ στὰ δάση τοῦ ράντσου, κι' ἐπιβλέπαμε τ' ἀμέτρητα κοπάδια τῶν βωδιῶν καὶ τῶν ἀλόγων ποὺ βόσκανε στὸ παχὺ χορτάρι. Καὶ τὰ βράδυα, στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ ὑποστατικοῦ, μαζευόμασταν ὅλοι οἱ σύντροφοι καὶ τραγουδούσαμε καὶ λέγαμε καθένας γιὰ τὴν πατρίδα του.

Ἐκεῖ ἐρχόταν συχνὰ καὶ μᾶς εὕρισκε ἡ [illegible] τοῦ ἰδιοκτήτου ἡ Μώντ. Ἤτανε δεκαεφτὰ χρονῶν κ' εἶχε ἕνα κορμὶ κυπαρισσένιο, μαλλιὰ ὁλόξανθα καὶ μαῦρα μάτια. Γι' αὐτὰ τὰ μάτια τὰ μαῦρα, ποὺ λάμπανε παράξενα μέσα στὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της, ποὺ ἐπλαισίωναν τὸ πρόσωπό της, ὅλοι οἱ σύντροφοι καρδιοχτυπούσαμε

Αὐτὴ ἄκουγε τὰ τραγούδια μας, γελοῦσε μαζί μας καὶ συχνά, καβάλλα στ' ἄλογό της, ἐρχότανε καὶ μᾶς εὕρισκε τὰ μεσημέρια, στὸ δάσος μέσα.

Κι' ὁ Νὶκ ὅλο ἔστριβε τὸ μουστάκι του καὶ τῆς ἔρριχνε ἄγριες ματιές.

—Τί ἔχεις μαζί της; τὸν ρώτησα μιὰ μέρα.

—Γιατὶ ρωτᾶς;

—Γιατὶ σὲ βλέπω ποὺ τὴν ἀγριοκυττάζεις.

—Τὴν ἀγαπῶ! μοῦ ἀποκρίθηκε.

Παραξενεύτηκα. Μὰ ἴσως νάτανε συνήθεια τοῦ τόπου του ν' ἀγριοκυττᾶνε τὶς γυναῖκες ποὺ ἀγαποῦν.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ συντρόφου μου μ' ἐπείραζε. Γιατὶ κι' ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα. Κ' ἤμουν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὅταν, ἕνα μεσημέρι μοῦ εἶπε:

—Ἐσὺ δὲν ἔλεγες μιὰ μέρα πὼς ξαίρεις ἀπὸ πιάνα;

—Ναί, μίςς, τῆς ἀποκρίθηκα, βγάζοντας τὸ πλατύγυρο καπέλλο μου, μ' ὅλο τὸν καλὸ τρόπο ποὺ θυμόμουνα.

—Ἔλα μαζί μου στὸ σπίτι.

Καβαλλικέψαμε τ' ἄλογά μας κι' ἐφύγαμε μαζί, καλπάζοντας κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα δέντρα.

Ἂν καὶ δὲν ἔστρεψα οὔτε μιὰ φορὰ τὰ μάτια μου πίσω, ἤμουνα βέβαιος πὼς οἱ ἄλλοι μᾶς παρακολουθοῦσαν μὲ ζήλεια. Κι' ἰδίως ὁ Νίκ.

Ἡ ἀναπνοή μου κοβότανε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν εὐτυχία, παρὰ ἀπὸ τὸν καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου μου.

Φτάνοντας στὸ ράντσο, δέσαμε τ' ἄλογά μας στοὺς στύλους ποὺ ὑποβάσταζαν τὴ βεράντα καὶ μπήκαμε μέσα.

Μὲ πῆγε στὴν κάμαρά της. Πέταξε τὸ πλατύγυρο καπέλλο της σ' ἕνα ντιβάνι, ἀφήνοντας νὰ χυθοῦνε τὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ στοὺς ὤμους καὶ κάθησε μπροστὰ στὸ πιάνο.

—Νά, ἄκουσε, μοῦ λέει. Εἶνε ξεκούρδιστο ἐντελῶς.

Πῆρα ἕνα ὕφος σοβαρό, ὅπως ταίριαζε στὴν περίστασι. Ἔπειτα ἄνοιξα τὸ πιάνο κι' ἀνασκουμπώθηκα γιὰ νὰ τὸ κουρδίσω.

Ἀνάθεμά με κι' ἂν ἤξαιρα τί ἔκανα. Παιδευόμην ὥς τὸ βράδυ. Κ' εἶχα πλάϊ μου τὴ Μώντ, ποὺ ἔσκυβε νὰ ἰδῇ, καὶ τὰ ξανθά της μαλλιὰ μοῦ χαϊδεύανε τὸ πρόσωπο κ' ἡ γλυκειά της φωνὴ μ' ἐμεθοῦσε.

—Θὰ κουρδιστῇ καλά; μὲ ρωτοῦσε ὁλοένα.

Κι' ἐγὼ ἔνευα μὲ τὸ κεφάλι καὶ δὲν μιλοῦσα, συνεπαρμένος καθὼς ἤμουν ἀπὸ μιὰν ἀνεκλάλητη εὐτυχία.

Κατάβραδα τελείωσε τὸ κούρδισμα καὶ κάθησα καὶ τῆς ἔπαιξα ἕνα σκοπὸ τῆς Νορβηγίας—ἤξαιρα κάτι τέτοια λιανοτράγουδα νὰ τὰ παίζω στὸ πιάνο.

Ἤτανε κατενθουσιασμένη. Πίστευα κι' ἐγὼ πὼς ἤμουνα πρώτης τάξεως κουρδιστής.

Βγήκαμε μαζὶ ἔξω μετὰ τὸ φαΐ—γιατὶ μὲ κράτησε νὰ φάω μὲ τοὺς δικούς της—καὶ πήγαμε στοὺς ἄλλους συντρόφους. Εἶχε περάσει τὸ χέρι της στὸ μπράτσο μου. Κ' ἦταν ἕνα φεγγάρι ὁλόγιομο στὸν οὐρανὸ καὶ τ' ἄνθη εὐωδίαζαν ἀπὸ παντοῦ κ' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ πλάϊ στὸ κορίτσι τῶν δεκαεφτὰ χρόνων μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ τὰ μαῦρα μάτια.

—Σᾶς ἔφερα τὸ σύντροφό σας! εἶπε χαμογελώντας στοὺς ἄλλους.

Εἶδα τὸν Νὶκ ποὺ μ' ἀγριοκύτταξε.

—Μπράβο του! εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Μ' ἀγαπάει καὶ μένα. Εἶνε καλὸς σύντροφος...

Μποροῦσα νὰ μὴν τὸ πιστέψω, ἀφοῦ ἔτσι ἀγριοκύτταζε καὶ τὴ Μώντ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε;

Ὅταν τὸ κορίτσι ἔφυγε κι' ἐμεῖς χωρίσαμε γιὰ νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ὑποστατικοῦ εἶδα ξαφνικὰ μπροστά μου τὸν Νίκ.

Κρατοῦσε τὸ πιστόλι του στὸ χέρι καὶ ρίχτηκε ἀπάνω μου.

—Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτό! οὔρλιαξε.

Ἔπεσα ἀπάνω του, πιάνοντάς του τὸ ὡπλισμένο του χέρι. Τὸν ἔρριξα κάτω καὶ τὸν ἔσφιξα στὸ λαιμό. Ὁ ἔρωτας μοῦ δεκαπλασίαζε τὶς δυνάμεις. Ἦρθαν οἱ ἄλλοι καὶ μᾶς χώρισαν. Δὲν εἴπαμε τὴν ἀφορμὴ τοῦ τσακωμοῦ μας, ὅλοι ὅμως τὴν ἐμάντεψαν.

Τ' ἄλλο πρωῒ ὁ ἐπιστάτης ἐφώναξε τὸν Νίκ, τὸν ἐπλήρωσε καὶ τὸν ἔδιωξε. Ἐμένα δὲν μὲ διώξανε. Σίγουρα θὰ εἶχε μιλήσει ἡ Μὼντ γιὰ τὸ κούρδισμα τοῦ πιάνου...

Τὸν ἄλλο χειμῶνα ξανανταμωθήκαμε μὲ τὸν Νὶκ σὲ μιὰ πολιτεία, ὅπου ἔτυχε νἄμαστε γκαρσόνια στὸ ἴδιο μπάρ.

Ἡ πρώτη του κουβέντα ἤτανε γιὰ τὴ Μώντ.

—Παντρεύτηκε τὸν ἐπιστάτη, τοῦ εἶπα.

Ἔστριψε τὸ μουστάκι του.

—Καὶ βέβαια! εἶπε. Μ' ἀγαποῦσε, ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἄφισα κι' ἔφυγα κι' οὔτε τῆς ἔγραψα ἕνα γράμμα, τί νἄκανε τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι; Ἀπελπίστηκε καὶ παντρεύτηκε τὸν πρῶτο ποὺ βρῆκε μπροστά της.

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

Οἱ μεγάλοι ἆθλοι του αἰῶνος μας

Μποροῦν νὰ ταξειδεύσουν στ' ἀστέρια οἱ ἄνθρωποι;

Αἱ καταπληκτικαὶ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης

Μποροῦμε νὰ ταξειδέψουμε στ' ἀστέρια;

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θέτουν στὸν ἑαυτό τους ὄχι μόνον πολλοὶ ἄνθρωποι — ποὺ ἡ ἀχαλίνωτη φαντασία τους ζητάει ν' ἀνακαλύψῃ κάτι τὸ καινούργιο — ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ σοβαρώτατοι ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν ἀπ' ὅλες του τὶς πλευρὲς αὐτὸ τὸ πρόβλημα ἐπιζητοῦντες ν' ἀνακαλύψουν τὴν λύσιν ποὺ θὰ ἐπέτρεπε, τεχνικῶς, τὴν πραγματοποίησίν του.

Πῶς φαντάζεται ἡ ἐπιστήμη τὸ «διαπλανητικὸν ὄχημα»

Ὁ Ἰούλιος Βέρν, ὁ μέγας «μάγος» συγγραφεύς, ὑπέδειξεν ἕνα τεράστιον κανόνι, ἡ κοίλη ὀβὶς τοῦ ὁποίου θὰ μποροῦσε νὰ περιλάβῃ ἐπισκέπτας γιὰ τὸ διαπλανητικὸ ταξεῖδι.

Σήμερα ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται πὼς ἕνα τέτοιο ταξεῖδι—τοὐλάχιστον ἕως τὸ πλησιέστερο πρὸς τὴ γῆ μας ἄστρο, τὴ Σελήνη—δὲν εἶνε ἀδύνατον.

Ὁ διάσημος Γερμανὸς Ἔρμαν Ὄμπερτ, ἰσχυρίζεται ὅτι μὲ τὴν «ὀξυεδρικὴ ρουκέτα» μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ πᾶμε ὡς τὸ φεγγάρι καὶ νὰ γυρίσουμε.

Ποιός, ὅμως, ἀποφασίζει τέτοιο ταξεῖδι;

Ἄλλος σοφός, ὁ Γάλλος Πελτερί, τονίζει ὅτι τὸ διαπλανητικὸ ταξεῖδι εἶνε ζήτημα... χρήματος καὶ τίποτε ἄλλο!

◆◆

Τί θὰ αἰσθάνονταν, ὅμως, τί θὰ ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ταξείδευαν πρὸς τ' ἀστέρια; Ἰδοὺ τί μᾶς λέγει, σχετικῶς, ἡ ἐπιστήμη:

Ὅταν τὸ «διαπλανητικὸν ὄχημα» θὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς ἕλξεως τῆς γῆς, ἡ δύναμις τῆς βαρύτητος θὰ μειωθῇ καταπληκτικῶς εἰς τὸ ἐσωτερικόν του.

Οἱ ἐπιβάτες του, δηλαδή, θὰ μποροῦν νὰ στέκωνται στὸν... ἀέρα, γιατὶ ἁπλούστατα δὲν θἄχουν βάρος.

Ἕνα ποτῆρι νερὸ θὰ μποροῦσε ν' ἀναποδογυριστῇ χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε σταγὼν ἀπ' αὐτό.

Ἐπίσης οἱ ἐπιβάτες τοῦ «διαπλανητικοῦ ὀχήματος» δὲν θὰ αἰσθάνωνται καθόλου κούρασι, γιατὶ δὲν θὰ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἕλξις τῆς γῆς. Ἐπομένως, θὰ μποροῦν νὰ κοιμοῦνται θαυμάσια καὶ... ὄρθιοι.

Ἔναντι ὅμως αὐτῶν τῶν πλεονεκτημάτων, θὰ εἶχαν νὰ παλαίσουν μ' ἕνα σωρὸ ἄλλες δυσκολίες.

Μέσα στὸ φανταστικὸ αὐτὸ ὄχημά των, τὸ κρύο θὰ ἦταν τέτοιο, ὥστε ἂν δὲν ἐλάμβαναν τὰ κατάλληλα μέτρα, θὰ πάγωναν πολὺ προτοῦ φτάσουν στὸ φεγγάρι.

Ἂς μὴ ξεχνοῦμε πὼς τὸ ταξεῖδι θὰ βαστοῦσε πολλοὺς μῆνες — μ' ὅλη τὴν καταπληκτικὴ ταχύτητα ποὺ θ' ἀνέπτυσσε ἕνα «διαπλανητικὸ ὄχημα» — κι' ἐπομένως οἱ τολμηροὶ ταξειδιῶτες θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἐξασφαλίσει τρόφιμα γιὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα.

Ἐννοεῖται ὅτι θὰ εἶχαν προμηθευθῆ συμπεπυκνωμένας τροφάς, χημικὰ χάπια ποὺ δὲν θὰ καταλαμβάνουν μεγάλο χῶρο.

Πῶς θὰ εἶνε μιὰ ρουκέτα ποὺ θὰ ταξειδεύῃ πρὸς τ' ἀστέρια;

Ἰδοὺ τί λέγουν σχετικῶς οἱ ἐπιστήμονες:

Στὸ πίσω μέρος των θὰ ἔχουν ἕνα θάλαμον καύσεως, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον θὰ διοχετεύωνται μὲ σωλῆνες ὑγρὸν ὀξυγόνον καὶ ὑγρὸν ὑδρογόνον.

Ἡ καῦσις θὰ παράγῃ ἀέρια τὰ ὁποῖα, λόγῳ τῆς τεραστίας θερμάνσεως ποὺ θ' ἀναπτύσσεται, θὰ καταλαμβάνουν μεγάλον ὄγκον καὶ καθὼς θὰ βγαίνουν ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς σωλῆνας τῆς ἐξατμίσεως, θὰ σπρώχνουν τὴ ρουκέτα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Γιὰ νὰ δώσουμε στοὺς ἀναγνώστας μας νὰ καταλάβουν πῶς θὰ γίνεται αὐτό, θὰ παρουσιάσουμε τὴ ρουκέτα μ' ἕνα τεράστιο κανόνι, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον θὰ στρέφεται πρὸς τὴν γῆν.

Ὅλοι ξέρουμε πώς, ὅταν ἕνα ὅπλο ἢ ἕνα κανόνι ἐκπυρσοκροτεῖ, τὰ ἀέρια τῆς πυρίτιδος τὸ κάμουν νὰ «κλωτσᾷ» κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν.

Φαντασθῆτε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ «κλώτσισμα» εἰς τὴν ρουκέταν, ὅπου ἡ δύναμις τῶν ἀερίων θὰ εἶνε ἀφαντάστως μεγάλη.

Τὸ στόμιον τοῦ κανονιοῦ τοῦ παραδείγματός μας ἀντιστοιχεῖ πρὸς τοὺς σωλῆνας ἐξατμίσεως τῆς ρουκέτας.

Κάθε ἐξάτμισις θὰ σπρώχνῃ μὲ ἀφάνταστη δύναμι τὴ ρουκέτα πρὸς τὰ ἐμπρὸς μέχρις ὅτου θὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Σελήνης ὁπότε, ἑλκυομένη εἰς αὐτήν, θὰ πέσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της.

Οἱ ὑπερκόσμιοι ταξειδιῶται θὰ μποροῦν, ὅμως, νὰ ἐπιστρέψουν πάλιν εἰς τὴν γῆν μας;

Ναί, λέγει ἡ ἐπιστήμη.

Ἡ ρουκέτα των θὰ μπορῇ νὰ ἐκσφενδονισθῇ καὶ πάλιν πρὸς τὸ χάος καὶ μὲ τὸ ἴδιο σύστημα — τῆς διαδοχικῆς δηλαδὴ ἐκρήξεως — νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ.

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Τόμοι 1—14. Σελίδες 2.400
Ἡ «Μεγάλη Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Παγκοσμίου Φιλολογίας» περιλαμβάνει κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν ὅλους τοὺς ποιητάς, συγγραφεῖς, καλλιτέχνας κλπ. ὅλων τῶν Χωρῶν τοῦ κόσμου, μὲ πλήρη βιογραφίαν καὶ ἀνθολογίαν τῶν καλλιτέρων ἔργων.
Ὁλόκληρον τὸ ἔργον Δραχ. 300.—
Γραφεῖα «Παρνασσοῦ» — Πανεπιστημίου 36.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΑΙ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ;

Η ΛΑΪΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ. — Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ κ. ΤΑΝΑΓΡΑ.—«ΕΜΠΟΤΙΣΜΟΣ» Ή «ΕΠΙΨΥΧΙΔΙΟΝ». — ΙΔΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ. — Ο ΑΛΥΣΣΟΔΕΜΕΝΟΣ ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ

Πιστεύετε στὴν ὕπαρξι στοιχειωμένων σπιτιῶν; Πιστεύετε πὼς ὑπάρχουν σπίτια ἀκατοίκητα ἀπὸ ἐνοίκους πραγματικοὺς μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ ποὺ ὡς τόσο ὅμως κατοικοῦνται ἀπὸ ἄλλους φανταστικοὺς ἀοράτους, ὑπερκοσμίους;

Ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ποὺ δὲν τὸ πιστεύουν. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως; Αὐτὴ πιστεύει στὸ αἰσθητήριο τοῦ λαοῦ. Δὲν ἐδέχθη βέβαια τὰ δεδομένα του ὡς τεκμήρια ἀλάθητα, κατάλαβε ὅμως ἀπὸ νωρὶς πὼς σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ὑπάρχει κάποια βάσις. Μιὰ ἀλήθεια ἐπιστημονική. Κι' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια βάλθηκε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ.

Στὸν κ. Τανάγρα, τὸν ἀκούραστο ἐρευνητὴ τῶν ψυχικῶν φαινομένων στὸν τόπο μας, χρωστοῦμε τὴν ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια γιὰ τὰ στοιχειωμένα σπίτια. Ἡ ἐπιστήμη τὰ δέχεται, λέγει, τὰ ἐξηγεῖ. Τὰ δικαιολογεῖ. Δὲν εἶνε φαντασία τοῦ λαοῦ οἱ ἀόρατοι ἔνοικοι τῶν στοιχειωμένων ἀκατοικήτων σπιτιῶν, οἱ ἔνοικοι ποὺ σέρνουν τὰ βήματά των στὶς ἄδειες, ἀκατοίκητες κάμαρες. Τὰ βήματα, οἱ κρότοι, οἱ ὁμιλίες, οἱ θόρυβοι ποὺ ἀκοῦν οἱ ζωντανοί, ὅλα, ὅλα εἶνε ἀληθινά. Δὲν τὰ γεννάει ἡ φαντασία.

Ἡ ἐπιστήμη δέχεται ἐν προκειμένῳ τὸν ἐμποτισμὸν ἢ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐπιψυχιδίου. Τὸ σπίτι ὁλόκληρο, τὰ ἔπιπλα, οἱ τοῖχοι βρίσκονται ἐμποτισμένα σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ πεθαμένου, ὥστε νὰ ἔχουν τὴ δύναμι νὰ τὴν ἀντανακλοῦν κατὰ διαστήματα. Ἡ θεωρία τοῦ ἐμποτισμοῦ, τῆς προσκολλήσεως δηλαδὴ τῆς προσωπικότητος ἑνὸς νεκροῦ ἐπὶ ὡρισμένης ὑλικῆς οὐσίας, εἶνε θεωρία ποὺ συνεχῆ πειράματα ἐπεκύρωσαν τὴν ἐπιστημονική της ἀλήθεια.

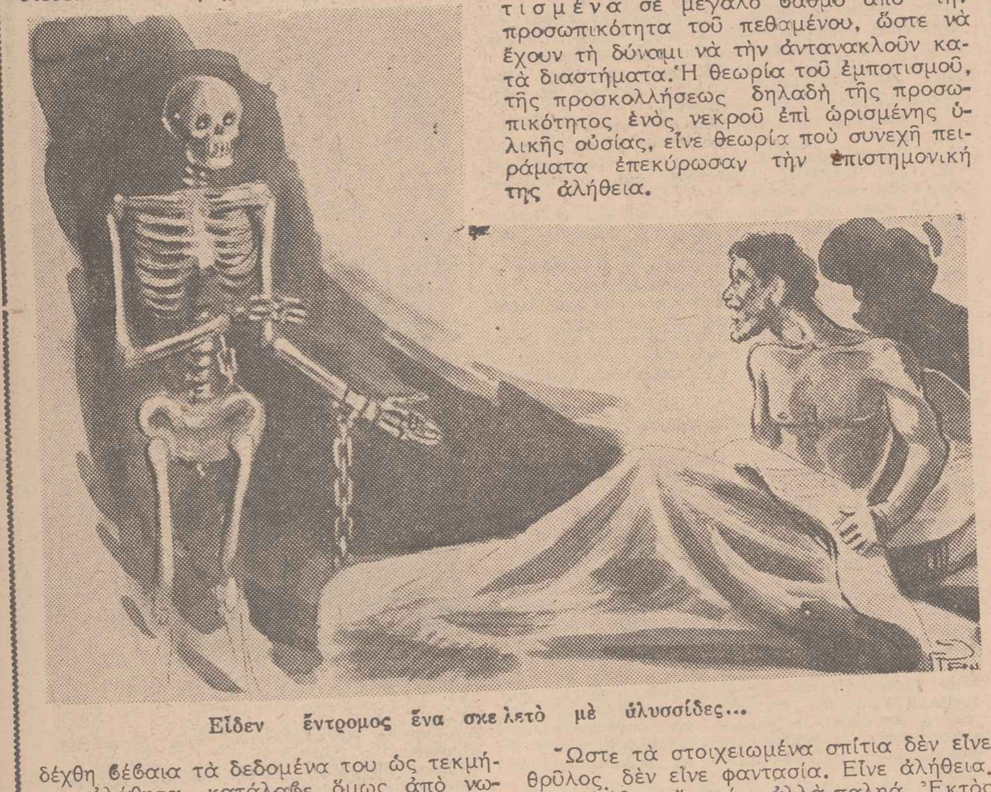

Εἶδεν ἔντρομος ἕνα σκελετὸ μὲ ἀλυσσίδες...

Ὥστε τὰ στοιχειωμένα σπίτια δὲν εἶνε θρῦλος, δὲν εἶνε φαντασία. Εἶνε ἀλήθεια. Καὶ ἀλήθεια ὄχι νέα, ἀλλὰ παληά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, ὁ Πλούταρχος μᾶς κληροδοτεῖ τὴν παράδοσι ἑνὸς στοιχειωμένου σπιτιοῦ τῆς Ἀθήνας τῆς ἀρχαιότητος. Ὑπῆρχε τότε στὴν Ἀθήνα τὸ σπίτι ἑνὸς ἀριστοκράτου, Ἀθηνοδώρου ὀνόματι ὁ ὁποῖος πέθανε κάποτε ἀπὸ βίαιο θάνατο καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους του. Λίγον καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό του ἄρχισε νὰ διαδίδεται στὴν πόλι ὁλόκληρη ὅτι τὸ φάντασμα τοῦ πεθαμένου ἰδιοκτήτου εἶχε ξαναγυρίσει στὸ σπίτι του. Εἶχαν ἀκούσει πολλοὶ τὸ θόρυβο συρομένων βημάτων, διαφόρους περιέργους κρότους μετακινουμένων ἐπίπλων κλπ. Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ σπίτι τοῦ πεθαμένου γιὰ στοιχειωμένο καὶ νὰ μὴν τολμάῃ κανεὶς νὰ τὸ κατοικήσῃ. Ἔμεινε κάμποσα χρόνια ἀκατοίκητο, μὲ μόνον ἔνοικο τὸ φάντασμα, ὅπως ἔλεγαν, τοῦ δολοφονημένου Ἀθηνοδώρου, μέχρις ὅτου παρουσιάστηκε ἕνας Ἀθηναῖος ποὺ περιφρονώντας τοὺς φανταστικοὺς κινδύνους καὶ μὴν πιστεύοντας στὴν ὕπαρξι φαντασμάτων, ἀποφάσισε νὰ κατοικήσῃ στὸ στοιχειωμένο αὐτὸ σπίτι. Τὸ ἴδιο βράδυ ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιο ὅπου ὑπετίθετο ὅτι εἶχε δολοφονηθῆ ὁ Ἀθηνόδωρος. Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε ἀπὸ ὅσα διεδίδοντο εἰς βάρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ γελοῦσε ἤδη μὲ τὶς φαντασίες τοῦ κόσμου, ὅταν τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἀπὸ κάπου μακρυὰ τὸ θόρυβο συρομένων ἀλυσσίδων. Ὁ κρότος ὁλοένα καὶ ἐπλησίαζε στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν ὁ ἴδιος. Κι' ἔξαφνα, στὸ θολωτὸ ἄνοιγμα τοῦ δωματίου, εἶδε νὰ ἐμφανίζεται ὁ σκελετὸς ἑνὸς ὑψηλοῦ ἀνθρώπου μὲ δεμένα τὰ χέρια μὲ ἀλυσσίδες, ποὺ σὲ κάθε βῆμα του ἐκινοῦντο καὶ ἔκροταν πένθιμα. Ὁ σκελετωμένος ἄνθρωπος τὸν ἐπλησίασε, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μπροστά του κι' ἀμέσως τοῦ ἔστρεψε τὶς πλάτες, κάνοντάς του νεῦμα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ τολμηρὸς Ἀθηναῖος βρῆκε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῇ καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν προηγούμενο σκελετὸ ὥς τὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ, στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, σταμάτησε. Τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ ἄσαρκο δάχτυλό του τὸ δένδρο κι' ἐξαφανίστηκε μέσα στὴ νύχτα. Τὸ ἄλλο πρωῒ ὁ Ἀθηναῖος ἔβαλε κι' ἔσκαψαν στὴ ρίζα τοῦ δέντρου καὶ σὲ δυὸ μέτρα βάθους ἀνεκάλυψαν τὸ σκελετὸ τοῦ δολοφονημένου Ἀθηνοδώρου, δεμένον ἀκόμα μὲ ἀλυσσίδες, ἴδιος καθὼς εἶχε παρουσιαστῆ ἐμπρός του τὸ προηγούμενο βράδυ. Βγάλαν τὶς ἀλυσσίδες ἀπὸ τὸ σκελετό, τὸν ἔθαψαν ἀλλοῦ καὶ τὸ στοιχειωμένο σπίτι ξανάβρε τὴν ἡσυχία του. Γιατὶ ὁ ἐμποτισμὸς εἶνε μιὰ κατάστασις προσωρινή, τὸ ἐπιψυχίδιον δὲν εἶνε αἰώνιον. Ἀλλοίμονον ἂν ἦταν. Δὲν θὰ ὑπῆρχε γωνιὰ τῆς Ἀθήνας ἀστοίχειωτη ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.

Τὸ παραπάνω περιστατικὸ τοῦ Ἀθηνοδώρου εἶνε μιὰ περίπτωσις στοιχειωμένου σπιτιοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ἀθήνα. Καλὰ τότε, ἀλλὰ σήμερα, στὴ σημερινὴ Ἀθήνα; Λοιπὸν ναί. Ὑπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια. Θὰ κάνουμε ἕνα περίπατο μαζὶ γιὰ νὰ τὰ γνωρίσουμε. Φτάνει νὰ ἔχετε θάρρος. Γιατὶ δὲν θὰ πρόκειται, διάβολε, γιὰ ἕνα περίπατο μέχρι τοῦ Ζαππείου. Νὰ ἐξηγούμεθα....

Α. ΞΕΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Τὰ στοιχειωμένα σπίτια τῆς Ἀθήνας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΑΦΕΣ

—Πῶς τὸν θέλει ὁ κύριος τὸν καφέ του;

— Μὰ...βερεσέ, ὅπως πάντοτε.

◆◆

Θ' ΑΛΛΑΞΗ ΦΑΓΗΤΟΝ

Ἡ σύζυγος: Στὸ ταξεῖδι ποὺ θὰ πᾶς κύτταξε νὰ μὴ ξεχνᾷς τὴν γυναικοῦλά σου. Καμμιὰ δὲν θὰ βρῇς σὰν καὶ μένα.

Ὁ σύζυγος: Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς θὰ γυρέψω ὅμοιά σου;

◆◆

Η ΜΟΝΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

— Πῶς τὰ πᾶς μ' αὐτὴ τὴ κρίσι;

— Περιμένω τὸ τέλος...

— Καμμιᾶς ἐπιχειρήσεως;

— Ὄχι, ἀδελφέ, ἑνὸς πλουσίου θείου μου.

Στὸ φωτογραφεῖο

— Ἦρθα νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν εἶμαι διόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς φωτογραφίες. Ὁ ἄνδρας μου μοιάζει σὰν τέρας!...

— Λυποῦμαι πολύ, κυρία μου, μὰ ἔπρεπε νὰ τὸ προσέξετε ὅταν τὸν παντρευθήκατε....

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΣΗΜΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΤΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΟΥ ΣΕΡ ΟΛΙΒΕΡ ΝΟΡΝΤΜΑΝ.— ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ. — ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ.— ΕΝΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΟ ΤΖΑΜΙ ΜΙΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ.— ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ. — Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ ΣΤΟΟΥΝ.

Ὁ Ἄγγλος πνευματιστὴς σὲρ Ὄλιβερ Νόρντμαν ἐδημοσίευσε ἐσχάτως ἕνα πολύκροτο βιβλίο μὲ τὸν τίτλον «Σημεῖα ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν», ποὺ ἔγινε δεκτὸ μ' ἕναν ἀπερίγραπτο ἐνθουσιασμὸ ἀπὸ τοὺς πνευματιστὰς τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ Νέου Κόσμου.

Ὁ σὲρ Ὄλιβερ Νόρντμαν ἐξετάζει σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο του ὅλες τὶς περιπτώσεις μὲ τὶς ὁποῖες προσπαθοῦν τὰ πνεύματα νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς ζωντανούς, καὶ ἀναφέρει ἕνα πλῆθος ἀπὸ χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ποὺ κλονίζουν κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πνευματισμοῦ καὶ παρουσιάζουν τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου κόσμου ὡς μιὰ ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα.

Αὐτὰ τὰ σημεῖα ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν ποὺ δίνουν τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου εἶνε διάφορα αὐθεντικὰ γεγονότα, εὔκολα νὰ ἐξακριβωθοῦν ἀπὸ μάρτυρας. Ἐπίσης ἀκριβεῖς εἶνε ὅλες οἱ χρονολογίες τους. Ἰδοὺ δὲ τὰ σπουδαιότερα ἐξ αὐτῶν.

Στὶς 5 Αὐγούστου τοῦ 1931 ἡ μὶς Βιρτζίνια Γκρέϋ, ὑπάλληλος σὲ μιὰ μεγάλη ἑταιρεία τοῦ Λονδίνου, γύρισε στὸ σπίτι της τελείως ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴ ζωή. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἶχε χάσει τὴν μητέρα της κ' εἶχε μείνει μόνη στὸν κόσμο. Ὅπως ἦταν, λοιπόν, λυπημένη, πῆρε μιὰ φωτογραφία τῆς νεκρῆς μητέρας της στὰ χέρια της καὶ κυττάζοντάς την μὲ λατρεία, τῆς εἶπε:

«—Μαμᾶ... Δὲν εἶμαι διόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωή... Εἶμαι μόνη καὶ ὑποφέρω... Θέλω νἄρθω κοντά σου... Μὰ ὑπάρχει ἆράγε ἄλλη ζωή; Μήπως αὐτὴ ἡ ζωὴ ποὺ ζῶ εἶνε ἡ μόνη ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ ἐξιχνιάσω αὐτὸ τὸ μυστήριο. Ἐσύ, μαμᾶ, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς; Ἂν πράγματι συνεχίζῃς τὴ ζωή σου ὡς πνεῦμα, δὲν θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ δείξῃς μ' ἕνα σημεῖο ὅτι ὑπάρχει κι' ἄλλη ζωή: ἡ ζωὴ τοῦ ὑπερπέραν;....»

Ἡ μὶς Βιρτζίνια Γκρέϋ τότε εἶδε μὲ κατάπληξι τὸ τζάμι τῆς φωτογραφίας νὰ ραγίζῃ σὲ σχῆμα σταυροῦ. Ἔντρομη, παράτησε τὸ κάδρο ἀπὸ τὰ χέρια της. Εὐτυχῶς ὅμως τὸ τζάμι τῆς φωτογραφίας δὲν ἔσπασε, γιατὶ ἔπεσε ἐπάνω στὸ χαλὶ κ' ἔτσι σήμερα μπορεῖ καθένας νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀλήθεια τοῦ φαινομένου. Ἐπάνω στὸ τζάμι αὐτῆς τῆς φωτογραφίας, ποὺ βρίσκεται στὸ πνευματιστικὸ Μουσεῖο τοῦ Λονδίνου φαίνεται καθαρὰ ὁ σταυρὸς ποὺ ἐχάραξε τὸ πνεῦμα τῆς μητέρας τῆς μὶς Γκρέϋ.

Ἐπίσης χαρακτηριστικὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς:

Ἕνας Ἄγγλος ἀσφαλιστής, ὁ Τζαίημς Πράϊς, ἕξη μῆνες μετὰ τὸν γάμο του ἔχασε τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα Νόρα. Ὁ θάνατος αὐτὸς ἦταν ἕνα σκληρὸ πλῆγμα γιὰ τὸν δυστυχῆ σύζυγο. Παραμέλησε τὴ δουλειά του, ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ σὲ πνευματιστικὲς συγκεντρώσεις καὶ μὲ κάθε τρόπο προσπαθοῦσε νὰ ἔλθῃ σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Νόρας. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους πέτυχε τὸ βράδυ τῆς 23ης Νοεμβρίου 1932 νὰ ἔλθῃ σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ πνεῦμα τῆς γυναίκας του, χάρις στὸ πασίγνωστο «μέντιουμ» Ἔλσα, τῆς Ψυχικῆς Ἑταιρείας. Ὁ Τζαίημς Πράϊς τότε, ζήτησε ἀπὸ τὴ Νόρα νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι πράγματι ζῇ στὸ ὑπερπέραν καὶ τὸ πνεῦμα ἀμέσως, τοῦ εἶπε ὅτι θὰ τοῦ ἀποδείξῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου κόσμου μ' ἕνα ἀνεξάλειπτο σημεῖο. Κι' ἔπειτα ἀπεσύρθη, δίνοντας ἔτσι τέλος στὴ πνευματιστικὴ συγκέντρωσι.

Ὁ Ἄγγλος ἀσφαλιστὴς γύρισε συλλογισμένος στὸ σπίτι του κι' ἔβγαλε τὴ σιγαροθήκη του γιὰ νὰ καπνίσῃ. Ἐπάνω τότε στὴν ἀσημένια καὶ λεία ἐπιφάνειά της εἶδε κατάπληκτος χαραγμένο ἕνα ὄνομα: «Νόρα»! Ἕνα ἀόρατο χέρι εἶχε χαράξει τ' ὄνομα τῆς γυναίκας του ἐπάνω στὴν ταμπακιέρα του. Τὸ χέρι τοῦ πνεύματος! Ἡ ἴδια ἡ Νόρα εἶχε χαράξει τ' ὄνομά της γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ ὅτι τὸν περιμένει στὴν ἄλλη ζωή.

Μὰ τὸ πιὸ παράξενο ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ σημεῖα παρουσιάσθηκε στὴν Ἀγγλίδα ἀριστοκράτιδα Μπέττυ Στόουν, ἡ ὁποία τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1934 εἶχε μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια μ' ἕναν ὕποπτο ἄνθρωπο ποὺ παρουσιάσθηκε σ' αὐτὴν ὡς γραμματεὺς τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας.

Ἡ Μπέττυ Στόουν ἐπέρασε μαζί του ἕνα ὁλόκληρο μῆνα στὴν Ὀστάνδη καὶ κατόπιν γύρισε στὸ Λονδῖνο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν νυμφευθῇ. Μά, μερικὰ τυχαῖα γεγονότα τὴν εἶχαν κάνει ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὸ χαρακτῆρα τοῦ διπλωμάτου ποὺ λεγόταν Ἔρνεστ Μόρρις.

Μιὰ ἡμέρα, λοιπόν, τηλεφώνησε στὴν Ἀμερικανικὴ πρεσβεία γιὰ νὰ τὸν ζητήσῃ καὶ τότε ἐπληροφορήθη κατάπληκτη ὅτι ἦταν ἄγνωστο ἐκεῖ πέρα τ' ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της!..

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὶς 25 Σεπτεμβρίου τοῦ 1934 ὁ Μόρρις παρουσιάσθηκε στὸ σπίτι της μ' ἕνα σκυθρωπὸ καὶ παράξενο ὕφος. Διηγήθηκε στὴν ἀρραβωνιαστικιά του ὅτι εἶχε χάσει ἕνα μεγάλο ποσὸ στὰ χαρτιὰ κι' ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ πληρώσῃ ὥς τὰ μεσάνυχτα, ἀλλοιῶς ἔπρεπε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἡ Μπέττυ Στόουν βεβαιώθηκε τότε ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕναν ἀπατεῶνα καὶ ἀρνήθηκε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ὁ Μόρρις, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε ἀποκαλυφθῇ καὶ θέλησε νὰ τὴν τρομοκρατήσῃ. Μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ τὴν ἐξάπλωσε κάτω στὸ πάτωμα καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου του τῆς ζήτησε νὰ τοῦ παραδώσῃ ὅλα τὰ διαμαντικά της. Ἡ Μπέττυ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν μόνη στὸ σπίτι της. Μὲ τὰ μάτια, λοιπόν, γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, συλλογίσθηκε ξαφνικὰ τὸν ἀδελφό της ποὺ εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο καὶ παρακάλεσε τὸ πνεῦμά του νὰ τὴν σώσῃ. Καταλάβαινε πὼς ἦταν τρελλὴ αὐτὴ ἡ ἰδέα της, ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἤξαιρε πὼς κανεὶς ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Κατάπληκτη, λοιπόν, εἶδε ξαφνικὰ νὰ ξετυλίγεται μπροστά της ἡ ἑξῆς σκηνή. Τὸ πιστόλι τοῦ Μόρρις ἀνηρπάγη ἀπότομα, ἀπὸ κάποιο ἀόρατο χέρι κ' ἔπεσε κοντά της, κάτω στὸ πάτωμα. Ἀμέσως κατόπιν, τὸ ἴδιο χέρι ἔσπρωξε τὸν πανικόβλητο Μόρρις ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ ψευτοδιπλωμάτης σαστισμένος, σὰν νὰ εἶχε δῆ τὸν Διάβολο μπροστά του, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια κι' ἔγινε ἄφαντος!... Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐνόχλησε τὴν Ἀγγλίδα ἀριστοκράτισσα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μπέττυ Στόουν ἔγινε μιὰ φανατικὴ ὀπαδὴ τοῦ πνευματισμοῦ καὶ ἐπιδεικνύει θριαμβευτικὰ στοὺς «ἀπίστους» τὸ πιστόλι τοῦ Μόρρις, ποὺ τὸ ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακοποιοῦ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ὁ σὲρ Ὄλιβερ Νόρντμαν ἀναφέρει κι' ἄλλα τέτοια ἐκπληκτικὰ παραδείγματα στὸ βιβλίο του, καταλήγοντας ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴ ζωὴ τῶν πνευμάτων στὸ ὑπερπέραν.

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Ἡ νέα: Ὅταν μὲ κυττᾶτε, κύριε, τὰ μάτια σας παίρνουν μιὰν ἠλιθίαν ἔκφρασιν.

Ὁ νέος: Ἴσως συμβαίνει, ἀγαπητή μου, διότι ἀντανακλοῦν τὸ λατρευτόν σας πρόσωπον.

◆◆

ΤΙ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ

Ἐκείνη (μὲ θυμό): Τίποτε δὲν μοῦ ἐπιτρέπεις πιά. Ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις, θὰ γυρίσω στοὺς γονεῖς μου.

Ἐκεῖνος: Αὐτὸ σοῦ τὸ ἐπιτρέπω.

Στὸ σχολεῖο

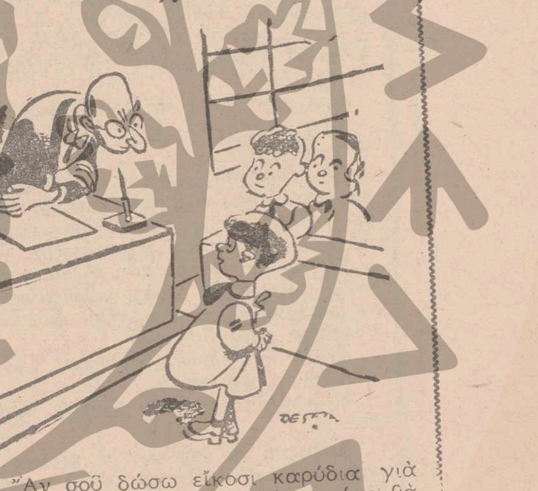

— Ἂν σοῦ δώσω εἴκοσι καρύδια γιὰ νὰ τὰ χωρίσῃς σὲ δυὸ ἴσα μέρη, πόσα θὰ δώσῃς στὸν ἀδελφό σου;

— Ἑπτά!

— Ἀνόητε! Δὲν ξέρεις διαίρεσι!...

— Ἐγὼ ξέρω, μὰ δὲν ἔμαθε ἀκόμα ὁ ἀδελφός μου....

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Ἐγὼ περνῶ καὶ δὲν μιλῶ κ' ἡ κόρη χαιρετᾶ με
«Ποῦ πάγεις, κλέφτη τοῦ φιλιοῦ καὶ κομπωτὴ τσ' ἀγάπης».
Μ' ἂν εἶμαι, κλέφτης τοῦ φιλιοῦ καὶ κομπωτὴς τσ' ἀγάπης,
τί μοὔδινες τὰ χείλη σου κ' ἐγλυκοφίλησά τα;
—Κι' ἂν σοὔδωσα τὰ χείλη μου κι' ἐγλυκοφίλησές τα,
νύχτα ἦτο, ποιὸς μᾶς ἔνοιωσε κι' αὐγὴ ποιὸς μᾶς ἐθώρει;
—Τ' ἄστρο τσ' αὐγῆς τὸ λαμπερὸ ἐκεῖνο μᾶς ἐθώρει,
καὶ τ' ἄστρον ἐχαμήλωσε καὶ τὄπε τοῦ θαλάσσου,
καὶ τὸ θαλάσσι τοῦ κουπιοῦ, καὶ τὸ κουπὶ τοῦ ναύτη
κι' ὁ ναύτης τὸ διαλάλησε στὴ γῆ στὴν οἰκουμένη...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΙΣ ΕΞΩΤΙΚΑΣ ΧΩΡΑΣ

Ἕνα μαγικὸ βιβλίο τῆς ἀνθρωποφαγίας

Στὴ νῆσο Σουμάτρα ζῇ μιὰ φυλὴ ἀνθρωποφάγων, ἡ φυλὴ τῶν Μπατάη.

Οἱ Εὐρωπαῖοι διοικηταὶ τοῦ νησιοῦ μ' ὅλες των τὶς προσπάθειες, δὲν κατώρθωσαν νὰ ξερριζώσουν τὸ ἔθιμον αὐτό.

Ἀλλοίμονο στὰ καραβάνια τῶν περιηγητῶν ποὺ παραπλανοῦνται μέσα στὰ παρθένα δάση τῆς Σουμάτρας. Οἱ ἀνθρωποφάγοι τοὺς ἐπιτίθενται ξαφνικά, τοὺς πιάνουν αἰχμαλώτους καὶ τοὺς τρῶνε μεγειρευμένους κατὰ διαφόρους τρόπους!

Οἱ ἀνθρωποφάγοι τοὺς ἐπιτίθενται ξαφνικὰ

Μὴ σᾶς φανῇ παράξενο αὐτό. Γιατὶ ἡ ἀνθρωποφαγία στὴν ἄγρια ἐκείνη φυλή, ἔχει ἐξελιχθῆ σὲ τέτοιο βαθμὸ τελειότητος... ὥστε καλλιεργοῦν ἰδιαίτερα φυτά, ποὺ τὰ θεωροῦν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ καλὸ μαγείρευμα τῶν ἀνθρωπίνων σαρκῶν.

Εἴπαμε ὅτι τὰ καραβάνια τῶν περιηγητῶν συχνὰ ὑφίστανται πανωλεθρίαν. Νὰ ἐξηγούμεθα ὅμως: Μόνον οἱ ἰθαγενεῖς ἀκόλουθοι ἢ ὁδηγοί, τελειώνουν τὶς ἡμέρες των στὰ δόντια τῶν καννιβάλων.

Οἱ λευκοὶ δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, γιατὶ οἱ Μπατάη... ἀηδιάζουν τὸ κρέας των!

Ἡ φυλὴ αὐτὴ ἐξοντώνει τοὺς γέροντας τιμωρεῖ μὲ θάνατον τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς προδότες. Ὅλων αὐτῶν τὰ πτώματα τὰ τρῶνε καλομαγειρευμένα.

Οἱ Μπατάη γνωρίζουν καὶ τὴν γραφήν!

Ὁ ἀρχηγός τους μάλιστα κατεῖχε ἕνα μυστηριῶδες βιβλίο ποὺ τὸ εἶχανε γράψει οἱ «λόγιοι» τῆς φυλῆς του στὴ γλῶσσα τους.

Τὸ μαγικὸ αὐτὸ βιβλίο τὸ συμβουλευόταν κάθε τόσο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Μπατάη γιὰ νὰ ὑποδεικνύῃ στοὺς ὑπηκόους κατὰ ποῖον τρόπον θὰ μαγείρευαν τὰ θύματά τους.

Ἐπίσης τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ δίνῃ συνταγὲς γιὰ τοὺς ἀρρώστους τῆς φυλῆς του.

Φαντάζεται λοιπὸν καθένας τί ἀξίαν ἀπέδιδαν οἱ ἀνθρωποφάγοι στὸ μυστηριῶδες αὐτὸ βιβλίο.

Μιὰ μέρα ὅμως τὸ μαγικὸ βιβλίο χάθηκε! Εἶχε κλαπῆ ἀπὸ ἕναν Ὀλλανδό, τὸν Βὰν ντὲρ Μπρέεντ.

Ὁ Ὀλλανδὸς αὐτός, πολυεκατομμυριοῦχος καὶ φανατικὸς συλλέκτης διαφόρων παραδόξων ἀντικειμένων, ἐξώδευε τεράστια ποσὰ γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὶς συλλογές του.

Εἶχε μάθει λοιπὸν πὼς οἱ Μπατάη εἶχαν... ὁδηγὸ μαγειρικῆς τῶν ἀνθρώπινων σαρκῶν κι' ἀποφάσισε νὰ ἀποκτήσῃ ὁπωσδήποτε τὸ μοναδικὸ αὐτὸ βιβλίο.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ξεκίνησε γιὰ τὴ μακρυνὴ Σουμάτρα.

Τὸ ταξεῖδι του ἦταν ἀρκετὰ περιπετειώδες.

Διέσχισε τὴ ζοῦγκλα σὲ περίοδο ραγδαιοτάτων βροχῶν. Πέρασε μὲ τὸ καραβάνι του ὁρμητικοὺς χειμάρρους ἐπάνω σὲ κινητὲς γέφυρες φτιαγμένες μὲ σχοινιά, παρακολούθησε τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ ψαρεύουν τὰ ψάρια μὲ βέλη μέσα ἀπὸ τὰ ἐλαφρότατα μονόξυλά τους, ἔφαγε σ' ἕνα χωριὸ — στὸ Σιπιρόη — σοῦπα ἀπὸ κρέας... σκύλου καὶ μπριζόλα ἀπὸ κρέας μαντρόσκυλου, καὶ τέλος κατωρθωσε νὰ φτάσῃ σῶος καὶ ἀβλαβὴς στὴ χώρα τῶν Μπατάη.

Ὁ Ὀλλανδὸς ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴν πρωτόγονη τέχνη τῶν ἀνθρωποφάγων, ἔργα τῶν ὁποίων ἀγόρασε γιὰ τὴ συλλογή του.

Οἱ Μπατάη στολίζουν τὰ ξύλινα σπίτια τους μὲ καλλιτεχνικώτατες διακοσμήσεις, κι' οἱ εἰκόνες τῶν θεῶν τους εἶνε ἀλειμμένες μὲ λίπος ἀνθρώπων ποὺ ἐθυσιάσθηκαν σ' αὐτούς.

Ὁ Βὰν ντὲρ Μπρέεντ γρήγορα ἀντελήφθη πὼς δὲν ἔπρεπε καθόλου νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θ' ἀποκτοῦσε τὸ «μαγικὸ βιβλίο», ἔστω κι' ἂν ἐπρόσφερε μυθώδη ποσά. Καὶ τοῦτο, γιατὶ οἱ Μπατάη ἀγνοοῦν τὸ χρῆμα καὶ τὴ σημασία του. Ὁ Ὀλλανδὸς ἀπεφάσισε τότε νὰ καταφύγῃ σὲ ἄλλα μέσα.

Ἕνα πρωΐ, ἐκεῖ ποὺ κουβέντιαζε μὲ τὸν φύλαρχο τῶν ἀνθρωποφάγων, ἔπεσε κάτω κι' ἄρχισε νὰ σφαδάζῃ, βγάζοντας φοβερὲς κραυγές, σὰν νὰ ὑπέφερε ἀπὸ δυνατοὺς πόνους. Οἱ Μπατάη, ποὺ εἶνε ἐξαιρετικὰ φιλόξενοι καὶ τὸ θεωροῦν προσβολή τους νὰ πάθῃ τίποτε ἕνας ξένος στὴ χώρα τους, ἔσπευσαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν.

Ὁ Ὀλλανδὸς προσεποιεῖτο ὅμως πάντοτε τὸν ἄρρωστο κι' ὁ ἀρχηγὸς διέταξε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ «παλάτι» του. Ἐκεῖ ἀνέλαβε νὰ τὸν περιποιηθῇ ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἔνοιωσε ἕνα παράφορο αἴσθημα γιὰ τὸν περιηγητή.

Ὁ Ὀλλανδὸς τῆς εἶπε ξαφνικά:

— Ἂν ἤμουνα στὴν πατρίδα μου, τώρα θὰ εἶχα γιατρευθῆ.

— Πῶς; τὸν ρώτησε περίεργη ἐκείνη

— Ἔχουμε ἕνα μαγικὸ βιβλίο ποὺ ἀρκεῖ νὰ ἀκουμπήσῃ πάνω στὸ στῆθος τοῦ ἀρρώστου γιὰ νὰ γίνῃ ἀμέσως καλά.

— Καὶ ὁ ἄντρας μου ἔχει ἕνα τέτοιο μαγικὸ βιβλίο, ἀπήντησε ἀνύποπτη ἡ ἀνθρωποφάγισσα. Ὅταν βραδυάσῃ θὰ σοῦ τὸ φέρω κρυφὰ καὶ θὰ ἰδῇς πῶς θὰ γιατρευθῇς ὡς τὸ πρωΐ.

Πράγματι, ὅταν ἐνύχτωσε, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μπατάη τοῦ ἔφερε τὸ μαγικὸ βιβλίο καὶ τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ στῆθος του.

Ἔπειτα, ἀφοῦ περιποιήθηκε μ' ὅλη τὴ φλόγα ποὺ διακρίνει τὶς γυναῖκες τῆς φυλῆς της, τὸν ἀγαπημένο της, ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ ἄλλο πρωΐ.

Ὁ Ὀλλανδὸς ποὺ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνία αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, μόλις ἐκείνη ἔφυγε, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ κρατῶντας σφιχτὰ τὸ πολύτιμο βιβλίο, γλύστρησε ἔξω ἀπὸ τὸ «παλάτι» χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανένας.

Ἔτρεξε ἀμέσως στοὺς συντρόφους του, τοὺς ἐξύπνησε καὶ προσέχοντας νὰ μὴν κάνουν κανένα θόρυβο, ἐγκατέλειψαν τὸ χωριὸ τῶν Μπατάη.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι τὸ πρωΐ ποὺ ἀνεκάλυψαν τὴν κλοπή, ἀναστατώθηκαν.

Ἐξεστράτευσαν ἀμέσως γιὰ νὰ πάρουν πίσω τὸ μαγικὸ βιλίο, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ὀλλανδὸς κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν ἀπομακρυνθῆ πολὺ καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ἔφτασαν σ' ἕνα σταθμὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς διοικήσεως ὅπου δὲν τοὺς ἀπειλοῦσε πιὰ κανένας κίνδυνος.

Ἐκεῖ ἐξήτασαν προσεκτικὰ τὸ βιβλίο.

Τὰ φύλλα του ἀπετελοῦντο ἀπὸ φλοιοὺς δένδρων, ἦσαν δὲ γραμμένες πάνω σ' αὐτὰ «συνταγὲς» σὲ μιὰ γραφὴ ἀκατανόητη.

Δὲν κατώρθωσαν νὰ τὴ διαβάσουν.

Ὡστόσο ὅμως ὁ Ὀλλανδὸς ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του μὲ τὸ περίφημο αὐτὸ μαγικὸ βιβλίο, τὸ μοναδικὸ σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Μπατάη ἐπλήρωσε μὲ τὴ ζωή της τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸν Ὀλλανδὸ καὶ τὴν ἐπιπολαιότητά της...

ΤΖΩΝ ΦΙΛΣΕΝ

Μιὰ Ἰνδὴ πριγκήπισσα ποὺ καίγεται ζωντανὴ

Στὶς ἀκτὲς τοῦ Μαλαμπὰρ τῶν Ἰνδιῶν, ἔγινε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἕνα ἀπὸ τὰ φρικιαστικώτερα δράματα ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπαναληφθοῦν στὴν ἐποχή μας.

Ἕνας Ἰνδὸς πρίγκηψ, ἀπίστευτα πλούσιος καὶ μὲ Εὐρωπαϊκὴ ἀνατροφή, εἶχε βγῇ στὸ κυνῆγι, καβάλλα στὸν ἐλέφαντά του ποὺ ἦταν εἰδικὰ γυμνασμένος γιὰ τὸ κυνῆγι τῶν τίγρεων.

Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ περνοῦσαν ἕνα κάμπο μὲ ψηλὰ χόρτα, μιὰ τίγρις βρέθηκε μπροστά τους.

Τὸ θηρίο, μ' ἕνα τεράστιο πήδημα, βρέθηκε ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἐλέφαντος ποὺ λυσσῶντας ἀπὸ τοὺς πόνους ἄρχισε νὰ τινάζεται καὶ νὰ στρέφεται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, προσπαθῶντας ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρό του.

Ὁ Ἰνδὸς ἐπρόφθασε κι' ἐπυροβόλησε τὴν τίγρη ποὺ, χτυπημένη στὸ κεφάλι ἀπὸ σφαῖρα ντοὺμ-ντούμ, ἐσωριάστηκε καταγῆς νεκρή.

Ἀλλ' ὁ ἐλέφας, ποὺ τὸ θηρίο τοῦ εἶχεν ἐξορύξει τὰ μάτια, ἔτρεχε σὰν τρελλὸς καὶ σὲ λίγο ἐγκρέμισε τὸν Ἰνδὸ καταγῆς.

Ὁ πρίγκηψ μωλωπισμένος ἀπὸ τὴν πτῶσιν του ἐσύρθηκε σ' ἕνα σύδενδρο, περιμένοντας νἄρθουν οἱ ἀκόλουθοί του, ποὺ εἶχαν μείνει πίσω καὶ ποὺ θὰ εἶχαν, ἀσφαλῶς, εἰδοποιηθῆ ἀπὸ τὸν πυροβολισμὸ ὅτι κάτι συνέβαινε.

Γιὰ κακή του ὅμως τύχη, μέσα στὸ σύδενδρο ἐκεῖνο ἐφώλιαζαν δυὸ τίγρεις ποὺ ὥρμησαν ἐπάνω του.

Ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ προσπάθησε ν' ἀντισταθῇ κ' ἐπυροβόλησε τὴ μιὰ μὲ τὸ πιστόλι του.

Ἡ ἄλλη ὅμως ἔπεσε ἐπάνω του καὶ τοῦ κατέφερε μιὰ φοβερὴ πληγὴ μὲ τὰ νύχιά της.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἔφτασαν καὶ οἱ ἀκόλουθοί του ποὺ τὸν ἀπήλλαξαν ἀπὸ τὸ θηρίο, σκοτώνοντάς το [illegible] ἀλλεπαλλήλους πυροβολισμούς.

Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά.

Ὁ Ἰνδὸς πρίγκηψ, πληγωμένος βαρειά, ψυχομαχοῦσε.

Τοῦ ἐπέδεσαν ὅσο μποροῦσαν καλύτερα τὰ τραύματά του καὶ τὸν μετέφεραν στὸ ἀνάκτορό του.

Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς ἀνῆκε στὶς παληὲς ἐκεῖνες ἀριστοκρατικὲς οἰκογένειες τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ ἐννοοῦν νὰ διατηρήσουν, στὸ πεῖσμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ ἄγρια, κι' ἀπάνθρωπα, ἐκεῖνα ποὺ ἔχει καταργήσει πρὸ πολλοῦ ἡ ἀγγλικὴ κατοχή.

Εἶχε παντρευτῆ, ἂν καὶ ἦταν προχωρημένης ἡλικίας, μιὰ νεαρὰ Ἰνδή, μόλις εἴκοσι δύο χρονῶν, πραγματικὴ καλλονή.

Ἡ Ἰνδὴ αὐτὴ εἶχε σπουδάσει στὴ Βομβάη, εἶχε περιηγηθῆ τὴν Εὐρώπη, εἶχε γνωρίσει τὴν κοσμικὴ ζωὴ τῶν Εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν, ἦταν φιλάρεσκος, πιζητοῦσε νὰ συχνάζῃ σὲ συναναστροφὲς — πρᾶγμα ποὺ ἐσκανδάλιζε τὸν ὀπισθοδρομικὸ σύζυγό της — νὰ πηγαίνῃ στὰ θέατρα.

Ὁ πρίγκηψ, που ἦτανε ζηλιάρης, ὑπέφερε τρομερὰ ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτανε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της δὲν εὕρισκε τὴν δύναμι νὰ τὴν χωρίσῃ ἢ νὰ τὴν κλείσῃ στὸ μέγαρό του.

Ὅταν, λοιπόν, ἐπληγώθηκε ἀπὸ τὴν τίγρη καὶ μετεφέρθη μισοπεθαμένος στὸ ἀνάκτορό του, ἐκάλεσε κοντά του τοὺς στενώτερους συγγενεῖς του καί, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιὰ τῆς γυναίκας του, τοὺς εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

— Ἀκοῦστέ με καλὰ τί θὰ πῶ, καὶ εἴθε ὁ Βούδδας νὰ σᾶς χαρίσῃ ὅλα τὰ ἀγαθά, ἂν ἐκτελέσετε τὶς παραγγελίες μου. Ἂν δὲν τὶς ἐκτελέσετε, σᾶς καταριέμαι! Στὴ γυναῖκά μου ἔχω δώσει ὅλη μου τὴν καρδιά, ὅλη μου τὴ ψυχή, ὅλη μου τὴ σκέψι. Ὁ Βούδδας μᾶς ἕνωσε αἰωνίως καὶ σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ στὴν ἄλλη. Ὅταν κλείσω γιὰ πάντα τὰ μάτιά μου, μὴ μοῦ τὴν στερήσετε οὔτε μιὰ ὥρα ἀπὸ τὴν ἄλλη ζωή. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ κορμί μου θὰ παύσῃ ν' ἀναπνέῃ, δὲν πρέπει κανενὸς ἀνθρώπου τὰ μάτια ν' ἀπολαμβάνουν τὴν ὀμορφιά της ποὺ ἀνήκει μόνο σὲ μένα...

Ἡ νεαρὴ Ἰνδὴ ἔβγαλε μιὰ φωνὴ φρίκης γιατί κατάλαβε τί τρομερὴ ἀπειλὴ ἔκρυβαν τὰ λόγια τοῦ ἑτοιμοθανάτου συζύγου της.

Σύμφωνα μὲ τὰ πανάρχαια ἔθιμα τῶν Ἰνδῶν, ἔπρεπε νὰ καῇ ζωντανή....

◆

Ἐνῷ ὁ πρίγκηψ Ἰνδὸς ἔκλεινε τὰ μάτια, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ συγγενεῖς του, ὅτι θὰ ἐκτελοῦσαν τὴν τελευταία του θέλησι, ἡ γυναῖκά του προσπάθησε τοῦ κάκου νὰ δραπετεύσῃ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς ἀγγλικὲς ἀρχὲς ἑνὸς σταθμοῦ ποὺ βρισκότανε σὲ ἀπόστασι πέντε ὡρῶν ἀπὸ τὰ κτήματά της.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ Ἰνδοῦ, ὅταν ἔμαθαν πὼς ἡ γυναῖκά του δὲν ἤθελε νὰ καῇ ζωντανή, μολονότι ὁ ἄντρας της τὸ εἶχε ζητήσει πρωτοῦ πεθάνει, παραξενεύτηκαν.

Ἐπίστεψαν πώς, γιὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸν ἄλλον κόσμο, θὰ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ «κακὰ πνεύματα».

Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴ δαιμονισμένη, ἀπεφάσισαν νὰ...τὴν κάψουν οἱ ἴδιοι, καὶ τὸ συντομώτερο μάλιστα.

Κ' ἡ δυστυχισμένη χήρα ντύθηκε μὲ τὸ πολυτελέστερο φόρεμά της, ἀλείφτηκε τὸ κορμί της μὲ ἀκριβώτερα μῦρα, καὶ ὡδηγήθηκε διὰ τῆς βίας στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου.

Οἱ σπαρακτικὲς κραυγές της καὶ οἱ θρῆνοί της, ἀντὶ νὰ συγκινήσουν τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ἰνδοῦ, τοὺς ἐξώργισαν περισσότερο, γιατὶ ἐνόμιζαν πὼς προήρχοντο ἀπὸ τὰ «κακὰ πνεύματα»!

Μερικὲς γυναῖκες ὡστόσο, ποὺ εἶχαν συγχρονισμένες ἰδέες, ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν πλησιέστερον ἀγγλικὸ σταθμό.

Ἀμέσως ἐσχηματίσθη ἕνα ἀπόσπασμα ποὺ

Ξαφνικὰ μιὰ τίγρις βρέθηκε μπροστά τους

ἐξαποστάλη κατεπειγόντως στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Δυστυχῶς ὅμως γιὰ τὴν ὡραία Ἰνδή, οἱ Ἄγγλοι ἔφτασαν πολὺ ἀργά.

Ἤδη ἡ ἀνθρωποθυσία εἶχε συντελεσθῆ καὶ πάνω στὸ σωρὸ τῶν καμμένων ξύλων δὲν βρήκανε παρὰ ἕνα πτῶμα οἰκτρὰ παραμορφωμένο, ποὺ ἐκάπνιζε ἀκόμα!

Οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες συνέλαβαν ἀμέσως τοὺς συγγενεῖς τῆς Ἰνδῆς καὶ τοὺς ἐφυλάκισαν.

Ἔγιναν σύντονες διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Μαχαραγιὰ τῆς περιφερείας καί, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο ποὺ ἀπαγορεύει τὸν διὰ πυρὸς θάνατον τῶν χηρῶν — κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον.

Ἐκρεμάσθησαν ὅλοι στὸ ἴδιο μέρος ὅπου εἶχε καῇ καὶ ἡ ὄμορφη Ἰνδή.

◆

Οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς ἐν συνεννοήσει μὲ τοὺς Ἰνδοὺς Μαχαραγιάδες, ἔχουν ἀπὸ πολὺν καιρὸ λάβει δρακόντεια μέτρα πρὸς καταστολὴν τοῦ βάρβαρου αὐτοῦ ἐθίμου.

Τὰ δεκαπέντε τελευταῖα χρόνια, χάρις στὸν νόμο αὐτόν, καμμιὰ Ἰνδὴ χήρα δὲν ἐκάηκε στὴ φωτιά.

Ὡστόσο ὅμως, ὑφίστανται ἀκόμη μερικὰ ἄλλα σχετικὰ ἔθιμα.

Ὅταν πεθάνῃ ὁ ἄντρας των, δὲν καίγονται μὲν ζωντανές, θεωροῦνται ὅμως ὡς «παρίσιοι» τῆς κοινωνίας, καὶ καταδικασμένες σὲ ἰσόβια χηρεία καὶ τὶς περιφρονοῦνε κ' οἱ ἴδιες οἱ οἰκογένειές των ἀκόμη.

Ἐπειδὴ δὲ στὶς Ἰνδίες οἱ γυναῖκες παντρεύονται ἀπὸ πολὺ μικρὲς (καὶ σὲ ἡλικία 5—7 ἐτῶν ἀκόμη) φαντάζεται καθένας πόσες ἀπ' αὐτὲς γίνονται δυστυχισμένες σ' ὅλη τους τὴ ζωή.

Ἡ στατιστικὴ ὑπελόγισε ὅτι μόνον δεκαεξαέτιδες χῆρες ὑπάρχουν στὶς Ἰνδίες περὶ τὶς ἑβδομήντα χιλιάδες!

ΖΑΝ ΝΤΑΛΜΑΣ

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ:

Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἔχει κατακτήσει στὰ τελειωτικὰ τὴν κουζίνα. Κατὰ τὰ τρία τελευταῖα χρόνια τὰ σπίτια ποὺ μαγειρεύουν μὲ ἠλεκτρικὴ κουζίνα ἔφθασαν στὴ Γαλλία μόνον ἀπὸ 16.000 στὶς 82 χιλιάδες.

◆

Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ ἕνας δύτης, γιὰ νὰ κατεβῇ σὲ βάθος 50 μέτρων, χρειαζόταν 35 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ποὺ χρειαζόταν 1 ½ περίπου ὥρα γιὰ ν' ἀνεβῇ πάλι στὴν ἐπιφάνεια. Τώρα δὲν τοῦ χρειάζονται περισσότερα ἀπὸ τρία λεπτὰ γιὰ τὴν κατάδυσι καὶ ¾ τῆς ὥρας γιὰ τὴν ἀνάδυσι.

◆

Ἡ παραγωγὴ τῶν διαφόρων φυτικῶν ἐλαίων σ' ὅλη τὴ Γῆ ἀνέρχεται σὲ 7 ἑκατομμύρια τόννους τὸ χρόνο.

◆

Τὸ Παρίσι καταναλίσκει κάθε μέρα χίλια καντάρια αὐγῶν καὶ τὰ προάστειά του σχεδὸν ἄλλα τόσα.

◆

Εἶνε γνωστὸ πιὰ σήμερα ὅτι οἱ περισσότερες ἀρρώστειες ποὺ προξενεῖ ἡ κατάχρησις τῆς μπύρας, προέρχονται ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ ἄζωτο ποὺ εἰσάγεται στὸ γλεῦκος ἀπὸ τὸ κριθάρι. Γι' αὐτὸ σήμερα χρησιμοποιοῦν ρύζι καὶ καλαμπόκι ἀντὶ τοῦ κριθαριοῦ.

◆

Πρόσφατες ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι τὸ φῶς διεισδύει σχεδὸν 235 μέτρα μέσα στὸ νερὸ τῆς θαλάσσας. Σὲ βάθος 500 μέτρων μέσα στὴ θάλασσα, ἀνεκάλυψαν ἀκτῖνας κυανᾶς καὶ ὑπεριώδεις, τῶν ὁποίων τὰ ἴχνη μπόρεσαν νὰ διακρίνουν καὶ σὲ βάθος 1000 μέτρων ἀκόμη. Ἀλλὰ σὲ βάθος 1700 μέτρων ὑπάρχει ἀπόλυτο σκοτάδι. Μέχρι 1000 μέτρων, λοιπόν, φθάνει τὸ πολὺ ἡ διαφάνεια τῆς θαλάσσης.

ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ
πρέπει νὰ ἔχῃ στὴν βιβλιοθήκη του
ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
Εἰς λογοτεχνικὰς μεταφράσεις
Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐκδοτικὸν Ὀργανισμὸν «ΠΑΠΥΡΟΣ» (Πανεπιστημίου 36 — Στοὰ Ἰντεάλ). Προκαταβολὴ δρ. 100

Ἡ σελὶς τοῦ Δόκτορος Ο. Κ.

Ὅ,τι νέο στὴν ἐπιστήμη τῆς ζωῆς

Νέαι ἀνακαλύψεις, νέα θαύματα τῆς Ἰατρικῆς

Ἐνδοκρινολογία ἡ ἀρρώστεια τῆς μόδας

Μικρόβια καὶ βιταμῖναι

«Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀρρώστειες τῆς μόδας;» θὰ ρωτήσετε. «Ἀσφαλῶς, ὑπάρχουν» σᾶς ἀπαντοῦμε, ὅσο κι' ἂν φανῇ παράδοξη ἡ ἀπάντησίς μας. Καὶ σᾶς πληροφοροῦμε ἀκόμη πὼς τὶς ἀρρώστειες τῆς μόδας τὶς δημιουργοῦν...οἱ γιατροί. Ἐξηγούμεθα ὅμως. Ὅταν λέμε «ἀρρώστεια τῆς μόδας» ἐννοοῦμεν ὄχι τόσο τὸ σύνολον τῶν νοσολογικῶν φαινομένων, πρὸς τὸ ὁποῖο στρέφεται ἡ ἑκάστοτε «νεωτέρα» ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ὅσο τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἔχουν τὰ «καταπληκτικὰ» καὶ πολύκροτα «δεδομένα» αὐτῆς τῆς ἐρεύνης ἐπάνω στὴν ψυχικὴ κατάστασι τοῦ Κοινοῦ.

Ἂς θυμηθοῦμε τὸν παγκόσμιο θόρυβο, ποὺ ἐπροξένησε—δικαίως ἄλλωστε— ἡ ἀνακάλυψις τῶν μικροβίων. Καταπληκτικὰ θαυμάσια πράγματα ἦλθαν εἰς φῶς. Μία νέα ἐπιστήμη ἀπέραντος καὶ πολυδαίδαλος, ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν παρατήρησι ἑνὸς μεγάλου σοφοῦ : ἡ μικροβιολογία. Ἀνεκαλύφθησαν οἱ «νοσογόνοι μικροοργανισμοί», οἱ φορεῖς τοῦ θανάτου» καὶ ἐτονίσθησαν οἱ κίνδυνοι ποὺ διατρέχουμε ἀπὸ αὐτούς.

Τὸ ἀποτέλεσμα: πανικός. «Προσοχὴ στὰ μικρόβια!» φώναζαν οἱ γιατροί. Καὶ ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ βλέπῃ παντοῦ μικρόβια. Ἔχανε τὴν ἡσυχία του, τὸν ὕπνο του, τὸ κεχανε τὴν ἡσυχία του, τὸν ὕπνο του, τὸ κέφι του γιατὶ εἶχε προσβληθῆ ἐπικινδύνως ὄχι ἀπὸ τὰ μικρόβια ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς: τὴν μικροβιοφοβία.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ κακὸ σταμάτησε. Πέρασε ἡ μόδα τῶν μικροβίων. Μὰ τὴν μεγάλη ἀνακάλυψι τοῦ Παστὲρ ἐπηκολούθησαν ἄλλες ἀνακαλύψεις ἀργότερα. Καὶ ἐρρίφθη σὰν βόμβα κατὰ τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος μία νέα λέξις: βιταμίνες!

Νέα περίοδος ἀνησυχιῶν, φόβων, ἐκνευρισμοῦ. Ἐνῷ πρὶν οἱ γιατροὶ μᾶς φώναζαν : «Βράζετε τὰ λαχανικὰ γιὰ νὰ σκοτώνωνται τὰ μικρόβια!», τώρα ἐκήρυτταν στὴν διαπασῶν: «Πρὸς Θεοῦ μὴ βράζετε τὰ λαχανικὰ γιατὶ καταστρέφονται οἱ βιταμίνες!»

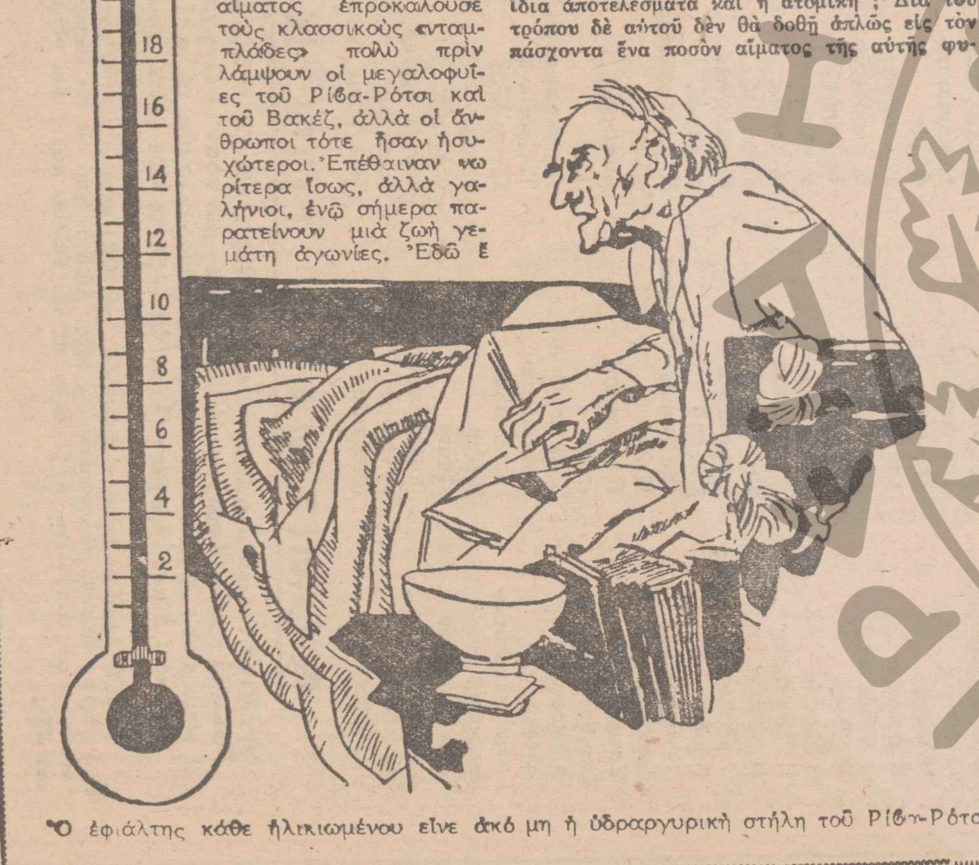

Ὁ ἐφιάλτης κάθε ἡλικιωμένου εἶνε ἀκόμη ἡ ὑδραργυρικὴ στήλη τοῦ Ρίβα-Ρότσι

Καὶ ἐνῷ περίλυποι ἐσκεπτόμεθα τί θἆταν προτιμώτερο : νὰ πεθάνωμε ἀπὸ τὴν λησμονὴν τῶν μικροβίων ἢ ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῶν βιταμινῶν, ξαφνικὰ μᾶς βρίσκει ἡ νέα συμφορὰ τῆς μόδας: ἡ πίεσις τοῦ αἵματος.

Ἀσφαλῶς ὑπῆρχαν τὰ μικρόβια καὶ πρὸ τοῦ Παστέρ, οἱ βιταμίνες μᾶς ἐζωογονοῦσαν προτοῦ γεννηθοῦν ὁ Χόπκινς καὶ ὁ Φούνκ, ἡ ὑπερβολικὴ πίεσις τοῦ αἵματος ἐπροκαλοῦσε τοὺς κλασσικοὺς «νταμπλάδες» πολὺ πρὶν λάμψουν οἱ μεγαλοφυΐες τοῦ Ρίβα-Ρότσι καὶ τοῦ Βακέζ, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τότε ἦσαν ἡσυχώτεροι. Ἐπέθαιναν νωρίτερα ἴσως, ἀλλὰ γαλήνιοι, ἐνῷ σήμερα παρατείνουν μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀγωνίες. Ἐδῶ ἔχει τὴν θέσι του αὐτὸ τὸ κάπως ὑπερβολικὸ βέβαια, ποὺ εἶπε ἕνας σύγχρονος σοφός, ὅτι οἱ νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις τείνουν νὰ ἐλαττώσουν τὸν χῶρο τῶν παθολογικῶν κλινικῶν καὶ νὰ εὐρύνουν τὰ ψυχιατρεῖα.

Ὁπωσδήποτε, ἐφθάσαμεν αἰσίως εἰς τὴν ἀρρώστεια τῆς τωρινῆς μόδας: τὴν ἐνδοκρινοπάθεια. Ὁ ὅρος αὐτὸς εἶνε γενικὸς γιατὶ δὲν ὑπάρχει μία ἀλλὰ πολλές, ἄπειρες ἐνδοκρινοπάθειες καὶ μάλιστα τόσες, ὅσες εἶνε ὄχι μόνον οἱ παθήσεις τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς «ἐνδοκρινεῖς» ἀδένας χωριστά, ἀλλὰ καὶ πολύπλοκοι καὶ πολυποίκιλλοι συνδυασμοὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν παθήσεων μεταξύ τους.

Ἄπειρα παθολογικὰ φαινόμενα, σωρεία «συνδρόμων» ἀποδίδονται σήμερα στὴν κακὴ λειτουργία τῶν ἀδένων «ἔσω ἐκκρίσεως». Ἀσθένειες τῶν νεύρων, τοῦ δέρματος, τῆς καρδιᾶς, τῶν σπλάγχνων, οἱ ψυχώσεις, ἡ γυναικολογία σχεδὸν τείνουν νὰ ὑπαχθοῦν στὴν δικαιοδοσία τῶν ἐνδοκρινολόγων. Ὑπερβολὴ βέβαια, ἡ ὁποία εὐτυχῶς δὲν μᾶς τρομάζει πιὰ τόσο, γιατί...ἐσυνηθίσαμε στὶς ὑπερβολὲς κάθε ἰατρικῆς μόδας.

Ἀξίζει ὅμως τὸν κόπο νὰ δοῦμε ψύχραιμα καὶ μὲ ἀντικειμενικότητα τί εἶνε αὐτὴ ἡ πολύκροτη λειτουργία τῶν ἔσω ἐκκρίσεων, ποιὰ ἡ χρησιμότης της στὴν διατήρησι τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς καὶ ποιὲς εἶνε οἱ παθολογικὲς ἐκδηλώσεις ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν διαταραχή της. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ σὲ ἐλάχιστα ἄρθρα, συντομώτατα, μὲ λόγια λίγα, ἁπλᾶ καὶ πρὸ παντὸς εὐκολονόητα. Σκοπός μας εἶνε νὰ ἐξυπηρετήσωμε κάθε ἀναγνώστη, ἀκόμη καὶ τὸν πιὸ ἀμύητο στὰ ἰατρικὰ ζητήματα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ κολοσσιαία δύναμις τῶν ἔσω ἐκκρίσεων.—Τὰ ὑπερμικροσκοπικὰ σωμάτια ποὺ συγκλονίζουν τὸν ὀργανισμό, ὅπως κατὰ σύγκρισιν, ἕνα μυρμήγκι θὰ ἐκλόνιζε τὸν πύργο τοῦ Ἄϊφελ.

Ὁ τρόμος τῶν μικροβίων ἔκανε τὸν κόσμο νὰ τὰ φαντάζεσαι σὰν τρομερὰ τέρατα ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν παντοῦ καὶ δὲν τοῦ ἄφιναν ἡσυχία

◆◆◆

«Ἐνέσεις Ζωῆς»

Πῶς γίνεται ἡ μετάγγισις αἵματος ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ θηρία τῆς ζούγκλας

Εἶνε γνωστὸν ὅτι μία ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας κατακτήσεις τῆς ἐπιστήμης κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια εἶνε ἡ τελειοποίησις τῶν μεθόδων τῆς μεταγγίσεως αἵματος. Ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀρρώστων ἐσώθησαν καὶ σώζονται καθημερινῶς διὰ τῆς διοχετεύσεως εἰς τὰς φλέβας των αἵματος ὑγιοῦς καὶ σφριγῶντος ἀτόμου. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τῶν «ἐνέσεων ζωῆς» ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν.

Κοινῶς σήμερα γίνεται χρῆσις τῆς μεθόδου μεταγγίσεως ἀπὸ ὑγιοῦς εἰς ἄρρωστον μὲ βάσιν τὴν κατάταξιν τῆς «ποιότητος» τοῦ αἵματος τῶν διαφόρων ἀνθρώπων εἰς τέσσαρας βασικοὺς τύπους. Ἐπιτρέπεται δὲ ἡ μετάγγισις μεταξὺ ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ αἱματικοῦ τύπου. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ἔγιναν σπουδαιόταται ἔρευναι διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ αἵματος πτωμάτων—ἀνθρώπων ποὺ ἀπέθαναν αἰφνιδίως λόγῳ δυστυχήματος—ἀκόμη δὲ καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν τεχνητοῦ αἵματος. Φαίνεται πὼς αἱ ἀναζητήσεις αὐτὲς βρίσκονται σὲ πολὺ καλὸ σημεῖο καὶ δὲν εἶνε μακρυὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ θ' ἀγοράζωμε τὸ αἷμα μέσα σὲ ἀμπούλες ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια ἢ τὰ φαρμακεῖα...

Τώρα ὅμως μία νέα τάσις κατευθύνσεων ἄρχισε νὰ δημιουργῆται καὶ ἡ θεωρία τοῦ «τεχνητοῦ αἵματος» καταπολεμεῖται ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ «αἵματος τῆς ζούγκλας». Δὲν στερεῖται δὲ λογικῆς ἡ νέα θεωρία. Οἱ βιολόγοι ὅλοι ὁμολογοῦν, ὅτι ἡ μῖξις μιᾶς πρωτογόνου φυλῆς μὲ λαὸν βιολογικῶς κουρασμένον συντελεῖ στὴν ἔξαρσι τῆς ζωτικότητος αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Ἡ ἱστορία μᾶς δίνει πολλὰ τέτοια παραδείγματα. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἀντιστοιχεῖ σὲ μίαν ὁμαδικὴν μετάγγισιν αἵματος. Ἀφοῦ ὅμως ἐπιτυγχάνει ἡ ὁμαδικὴ αὐτὴ μετάγγισις διατὶ δὲν θὰ ἔχῃ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα καὶ ἡ ἀτομική ; Διὰ τοῦ τρόπου δὲ αὐτοῦ δὲν θὰ δοθῇ ἁπλῶς εἰς τὸν πάσχοντα ἕνα ποσὸν αἵματος τῆς αὐτῆς φυλετικῆς πηγῆς, ποὺ ὑπόκειται στὶς ἴδιες συνθῆκες φθορᾶς, ἀλλὰ θὰ τοῦ γίνῃ ἔνεσις τῆς πρωτογόνου ζωτικότητος τοῦ αἱμοδότου. Δεδομένου δὲ ὅτι τὸ αἷμα εἶνε ὁ φορεὺς ὅλων τῶν στοιχείων τῆς σωματικῆς ρώμης, ἀκόμη καὶ ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὴν ὕπαρξιν οὔτε κἂν ὑποπτευόμεθα, γιατὶ νὰ μὴ ἀναζητήσωμε τὰ στοιχεῖα αὐτὰ στὴν ἀρχέγονη φυσιολογική τους κατάστασι, ἁγνὰ καὶ ἀδιάφθορα ἀπὸ τὴν κληρονομία τόσων πολιτισμῶν ἀντὶ νὰ κυνηγοῦμε τὴν χίμαιρα τῆς συνθέσεώς των μέσα στὰ ἐπιστημονικά μας ἐργαστήρια;

Ἔτσι, φθάνομε στὸ συμπέρασμα, ὅτι πρέπει νὰ ζητήσωμε τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων τῆς ζούγκλας, ἴσως καὶ ὡρισμένων θηρίων —ἀνθρωποειδῶν — μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι δὲν θὰ συγκρατοῦμε ἁπλῶς τὴ ζωὴ τῶν ἀρρώστων μας, ἀλλὰ θὰ τοὺς δίνωμε νέα ζωὴ καὶ νέα βιολογικὴ ὁρμή.

Ὁ κίνδυνος ὅτι τὸ αἷμα τῶν ἀγρίων ἴσως ἐξάψῃ τὰ...θηριώδη ἔνστικτα τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων δὲν μᾶς φαίνεται σοβαρός. Ἀπ' ἐναντίας διὰ τῶν μεταγγίσεων ἴσως ἡμερέψουν οἱ...πολιτισμένοι δυνάμει τῶν κανόνων τῆς «ὁμοιοπαθητικῆς»...

◆◆

Τὰ «ὀδοντογναθικὰ ἀποτυπώματα»

Νέα μέθοδος ἀναγνωρίσεως τῶν ἐγκληματιῶν.

Οἱ ἐγκληματίαι τελευταίως βρῆκαν τρόπο ν' ἀλλοιώνουν τὰ δακτυλικά τους ἀποτυπώματα. Ἕνας ἐπιδέξιος χειρουργὸς χρειάζεται γι' αὐτὸ καὶ μερικὲς χιλιάδες δολλάρια ἢ ἕνα πιστόλι, γιὰ νὰ τὸν πείσουν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκτομὴ τοῦ δέρματος τῆς τελευταίας δακτυλικῆς φάλαγγος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπάει, κατὰ τὴν παροιμία, μόνον τὸν κλέφτη, ἀλλὰ καὶ τὸν νοικοκύρη, ποὺ στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε ὁ ἰατροδικαστής.

Ἕνας πρώτου μεγέθους ἐγκληματικὸς ἀστὴρ τοῦ Σικάγου συνελήφθη πρὸ μηνῶν καὶ ἀνεγνωρίσθη, μολονότι εἶχε ἀλλοιώσει τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα. Τὸ γεγονὸς ὀφείλεται στὸ ὅτι ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε φροντίσει ν' ἀλλοιώσῃ καὶ τὰ δόντια του. Ἕνα μῆλο ποὺ εἶχε δαγκώσει καὶ ποὺ εὑρέθη στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, τὸν ἐπρόδωσε. Κατόπιν τούτου ἔγιναν ἐπίμονες ἐπιστημονικὲς ἔρευνες καὶ διεπιστώθη ὅτι τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὀδοντοστοιχιῶν καὶ τοῦ οὐρανίσκου ἑνὸς ἀνθρώπου—ποὺ παίρνονται ἐπάνω σὲ εἰδικό, εὐπίεστο γύψο—δὲν μοιάζουν μὲ τὰ ἀποτυπώματα κανενὸς ἄλλου ἀνθρώπου, ἔστω καὶ τοῦ σωσία του ἢ τοῦ διδύμου ἀδελφοῦ του παρουσιάζοντος καθ' ὅλα τὰ ἄλλα καταπληκτικήν, μέχρι πλήρους συγχύσεως, ὁμοιότητα χαρακτηριστικῶν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων πειραματισμῶν ἀναγνωρίσεως ἐπὶ τῇ βάσει ὀδοντικῶν ἀποτυπωμάτων ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ φαίνεται ὅτι τὸ σύστημα θὰ τεθῇ εἰς γενικὴν ἐφαρμογήν. Ἂς σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀναγνώρισις γίνεται καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἐγκληματίας ἐπιχειρήσῃ ἐξαγωγὴν τῶν δοντιῶν του καὶ ἀντικατάστασιν αὐτῶν μὲ τεχνητά. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ σκόπιμος ἀντικατάστασις προδίδεται διότι ἡ βάσις τῆς ἀναγνωρίσεως εἶνε αἱ αὔλακες καὶ αἱ πτυχαὶ τοῦ βλεννογόνου τοῦ οὐρανίσκου (σκληρᾶς ὑπερῴας).

◆◆

Μία νέα θεραπεία τῆς «ἀναφυλλαξίας»

Πολλοί, ἀσφαλῶς, ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας θὰ ἔχουν προσέξει ὅτι κάθε φορὰ ποὺ τρώγουν κάποιο ὡρισμένο φαγητὸ—συχνότατα θαλασσινὰ—ὑποφέρουν κατόπιν ἀπὸ διάφορες ὀχληρότατες ἐκδηλώσεις: φαγοῦρα, κνίδωσι κ.τ.λ. Ἄλλοι πάλι προσβάλλονται ἀπὸ ἄσθμα ὡρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους—τὸ θέρος. Αὐτὲς οἱ ἐκδηλώσεις λέγονται «ἀναφυλακτικὲς» καὶ τὸ φαινόμενον ἐπιστημονικῶς ὀνομάζεται «ἀναφυλαξία» ἢ «ἀλλεργία». Ἡ θεραπεία τῆς διαταραχῆς αὐτῆς εἶνε εὔκολη ὅταν εἶνε γνωστὸ τὸ εἶδος τοῦ φαγητοῦ ποὺ τὴν προκαλεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶνε λίγοι οἱ πάσχοντες, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦν νὰ καθορίσουν τὴν ἔνοχη οὐσία, ποὺ τοὺς βλάπτει, ἰδίως ὅταν αὐτὴ εἶνε φαγητό. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις ἑνὸς Γάλλου, ποὺ ἐπάθαινε τακτικά, κάθε δεκαπέντε μέρες καὶ τὴν ἴδια ὥρα πάντοτε, κρίσι ἄσθματος. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἄκαρπες ἔρευνες, ἀνεκαλύφθη τυχαίως ἡ αἰτία τῆς «ἀλλεργίας» του: ἦταν ἁπλούστατα ἕνα εἶδος τυπογραφικῆς μελάνης, τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦσε κάποιο δεκαπενθήμερο περιοδικό, ποὺ ὁ πάσχων ἀγόραζε τακτικά. Διαβάζοντάς το εἰσέπνεε τὴν ὀσμὴ τῆς φρεσκοτυπωμένης μελάνης καὶ πάθαινε τὸ ἄσθμα. Κάποτε δὲν τὸ ἀγόρασε καὶ μὲ ἔκπληξι εἶδε πὼς δὲν εἶχε κρίσι, μολονότι ἦταν ἡ ἡμέρα του. Ἔγιναν ὕστερα πειράματα καὶ ἀπεδείχθη ὅτι τὸν πείραζε ἡ μελάνη.

Τώρα ὅμως ὁ ἰατρὸς Σαρπὶ ἀγγέλλει ὅτι θεραπεύει κάθε ἀναφυλακτικὸ φαινόμενο καὶ τοῦ πιὸ σκοτεινοῦ αἰτίου, μὲ μιὰ εἰδικὴ οὐσία «ἀλλεργίνη», ἡ ὁποία βρίσκεται μέσα στὰ οὖρα τοῦ πάσχοντος

◆◆

Ἡ ἀκοὴ καὶ ὁ στόμαχος

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἀκοῦμε...μὲ τὸ στομάχι; Καὶ ὅμως! Ἂν δὲν συμβαίνῃ ἀκριβῶς αὐτό, πάντως ὅμως ὁ Δρ Ντόναλντ Λαὶρντ ἀποδεικνύει διὰ πειραμάτων, ὅτι τὸ στομάχι ἐπηρεάζει σημαντικώτατα τὸ αἴσθημα τῆς ἀκοῆς. Συγκεκριμένως ἀναφέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀκούει κατὰ ἑπτὰ φορὲς καλύτερα μὲ ἄδειανὸ στομάχι παρὰ μὲ γεμάτο. Ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα τοῦ ἐπέτρεψε νὰ καταγράψῃ τὴν δύναμι τῆς ἀκοῆς πολλῶν ἀτόμων πρὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ μετὰ τὸ φαγητό. Τὸ μηχάνημα λοιπὸν αὐτὸ ἀπέδειξε ὅτι ὅσο πιὸ λουκούλλειο ἦταν τὸ γεῦμα, τόσο πιὸ ἀδύνατη γινόταν ἡ ἀκοή. Ὁ κατώτατος εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἐντάσεως ἦχος, τὸν ὁποῖον συλλαμβάνει τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, διὰ νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἄνθρωπον ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ γεῦμα, πρέπει νὰ γίνῃ ἑπτὰ φορὲς πιὸ ἔντονος. Ὥστε, νηστικὸς δὲν χορεύει μὲν κανείς, ἀκούει ὅμως...

Δρ. Ο.— Κ.—

ΕΙΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΟΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

(ΑΓΓΛΙΚΑ-ΓΑΛΛΙΚΑ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ-ΙΤΑΛΙΚΑ)

Ὁ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» θέλων νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ πολὺ Ἑλληνικὸν Κοινὸν πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται, προσφέρει εἰς αὐτὸ διὰ τῆς κατωτέρω ἁπλουστάτης καὶ εὐχαρίστου μεθόδου ὅ,τι χρειάζεται εἰς τὸν καθένα διὰ νὰ κυκλοφορῇ καὶ νὰ συνεννοεῖται ἐλευθέρως εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ μὲ τοὺς ξένους τοῦ τόπου του. Εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἐποχὴν ἀδιακόπου ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ συνεχῶν ταξειδίων, δὲν δύναται κανείς, οὔτε ὁ παραμικρὸς ἔμπορος, οὔτε ὁ τελευταῖος ὑπάλληλος, νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶνε μορφωμένος, ἐὰν δὲν γνωρίζῃ ἀπὸ τὰς ξένας γλώσσας τοὐλάχιστον ὅσο χρειάζονται διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ ἕνα ξένον διὰ τὰ συνήθη πράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ ἰδίως ἐὰν δὲν δύναται νὰ συνεννοεῖται εἰς τὰς κυρίας τοὐλάχιστον γλώσσας, διὰ τὰ ζητήματα τῆς εἰδικότητός του.

(Παλαιότερα ἐδιδάσκοντο αἱ γλῶσσαι μία-μία καὶ ἔκαμναν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν προφορὰν καθενὸς γράμματος. Τότε εἶχον καιρὸν διὰ χάσιμον καὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην διὰ πολλὰς γλώσσας. Σήμερον ὅμως ποὺ ἡ ζωὴ εἶνε τόσον δύσκολος καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐργασία μᾶς ἀπορροφᾷ ὅλας σχεδὸν τὰς ὥρας, πρέπει νὰ μάθωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα εἰς τὸ κατὰ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον διάστημα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀρχίζομεν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, ἡ ὁποία ἄλλως τε καὶ σύμφωνα μὲ τὰς νέας ἀντιλήψεις, θεωρεῖται ὡς ἡ καλυτέρα μέθοδος. Διὰ τῆς συσχετίσεως δὲ τῶν ὁποίων φράσεων κάθε γλώσσης, αἱ γλῶσσαι μανθάνονται εὐκολώτατα, διότι ἀμέσως ἀντιλαμβανόμεθα τὰς ὁμοιότητας, τὰς διαφορὰς καὶ τὰς ἀναλογίας τῶν γλωσσῶν μεταξύ των καὶ οὕτω διὰ τῆς συγκριτικῆς μεθόδου εὐκολύνεται καὶ ἀποκτᾷ πολλὰ ἡ μνήμη).

ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ	ΑΓΓΛΙΚΑ.	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΑΛΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΙΤΑΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ
Ποῦ εἶνε ὁ σταθμός;	Where is the station?	Χουὲρ ἰζ δὶ σταῖσεν;	Où se trouve la gare?	Οὐ σὲ τροὺβ λὰ γκάρ;	Wo ist der Bahnhof?	Εὸ ἰστ ντὲρ μπάνχοφ	Dov' è la stazione ?	Ντὸβ ὲ λὰ στασιόνε;
Τὸ τραῖνον	the train	Δὶ τραὶν	le train	Λὲ τραὶν	Der Zusg	Ντὲρ Τσοὺχ	Le traino	Ιλ τραῖνο
Ἓν εἰσιτήριον	a ticket	Αἱ τίκετ	un billet	Εν μπιγιε	Ein Billet	Ἄϊν μπιλὲτ	Un biglietto	Οὖν μπιλιέττο
Ἡ θυρὶς τῶν εἰσιτηρίων	the ticket-office	δὶ τίκετ-ὄφφις	le quichet	Λὲ γκισὲ	Der Billet-schalter	Ντὲρ μπιλὲτ-σάλτερ	Lo sportello	Λὸ σπορτέλλο
Ἓν εἰσιτήριον πρώτης θέσεως	a first class ticket	Αἱ φέρστ κλὰσ τίκετ	un billet de première [classe	Ἓν μπιγιὲ ντὲ πρεμιὲρ κλὰσ	einbillet erster klase	ἄϊν μπιλὲτ έρστερ κλὰσι	un biglietto di prima [classe	Οὖν μπιλιέττο ντι πρίμα κλάσσε
δευτέρας θέσεως	a secood » »	αἱ σέκεντ » »	de seconde »	ντὲ σεκὸντ κλὰσ	zweiter »	τσβάϊτερ »	di seconda »	ντὶ σεκόντα κλάσσε
τρίτης θέσεως	a third » »	αἱ θέρντ » »	de troisième »	ντὲ τρουαζιὲμ κλασ	britter »	ντρίττερ »	di terra «	ντὶ τέρτσα κλάσσε
μετ' ἐπιστροφῆς	a return-ticket	αἱ ρητὲρν-τίκετ	d'aller et retour	ντ' ἀλλὲ ὲ ρετοὺρ	ein retour billet	ἄϊν ρετουρμπιλὲτ	un biglietto d' andata [e ritorno	Οὖν μπιλιέττο ντ' ἀντάτα ὲ ριτόρνο
Πόσον κοστίζει;	How much is to pay?	Χάου μὰτς ἰζ τοὺ πέϊ;	combien faut-il payer?	Κομπιὲν φωτὶλ πεγιέ;	was kostet?	βὰς κόστετ;	quanto copta?	κουάντο κόστα;
Αἱ ἀποσκευαὶ	the langage	δὶ λέγκετζ	les bagages	Λὲ μπαγκὰζ	die gepack - annahme	ντὶ γκεπὲκ-ἀνάμε	bagagli	μπαγκάλι
Ὁ Σιδηρόδρομος	the railway	δὶ ραιλγουέϊ	le chemin de fer	Λὲ σεμὲν ντὲ φερ	der Eisenbahn	ντὲρ αϊζενβάν	la ferrovia	λὰ φερροβία
Ὁ ὁδηγὸς	the conductor	δὶ κοντάκτερ	le conducteur	Λὲ κοντηκτὸρ	der schaffner	ντὲρ σάφνερ	conduttore	κοντοττόρε
Ἡ πόλις	the city	δὶ σίτι	la ville	Λὰ βὶλ	die stadt	ντὶ στὰτ	la città	λὰ τσιττὰ
Ἡ συνοικία	the quarter	δὶ κουῶρτερ	le quartier	Λὲ καρτιὲ	das stadtviertel	ντὰς στατφίρτελ	il quartiere	ιλ κουαρτιέρε
Τὸ προάστειον	the suburb	δὶ σουμπέρμπ	le faubourg	Λὲ κοντηκτὲρ	die vorstadt	ντὶ φόρσταντ	il sobborgo	ιλ σομπόργκο
Ἡ ὁδὸς	the street	δὶ στρῆτ	la rue	Λὰ ρὴ	die strasse	ντὶ στράσσε	strada	στράντα
Ἡ πλατεία	the place	δὶ πλαὶς	la place	Λὰ πλὰς	der platz	ντὲρ πλὰτς	piarra	πιάτσα
Ἡ Ἐκκλησία	the church	δὶ τσέαρς	l' église	Λ' ἐγκλὶζ	Die Kirche	ντὶ κίρχε	Chiesa	κιέζα
Ἡ γέφυρα	the bridge	δὶ μπρὶτζ	le pont	λὲ πὸν	Die Brucge	ντὶ μπρύκε	la ponte	λὰ πόντε
Ὁ (δημόσιος) κῆπος	the gard n	δὶ γκάρντεν	la parc	λὲ πὰρκ	der garten	ντὲρ γκάρτεν	giardino pubblico	τζαρντίνο πούμπλικο
Ἄμαξα	the cab	δὶ καὶμπ	voiture	βουατὺρ	wagen	βάγκεν	il cocchiere	ιλ κοκκιέρε
Ἀργυραμοιβὸς	the money-changen	δὶ μάνυ-τσέντζερ	changeur	σανζὲρ	geld-wechsler	γκέλντ-βέζλερ	il cambiavalute	ιλ καμπιαβαλώνε
Ξενοδοχεῖον	Hotel	χότελ	l' hôtel	λ' οτὲλ	Hotel	χοτὲλ	albergo	αλμπέργκο
Ἑστιατόριον	Restaurant	ρέστωραν	le restaurant	λὲ ρεστωρὰν	restaurant	ρεστωρὰν	la trattoria	ιλ καμπιαβαλούτε
Ταχυδρομεῖον	Post	Πὸστ	poste	πὸστ	postamt	πόσταμτ	l' ufficio postale	λ' οφφίτσιο ποστάλε
Τηλεγραφεῖον	Tele graph-office	Τέλιγκραφ-ὄφφις	bureau télégraqhique	μπυρὼ τελεγκραφὶκ	telegrapnenamt	τελεγράφεναμτ	telegrafo	τελέγκραφο
Τηλέφωνον	Telephone	Τέλιφοουν	le téléphone	λὲ τελεφὸν	das telephon	ντὰς τελεφὸν	telephono	τελέφονο
Γραμματοκιβώτιον	letter-box	λέττερ-μπὸξ	la boîte aux lettres	λὰ μπουὰτ ὠ λέττερ	der briefkasten	ντὲρ μπριφκάστεν	buca per le lettere	μπούκα πὲρ λὲ λέττερε
Ἐπιστολὴ	letter	λέττερ	la lettre	λὰ λέτρ	briede	μπρίφε	lettera	λέττερα
Γραμματόσημον	stamp	στά(ι)μπ	timbre	τέμπρ	die briefmarke	ντὶ μπριφμάρκε	francobollo	φρανκομπόλλο
Ἐπιταγὴ	postal order	πόσταλ ὄρντερ	le mandat - poste	λὲ μαντὰ - πὸστ	die postenweisung	ντὶ πόσταν βάϊζουνγκ	vaglia postale	βάλια ποστάλε
Φάκελλος	envelope	Ἔνβελοπ	l' enveloppe	λ' ἀμβελὸπ	Kuvert	κουβὲρτ	busto	μποῦστο
Τηλεγράφημα	telegram	Τέλεγκραμ	la dépêche	λὰ ντεπὲς ,	depesche	Λεπέσε	dispaccio	ντισπάτσο

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΧΩΡΩΝ

Ἀγγλικά : ***Λίρα στερλίνα*** (Pound sterling - πάουντ στέρλιγκ), ***σελίνι ον*** (the shilling — δι σίλιν — εἶνε τὸ εἰκοστὸν τῆς λίρας, ***πέννα*** (the penny—δι πενι, εἶνε τὸ δωδέκατον τοῦ σελινίου)

Γαλλικά : ***Εἰκοσάφραγκον*** (Vingt francs—βὲν φρὰν — εἶνε χρυσοῦν), ***φράγκον*** (le franc—λὲ φρὰν—εἶνε ἡ νομισματικὴ βάσις τῆς Γαλλίας) ***σαντίμ***-centime-εἶνε τὸ ἑκατοστὸν τοῦ φράγκου, τὸ λεπτὸν τὸ ἰδικόν μας)

Γερμανικά : ***Μάρκον*** (Mark—μάρκ. Σήμερον ἰσχύει τὸ ***γκὸλτ-μάρκ***=χρυσοῦν μάρκον ἐν Γερμανίᾳ. Ἡ κατωτέρα δὲ μονὰς εἶνε τὸ ***πφένιχ***—phennig—πφένιχ, τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν λεπτὸν)

Ἰταλικά : ***Εἰκοσόφραγκον*** (Venti lire—βέντε λίρε—εἶνε χρυσοῦν), ***λίρα ἢ λιρέττα*** (lira, liretta, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν δραχμήν), ***τσεντέζιμο*** (centesimo--τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἑκατοστὸν λιρέττας)

(Τ' ἀνωτέρω πρέπει ν' ἀποστηθίζωνται ΟΧΙ κατὰ σειράν. Ὁ μανθάνων πρέπει νὰ μάθῃ νὰ σκέπτεται ὡς ἑξῆς: Αὐτὸ ἂν ἤμην εἰς τὴν Γερμανίαν π.χ. πῶς θὰ τὸ ἔλεγα. Ἂν δὲν ἤμην εἰς τὴν Γαλλίαν πῶς ; Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ἐπίσης πρέπει νὰ κάμνῃ συνδυασμοὺς καὶ συσχετίσεις τῶν εἰς ἕκαστον μάθημα διδασκομένων.

Καθηγητὴς Δρ ΣΠΕΡΛΙΤΣ

Ἡ καλυτέρα προγύμνασις εἶνε παντοῦ, π. χ. καθ' ὁδὸν, νὰ προσπαθῇ συνεχῶς νὰ κάμνῃ φράσεις εἰς ὅλας τὰς ξένας γλώσσας, ἐπαναλαμβάνων τὸ μόνον νόημα εἰς ἑκάστην γλῶσσαν.)

(Τὸ Β΄ ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

ΤΟΥ κ. ΓΡ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ)

Ἕνα φειδάκι γυάλινο, γαλάζιο ἀνοικτό, ψιλό, τιποτένιο.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸ εἶδα στὸ χέρι τῆς ἀρραβωνιστικιᾶς μου, μ' αὐτὸ γνώρισα τὴ Μαίρη, εἶπα:

— Τί φτωχὸ βραχιόλι ποὺ φορεῖ. Ἐγὼ πρέπει νὰ τῆς ἀγοράσω ἕνα ἄλλο καλύτερο. Καὶ σὲ πρώτη εὐκαιρία, τῆς Παναγίας ἀνήμερα, τῆς πῆγα ἕνα βραχιολάκι κομψὸ, ὄμορφο ἀπὸ κοράλλι καὶ χρυσάφι, φειδάκι ὅμως κι' αὐτό, γιατὶ—νὰ τὸ κρύψω,—ὕστερα ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Εὔας, δὲ βρίσκω γιὰ γυναῖκα σύμβολο πιὸ κατάλληλο.

Μοῦ ἔδειξε τὴ μεγαλύτερη, τὴν ἐρωτικώτερη χαρά. Ἔγεινε κατακόκκινη σὰν τὸ κοράλλι, καὶ σὰν τὸ χρυσάφι ἄστραψε τὸ γαλανό της βλέμμα, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μακρυὰ ματοτσίνουρά της, καθὼς εἶχε κατεβασμένα τὰ μάτια στὸ ἀνοικτὸ κουτὶ τοῦ στολιδιοῦ. Τὸ πῆρε, μὲ φίλησε θερμὰ καὶ τὤκρυψε.

Περίμενα τὴν ἄλλη μέρα πὼς θὰ τὸ φορέσῃ. Τίποτα. Τὸ γυάλινο βραχιόλι στὴ θέση του. Μοῦ φάνηκε καλὸ νὰ μὴν κάνω λόγο γι' αὐτό. Κάποια προαίσθηση μοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρώτερο ἀπὸ μίαν ἄλλη σύμπτωση ἢ ἀξιοσυγχώρητη λησμοσύνη. Μὰ σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες δὲ βάσταξα, κι' εἶπα μ' ὅλη τὴ φυσικότητα τοῦ κόσμου:

— Μά, καϋμένη Μαίρη, σοῦ πῆρα ἕνα βραχιολάκι... γιατὶ δὲν τὸ φορεῖς; Μὲ κύτταξε μ' ἔκπληξη, σὰν νὰ μὴ κατάλαβε διόλου τί τῆς εἶπα. Ἐξακολούθησα:

— Γιατὶ ἐπιμένεις νὰ φορῇς αὐτὸ τὸ ψεύτικο;

Γύρισε τὰ μάτια της εὐθὺς πρὸς τὸ βραχιόλι. Τὸ κύτταξε κάμποση ὥρα σιωπηλή, κι' ὕστερα κάρφωσε πάλι τὰ μάτια της στὰ δικά μου. Τί χρῶμα εἶχαν κείνη τὴν ὥρα δὲν ξαίρω. Γαλανά, βέβαια δὲν ἦταν.

— Δὲν σ' ἀρέσει; μὲ ρώτησε.

—Εἶνε τώρα πρᾶμ' αὐτὸ νὰ τὸ φορῇς; ρώτησα κι' ἐγώ.

— Καλά... ἀπὸ αὔριο θὰ φορῶ τὸ δικό σου. Αὐτὸ ἤθελα νὰ τὄχω ἔτσι... γιὰ καθημερινό, ἀλλ' ἀφοῦ δὲ σ' ἀρέσει...

Τὴν ἄλλη μέρα—ἔ, πῶς θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ; δὲν ἐφοροῦσε τὸ βραχιόλι μου ἡ Μαίρη. Αὐτὴ τὴ φορὰ τῆς τὤπα ἀμέσως:

— Τὸ βραχιόλι;

— Ἄ, ναί, καϋμένε, τὸ ξέχασα. Νὰ πάω ἀμέσως νὰ τὸ φορέσω... Ἢ ὄχι... ποῦ νὰ ψάχνω τώρα. Τὸ φορῶ αὔριο.

Τὴν πίστεψα καὶ τὴν ἄφησα. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα πάλι τὰ ἴδια. Μὲ πείραξε, θέλησα νὰ τῆς τὸ πῶ, φοβήθηκα μὴ τῆς μιλήσω ἄσχημα, καὶ σώπασα.

Ἤθελα τότε νὰ κάνω ἕνα ταξειδάκι, νὰ λείψω στὴ Σύρα ὀκτὼ-δέκα μέρες. Καὶ τὴ βραδυὰ ποὺ ἔφυγα, τῆς εἶπα ὕστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖο φιλὶ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ὄχι μὲ μικρὸ ἀγῶνα:

— Μαίρη, σὰ θὰ γυρίσω, θέλω νὰ φορῇς τὸ βραχιόλι μου.

— Καλά.

— Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου;

— Ναί.

— Στὴν ἀγάπη μας;

— Στὴν ἀγάπη μας....

Ἐπρόφερε μὲ τόση σταθερότητα τὸν ὅρκο, ὥστε μ' ἔκαμε νὰ φύγω μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτή: ἂν τὸ καιρὸ ποὺ θὰ γύριζα, ἡ Μαίρη δὲν φοροῦσε πάλι τὸ βραχιόλι μου, θὰ χαλοῦσα τὸν ἀρραβῶνα.

Τηλεγράφησα ἐπίτηδες τὴ βραδυὰ ποὺ ἔφευγα ἀπ' τὴ Σύρα.

Τὸ ἄλλο πρωΐ ἤμουν στὸ σπίτι τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς μου. Ἔτρεξε μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη νὰ μὲ ὑποδεχθῇ, καὶ μοῦ παρουσίασε καὶ τὰ δυό της χέρια. Ἀλλοίμονο, στὸ ἕνα φοροῦσε τὸ βραχιόλι μου, στὸ ἄλλο φοροῦσε τὸ δικό της.

Τί νὰ πῶ; τί νὰ κάνω; Καὶ νὰ μὲ βλέπῃ ἡ κατεργαρούλα μ' ἕνα τρόπο, μ' ἕνα τρόπο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ: «Βλέπεις πὼς ἔμεινα στὸ λόγο μου; Ἔλα, λοιπὸν, φίλησέ με πάλι, ἀχάριστε!»

Τὴν ἐφίλησα πολλές, πολλὲς φορές.

— Δὲν εἶπαμ' ἔτσι ὅμως, τῆς εἶπα κρυφὰ σὲ μιὰ στιγμὴ εὐκαιρίας.

— Τί;

— Σοῦ εἶπα νὰ βγάλῃς αὐτὸ καὶ νὰ φορέσῃς τὸ δικό μου, ὄχι νὰ μοῦ κουρδίσῃς καὶ τὰ δυό.

— Ὄχι, ὄχι, φώναξε μὲ δύναμι. Μάρτυς μου ὁ Θεός.. Μοῦ εἶπες νὰ φορέσω τὸ δικό σου, μὰ ὄχι νὰ πετάξω αὐτὸ ποὺ φορῶ.

— Καλὰ μ' ἂν σοῦ τὄλεγα τώρα;

— Χμ! ἂν μοῦ τὄλεγες τώρα;...

Καὶ χαμήλωσε τὴ φωνή:

— Νὰ σοῦ πῶ, λοιπόν;

Ἐσίμωσε τὰ χείλη της στ' αὐτί μου:

— Δὲν θὰ σοῦ ἔκανα τὴ χάρι.

Τινάχτηκα σὰ νὰ μὲ δάγκασε τὸ φεῖδι τὸ γυάλινο, ζωντανεμένο.

— Μὰ γιατί; εἶπα. Εἶνε τάχ αμεγάλο πρᾶμα νὰ μὴ ξαναφορέσῃς ἕνα βραχιόλι ποὺ δὲν μ' ἀρέσει, Ὄχι γυάλινο, μὰ διαμαντένιο νὰ ἦταν....

— Ἔλα πάψε! Ἀφοῦ τὸ θέλεις, θὰ σοῦ γίνῃ κι' αὐτό. Ἀπὸ αὔριο θὰ φορῶ μόνο τὸ δικό σου.

Τότε ἀπάνω στὸν ἐνθουσιασμό μου γιὰ τὴ μεγάλη θυσία, ἔκανα τὸ λάθος νὰ ρωτήσω:

—Ποιὸς σοῦ τὸ χάρισε, ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ βραχιόλι, ποὺ κάνεις τόση φασαρία;

Δὲν κοκκίνησε, δὲν ὠχρίασε, μόνο ἡ γλῶσσά της μπερδεύτηκε λιγάκι:

— Δὲν ξαίρω...δὲν θυμοῦμαι... ἄ, ναί, ὁ μπαμπᾶς μου τὸ ἀγόρασε... εἶνε χρόνια τώρα.

Δεύτερο λάθος δικό μου, σπουδαιότερο: Βρῆκα τὸν μπαμπᾶ της παράμερα καὶ τὸν ρώτησα:

— Ἐκεῖνο τὸ βραχιολάκι τὸ γαλάζιο ποὺ φορεῖ ἡ Μαίρη, τί ὄμορφο ποὺ εἶνε... σεῖς τὸ πήρατε;

Ὁ μπαμπᾶς ἔβαλε τὰ γυαλιά του, τὸ κύτταξε, —πρώτη φορὰ βέβαια τὸ πρόσεχε καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ὄχι, παιδί μου.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ φεῖδι μπῆκε μέσα μου. Μ' ἔπιασε μιὰ τέτοια ζήλεια ποὺ δύσκολα θὰ πίστευα πὼς ἤμουν ἱκανὸς νὰ τὴν αἰσθανθῶ γιὰ τὴ Μαίρη. Ἢ τὸ βραχιόλι θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὰ χέρια της, ἢ θὰ τὴν ἄφινα, θὰ πέθαινα, θαὐτοκτονοῦσα.

Εἶχα μιὰ ἔξαψη ἀπερίγραπτη. Στὴν ψυχὴ μερικῶν ἀνθρώπων ξυπνᾷ καμμιὰ φορὰ ἕνας Ὀθέλλος πολὺ τρομερώτερος κι' ἀπ' τὸ Σαιξπήρειο. Ἡ ζήλεια γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς τους..

Τρίτο λάθος δικό μου,—ἂν κι' εἶνε περιττὸ νὰ τὰ μετρῶ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς—τὴν ξανάπιασα καὶ τῆς εἶπα:

— Μαίρη, τὸ βραχιόλι νὰ βγάλῃς. Μαίρη, κάτι ἔμαθα γι' αὐτὸ τὸ βραχιόλι. Αὔριο ὡρισμένως νὰ μὴ τὸ ἰδῶ πιὰ στὸ χέρι σου... Μαίρη, ἂν ἐπιμένῃς, θὰ κάνω καμμιὰ τρέλλα.

Περίμενα νὰ ρωτήσῃ τί ἔμαθα. Τίποτα. Σὰν νὰ τὴν τρόμαξε ἡ φωνή μου, ὁ τρόμος μου, ἀπόμεινε ἄλαλη καὶ μ' ἔβλεπε μ' ἀπορία. Τὰ μάτια της ἦταν γαλανά, σὰν οὐρανὸς καθαρός. Αὐτὰ μὲ ἡσύχασαν λίγο τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Κάθε φορὰ τὰ λόγια μου ἄλλαζαν, ἡ ἰδέα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἦταν ἡ ἴδια:

Φοροῦσε πάλι τὸ γυάλινο βραχιόλι...

— Τὸ θέλω! ἀπὸ αὔριο νὰ φορῇς ἕνα βραχιόλι. Ἀκοῦς; Διάλεξε σὺ ὅποιο ἀπ' τὰ δυὸ θέλεις. Καὶ ὕστερα θὰ διαλέξω κι' ἐγώ!

Μὲ ἄκουσε. Τὴν ἄλλη μέρα φοροῦσε ἕνα μόνο, —μὰ ὄχι τὸ δικό μου. Ἔγινα ἔξω φρενῶν. Φώναξα ἄφρισα, κτύπησα τὸ γρόθο μου ἀπάνω στὸ τραπέζι, πόσα εἶπα κι' ἐγὼ δὲν ξαίρω. Ἡ Μαίρη περίμενε ἥσυχη καὶ ἀφοῦ σώπασα, μοῦ εἶπε σοβαρή, σταθερή, χωρὶς τσακίσματα καὶ μισόλογα, σὰν ἄντρας πιὰ κι' ὄχι σὰ γυναῖκα:

— Ἄκουσε. Γυρεύεις ἕνα πρᾶμα ποὺ δὲν γίνεται. Αὐτὸ τὸ βραχιόλι ποὺ βλέπεις, δὲν μπορῶ νὰ τὸ βγάλω ἀπ' τὸ χέρι μου. Σοῦ κάνω τὴ χάρι νὰ μὴ φορῶ μαζί καὶ τὸ δικό σου, ἀφοῦ αὐτὸ σὲ πειράζει, μὰ τίποτε περισσότερο. Θὰ τὸ φορῶ ὅσο ζῶ καὶ μὲ τὸ βραχιόλι αὐτὸ θὰ μὲ βάλουν στὸ τάφο. Μὴ ζητήσῃς νὰ μάθῃς ἄλλα. Δὲν θὰ σοῦ πῶ ποτέ. Μόνον ἂν βρίσκεις τὴν ἀπόφασή μου ἀνάρμοστη... τί νὰ σοῦ πῶ; πάρε τὸ δακτυλίδι σου πίσω. Θὰ μὲ λυπήσῃ πολὺ ἕνα τέτοιο πρᾶμα, γιατὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ θέλω νὰ ζήσω μαζί σου. Ἀλλ' ἂν πρόκειται νὰ μὲ στερήσῃς ἀπὸ τὸ βραχιόλι μου θὰ προτιμήσω νὰ ζήσω μονάχη μου. Αὐτὴ τὴν ἐξήγηση εἶχα νὰ σοῦ δώσω. Τώρα κάμε ὅτι θέλεις.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς πῶ πὼς τὴν ἀγαποῦσα; Ὤ, τὴν ἀγαποῦσα πολύ, εἰδεμὴ πῶς ἄκουσα χωρὶς διαμαρτύρηση ὅτι μοῦ εἶπε; πὼς βρῆκα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μυστήριο ὄμορφο κι' ὡρκίστηκα νὰ τὸ σεβασθῶ; Πῶς δὲν πῆρα τὸ δακτυλίδι μου πίσω, καὶ πῶς ἔμεινα πάλι κοντά της: Ὤ, ναί, τὴν ἀγαποῦσα πολύ....

Ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου καὶ ὕστερα, δὲν ἔγινε πιὰ λόγος γιὰ τὸ βραχιόλι. Τὸ εἶχα πάρει ἀπόφαση νὰ σωπαίνω, κι' ἄρχισα σχεδὸν νὰ συνηθίζω τὸ στολίδι ἐκεῖνο τοῦ σκανδάλου.

Δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα χρόνος ἀπ' τὸ γάμο μας, τί εὐτυχισμένη ζωὴ ὡς τότε!—ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ θέλησα νὰ δοκιμάσω ὡς ποῦ νὰ εἶνε στάσει ἡ μίνα ποὺ ἔσκαφτα σιγά-σιγὰ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ ὑπομονή.

Ψεύτικη ἐλπίδα. Καμώθηκε πὼς δὲν κατάλαβε τοὺς πρώτους μου πόντους. Καὶ σὰν ἀναγκάσθηκα ὕστερα νὰ μιλήσω καθαρά, μοῦ ἔκανε πάλι τὰ ἴδια. Μὲ γέλασε, μὲ κορόϊδεψε, μὲ βασάνισε. Ἴδια κι' ἀπαράλλακτη ἡ πρὶν τοῦ γάμου μας ἱστορία. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς στὸ τέλος, ἀφοῦ εἶδε πὼς δὲν ἡσύχαζα, ἡ Μαίρη ἔχασε τὴν ὑπομονή της καὶ μοῦ εἶπε:

— Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρη. Εἴχαμε μείνει σύμφωνοι νὰ μὴ μοῦ τῆς σαχλαμάρες. Ἀλλὰ βλέπω πὼς ἄρχισες τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Νὰ σοῦ πῶ λοιπὸν τί θὰ κατορθώσῃς μ' αὐτά: Θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ σὲ μισήσω... καὶ τότε θὰ εἶνε ἀδιάφορο πιὰ γιὰ σένα ποιὸ βραχιόλι θὰ φορῶ στὸ χέρι μου.

— Ὄχι, τόλμησα νὰ τῆς πῶ, δὲ μὲ μέλλει τώρα πιά, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, φόρα το τὸ βραχιόλι σου. Ἕνα πρᾶμα ὅμως ἀπαιτῶ ἀπὸ σένα: νὰ μοῦ διηγηθῇς τὴν ἱστορία του, νὰ μοῦ φανερώσῃς τὸ μυστικό του. Ποιὸς σοῦ τὤδωκε; ἀπὸ τοὺς στενούς. Μὲ εἶδε στενοχωρημένο. μὲ εἶπε ἡ φίλη σου, πὼς σὲ θυμᾶται μὲ τὸ ἴδιο βραχιόλι ἀπ' τὸ Ἀρσάκειο;

Μ' ἔκοψε μὲ μιὰ τρομερὴ ἀναφώνησι:

— Σώπαινε γιὰ τὸ Θεό! Νά, ἄρχισα νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ πιά, ἄρχισα νὰ σὲ μισῶ! Μιὰ λέξη νὰ μοῦ πῇς ἀκόμα,—ὤ, τώρα πιὰ δὲν εἶμαι ἀρραβωνιαστικιά σου—τὸ πᾶν μεταξύ μας τελείωσε!

Μὲ ἄφησε ζαλισμένο σὰν ἀπὸ κτύπημα δυνατό, καὶ κλείστηκε στὴν κάμαρά της... Ὁ διάβολος τὄφερε νὰ εἶμαι γιὰ νὰ βγῶ τὴν ὥρα ἐκείνη, καὶ νὰ ἔχω ν' ἀνταμώσω ἕνα φίλο μου ἀπὸ τοὺς στενούς. Μὲ εἶδ' ἐστενοχωρημένο μὲ ρώτησε, καὶ ὢ τὴ βλακεία μου! τοῦ τὰ εἶπα ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Κι' ἡ Μαίρη κοιμόταν ἥσυχη, ἀνύποπτη μὲ τὸ γλυκὸ σφίξιμο τοῦ φειδιοῦ, χωρὶς νὰ ταραχτῇ, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὤνειρό της.—ἄχ ποιὸς ξαίρει τί ὄνειρο!

Ἡ θέα ἐκείνη μ' ἐρέθιζε, μὲ πείραξε, μὲ ἄναψε...

Σίμωσα στὸ κρεββάτι σιγά-σιγά. Ἔσκυψα, ἔπιασα τὸ φεῖδι μὲ τὄνα χέρι ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ μὲ τ' ἄλλο ἀπ' τὴν οὐρά, καὶ δὲν ἔκανα τίποτ' ἄλλο μὰ τίποτα.—πόσο μικρὴ δύναμι χρειάζεται γιὰ τὸ ἔγκλημα!—παρὰ ν' ἀπομακρύνω λίγο τὰ χέρια.—Καὶ τσὰκ σὲ δυὸ τὸ βραχιόλι.

Σὲ μιὰν ἀστραπὴ ὅλα αὐτά. Σὲ μιὰν ἀστραπὴ μέσα τὴν εἶδα μπροστά μου ὀρθή, μὲ μπράτσα γυμνά, μὲ τὸ φεῖδι συντριμμένο στὸ χέρι της, τώρα πιὰ τὸ κρατοῦσε—ξυπόλυτη μ' ἕνα τριανταφυλλὶ πουκάμισο μὲ δαντέλλες μαῦρες, μὲ τὰ ξανθά της τὰ μαλλιὰ λυμένα στοὺς ὤμους. Ὢ φρίκης εἰκόνα καὶ πῶς νὰ σὲ λησμονήσω ποτέ. Τὰ μάτια της, ὅπως τὰ εἶδα ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ παρακολουθοῦν ἀπὸ τότε, χωρὶς νὰ μ' ἀφήνουν οὔτε στιγμή. Νά, καὶ τώρα τὰ βλέπω μπροστά μου...

Καὶ πῶς νὰ περιγράψω τὸ τόνο τῆς φωνῆς της, ὅταν ἡ Μαίρη μοῦ εἶπε:

—Μοῦ τὄσπασες, ἐσὺ μοῦ τὄσπασες. Καλὰ λοιπόν, τώρα, ἔσπασες κάθε δεσμὸ μεταξύ μας. Φάνηκες ἕνας ψεύτης, ἕνας ἀνόητος, ἕνας ἐγωϊστής, ἕνας περίεργος, ἕνας κακός... Νά, μάθε το. Κανένας δὲν μοῦ τὄδωσε αὐτὸ τὸ βραχιόλι, καμμιὰ ἱστορία δὲν εἶχε, κανένα μυστικὸ δὲν ἔκρυβε. Τὸ φοροῦσα ἀπὸ ἰδιοτροπία... Σὺ τὄκανες ζήτημα. Μὲ βασάνισες τόσον καιρὸ καὶ στὸ ὕστερο... Ἐ! σὲ μισῶ, σὲ ἀποστρέφομαι γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες. Οὔτε νὰ σὲ δῶ πιὰ στὰ μάτια μου!

...Ἀπὸ κείνη τὴ νύκτα χώρισα ἀληθινὰ τὴ γυναῖκα μου.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια βασάνων, τὴ χώρισα καὶ κατὰ τύπους.

Ξαναπαντρεύτηκε στὴν Πόλη. Ἕνας φίλος μου, ποὺ τὴν εἶδε τελευταῖα, μοῦ εἶπε πὼς φορεῖ πάλι ἀχώριστα ἕνα βραχιόλι.—Ἕνα φεῖδι ἀπὸ κοράλλι καὶ χρυσάφι...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΚΡΙΒΟ ΚΥΝΗΓΙ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Ὁ κ. Φαρροῦ τὴν πρόσεξε καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Μαντελέν, τυλιγμένη σ' ἕνα μαῦρο μαντὼ μὲ λευκὲς γοῦνες. Ξεχώρισε γιὰ μιὰ στιγμὴ δυὸ ζωηρὰ μάτια γεμάτα φῶς. Πλησίασε πρὸς τὸ μέρος της καὶ ἕνα δυνατὸ ἄρωμα τὸν χτύπησε στὴ μύτη.

— Διάβολε, νὰ μιὰ ὄμορφη γυναῖκα! μουρμούρισε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ κ. Φαρροῦ.

Ἡ ἄγνωστη κατάλαβε ἀμέσως ὅτι τὴν παρακολουθοῦσαν. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα της καὶ ὁ κ. Φαρροῦ ἔδωσε ἀνάλογο ρυθμὸ στὸ δικό του. Εἶχε φτάσει πιὰ στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου τοῦ κεντρικοῦ δρόμου καὶ ὁ κ. Φαροῦ βιάστηκε νὰ τὴν πλησιάσῃ περισσότερο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς μιλήσῃ πρὶν κατεβῇ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο. Δὲν πρόφτασε ὅμως. Ἡ ἄγνωστη, εἶχε φωνάξει ἕνα ταξὶ ποὺ σταματοῦσε πλάϊ στὸ λιθόστρωτο.

Ἡ ἄγνωστη πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ τὸ ταξὶ ξεκίνησε πρὶν προφτάσῃ ν' ἀκούσῃ ὁ κ. Φαρροῦ τὴ διεύθυνσι ποὺ εἶχε δοθῆ στὸν ὁδηγό.

Ὁ κ. Φαρροῦ πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του. Σταμάτησε τὸ ἑπόμενο ταξί.

—Ἀκολουθῆστε τὸ ταξὶ ποὺ προηγεῖται, διέταξε τὸν σωφέρ.

—«...Τί ρωμαντικὴ περιπέτεια...» συλλογιζόταν ὁ κ. Φαρροῦ, χωρὶς νὰ ξεκολλάῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ὄμορφη νέα. Ἀσφαλῶς θὰ εἶνε καμμιὰ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας...

Καὶ ἄρχισε νὰ δραματίζεται ἕνα αἰσθηματικὴ ρομάντζο γεμάτο ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπροσδόκητες περιπέτειες.

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἄγνωστης ἐπροηγεῖτο πάντοτε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ κ. Φαρροῦ ἀντελήφθη ὅτι ἀνέπτυσσε μεγαλύτερα ταχύτητα καὶ ἀπομακρυνόταν περισσότερο. Αὐτὸ τοῦ ἔλειπε νὰ τὴν πάθῃ σὰν ἀγράμματος.

Ἔσκυψε στὸν ὁδηγὸ τοῦ δικοῦ του αὐτοκινήτου καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὰ μάτια σου τέσσερα! Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὰ ἴχνη τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ προπορεύεται.

Καὶ ἡ παράξενη καταδίωξι συνεχιζόταν. Στὶς 6 1)2 τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἄγνωστης νέας σταμάτησε ἐπὶ τέλους μπροστὰ σ' ἕνα μπὰρ τοῦ μπουλεβὰρ τοῦ Σαὶν-Μαρκέλ.

Ὁ κ. Φαρροῦ ἐπήδησε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ ταξί του καὶ ἐκανόνισε τὸ λογαριασμὸ μὲ τὸν ὁδηγό. 93 φράγκα!

Ξαφνικὰ στ' αὐτιὰ τοῦ κ. Φαρροῦ ἔφθασε ἡ θυμωμένη φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ τῆς ὄμορφης νέας.

—Βέβαια, τί λόγος, τρέχουμε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα τῆς πληρωμῆς χάνουμε τὴν τσάντα μας!

—Μὰ...σᾶς βεβαιῶ...σᾶς ὁρκίζομαι... ἔλεγε ἡ νέα. Θυμᾶμαι καλὰ πὼς τὴν εἶχα πρὶν ἀνέβω στὸ ταξί.. .

Ὁ κ. Φαρροῦ ἐπλησίασε. Πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε, ἀλλὰ ἀκούγοντας τὴν μελωδικὴ φωνὴ τῆς ὄμορφης νέας ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί του.

—Κυρία μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε...λαμβάνω τὸ θάρρος νά....

Εἶχε σταθῆ κοντά της, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

—Ἑκατὸ φράγκα, εἶπε ἀπότομα στὸν ὁδηγὸ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ταξίμετρο. Πάρε τὰ λεπτά σου καὶ φύγε. Δὲν θέλω οὔτε λέξι, μὲ καταλαβαίνεις;

◆

Μόλις ἀπομακρύνθηκε τὸ αὐτοκίνητο ἡ ὄμορφη νέα ἅρπαξε τὸ χέρι τοῦ σωτῆρος της.

—Πῶς μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα. Τί θὰ γινόμουν χωρὶς ἐσᾶς.

—Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς παρακαλῶ, βιάστηκε νὰ τὴν διακόψῃ ὁ κ. Φαρροῦ. Ὁποιοσδήποτε νὰ βρισκόταν στὴ θέσι μου...

Μιλῶντας εἶχαν φτάσει στὴν πόρτα τοῦ μπάρ.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ σᾶς προσφέρω κάτι; εἶπε ὁ κ. Φαρροῦ στὴν ἄγνωστη.

Αὐτὴ τινάχθηκε ὁλόκληρη, τὸ πρόσωπό της πῆρε τὴν ἔκφρασι ἑνὸς δυνατοῦ φόβου.

— Ὄχι, ὄχι, ἐψιθύρισε. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο, ἐντελῶς ἀδύνατο. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ. Μὲ περιμένουν.

—Τότε, τότε, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ ψελλίσῃ ὁ κ. Φαρρού, μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι μιὰ ἄλλη φορά...σύντομα θὰ μπορέσω.

Ἡ ἄγνωστη νέα τὸν διέκοψε:

—Ἀφῆστε το καλύτερα στὴν τύχη, τοῦ εἶπε ἐνῶ τοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι. Στὴν τύχη ὅπως ἀπόψε. Ἀντίο...

—Ἀντίο, εἶπε καὶ ὁ κ. Φαρροῦ, ἢ καλύτερα ὠρβουάρ...

—Τὸ εὔχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά ἀποκρίθηκε ἡ νέα καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, χάθηκε μέσα στὸ μπάρ.

. . . .

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ ἀδελφὸς καὶ ὁ ἄνδρας τῆς «ἄγνωστης» νέας ἦρθαν νὰ τὴν συναντήσουν στὸ μπάρ.

Ἔβγαλαν τὰ πανωφόρια καὶ τὰ κασκέτα τῶν σωφὲρ ποὺ φοροῦσαν. γιατὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ σωφὲρ τῶν αὐτοκινήτων τῆς νέας καὶ τοῦ κ. Φαρροῦ καὶ ἐκάθησαν κοντά της.

—Καλὰ πήγαμε γι' ἀπόψε, μίλησε πρῶτος ὁ ἀδελφός.

—Καὶ πρῶτα, πρῶτα τὸ πουρμπουάρ, ἔκανε ὁ σύζυγος. Ἔξη φράγκα καὶ τριανταπέντε λεπτά! Ὅσα χρειάζονται γιὰ μιὰ μποτίλια καλὸ κρασί.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ.

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΙΚ ΧΑΤΣΕΤ

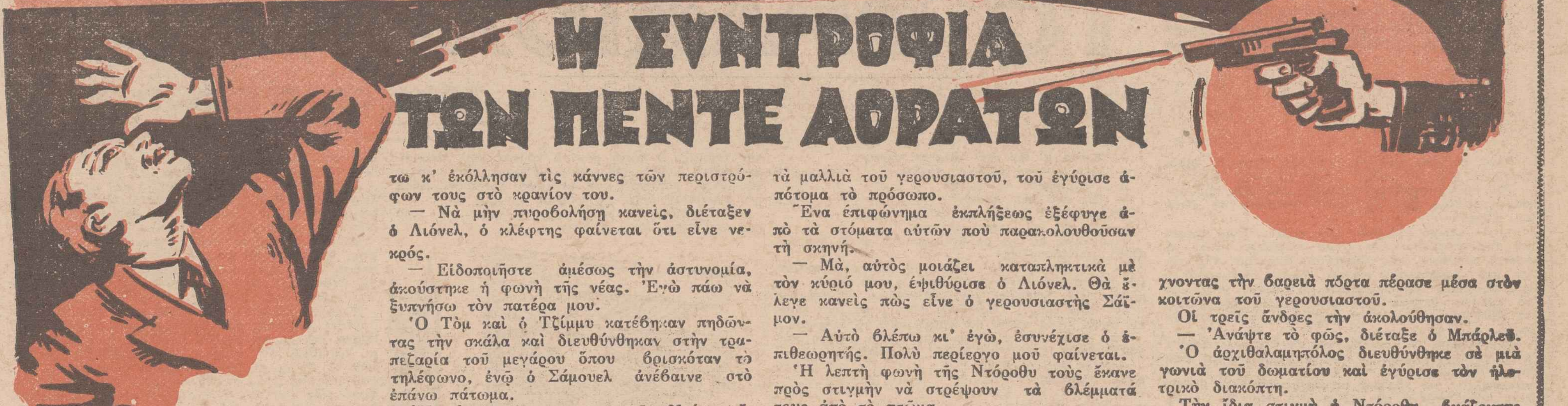

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΟΡΑΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον.

Ο ΦΟΝΟΣ

Ἕνας πυροβολισμὸς διέκοψε τὴν νεκρικὴ σιγὴ ποὺ ἁπλωνόταν στὸ ὑπ' ἀριθμὸν 13 μέγαρον τῆς Χάμιλτον Ἄβενιου καὶ μιὰ φωνὴ ὅμοια μὲ βρυχηθμὸ σφαζομένου θηρίου ἐδόνησε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ὁ γερουσιαστὴς Μπλὰκ Σάϊμον τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἅρπαξε τὸ αὐτόματο περίστροφο ποὺ βρισκόταν στὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου του καὶ ἀνοίγοντας μὲ πάταγο τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνός του, ὥρμησε στὸ σκοτεινὸ διάδρομο.

Μιὰ ἀστραπὴ ἔσκισε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο τὸν γκρίζο πέπλο τῆς ὁμίχλης ποὺ ἐσκέπαζε τὸ Λονδῖνο κι' ἡ λάμψις της περνῶντας ἀπὸ τὸ καγκελόφρακτο παράθυρο ποὺ βρισκόταν στὴν πρόσοψι τοῦ μεγάρου, ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ γερουσιαστοῦ.

Τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια του ἦσαν πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ τὰ μισανοιγμένα χείλη του, ποὺ εἶχαν πάρει τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου, ἔτρεμαν.

Ἔχοντας τὸ δεξί του χέρι προτεταμένο καὶ σφίγγοντας νευρικὰ τὸ αὐτόματο περίστροφο ποὺ κρατοῦσε, ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ μὲ σταθερὸ βῆμα τὴν μαρμάρινη σκάλα ποὺ κατέληγε στὸ ἰσόγειο τοῦ μεγάρου του.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε τὸ ἀπότομο στρίξιμο μιᾶς πετούγιας, μετὰ τὸ τρίξιμο μιᾶς πόρτας κι' ἀμέσως ὁ κρότος ἑνὸς πυροβολισμοῦ.

Ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ γερουσιαστοῦ ἐξέφυγε ἕνα ἐπιφώνημα ἀνείπωτο πόνου καὶ τὸ σῶμά του βαρὺ σωριάστηκε στὴ σκάλα, ἐνῷ μιὰ κρυστάλλινη γυναικεία φωνὴ καλοῦσε βοήθεια.

— Βοήθεια, κλέφτες!... Λιόνελ, Σάμουελ. Βοήθεια!....

Στὸ ἰσόγειο ἀκούστηκαν βήματα ἀνθρώπων ποὺ ἔτρεχαν καὶ οἱ μεγάλοι ἠλεκτρικοὶ γλόμποι ποὺ ἦσαν σὲ ὅλο τὸ μέγαρο ἄναψαν αὐτομάτως

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος Λιόνελ, ἕνας γέρος ὡς πενήντα περίπου χρονῶν μὲ μεγαλοπρεπὲς παράστημα καὶ ἁδρὰ χαρακτηριστικά, ὥρμησε πρὸς τὴ σκάλα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου.

Ὁ ἄγνωστος σωριάστηκε στὶς σκάλες

— Τί συμβαίνει; Ποῦ εἶνε οἱ κλέφτες; ρωτοῦσε ἐνῷ ἀνέβαινε τὰ πρῶτα σκαλοπάτια κραδαίνοντας ἕνα πελώριο σπαθί.

—Ἐπυροβόλησα ἕναν, ἐφώναξε ἡ νέα ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της κρατῶντας τὸ περίστροφό της. Τὸν εἶδα ποὺ κατέβαινε τὴ σκάλα.

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ποὺ εἶχε φθάσει στὴ μέση τῆς σκάλας ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ, σταμάτησε πανικόβλητος.

— Σάμουελ, Τὸμ, Τζίμμυ, ἐφώναξε, προσοχή, ὁ κλέφτης εἶνε ἐδῶ...

Οἱ τρεῖς ἄνδρες περιεκύκλωσαν τὸ πτῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ ποὺ ἦταν μπρουμουτισμένο στὴ σκάλα μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω κ' ἐκόλλησαν τὶς κάννες τῶν περιστρόφων τους στὸ κρανίον του.

— Νὰ μὴν πυροβολήσῃ κανείς, διέταξεν ὁ Λιόνελ, ὁ κλέφτης φαίνεται ὅτι εἶνε νεκρός.

— Εἰδοποιῆστε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς νέας. Ἐγὼ πάω νὰ ξυπνήσω τὸν πατέρα μου.

Ὁ Τὸμ καὶ ὁ Τζίμμυ κατέβηκαν πηδῶντας τὴν σκάλα καὶ διευθύνθηκαν στὴν τραπεζαρία τοῦ μεγάρου ὅπου βρισκόταν τὸ τηλέφωνο, ἐνῷ ὁ Σάμουελ ἀνέβαινε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἡ κόρη τοῦ γερουσιαστοῦ Ντόροθυ ἔσπευσε πρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ πατέρα της.

— Μίςς, ἐφώναξε ὁ Λιόνελ, θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴ ἀνησυχήσωμε τὸν πατέρα σας προτοῦ ἔρθει ἡ ἀστυνομία. Τὸ θέαμα ἑνὸς πτώματος ἴσως νὰ τοῦ ἔκανε κακὸ στὴ κατάστασι ποὺ βρίσκεται.

Ἡ νέα σταμάτησε διστακτική.

—Ἔχετε δίκηο, Λιόνελ, εἶπε, ἀλλὰ πρέπει νὰ δοῦμε μήπως τοῦ ἔχει συμβῆ τίποτε. Μοῦ φαίνεται περίεργο πῶς δὲν ἐξύπνησε ἔπειτα ἀπὸ τὸν πυροβολισμὸ καὶ τὴν φασαρία ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὶς φωνές μας.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, τὴν καθησύχασε ὁ Λιόνελ, ἡ πόρτα του — κατόπιν τῆς τελευταίας διαταγῆς του — ἔχει κατασκευασθῆ μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ ἐμποδίζῃ κάθε θόρυβο νὰ φθάσῃ μέσα στὸ κοιτῶνα. Καὶ ἐξακολουθῶ νὰ ἐπιμένω ὅτι δὲν θὰ ἦταν σκόπιμο ν' ἀντικρύσῃ τὸ πτῶμα τοῦ λωποδύτου.

Ἡ νέα ἄφησε τὴν πετούγια τῆς πόρτας τοῦ γερουσιαστοῦ ὅπου κρατοῦσε καὶ ἐπλησίασε τὸν Λιόνελ.

— Συμφωνῶ μαζί σου, εἶπε, ἂς περιμένομε πρῶτα τὴν ἀστυνομία. Τὴν εἰδοποιήσατε;

— Μάλιστα. Πρὸ ὀλίγου ἐτηλεφώνησαν ὁ Τὸμ καὶ ὁ Τζίμμυ.

— Τότε πρέπει νὰ πάω νὰ ντυθῶ. Μόλις φθάσουν οἱ ἀστυνομικοὶ εἰδοποιῆστέ με.

Ἡ νέα μὲ γρήγορο βῆμα διέσχισε τὸ διάδρομο καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιό της, ἐνῷ ὁ Λιόνελ διευθύνθηκε πρὸς τὴν σκάλα.

— Περίεργο μοῦ φαίνεται, Λιόνελ, εἶπε ὁ Σάμουελ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται ἐπάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ, πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦθε νὰ κλέψῃ φορῶντας μόνον μιὰ ρόμπ ντὲ σάμπρ ποὺ εἶνε λίστα ὅμοια μὲ τοῦ γερουσιαστοῦ.

— Ἂς λείπουν οἱ παρατηρήσεις, τοῦ ἀπήντησε ὁ Λιόνελ, ρίχνοντας ἕνα φευγαλέο βλέμμα στὸ πτῶμα ποὺ καθὼς ἦταν πεσμένο μὲ τὰ μοῦτρα πρὸς τὴ σκάλα ἄφινε νὰ φαίνεται μόνο ἡ πλάτη του, σκεπασμένη —ὅπως εἶχε παρατηρήσει ὁ Σάμουελ — μὲ μιὰ ρόμπα ὅμοια μὲ τοῦ κυρίου τους. Αὐτὲς εἶνε δουλειὲς τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐσὺ ἔχεις προσληφθῆ ἐδῶ ὡς θαλαμηπόλος καὶ ὄχι ὡς ντέτεκτιβ....

— Καὶ βέβαια εἶνε δουλειὰ τῆς ἀστυνομίας, συμφώνησε ὁ Σάμουελ. Ὡς τόσο δὲν ἀπαγορεύεται, νομίζω, νὰ πῶ κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου.

Ὁ Λιόνελ τοῦ ἔρριξε ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα καὶ κατέβηκε στὸ ἰσόγειο.

— Ἔρχονται; ρώτησε τὸν Τζίμμυ ποὺ ἔβγαινε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

— Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ ὑπηρέτης. Ὅπως μοῦ εἶπαν σὲ πέντε λεπτὰ θὰ εἶνε ἐδῶ.

— Πήγαινε τότε ν' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα, τὸν διέταξε ὁ Λιόνελ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν τραπεζαρία.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ σταματοῦσε.

Ὁ Λιόνελ ἄλλαξε κατεύθυνσι καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἐξώθυρα τὴν ὁποίαν εἶχε ἀνοίξει ἤδη ὁ Τζίμμυ γιὰ νὰ περάσουν οἱ ἀστυνομικοί.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ρώτησε ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ, ἐνῷ ἔκανε νόημα στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν νὰ σταματήσουν.

— Ἕνας λωποδύτης μπῆκε στὸ μέγαρο, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κλέψῃ τίποτε γιατὶ τὸν ἀντελήφθη ἡ μὶς Ντόροθυ καὶ τὸν ἐπυροβόλησε.

— Ἐδραπέτευσε;

— Ὄχι εὐτυχῶς, Τὸ πτῶμά του βρίσκεται στὴ σκάλα.

— Ἐπέθανε;

— Μάλιστα. Ἡ μὶς Ντόροθυ σκοπεύει, θαυμάσια, κ. Ἐπιθεωρητά.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριψε ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα στὸν ἀρχιθαλαμηπόλο καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας διευθύνθηκε πρὸς στὴν σκάλα.

Ὁ Σάμουελ σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Λιόνελ παραμέρισε καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὸ πτῶμα.

— Γιάκομσον, γύρισέ του τὸ κεφάλι, διέταξε ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας, μπορεῖ νὰ τὸν γνωρίζωμε τὸν μουστερῆ.

Ὁ ἀστυφύλαξ γονάτισε καὶ ἁρπάζοντας τὰ μαλλιὰ τοῦ γερουσιαστοῦ, τοῦ ἐγύρισε ἀπότομα τὸ πρόσωπο.

Ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ στόματα αὐτῶν ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνή.

— Μά, αὐτὸς μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸν κύριό μου, ἐψιθύρισε ὁ Λιόνελ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶνε ὁ γερουσιαστὴς Σάϊμον.

— Αὐτὸ βλέπω κι' ἐγώ, ἐσυνέχισε ὁ ἐπιθεωρητής. Πολὺ περίεργο μοῦ φαίνεται.

Ἡ λεπτὴ φωνὴ τῆς Ντόροθυ τοὺς ἔκανε πρὸς στιγμὴν νὰ στρέψουν τὰ βλέμματά τους ἀπὸ τὸ πτῶμα.

Ἡ νέα κατέβηκε γρήγορα τὰ λίγα σκαλοπάτια ποὺ τὴν χώριζαν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ στάθηκε δίπλα στὸν ἐπιθεωρητὴ Μπάρλεϋ.

— Σᾶς ἀνησυχήσαμε, κ. ἐπιθεωρητά, εἶπε, ἀλλὰ τὸ λάθος εἶνε τοῦ κυρίου αὐτοῦ ποὺ θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μέγαρό μας σὲ τόσο ἀκατάλληλη ὥρα. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἔκαμα ἄσχημα ποὺ τὸν πυροβόλησα.

Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς ἔρριψε μιὰν ἐρευνητικὴ ματιὰ καὶ γυρίζοντας τὶς πλάτες του στὸ πτῶμα τὴν ἐρώτησε:

— Ὁ πατέρας σας ἔλαβε γνῶσιν τῶν ὅσων ἐσυνέβησαν ἐδῶ πρὸ μιᾶς ὥρας;

Ὁ Λιόνελ ἐπενέβη.

— Δὲν ἄφησα τὴν κυρία, εἶπε, νὰ τὸν ξυπνήσῃ γιατὶ τὸ θέαμα τοῦ πτώματος θὰ ἐτάραζε τὰ ἐξασθενημένα τελευταίως νεῦρά του. Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν κουράρουν διέταξαν νὰ ἀποφεύγῃ τὶς συγκινήσεις.

— Θὰ τὸν εἰδοποιήσωμε ἀμέσως μόλις πάρετε τὸ πτῶμα, ἐπρόσθεσε ἡ νέα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ στάθηκε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο σκεπτικός.

— Μποροῦμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν σὲρ Μπλὰκ Σάϊμον στὸν κοιτῶνα του ; ρώτησε.

— Εὐχαρίστως, εἶπε ἡ νέα. Φτάνει νὰ μὴ τὸν ἀφήσωμε νὰ ἀντικρύσῃ τὸ πτῶμα. Λιόνελ, πήγαινε νὰ ξυπνήσῃς τὸν πατέρα, διέταξε τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο.

Ἀλλ' ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Θὰ πᾶμε μαζί, τοῦ εἶπε. Προπορεύσου νὰ μοῦ δείξῃς τὸ δωμάτιό του.

— Ἔφθασα, ἀκούστηκε μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας, κι' ἕνας νέος πηδῶντας δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια στάθηκε δίπλα στὸν ἐπιθεωρητή.

Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἐκύτταξε αὐστηρά.

— Πῶς ξεφύτρωσες ἐδῶ ἐσύ; τὸν ρώτησε.

Ὁ νέος χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴν Ντόροθυ Σέϊμον.

— Ρὶκ Νταμόν, ρέπορτερ τῶν «Ἑσπερινῶν Νέων». Παρηκολούθησα τὸν φίλο μου ἐπιθεωρητὴ Μπάρλεϋ, καὶ ὅπως βλέπω ἐξησφάλισα ἕνα τρίστηλο ἄρθρο γιὰ τὴν αὐριανὴ ἔκδοσι τῆς ἐφημερίδος μου. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη καὶ μοῦ διηγηθῆτε....

— Ρίκ, εἶσαι ἀπαίσιος, τὸν διέκοψε ἔξω φρενῶν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ. Εἴμαστε φίλοι, ἀλλὰ σοῦ ἔχω πῆ χίλιες φορὲς ὅτι στὴ δουλειὰ νὰ λείπουν τὰ ἀστεῖα.

— Καὶ ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι ἀστειεύομαι, ἀπήντησε ὁ ρέπορτερ, κάνοντας μιὰ κωμικὴ γκριμάτσα. Ὅπως ἐσὺ θέλεις νὰ κάνῃς τὴ δουλειά σου τὸ ἴδιο θέλω κι' ἐγώ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Βγάλτε τον ἔξω, διέταξε δυὸ ἀστυφύλακας δείχνοντας τὸν Ρίκ.

Ἀλλὰ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τοῦ ἀνωτέρου τους, γιατὶ ὁ νεαρὸς ρέπορτερ μὲ δυὸ πηδήματα εἶχε βρεθῆ στὸ ἐπάνω πάτωμα.

— Ρίκ, ἐφώναξε αὐστηρὰ ὁ Μπάρλεϋ, κατέβα κάτω.

— Δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ ἐδῶ, ἀπήντησε ὁ νέος, προτοῦ ἐξασφαλίσω τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ χρειάζονται γιὰ τὸ ἄρθρο μου.

Ἡ Ντόροθυ Σάϊμον, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ ἐνδιαφέρον, ἐπενέβη.

— Ἀφῆστε τον κ. ἐπιθεωρητά, εἶπε, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ πλέον.

Ὁ Μπάρλεϋ ποὺ εἶδε ὅτι δὲν μποροῦσε νὸ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς, συγκατένευσε καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ τὶς σκάλες ἔχοντας δίπλα του τὴν Ντόροθυ.

— Ποῦ εἶνε τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα σας; ρώτησε, μόλις ἀνέβηκε στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἡ νέα ἔδειξε μιὰ πόρτα δεξιὰ καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν Μπάρλεϋ, τὸν Ρὶκ καὶ τὸν ἀρχιθαλαμηπόλο Λιόνελ.

— Μοῦ μυρίζεται, μυστήριον, ἐψιθύρισεν ὁ Ρὶκ στὸ αὐτὶ τοῦ Μπάρλεϋ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ἐκύτταξε μετὰ δίας συγκρατῶντας τὸ ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ του καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη ἀνοίγετε, εἶπε στὴν Ντόροθυ.

Ἡ νέα ἔπιασε τὴν πετούγια καὶ σπρώχνοντας τὴν βαρειὰ πόρτα πέρασε μέσα στὸν κοιτῶνα τοῦ γερουσιαστοῦ.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες τὴν ἀκολούθησαν.

— Ἀνάψτε τὸ φῶς, διέταξε ὁ Μπάρλεϋ.

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος διευθύνθηκε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δωματίου καὶ ἐγύρισε τὸν ἠλεκτρικὸ διακόπτη.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ντόροθυ βγάζοντας μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή, ὥρμησε πρὸς τὸ κρεββάτι τοῦ πατέρα της.

Καὶ ἡ νέα ἐπυροβόλησε

— Θεέ μου, ἐφώναξε, ὁ πατέρας, ποῦ εἶνε ὁ πατέρας;

Ὁ Μπάρλεϋ κι' ὁ Ρὶκ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκαν κι' αὐτοὶ κοντὰ στὸ κρεββάτι.

— Τὸν εἴχατε ἀφήσει ἐδῶ χθὲς τὸ βράδυ; ρώτησε ὁ ρέπορτερ.

— Μά, ναί, ὅπως κάθε βράδυ, ἀπήντησε ἡ νέα. Στὶς ἐννέα ἡ ὥρα τὸν συνώδευσα ὡς ἐδῶ καὶ ἀφοῦ μὲ φίλησε στὸ μέτωπο ἔφυγα γιὰ νὰ πάω κι' ἐγὼ στὸ δωμάτιό μου. Αὐτὸ εἶνε μυστήριο!..,

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ πλησίασε τὸ μικρὸ κομοδῖνο ποὺ βρισκόταν δίπλα ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀνοιχτὸ συρτάρι του,

— Ἐδῶ ὁ πατέρας σας, ἐφύλαγε μήπως τὸ περίστροφό του; ρώτησε τὴ νέα,

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος Λιόνελ ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ χωρὶς νὰ ἔχῃ μιλήσῃ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐπενέβη.

— Ὁ σὲρ Μπλὰκ Σάϊμον, ἐσυνήθιζε κάθε βράδυ νὰ κρύβῃ τὸ περίστροφό του σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι γιατὶ φοβόταν ὅτι κάποιος θὰ ἔμπαινε τὴ νύχτα στὸ μέγαρο.

— Εἶχε κανέναν ἐχθρὸ ποὺ φοβόταν; ρώτησε ὁ Ρίκ.

— Ἐχθρό; Ὄχι! ἀπήντησε ἡ Ντόροθυ. Ὁ πατέρας μου μόνον φίλους εἶχε.

— Κι' ὅμως Εἶνε φανερό....

— Ὅτι ὁ σὲρ Μπλὰκ Σάϊμον τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του ξαφνικὰ ἴσως τρομαγμένος γιατὶ ἄκουσε κάποιον θόρυβο, διέκοψε τὸν Μπάρλεϋ ὁ Ρίκ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Ρίκ, ἐφώναξε, μὴν ἐπεμβαίνεις σὲ ξένες δουλειές. Ἀλλ' ἂς εἶνε, πῶς τὸ κατάλαβες ὅτι τινάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του;

— Δὲ θέλει καὶ πολὺ σκέψι, ἀγαπητέ μου Μπάρλεϋ, ἀπήντησεν ὁ ρέπορτερ. Ὁ τρόπος ποὺ εἶνε πεταγμένα τὰ κλινοσκεπάσματα τὸ μαρτυρεῖ. Ἂν ὁ σὲρ Μπλὰκ Σάϊμον σηκωνόταν κανονικά, ὅπως κάθε πρωΐ, οἱ κουβέρτες δὲν θὰ βρίσκονταν σὲ τέτοια ἀκαταστασία.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ λωποδύτη καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, παρετήρησεν ἡ Ντόροθυ. Γι' αὐτὸ ἄλλως τε πῆρε καὶ τὸ περίστροφό του. Ἀλλὰ ποῦ πῆγε; Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριο!....

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ ὑπερνικῶντας ἕνα δισταγμό, ρώτησε τὴν νέα, κυττῶντας την στὰ μάτια:

— Ὅταν βγήκατε ἀπὸ τὸ δωμάτιό σας καὶ εἴδατε τὸν λωποδύτη στὴ σκάλα δὲν φοβηθήκατε ὅτι ἴσως νὰ ἦταν ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μου; ἔκανε ἡ Ντόροθυ ξαφνιασμένη. Μὰ ἦταν ἀπίθανο ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Τί δουλειὰ εἶχε ὁ πατέρας μου τέτοια ὥρα νὰ περπατῇ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

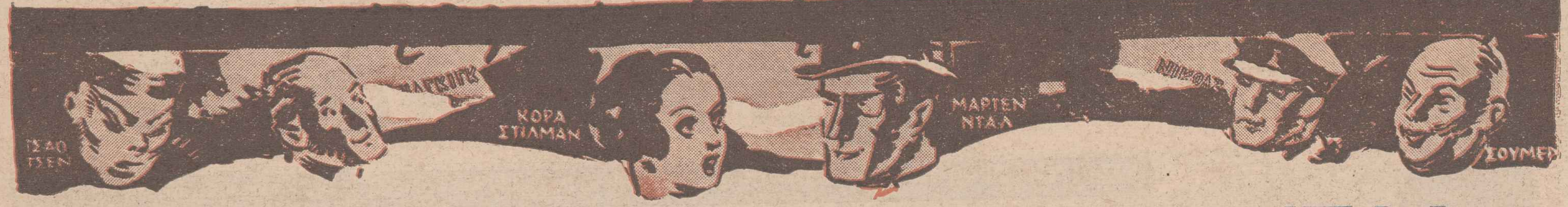

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο δρόμος ἦταν κατασκότεινος καὶ βασίλευε σ' αὐτὸν μιὰ ὑποβλητικὴ ἡσυχία. Ἦταν ἕνας δρομᾶκὴ ἡσυχία.

Ὡστόσο, ἕνας ἄνδρας ἀκαθόριστης ἡλικίας, παχύσαρκος καὶ ροδοκόκκινος, παραμόνευε ἀπὸ πολλὴ ὥρα πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς αἰωνοβίου δένδρου. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἄγνωστος ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρυφθῇ ἀκόμη καλύτερα πίσω ἀπὸ τὸν χονδρὸ κορμὸ τοῦ δένδρου. Τὸ διαπεραστικό του μάτι εἶχε διακρίνει μέσα στὴν ὁμίχλη ἕνα ψηλὸ ἄνδρα ποὺ προχωροῦσε μὲ ὕφος μισοκακόμοιρου ἀνθρώπου, σὰν σκιὰ ἢ σὰν φάντασμα.

Ὁ Σοῦμερ ἐπρότεινε τὸ πιστόλι του

Ὁ παχύσαρκος ἄγνωστος χαμογέλασε κι' ἀφήνοντας τὸν ψηλὸ ἄνδρα νὰ προχωρήσῃ λίγα μέτρα, ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ σὰν σκιά, σφίγγοντας τὸ περίστροφό του ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του. Ἀνύποπτος ὁ ψηλὸς ἄνδρας προχώρησε ἑκατὸ περίπου μέτρα. σταμάτησε ἔξω ἀπὸ μιὰ μικρὴ μονοκατοικία, ἔρριξε ὁλόγυρά του μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά, καὶ ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος! Ἐγκατέλειψε τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του, ἔβγαλε τὰ χονδρὰ γυαλιὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούγας ποὺ φοροῦσε καὶ κάνοντας ἕνα ὑπερφυσικὸ πήδημα, κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸν κλῶνο ἑνὸς δένδρου. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἀπὸ κλῶνο σε κλῶνο, βρέθηκε ἐπάνω στὸ μπαλκόνι τῆς μονοκατοικίας. τὴν πόρτα τοῦ ὁποίου διέρρηξε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Μπῆκε στὸ σπίτι κλείνοντας τὴν πόρτα ξοπίσω του, ξανάβλεπε τὰ γυαλιά του καὶ βγάζοντας ἕνα κλεφτοφάναρο, τὸ ἄναψε καὶ ἤρχισε νὰ κυκλοφορῇ σὰν νὰ βρισκόταν στὸ σπίτι του!

Ἔφθασε στὴν βιβλιοθήκη καὶ χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ προχώρησε πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο, βγάζοντας ἀπὸ τὶς τσέπες του διάφορα μικροσκοπικὰ διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα διέρρηξε τὸ χρηματοκιβώτιο στὸ χρονικὸ διάστημα λίγων λεπτῶν καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ρίχνοντας τὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ του φανοῦ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου διέκρινε ἕναν κίτρινο φάκελλο, τὸν ὁποῖον ἔβαλε στὴν τσέπη του χωρὶς νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Κατόπιν, διέκρινε ἕνα λογιστικὸ βιβλίο καὶ τὸ ἄνοιξε μὲ περιέργεια. Ξεφυλλίζοντάς το, θαύμασε τὴν τάξι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε, ὁ ὁποῖος ἔγραφε στὸ βιβλίο αὐτὸ ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ ἔσοδά του.

Ὁ διαρρήκτης στράφηκε ξαφνιασμένος ἐνῷ ἡ βιβλιοθήκη πλημμύριζε ἀπὸ φῶς. Ἕνας παχύσαρκος καὶ ροδοκόκκινος ἄνδρας ἀκαθόριστης ἡλικίας, τὸν κύτταζε χαμογελῶντας σὰν σατανᾶς κρατῶντας τὸ πιστόλι του στὸ χέρι. Ὁ διαρρήκτης ξαναπῆρε τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του :

—Ἐσύ; Πάντα ἐσύ; Δὲν τὸ πῆρες λοιπὸν ἀπόφασι Ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ ὅτι μὲ τὸ νὰ μοῦ παρουσιάζεσαι τέτοιες στιγμὲς σὰν φάντης μπαστοῦνι,...γελοιοποιεῖσαι ;

—Μοῦ φαίνεται μίστερ «Λωποδύτη-Φάντασμα» ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ γελοιοποιηθῶ. Τρεῖς ὧρες σὲ περίμενα κουκουλωμένος ἀπὸ τὴν ὁμίχλη. Γιὰ στάσου ἔτσι νὰ σὲ καμαρώσω. Θαῦμα! Γκρίζο κοστοῦμι, γκρίζα μαλλιά, γυαλιά, ἡ ἐληὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ αὐτί, ἡ ἀπαραίτητη κουτσαμάρα! Χωρὶς ἀμφιβολία καὶ τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος! Ἡ μεταμφίεσι μὲ τὴν ὁποίαν ρίχνεις στάχτη στὰ μάτια τῶν θυμάτων σου καὶ τῶν ἀστυνομικῶν! Ποιὸς νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ καλοκάγαθο αὐτὸ γεροντάκι εἶνε ὁ ἀσύλληπτος «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Αὐτὴ τὴ φορὰ ὡστόσο, ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν τὴν παθαίνω.

—Ἂς εἶνε καλὰ τὸ γινάτι σου ἰνσπέκτωρ.

—Μὴ κινηθῇς γιατὶ στὴν ἄναψα καὶ σὲ σακάτεψα φυτεύοντάς σου μιὰ σφαῖρα στὸ γόνατο γιὰ νὰ κουτσαίνῃς στ' ἀληθινὰ στὸ μέλλον. Προχώρησε καὶ κάθησε ἥσυχος τὸ φωτέϊγ τοῦ τραπεζιοῦ.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἄδεια. Εἶαι λιγάκι κουρασμένος. Γεροντάκι ἄνθρωπος...

— Ὡραῖα! Καὶ τώρα βγάζε ἀπὸ τὶς τσέπες σου ἐργαλεῖα, ὅπλα ἂν ἔχῃς καὶ ὅτι ἔκλεψες ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο.

—Καὶ ἐδῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου τρώω. Ἀλλὰ γιὰ πές μου ἰνσπεκτωρ. Πῶς μάντεψες ὅτι ἀπόψε θὰ δούλευα ἐδῶ μέσα;

—Εἶδες ἐπιτυχία ἔ; Διάνα!

—Τὸ ὁμολογῶ. Μόνο ἐσένα δὲ φανταζόμουνα νὰ βρῶ ἐδῶ μέσα. Πῶς τὸ μάντεψες;

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἔχω κάποιο φίλο ἀριστοκράτη ποὺ τὸν ἀγαπῶ ἐξαιρετικά. Εἶνε ὁ προσφιλέστερός μου φίλος. Ἔχω καὶ λόγους σοβαροὺς νὰ ὑποψιάζωμαι πὼς ὁ ἀριστοκράτης αὐτὸς εἶνε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».Τὸν ἀγαπῶ λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἀριστοκράτη...καὶ τὸν παρακολουθῶ, γιατί, τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ τὸν πιάσω....ὅποιος κι' ἂν εἶνε! Γνωρίζω ὅτι ὁ ἀριστοκράτης φυτρώνει ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν σπέρνουν. Βάζει τὴ μύτη του σὲ ξένες ὑποθέσεις, ὑπερασπίζοντας τοὺς ἀδυνάτους ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν. Σήμερα τὸ πρωΐ, πληροφορήθηκα πῶς ὁ ἀριστοκράτης δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψι μιᾶς γυναίκας ποὺ κινδυνεύει νὰ πέσῃ θῦμα ἑνὸς καθάρματος. Μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ ἀριστοκράτης εἶνε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» καὶ ὅτι θὰ προσπαθοῦσε μὲ κάποια διάρρηξι στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν ἐνοχοποιοῦσε νὰ σώσῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἔστησα καραοῦλι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἐνῷ ὁ περίφημος ἀστυνομικὸς μιλοῦσε, ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἔχοντας τὰ χέρια του ἐπάνω στὸ τραπέζι ἔπαιζε μὲ τὸ ἕνα σὰν ἀφηρημένος μ' ἕναν πλατὺ χάρακα ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε τὸ κρυστάλλινο σκέπασμα τοῦ μελανοδοχείου.

—Ἂς τελειώνουμε λοιπὸν, εἶπε ὁ ἀστυνομικός.

—Ναί. Ἂς τελειώνουμε γιατὶ ὅπου νἆναι μπορεῖ νἄρθῃ καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Σοῦμερ ἔκανε ἕνα βῆμα. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» στηλώνοντας γερὰ τὸ ἀριστερό του χέρι μὲ τὸν χάρακα ἐπάνω στὸ τραπέζι, τοποθέτησε ἐπάνω του τὸ κρυστάλλινο σκέπασμα, ἐπίεσε μ' ἀστραπιαία ταχύτητα τὴν ἄλλη ἄκρη πρὸς τὰ κάτω καί, ἀφήνοντάς την ... βύθισε τὴν βιβλιοθήκη στὸ σκοτάδι! Τὸ κρυστάλλινο σκέπασμα τοῦ μελαδοχείου τινάχτηκε σὰν βολὶς καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ τὸν Σοῦμερ ἔσπασε τὸν ἠλεκτρικὸ λαμπτῆρα.

Μιὰ βλαστήμια ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀστυνομικοῦ ποὺ ἐλούσθηκε μὲ μικροσκοπικὰ θραύσματα γυαλιοῦ ἐνῷ δεχόταν τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιο ὑγρὸ στὸ πρόσωπο.

Ὅταν σὲ ἕνα λεπτὸ ἄναψε τὸ κλεφτοφάναρό του εἶδε κατάπληκτος τι ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα» φεύγοντας, τοῦ εἶχε χύσει στὸ πρόσωπο τὸ περιεχόμενο τοῦ μελανοδοχείου!

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ

Ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντὰλ ἐξύπνησε ἐκεῖνο τὸ πρωΐ εὐδιάθετος. Δὲν ἐπρόφθασε ὡστόσο νὰ πάρῃ τὸ πρόγευμά του ὅταν ἐφάνηκε στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας του τὸ ροδοκόκκινο πρόσωπο τοῦ Σοῦμερ.

—Ὁ Σοῦμερ! Νὰ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι! Πῶς μπῆκες;

—Μὲ τὰ μαθήματα ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

—Εἶχες μήπως τρεχάματα χθὲς τὸ βράδυ ;

—Ἄφησε τὰ πειράγματα Μάρτεν καὶ πές μου τί γύρευε χθὲς τὸ πρωΐ στὸ σπίτι σου ἡ μὶς Ἔβλιν Κροῦκερ.

—Μοῦ τὴν ἔστειλε ἡ μνηστή μου, ἡ Κόρα. Κάποιος θεῖος της, ὁ Πάτρικ Κροῦκερ, γυρεύει νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσία της. Φαίνεται πῶς ὁ πατέρας τῆς Ἔβλιν Κροῦκερ ἄφησε στὴν κόρη του ὅλη του τὴν περιουσία, ἀλλὰ ὁ ἀδελφός του, ὁ Πάτρικ, βρῆκε τὴν διαθήκη ποὺ εἶνε σφραγισμένη σὲ ἕνα κίτρινο φάκελλο καὶ τὴν ἐξαφάνισε.

—Χμ!... Στὸ σπίτι τοῦ Πάτρικ Κροῦκερ ἔδρασε χθὲς τὸ βράδυ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Τί σύμπτωσις ἔ; Τὸ πρωΐ σὲ ἐπεσκέφθηκε ἡ ἀνυπεράσπιστος νέα καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἄνοιγε τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ θείου της.

—Ἐξακολουθεῖς νὰ πιστεύῃς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—Παραδίδω τὸν λαιμό μου στὸν δήμιο ἂν δὲν εἶσαι!

—Μὲ κολακεύεις Σοῦμερ...

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν πρόφθασε νὰ ἀπαντήσῃ. Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τοῦ Μάρτεν Ντὰλ Μπίλιγκ, ποὺ μπῆκε καὶ ἄφησε ἕναν δίσκο ἐπάνω στὸ τραπεζάκι, ἐτερμάτισε τὴν συζήτησι, γιατὶ ὁ Σοῦμερ ρίχτηκε ἀμέσως μὲ τὰ μοῦτρα σὲ μιὰ ροδοκόκκινη ὀμελέττα.

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἐκάθησε κοντά του, οἱ δύο φίλοι φάγανε μὲ ἐξαιρετικὴ ὄρεξι καὶ στὸ τέλος, ὁ ἀριστοκράτης στενοχωρήθηκε γιατὶ εἶχαν τελειώσει ἀπὸ βραδὺς τὰ τσιγάρα του.

—Καπνίζεις «Κάπσταν»; ρώτησε πρόθυμος ὁ ἀστυνομικός.

—Ἂς εἶνε καὶ «Κάπσταν»!

Ὁ Σοῦμερ ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ κατάπληκτος ἔβγαλε ἀντὶ σιγαρέττων, ἕνα βιβλίο.

—Τί εἶνε αὐτό!

—Σὰν κατάστιχο μοῦ φαίνεται!

Ὁ ἀστυνομικὸς τὸ ἄνοιξε ἀπορῶντας:

—Εἶνε ἕνα κατάστιχο! Μπᾶ! Ἀνήκει στὸν Πάτρικ Κροῦκερ! Πῶς βρέθηκε στὴν τσέπη μου!

—Θὰ σοῦ τὸ ἔβαλε χθὲς τὸ βράδυ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

—Εἶνε ἀξιοθαύμαστος! παρατήρησε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Γιὰ δές! Ἔχει γράψει καὶ τὴν πένα ποὺ ἔδωσε σὲ ἕνα ζητιᾶνο!

Ἀλλὰ...γιὰ δὲς ἐδῶ Σοῦμερ!... 17 Ἰουλίου. Εἰσπράξεις 730 λίρες! 2 Αὐγούστου. Εἰσπράξεις 850 λίρες. 9 Σεπτεμβρίου. Εἰσπράξεις 378 λίρες. 12 Ὀκτωβρίου. 950 λίρες.

—Τί σημαίνουν αὐτά;

—Μιὰ στιγμή...

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ ἐπέστρεψε κρατῶντας τὸ σῶμα μιᾶς πρωϊνῆς ἐφημερίδος ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη του.

—Γιὰ νὰ δοῦμε τὸ φύλλο τῆς 18ης Ἰουλίου. Δολοφονία ἑνὸς εἰσπράκτορος τῆς «Μπάρκλεϋς Μπὰνκ». Εἶχε εἰσπράξει 950 λίρες τὴν 1 Αὐγούστου. Εὑρέθη ναρκωμένος μέσα στὸ ἀνσασὲρ τῆς «Βάκυμ Ὄϊλ» μὲ τὴν τσάντα κλεισμένη. 10 Σεπτεμβρίου. Ἕνας ταξειδιώτης εὑρέθη στραγγαλισμένος σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως τοῦ ὑπεραστικοῦ σιδηροδρόμου. Ἔλειπε τὸ πορτοφόλι του μὲ 378 λίρες. 13 Ὀκτωβρίου. Ἐδολοφονήθη ἐντὸς τῆς κατοικίας του ὁ εἰσπράκτωρ τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρίας «Ρόγιαλ». Αἱ εἰσπράξεις του ἀνερχόμεναι εἰς 950 λίρες ἐξηφανίσθησαν!

—Εἶνε τρομερὸ ! ψιθύρισε ὁ Σοῦμερ πελιδνός.

Ὄχι γιὰ σένα εὐτυχισμένε ἀστυνομικέ.

Ὁ διαρρήκτης εγύρισε τρομαγμένος..

Αὐτὴ τὴ φορά, χάρις στὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα»... ἐπέτυχες διάνα! Κρατᾶς τὸν δολοφόνο ὅλων αὐτῶν τῶν δυστυχισμένων! Ἄλλη κολοσσιαία ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία! Καὶ γυρεύεις νὰ τὸν πιάσῃς ἀχάριστε ἄνθρωπε !

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔφυγε ἀπὸ τὴν «Λέσχη τῶν Ζωοφίλων» καὶ προχώρησε μὲ τὰ πόδια πρὸς τὸ σπίτι του.

Περνῶντας ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κίτσενερ, εἶδεν ἕνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾷ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἄκουσε μέσα ἀπὸ αὐτὸ κάποιον νὰ τὸν φωνάζῃ.

Πλησίασε ἀπορῶντας καὶ κατάπληκτος ἀντίκρυσε τὸν ἀριστοκράτη Πάτρικ Κροῦκερ.

—Καλησπέρα μίστερ Ντάλ! Σᾶς εἶδα νὰ πηγαίνετε πεζὸς καὶ σταμάτησα. Εἶσθε βιαστικός;

—Ἀφοῦ πηγαίνω μὲ τὰ πόδια στὸ σπίτι μου, ὄχι.

—Θαυμάσια! Ἔχω ὄρεξι γιὰ λίμα. Θὰ μοῦ κάνετε παρέα. Προσφέρω στὸ σπίτι μου σαμπάνια μὲ παγωμένα φροῦτα τῶν τροπικῶν.

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ σκέφθηκε λίγες στιγμές. Γνώριζε ἄραγε ὁ Πάτρικ Κροῦκερ ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»; Χρόνια τώρα γνωρίζονταν ἀλλὰ πρώτη φορὰ τὸν καλοῦσε στὸ σπίτι του.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, τὸ αὐτοκίνητο σταματοῦσε σὲ μιὰ πολυτελεστάτη μονοκατοικία τῆς Κρόϊτον Ἄβενυ. Ὁ Πάτρικ Κροῦκερ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας γιὰ νὰ μὴ ἀνησυχήσῃ τὸν θυρωρὸ καὶ ὡδήγησε τὸ αὐτοκίνητό του ὡς τὴν πόρτα τοῦ γκαρὰζ, στὴν αὐλὴ τῆς μονοκατοικίας.

—Περᾶστε μίστερ Ντάλ. Ὅταν ἐπιστρέφω ἔτσι ἀργὰ μπαίνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς ὑπηρεσίας γιὰ νὰ μὴ ξυπνῶ τὸν θυρωρό.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐπέρασαν στὸ φυμουὰρ καὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ διάφορα ζητήματα, ἐνῷ ὁ Κροῦκερ ἑτοίμαζε τὴν φρουτιέρα μὲ τὰ φροῦτα τῶν Τροπικῶν. Ἀκούμπησε τὴν φρουτιέρα κοντά του σὲ ἕνα τραπεζάκι καὶ βγῆκε νὰ φέρῃ ποτήρια καὶ σαμπάνια. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἐπέστρεψε μὲ δυὸ κρυστάλλινα ποτήρια, τὰ γέμισε καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ τσουγκρίσῃ ὅταν ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἄνοιξε τὴν σιγαροθήκη του.

—Καπνίζετε Ἀγλικὰ σιγαρέττα; ρώτησε τὸν Κροῦκερ, μὲ τόνο ποὺ ἔδειχνε ὅτι τοῦ ἰδίου δὲν τοῦ ἄρεσαν.

—Ἀφῆστε νὰ σᾶς φέρω ἐγὼ Αἰγυπτιακὰ εἶπε ὁ Κροῦκερ, καὶ βγῆκε βιαστικὸς ἀπὸ τὸ φυμουάρ.

Ὅταν σὲ λίγο ἐπέστρεψε ὁ Μάρτεν Ντὰλ εἶχε πιῆ κιόλας τὴ σαμπάνια του καὶ

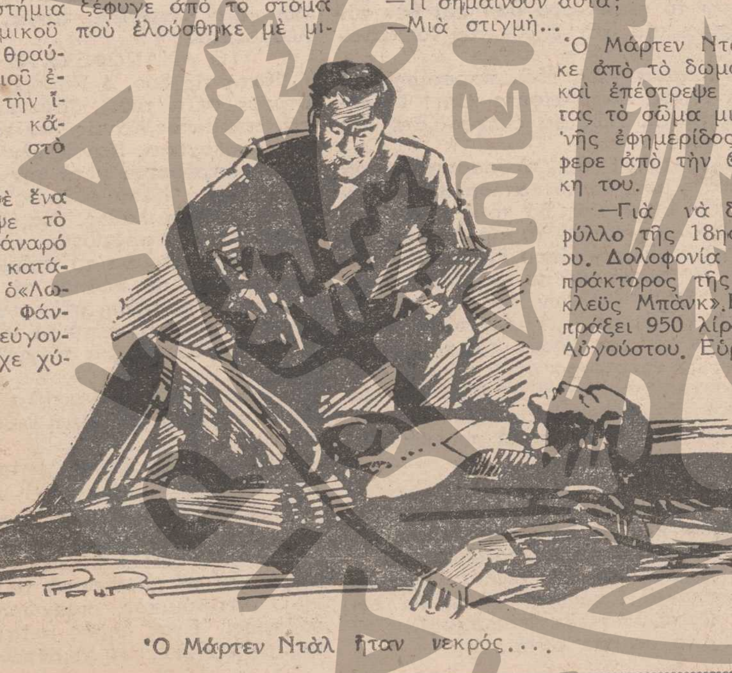

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἦταν νεκρός....

Σπόρ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ – ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ – ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ – ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ – TENNIS – ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ – ΙΠΠΑΣΙΑ – ΓΚΟΛΦ

Μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς σημειωθείσας ἑλληνικὰς ἐπιτυχίας, ἤρχισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μία ζωηρὰ κίνησις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἐὰν ἡ κίνησις αὐτὴ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὴν ἰδίαν ὁρμήν, μὲ τὴν ὁποίαν ἤρχισε, τότε, ἀσφαλῶς, ταχέως ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς θὰ καταλάβῃ μεταξὺ τοῦ παγκοσμίου τοιούτου μίαν θέσιν ἀνταξίαν τῆς ἱστορίας του.

Ἡμεῖς, ἀποδίδοντες ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὸν ἀθλητισμόν, δὲν θὰ παύσωμεν παρακολουθοῦντες ἀπὸ τῶν στηλῶν μας τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ. Ἤδη, ἀρχίζομεν ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τῶν προγραμμάτων διαφόρων ἀγώνων, οἵτινες θὰ λάβουν χώραν κατὰ τὴν προσεχῆ περίοδον.

ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ἐνῷ διὰ τὰ ἀγωνίσματα στίβου ἡ χειμερινὴ περίοδος δὲν εἶνε διόλου εὐνοϊκή, τὸ ἀντίθετον συμβαίνει διὰ τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου, ὁ ὁποῖος τελεῖται πάντοτε κατὰ τὸν χειμῶνα.

Ἤδη, ἡ Τεχνικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθλητισμοῦ κατήρτισε τὸ πρόγραμμα τῶν πρωταθλημάτων ἀνωμάλου δρόμου διὰ τὸ 1937, τὸ ὁποῖον, ὑποβληθὲν εἰς τὸν Σ.Ε.Γ.Α.Σ., ἐνεκρίθη ὑπ' αὐτοῦ.

Συμφώνως πρὸς τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα, ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου θὰ τελεσθοῦν οἱ ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες τῶν Συλλόγων, τὴν 7ην Φεβρουαρίου ὁ λαϊκὸς ἀνώμαλος, τὴν 21ην Φεβρουαρίου τὰ περιφερειακὰ πρωταθλήματα καὶ τὴν 7ην Μαρτίου θὰ γίνῃ ἐν Ἀθήναις τὸ Πανελλήνιον πρωτάθλημα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Καὶ διὰ τὸν γυναικεῖον ἀθλητισμὸν οὐδόλως εἶνε μικροτέρα ἡ προσοχὴ τὴν ὁποίαν δίδουν οἱ διευθύνοντες τὸν ἀθλητισμόν μας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχεν ἀποφασισθῆ ἡ τέλεσις μηνιαίων ἀγώνων μεταξὺ τῶν ἀθλητριῶν μας, οἱ ὁποῖοι θὰ διακοποῦν τοὺς μῆνας Δεκέμβριον, Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον, διὰ νὰ ἐπαναληφθοῦν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου.

Κατὰ τὸ τρίμηνον διάστημα τῶν διακοπῶν ἀπεφασίσθη, ὅπως καθ' ἑκάστην Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα διατίθεται τὸ Στάδιον διὰ τὴν προπόνησιν τῶν ἀθλητριῶν.

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Μέχρι τοῦδε μόνοι σχεδὸν οἱ ποδηλάται δὲν εἶχον ἱδρύσει σύλλογον ἰδιαίτερον, ὁ ὁποῖος νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ ἐργάζεται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν πρόοδον τοῦ ποδηλάτου, ἀπὸ τοῦ 1932 μάλιστα οὐδεὶς σχεδὸν ποδηλατικὸς ἀγὼν εἶχεν τελεσθῆ.

Τελευταίως ὅμως ἱδρύθη Ποδηλατικὴ Ὁμοσπονδία, ἡ ὁποία καὶ ἀπεφάσισε τὴν τέλεσιν ποδηλατικοῦ ἀγῶνος 50 χιλιομέτρων τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 20ὴν Δεκεμβρίου.

Ἡ ἐκκίνησις θὰ γίνῃ τὴν 9ην πρωϊνὴν ἀπὸ τὸ Ψυχικό, οἱ ποδηλάται δὲ θὰ τρέξουν 3½ φορὰς τὴν διαδρομὴν Ψυχικοῦ — Χαλανδρίου — Ἁγίας Παρασκευῆς — Χολαργοῦ — Ἀμπελοκήπων -- Ψυχικοῦ. Ἀφέτης τοῦ ἀγῶνος ὡρίσθη ὁ κ. Β. Κοκκώνης. Εἰς τοὺς ἕξ πρώτους νικητὰς τοῦ ἀγῶνος θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ κάτωθι ἔπαθλα:

Εἰς τὸν πρῶτον κύπελλον τοῦ ὑπουργοῦ - Διοικητοῦ Πρωτευούσης, εἰς τὸν β' κύπελλον τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, εἰς τὸν γ' κύπελλον τῆς Ποδηλατικῆς Ὁμοσπονδίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸν δ' ἔπαθλον τοῦ ὑπουργοῦ - Διοικητοῦ τῆς Πρωτευούσης, εἰς τὸν ε' ἔπαθλον τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων, εἰς τὸν στ' ἔπαθλον τῆς Ποδηλατικῆς Ὁμοσπονδίας τῆς Ἑλλάδος.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Δυστυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχουν αὐτοκινητόδρομοι μεγάλοι, ὅπως εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διὰ νὰ τελοῦνται αὐτοκινητικοὶ ἀγῶνες, τοιουτοτρόπως δὲ ἡ ΕΛΠΑ περιορίζεται εἰς τὴν κατ' ἔτος διοργάνωσιν διαγωνισμοῦ κομψότητος αὐτοκινήτου.

Ὁπωσδήποτε, προκειμένου τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον νὰ γίνῃ τὸ Ράλλεϋ Μόντε-Κάρλο, πολλοὶ αὐτοκινητισταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ Ἕλληνες, θὰ ἐκκινήσουν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

ΟΠΛΟΜΑΧΙΑ

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ παρελθόντος Σαββάτου χισαν, παρουσίᾳ τοῦ ὑφυπουργοῦ κ. Νικολούδη, καὶ ἐσυνεχίσθησαν τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον ὁμαδικοὶ ἀγῶνες σπάθης μεταξὺ ὁμάδων τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης.

Πᾶσαι αἱ ὁμάδες ἠγωνίσθησαν σθεναρῶς διὰ τὴν ἐπικράτησιν. Διὰ τὴν πρώτην θέσιν ἐπάλαισαν δίς, ἀναδειχθεῖσαι καὶ τὰς δύο φορὰς ἰσόπαλοι, αἱ ὁμάδες τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων καὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς Λέσχης, μετ' αὐτὰς ἦλθεν ἡ ὁμὰς τῆς Πανεπιστημιακῆς Λέσχης, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη ἰσχυροτάτη διὰ τῶν κ. κ. Γούζαρη, Ἐμίρη, Κοτσώνη καὶ Φαβρικέζη.

Αὔριον Σάββατον καὶ μεθαύριον Κυριακὴν θὰ γίνουν εἰς τὴν Πανεπιστημιακὴν Λέσχην οἱ ἀτομικοὶ ἀγῶνες σπάθης, οἵτινες θὰ συγκεντρώσουν σμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων τοῦ σπαθιοῦ.

ΤΕΝΝΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Ὁμίλου Ἀντισφαιρίσεως ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος ἀπένειμεν ἰδιοχείρως τὰ ἔπαθλα εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων τοῦ φθινοπωρινοῦ πρωταθλήματος κ. κ. Ζαφειρίου, Γρηγοριάδην καὶ Στ. Ξύδην.

Παρ' ὅλον ὅτι μέχρι τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου δὲν θὰ ὀργανωθοῦν ἀγῶνες τέννις, ὅμως εἰς τὸ γήπεδον τοῦ ὁμίλου προπονοῦνται τακτικὰ οἱ πρωταθληταί μας διὰ νὰ εἶνε ἕτοιμοι κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς τεννιστικῆς σαιζόν, ἡ ὁποία προμηνύεται πλουσία, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα.

Κατ' αὐτό, τὴν 25ην Μαρτίου θ' ἀρχίσῃ τὸ ἐαρινὸν πρωτάθλημα εἰς τὸν Πανελλήνιον Γυμναστικὸν Σύλλογον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ μετάσχουν ὅλοι οἱ ἑλληνικοὶ ὅμιλοι ἀντισφαιρίσεως.

Τὸ πρωτάθλημα τοῦτο ἔχει μεγίστην σημασίαν καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων του θὰ καταρτισθῇ ἡ Ἐθνικὴ ὁμάς, ἥτις θὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας Μεσογείου. Οὗτοι θὰ τελεσθοῦν ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ γήπεδον τοῦ ὁμίλου ἀντισφαιρίσεως ἀπὸ τῆς 11ης μέχρι τῆς 18ης Ἀπριλίου.

Ἐπίσης περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰδίου μηνὸς καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς 22ας μέχρι τῆς 25ης θὰ γίνῃ τὸ πρωτάθλημα τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ συμμετάσχουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ διακριθοῦν εἰς τὸ ἐαρινὸν πρωτάθλημα τοῦ Μαρτίου.

ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ

Ἡ χειμερινὴ περίοδος εἶνε καὶ διὰ τοὺς σκοπευτικοὺς ἀγῶνας περίοδος ἡσυχίας. Οἱ σκοπευταί μας ὅμως μὲ ζῆλον καὶ τακτικὰ ἐξασκοῦνται εἰς τὸ σκοπευτήριον τοῦ Ὑμηττοῦ διὰ τοὺς προσεχεῖς ἀγῶνας.

Ἤδη εἶνε ἐξησφαλισμένη ἡ τέλεσις ἑλληνοαγγλικῶν σκοπευτικῶν ἀγώνων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος. Ἡ ἡμερομηνία τῆς τελέσεως αὐτῶν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καθορισθῇ ἀπὸ τοῦδε, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἄφιξιν τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι τελοῦνται συνεχῶς, ἐπὶ δεκαετίαν, ἀλλ' οἱ προσεχεῖς θὰ ἔχουν πλέον ἐπίσημον χαρακτῆρα διὰ τῆς ἀθλοθετήσεως εἰδικῶν ἐπάθλων ἀπὸ τοῦδε ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς, τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ τοῦ ὑπουργείου Ἀεροπορίας καὶ ὄχι ὅπως κατὰ τὸ παρελθὸν ἐγένετο νὰ ἀθλοθετοῦνται ἔπαθλα ὄχι εἰδικὰ καὶ μάλιστα κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἄνοιξιν θὰ λάβουν χώραν οἱ Πανελλήνιοι σκοπευτικοὶ ἀγῶνες, τὸ φθινόπωρον δὲ ἐν Σόφιᾳ οἱ Βαλκανικοί.

Ὑπάρχει πιθανότης νὰ τελεσθοῦν οἱ διεθνεῖς κυνηγετικοὶ ἀγῶνες (κατὰ κινητῶν στόχων) ἐν Ἀθήναις. Ἤδη, ἡ σκοπευτικὴ καὶ κυνηγετικὴ Ὁμοσπονδία ὑπέβαλε αἴτησιν εἰς τὴν διεθνῆ Ὁμοσπονδίαν τοῦ κυνηγετικοῦ ὅπλου, ἥτις ἑδρεύει εἰς Παρισίους.

Ἐὰν ἡ αἴτησις γίνῃ τελικῶς ἀποδεκτή, τότε οἱ ἀγῶνες θὰ τελεσθοῦν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὰ προσεχὲς φθινόπωρον ἐν Ἀθήναις.

Ε. Ι. ΑΡΑΧΩΒΙΤΗΣ

◆ ◆

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΠΟΡ—ΕΚΔΡΟΜΙΣΜΟΣ

Ὁ χειμών, ποὺ μᾶς ἦλθε ἐφέτος πρόωρα, δηλαδὴ ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλες χρονιές, ἔκαμε τοὺς πολυπληθεῖς σκιέρ μας νὰ ἀρχίσουν νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὴ Χριστουγεννιάτικη ἐκδρομή τους. Τὰ σκὶ ἀλείφθηκαν μὲ λίπος, οἱ σάκκοι ἐγέμισαν μὲ τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια καὶ ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἀναμένεται μὲ συγκίνησι.

Τὰ μέλη τοῦ ὀρειβατικοῦ Συνδέσμου, στὸν ὁποῖον ἀνήκουν καὶ οἱ περισσότεροι σκιέρ, θὰ τραποῦν πρὸς ὅλα τὰ βουνά μας, ὅπου, ἀσφαλῶς, θὰ ὑπάρχῃ ἄφθονη χιών. Οἱ περισσότεροι θὰ ἀκολουθήσουν τὴν ἐπίσημη ἐκδρομὴ τοῦ Ε.Ο.Σ. στὸ ὄρος Μιτσικέλι τῆς Μακεδονίας, καὶ ἄλλοι θὰ πᾶνε στὴν Οἴτη, στὸ Χελμό, στὸν Παρνασσὸν καὶ στὸ Παναχαϊκόν, ὅπου, ἐκτὸς ἀπὸ ἄφθονο χιόνι, θὰ ἔχουν καὶ σχετικὴ ἄνεσι εἰς τὰ ἐκεῖ εὑρισκόμενα καταφύγια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Ε.Ο.Σ., σχηματίζονται ὁμάδες καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐκδρομικὰ σωματεῖα τῆς πρωτευούσης, τὸν «Ὁδοιπορικόν», τὴν «Ὑπαίθριο Ζωή», τὸν «Πάνα» κλπ. αἱ ὁποῖαι θὰ περάσουν τὰ Χριστούγεννά τους στὶς χιονισμένες πλαγιὲς τῶν βουνῶν μας.

ΟΡΕΙΒΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ λέγεται Ἕλλην, χωρὶς νὰ ἔχῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τὰ παιδιά του

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΙΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ἐκδίδονται ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Ἐκδοτικὸν Ὀργανισμὸν «ΠΑΠΥΡΟΣ» καὶ δὲν πωλοῦνται χωριστὰ ἓν ἕκαστον, ἀλλὰ διατίθενται μόνον εἰς τοὺς ἐγγραφομένους συνδρομητάς. Προκαταβολὴ δρχ. 100. Ζητήσατε κατάλογον καὶ ὁδηγίας ἐγγραφῆς.

“ΠΑΠΥΡΟΣ„

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36
(Στοὰ Ἰντεάλ) ΤΗΛ. 24—532
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ἐσκούπιζε τὰ χείλη του μὲ τὸ μανδῆλι του.

τευχθῆ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ.

—Ἦταν ἠλίθιος, παρατήρησε ὁ Πάτρικ Κροῦκερ. Ἂν ἦταν λίγο πιὸ προσεκτικὸς δὲ θἄπεφτε στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης.

—Κανένας δολοφόνος δὲ διαφεύγει. Ὅσο κι' ἂν κάνῃ «τέλειο» τὸ ἔγκλημά του, πάντα κάποιο λάθος, κάποια ἀπροσεξία θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν δήμιο.

—Ἂν εἶνε ἠλίθιος ναί! Ἕνας ἔξυπνος ὅμως δολοφόνος, δὲν πιάνεται! Νά! Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἐγώ, ἤθελα νὰ δολοφονήσω...ἐσᾶς παραδείγματος χάριν! Ξέρετε πῶς θὰ ἐνεργοῦσα;

—Εἶμαι περίεργος, ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντὰλ χασμώμενος.

—Θὰ σας συναντοῦσα στὴν πλατεῖα Κίτσενερ ὅπως ἀπόψε καὶ παίρνοντάς σας στὸ αὐτοκινητό μου θὰ σᾶς ἔφερνα σπίτι μου.

—Αὐτὸ θἆταν ζήτημα τύχης καὶ ὄχι προμελέτης, παρατήρησε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Πῶς θὰ μὲ συναντούσατε στὴν πλατεῖα;

—Γνωρίζω ὅτι φεύγετε μὲ τὰ πόδια ἀπὸ τὴ λέσχη καὶ ὅτι περνᾶτε ἀπὸ τὴν πλατεῖα. Κανεὶς δὲν σᾶς εἶδε νὰ ἀνεβαίνετε στὸ αὐτοκίνητό μου καὶ προπάντων στὸ σπίτι μου. Μπῆκα στὴν αὐλὴ ἀθόρυβα, δὲν ξύπνησα τὸ θυρωρό, ἄφησα τὸ αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὸ γκαρὰζ γιὰ νὰ μὴ κάνω θόρυβο ἀνοίγοντας τὴν πόρτα καὶ ἀνεβήκαμε σπίτι μου ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ προσωπικὸ κοιμᾶται στὸ τρίτο πάτωμα καὶ ἡ γυναῖκα μου ἀπουσιάζει.

—Καὶ ἂν στὸ ἀναμεταξὺ ξυπνοῦσε ὁ θυρωρὸς καὶ ἔβλεπε τὸ αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὸ γκαράζ; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἀδιάφορος.

—Ἡ δικαιολογία εἶνε ἕτοιμη. Ἀνέβηκα νὰ πάρω τὸ παρντεσού μου καὶ δὲν τὸν ἀνησύχησα μιὰ καὶ ἐπρόκειτο νὰ ξαναβγῶ.

—Ναί...καλὰ ὣς ἐδῶ...παρετήρησε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Παραλείψατε κάτι! Τὸ οὐσιωδέστερο!... Πῶς θὰ ἐξαφανίζατε τὸ πτῶμα μου;

—Ἁπλούστατο! Θὰ τὸ φορτωνόμουνα στὴν πλάτη μου, θὰ τὸ κατέβαζα ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας θὰ τὸ ἔρριχνα στὸ αὐτοκίνητό μου καὶ θὰ τὸ πήγαινα σὲ κάποιο ἐρημικὸ μέρος ὅπου ἔχω μιὰ βενζινάκατο. Μ' αὐτήν, θὰ τὸ μετέφερα σ' ἀπόστασι εἴκοσι μιλλίων καὶ θὰ τὸ ἔρριχνα στὸν Τάμεσι μὲ μιὰ πέτρα στὸν λαιμὸ γιὰ νὰ χορτάσουν τὰ καβούρια. Κατόπιν, θὰ ἐπέστρεφα σπίτι μου νὰ κοιμηθῶ ἥσυχος χωρὶς πιὰ νὰ φοβᾶμαι τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα»!

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ ἔκανε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

—Ἔ;

—Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν πὼς σᾶς δολοφόνησα κιόλας; Εἶνε εἰκοσιπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ποὺ ἤπιατε τὸ δηλητήριο! Εἶνε δηλητήριο ποὺ δὲν ἀφίνει ἴχνη καὶ ποὺ δὲν προκαλεῖ πόνους. Σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ εἶσθε πεθαμένος!

—Γιατί...τὸ κάνατε αὐτό...

—Γιατὶ ἀνακατεύθηκες στὶς δικές μου ὑποθέσεις...

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ σηκώθηκε μὲ κόπο ἐπεχείρησε νὰ κάνῃ ἕνα βῆμα καὶ σωριάσθηκε στὸ πάτωμα βαρύς.

Ἡ καρδιὰ εἶχε σταματήσει. Τὸ δηλητήριο εἶχεν ἐνεργήσει ἀργά, ἀλλὰ ἀποτελεσματικά.

ΤΟ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ ΛΑΘΟΣ

Κατὰ τὶς δυό, ὁ Πάτρικ Κροῦκερ ἐπέστρεψε σπίτι του. Ἔμενε ἡ ἐξαφάνισις τοῦ πτώματος. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε δῆ νὰ πηγαινοέρχεται. Κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε καὶ ἐπιστρέφοντα μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ πτώματος. Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν εἶχε κάνει κανένα λάθος. Καμμιὰ ἀπροσεξία Ὅλα τὰ εἶχε προείδει.

Ἔσυρε ἀθόρυβα τὸ πτῶμα κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ, τὸ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ τὸ φορτώσῃ στὴν πλάτη του καὶ στρέφοντας πρὸς αὐτὸ τὰ νῶτα γιὰ νὰ τὸ φορτωθῇ, ἄφησε μιὰ πνιγμένη φωνὴ φρίκης.

Δέκα ἀτσάλινα δάκτυλα σφίγγανε τὸ λαιμό του ἐνῷ μιὰ φωνὴ ψιθύριζε στὸ αὐτί του:

—Ἔκαμες δυὸ ἀσυγχώρητα λάθη Κροῦκερ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε μὲ πάταγο ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Σοῦμερ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν θυρωρὸ καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ Κροῦκερ.

Ὁ ἀστυνομικὸς προχώρησε σοβαρός, σοβαρός. Ἕνας ξηρὸς μεταλλικὸς κρότος ἀκούσθηκε. Ἡ χειροπέδα εἶχε κλείσει στὸ χέρι τοῦ δολοφόνου, ὁ ὁποῖος κύτταζε ὁλόγυρά του σὰν ἀπολιθωμένος.

—Ἔκαμες δυὸ λάθη, ἐπανέλαβε γελῶντας ὁ Μάρτεν Ντάλ, ποὺ δὲν συγχωροῦνται σὲ ἕναν ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνο. Ἔκαμες πολλὰ ἀλλὰ δυὸ εἶνε τὰ ἀσυγχώρητα. Τὸ πρῶτο λάθος εἶνε τὸ ὅτι ἐνῷ εἶχε ποτήρια μέσα στὸ φυμουάρ, πῆγες νὰ φέρῃς ἄλλα ἀπὸ ἔξω! Τὴ στιγμὴ ποὺ βγῆκες νὰ φέρῃς τὰ Αἰγυπτιακὰ σιγαρέττα ἔχυσα τὴ σαμπάνια μου στὴν ζαρντινιέρα καὶ ἀντικατέστησα τὸ ποτῆρι. Κατὰ τὰ ἄλλα ὑπῆρξες ἀριστοτέχνης. Ὅταν ἔφυγες νὰ πᾷς στὴ λέσχη, ξύπνησα τὸ προσωπικό σου καὶ τηλεφώνησα στὸν Σοῦμερ. Ἄλλο λάθος εἶνε τὸ ὅτι ὑπέθεσες πὼς εἶσαι πιὸ ἔξυπνος ἀπὸ μένα. Ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς ὅτι γνωρίζοντας μερικὲς ἀτιμίες σου, δὲ θἄμπαινα μὲ κλειστὰ μάτια στὸ σπίτι σου! Τώρα, πῶς γελάστηκες καὶ μὲ πῆρες γιὰ πεθαμένο; Ἔμαθα στὶς Ἰνδίες ὅπου ἔζησα τόσα χρόνια μὲ φακίρηδες καὶ «γόγγηδες» νὰ σταματῶ καὶ τοὺς σφυγμούς μου καὶ τὴν καρδιά μου για ἐλάχιστα δευτερόλεπτα. Τὸ ἄλλο ἀσυγχώρητο λάθος σου Κροῦκερ εἶνε τὸ ὅτι κρατοῦσες διπλογραφικὰ βιβλία τῶν ἐγκλημάτων σου! Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἔστειλε κιόλας στὸν Σοῦμερ κάποιο κατάστιχο ποὺ ἔκλεψε μέσα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό σου. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δύσκολα ἕνας δολοφόνος διαφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης καὶ ὅτι ἂν μερικοὶ γλυτώνουν, εἶνε ζήτημα τύχης καὶ ὄχι ἐπιτηδειότητος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΙ ΘΑ ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Τόσες φορὲς καὶ σὲ τόσες μορφές, τὸ κοινὸ μας ἐχειροκρότησε σὲ ρόλους ποὺ ἐκφράζουνε τὸν ἔρωτα, τὸν ἡρωϊσμό, τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, τὴν Ἑλένη Παπαδάκη, τὴ Μιράντα Μυράτ, τὴν Κατίνα Παξινοῦ, τὴν Ἀλίκη Μουσούρη, τὴν Λέλα Ἠσαΐα, τὴ Ρίτα Μυράτ, τὸ Νίκο Δενδραμῆ, τὸν Κώστα Μουσούρη, τὸν Δημ. Μυρὰτ καὶ τὸν Γ. Παπᾶ.

Οἱ θεατρόφιλοί μας ποὺ ὀφείλουν τόσες καλλιτεχνικὲς συγκινήσεις σ' αὐτὲς τὶς ὡραῖες ἐλπίδες τοῦ αὐριανοῦ μας θεάτρου, ἐσκέφθηκαν ποτὲ ποιοὺς ρόλους ἐχάϊδεψε περισσότερο ἡ φιλολοδοξία αὐτῶν τῶν ἠθοποιῶν μας;

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἐρώτημα, ἀξίζει νὰ ἀποτελέσῃ ἀντικείμενο μιᾶς ἐρεύνης, μεταξὺ αὐτῶν, ποὺ τὸ ταλέντο τους, τοὺς ἔδωσε τὸν ὡραῖο προορισμὸ νὰ ἐξιδανικεύουνε τὴ ζωή, ἐνσαρκώνοντας στὸ παλκοσένικο τόσους μεγαλόπνοους ἥρωας.

Ἕνας Θεὸς ξαίρει, ἂν τὸ 1937 θὰ δικαιώσῃ τὶς εὐγενικώτερες φιλοδοξίες τῶν νέων μας ἠθοποιῶν. Μὰ ἀδιάφορο. Εἴτε πρόκειται νὰ παίξουνε μέσα στὸν καινούργιο χρόνο, εἴτε ὄχι, τοὺς ρόλους ποὺ ὠνειρεύθηκαν, ἐμεῖς ἐζητήσαμε σὲ μερικοὺς τὶς καλλιτεχνικές τους προτιμήσεις. Καὶ τὶς παραθέτομε σὰ μιὰ ὑπόσχεσι στοὺς θαυμαστάς των, τόσο πλούσια σὲ βαθύτερες συγκινήσεις, ὥστε νὰ εὐχώμαστε καὶ νὰ ἐλπίζωμε, ὅτι ἡ τύχη θὰ ἀξιώσῃ τοὺς καλλιτέχνας μας νὰ προγματοποιήσουν.

Η κ. ΑΛΙΚΗ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

Ἡ ἐκλεκτή μας πρωταγωνίστρια κ. Ἀλίκη Μουσούρη, ἀποκρίθηκε στὸ θέμα τῆς ἐρεύνης μας:

— Ὑπάρχουνε μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ...ματιάζουνε κεῖνο ποὺ ἀγαπᾶνε περισσότερο. Αὐτὸ μοῦ συνέβη συχνὰ καὶ μένα. Κατὰ καιροὺς λαχτάρησα διάφορους ὡραίους ρόλους, τοὺς ὁποίους δὲν ἀξιώθηκα ὣς σήμερα νὰ παίξω. Εἶνε ὅμως ἐξ ἴσου ἀλήθεια, ὅτι ἀπ' ὅσα ἐπιδιώκω, διαισθάνομαι τί πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ, καὶ ἔτσι, ἐγκαταλείπω ἐγκαίρως τὰ καλλιτεχνικὰ ὄνειρα ποὺ θεωρῶ καταδικασμένα, ἐνῷ δὲν παύω νὰ χαϊδεύω τὴν ἐλπίδα ἐκείνων ποὺ μοῦ φαίνονται πραγματοποιήσιμα. Μία μεγάλη φιλοδοξία μου εἶνε νὰ παίξω κάποτε τὴ Μαργαρίτα, στὸν «Φάουστ», ποὺ εἶνε μία ἀπὸ τὶς πιὸ ὁλοκληρωμένες γυναικεῖες μορφὲς τοῦ θεάτρου».

κ. ΝΙΚΟΣ ΔΕΝΔΡΑΜΗΣ

Ὁ διακεκριμένος καλλιτέχνης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Νῖκος Δενδραμῆς, ἀποκρίθηκε στὸ ἐρώτημά μας:

—Ἀπὸ τὰ κλασσικὰ ἔργα, ποὺ μὲ τὴν ἀνώτερη πνοή τους, βοηθοῦνε περισσότερο τὸν ἠθοποιὸ νὰ δημιουργήσῃ, ὠνειρεύθηκα νὰ παίξω τὸν «Ἄμλετ». Βρίσκω ὅτι ὁ ρόλος τοῦ τραγικοῦ πρίγκηπος ταιριάζει στὴν ἰδιοσυγκρασία μου».

Η κ. ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΞΙΝΟΥ

Ἡ ἐκλεκτὴ ἠθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Κατίνα Παξινοῦ μᾶς εἶπε:

— Ἀπ' τὶς ἐξαιρετικὲς θεατρικὲς ἡρωΐδες, ποὺ ἡ ἰσχυρὴ πνοή τους, ἐπιτρέπει σὲ μιὰ καλλιτέχνιδα νὰ κριθῇ τὸ μέτρο τῆς δημιουργικῆς της δυνάμεως, δύο μὲ εἵλκυσαν ἰδιαιτέρως: ἡ «Λαίδη Μάκβεθ» καὶ ἡ «Ἔντα Γκάμπλερ».

Ο κ. ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ

Ὁ λαμπρὸς καλλιτέχνης τῆς δραματικῆς μας σκηνῆς κ. Κώστας Μουσούρης, ἀποκρίθηκε στὴν ἐρώτησί μας:

— Δὲν ἔχω ξεχωριστὴ προτίμησι σὲ κανένα ρόλο. Στὰ μεγαλόπνοα ἔργα τοῦ διεθνοῦς δραματολογίου, ὁ ἠθοποιὸς βρίσκει πλῆθος ρόλων ποὺ τοῦ παρέχουν ὅλοι, ἐξαιρετικὲς δημιουργικὲς δυνατότητες. Ἀγαπῶ ἐξ ἴσου κάθε θεατρικὸ ἥρωα ποὺ ἐκφράζει τὰ βαθύτερα ἀνθρώπινα συναισθήματα καὶ πάθη. Κι' εἶνε τόσοι πολλοὶ οἱ τύποι ποὺ παρουσιάζουν αὐτὴν τὴν πληρότητα, ὥστε νομίζω, ὅτι θὰ ἤτανε κρῖμα νὰ περιοριζώμαστε στὴ φιλοδοξία νὰ ζωντανέψωμε μόνο ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἥρωες, ὁσοδήποτε ὡραῖο καὶ ἂν τὸν βρίσκομε».

Η κ. ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΥΡΑΤ

Ἡ ἐκ τῶν πρωταγωνιστριῶν μας κ. Μιράντα Μυράτ, μᾶς εἶπε:

— Δὲν ἀπαντῶ στὸ ἐρώτημά σας, γιατὶ κάθε ρόλο ποὺ ὠνειρεύθηκα νὰ παίξω, τὸν εἶδα νὰ παίζεται ἀπὸ ἄλλους. Κι' εἶνε μεγάλη ἡ πίκρα τοῦ ἠθοποιοῦ ποὺ δὲν ἀξιώνεται νὰ ζωντανέψῃ τοὺς προσφιλέστερους ἥρωές του».

Η κ. ΛΕΛΑ ΗΣΑΪΑ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις κ. Λέλα Ἠσαΐα, μᾶς εἶπε:

— Τὸ παγκόσμιο δραματολόγιο ἔχει πλῆθος ρόλους ποὺ παρέχουν ἐξαιρετικὲς εὐκαιρίες στὶς καλλιτέχνιδες νὰ θαυματουργήσουν. Ἀνάμεσα στὶς ὡραιότερες αὐτὲς θεατρικὲς ἡρωΐδες, μία τὴν ὁποίαν ξεχωρίζω, ὄχι βέβαια μὲ τὴν φιλοδοξία νὰ τὴ ζωντανέψω ἐγώ, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπειδὴ εἶνε μία ὑπέροχη γυναικεία μορφή, εἶνε «Ἡ Κυρὰ τῆς Θάλασσας» τοῦ Ἴψεν. Προσωποποιῶντάς τη μία ἠθοποιὸς μεγάλης ὁλκῆς, μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν πληρέστερη καλιτεχνικὴ δημιουργία. Ἡ «Κυρὰ τῆς Θάλασσας», εἶνε ρόλος μιᾶς Μαρίκας Κοτοπούλη, ποὺ τὸν ἔπαιξε θριαμβευτικά, σὲ παλαιότερη ἐποχή. Κι' εἶνε ἡ μόνη, αὐτὴ ποὺ δὲν ἐσύντριψε τὰ φτερά της, ὅσο ψηλὰ κι' ἂν ἐδοκίμασε νὰ πετάξῃ, πρὸς τὶς σφαῖρες τῆς ἀνώτερης δημιουργίας....»

Η κ. ΡΙΤΑ ΜΥΡΑΤ

Ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνις κ. Ρίτα Μυράτ, μᾶς ἀποκρίθηκε στὸ ἐρώτημά μας μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ μετριοφροσύνη της:

— Δὲν ἔχω προτιμήσεις μεταξὺ τῶν θεατρικῶν ἡρωΐδων. Ἀγαπῶ ὅλους τοὺς ρόλους μου καὶ μοναδική μου φιλοδοξία εἶνε νὰ τοὺς παίζω καλά.»

Η κ. ΝΕΛΛΗ ΜΑΡΣΕΛΛΟΥ

Μία ἀπὸ τὶς νέες καρατερίστες μας, ἡ καλλιτέχνις τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Νέλη Μαρσέλλου, μᾶς εἶπε:

—Εἰς τὸ κρατικό μας θέατρο πρόκειται νὰ ἀναβιβασθῇ προσεχῶς, τὸ ἔργο τοῦ Πιραντέλλο, «Ἀπόψε αὐτοσχεδιάζομε». Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ὁ τύπος τῆς Ἰγνατίας, μιᾶς ζωηρῆς γυναικὸς ποὺ διευθύνει ὅλη τὴ δρᾶσι εἶνε ἕνας ρόλος τὸν ὁποῖο θὰ παίξω μὲ ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι, μετὰ τὴν κ. Σαπφὼ Ἀλκαίου ποὺ θὰ τὸν κρεάρῃ καὶ θὰ τὸν ἑρμηνεύσῃ εἰς σειρὰν παραστάσεων. Γενικά, μοῦ ἀρέσουν οἱ ρόλοι κωμικῆς καρατερίστας καὶ ἐλπίζω νὰ παίξω ἱκανοποιητικὰ τὴν Ἰγνατίας ποὺ εἶνε ἐκ τῶν ἡρωΐδων τοῦ εἴδους, οἱ ὁποῖες μὲ ἔχουν ἑλκύσει περισσότερο»

⁂

Ἡ ἀπουσία ἀρκετῶν καλλιτεχνῶν μας ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, δὲν μᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἀποτείνωμε τὸ ἐρώτημά μας εἰς ὅλους τοὺς ἠθοποιούς μας. Ἔτσι, ἡ ἔρευνά μας, δὲν εἶνε πλήρης. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς λιγοστὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις, μπορεῖ νὰ βγάλωμε ἕνα συμπέρασμα ποὺ εἶνε ἰδιαιτέρως εὐχάριστο: Ὅ,τι δίπλα στὸ ταλέντο των, τοῦ ὁποίου ἔχομε ἤδη τόσον πλουσίας ἐκδηλώσεις, οἱ νέοι καλλιτέχναι μας ἔχουν ἕνα ὡραῖο γνώρισμα τῶν πραγματικῶν ἀξιῶν: τὴ μετριοφροσύνη.

ΙΡΙΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ

Τὸ χιλιοδιαβασμένο!
Τὸ λαοφιλέστερο ἀπ' ὅλα τὰ μυθιστορήματα
Τὸ κοινωνικὸ ἀριστούργημα τοῦ
ΟΥΪΛ ΦΕΓΙΑΝΤ
ΤΑ ΔΥΟ ΧΑΜΙΝΙΑ
ζωντανεμένα ἀπὸ τοὺς κορυφαίους τῆς Γαλλικῆς Σκηνῆς
ΑΛΙΣ ΤΙΣΣΩ
Μ. ΕΣΚΑΝΤ
ΛΑΝΚΡΕ
καὶ τὴν μικρὰ
ΓΚΑΜΠΥ ΜΠΑΡΖΩΝ
ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
Στὸ
ΑΤΤΙΚΟΝ

ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ

Ἡ ΚΑΘΡΗΝ ΧΕΠΜΠΟΥΡΝ ὡς βασίλισσα τῆς Σκωτίας μετὰ τοῦ Φρέντερικ Μὰρς εἰς τὴν ταινίαν «Μαρία Στούαρτ», ποὺ θὰ προβληθῇ προσεχῶς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ὁποιοδήποτε κινηματογραφικὸν περιοδικὸν τοῦ 1932 ἂν ἀνοίξετε καὶ διαβάσετε τίποτε σχετικὸν μὲ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ, θὰ ἰδῆτε ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων δηλώνει ὅτι ἡ ἀγαπημένη της κορούλα εἶνε — τὸ 1932 — «δώδεκα ἐτῶν».

— Ὁποιοδήποτε κινηματογραφικὸν περιοδικὸν τοῦ 1936 ἂν ἀνοίξετε καὶ διαβάσετε τίποτε σχετικὸν διὰ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ, θὰ ἰδῆτε ὅτι ἡ ἀγαπημένη της κορούλα εἶνε — τὸ 1936 — «δέκα τριῶν ἐτῶν».

— Ἐφέτος ἀνεστήθη ἕνας σχεδὸν λησμονημένος μεγάλος ἀρτίστας τῆς ὀθόνης, διὰ τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι «τὸν ἔφαγεν» ὁ Χάρρυ Μπωρ.

Ἀγγέλλονται ἤδη τρεῖς δημιουργίαι τοῦ «ἐξωφλημένου» Γιάννιγξ καὶ ἀναλογικῶς ὀλιγώτεραι τοῦ Μπώρ.

— Κάποτε ὁ Μπὼρ εἶχε τὴν συναδελφικὴν σκληρότητα νὰ εἰπῇ διὰ τὸν Γιάννιγξ: «Αὐτὸς ἦταν μόδα». Ὁ Γιάννιγξ ὅμως ἤδη ἀνατέλλει ἐκ νέου.

— Ἐπειδὴ οἱ γάμοι καὶ τὰ διαζύγια, οἱ γκάγκστερς καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπέβησαν πλέον πολὺ συνήθη διαφημιστικὰ μέσα, αἱ κινηματογραφικαὶ ἑταιρίαι ἔθεσαν εἰς χρῆσιν τὰ λεγόμενα «μεγάλα μέσα».

— Πέρυσι, μᾶς ἐπληροφόρησαν, διὰ τὴν συνεργάτιδα τῆς Πόλα Νέγκρι τῆς ταινίας «Μαζούρκα», ὅτι ἔπαθεν ἡ σπονδυλική της στήλη καὶ ὅτι τὰ τελευταῖα μέτρα τῆς ταινίας ἐγυρίσθησαν μὲ ἡρωϊκὴν καλλιτεχνικὴν προσπάθειαν τῆς νέας ἐνῷ «ἐψυχορραγοῦσε».

— Κατόπιν τὴν εἴδαμε εἰς ἄλλην ταινίαν καὶ τώρα ἀναγγέλλεται ὅτι πρωταγωνιστεῖ εἰς ἄλλην ταινίαν, ὅπου μάλιστα παρουσιάζεται καὶ εἰς κάποιαν... ἀθλητικὴν σκηνήν.

— Ἐπίσης διὰ κάποιον περίφημον κωμικόν, ποὺ «δὲν γελᾷ ποτέ», ἔγραψαν ὅτι ἐτρελλάθηκε. Καὶ τώρα ἀναγγέλλεται ἡ πρόσληψίς του διὰ γύρισμα σειρᾶς ταινιῶν.

— Ἡ ρεκλαμοποίησις τῶν ἀνθρωπίνων τραγωδιῶν εἴτε διὰ τὸν Μπάστερ Κῆτον πρόκειται, εἴτε διὰ τὴν Κλάραν Μπόου, εἴτε γιὰ ὅ,τι δήποτε σχετικὸν μὲ τὸν κινηματογράφον, ἔκαμε τὸν κόσμον νὰ μὴ πιστεύῃ πλέον καμμίαν εἴδησιν σχετικὴν μὲ τοὺς «ἀστέρας» τοῦ κινηματογράφου.

— Δὲν εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ μάθωμεν καμμίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ΛὸνΤσάνεϋ, τοῦ Βαλεντῖνο, τῆς Βαρβάρας Λαμὰρ καὶ τῶν ἄλλων ἀποθανόντων ἀστέρων.

— Ὁ «Λιγνὸς» ἐχώρισε πάλιν. Λέγεται ὅτι συνέβησαν τόσα κωμικὰ ἐπεισόδια κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ διαζυγίου του, ὥστε τοῦ ἐπρότειναν νὰ γυρισθῇ ἡ ὑπόθεσις καὶ ἡ ἐκδίκασις τοῦ διαζυγίου του εἰς ταινίαν!

— Μήπως καὶ τὸ διαζύγιον αὐτό, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, ἦτο ἁπλῶς ἕνα διαφημιστικὸν κόλπο;

— Ὁ παγκόσμιος πόλεμος παραγωγῆς ταινιῶν, ὁ συναγωνισμὸς δηλαδὴ Ἀμερικῆς — Γερμανίας — Γαλλίας κλπ., ἔχει φθάσει εἰς σημεῖον ἐξαιρετικὰ... διασκεδαστικόν, ἀφοῦ ἀπὸ παντοῦ ἀναγγέλλονται νέοι «κολοσσοί», «ὑπερκολοσσοί». ἀγκαζαρίσματα ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι μετακινοῦνται συνεχῶς ὅπως οἱ πλανῆται κλπ.

— Ἕνα σπουδαῖον κινηματογραφικὸν νέον εἶνε ὅτι ἡ Ἰαπωνία συγκροτεῖ καὶ αὐτὴ ἰδικήν της κινηματογραφικὴν πόλιν. Εἰς δύο-τρία λοιπὸν χρόνια θὰ ἔχωμεν χιλιάδας κιτρίνους ἀστέρας πρώτου μεγέθους. Καὶ αἱ κίτριναι «γόησσαι» θὰ εἶνε ἴσως τῆς μόδας, ὅπως ἄλλοτε ἦσαν αἱ μαῦραι (Ζοζεφίνα Μπαΐκερ κλπ.).

— Ἡ Ἄννα Μαίη Βὸγκ εἶνε μεγάλη ἀρτίστα καὶ κόρη λευκοῦ καὶ ὅμως ἐπειδὴ εἶνε καὶ κόρη κιτρίνης, εἶνε τόσον ἄσχημη καὶ ἀντιπαθής!

— Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ κίτρινοι προτιμοῦν πλέον τὰς λευκὰς γυναῖκας.

— Ἡ κινηματογραφικὴ ἰταλικὴ πόλις διατί κτίζεται; Διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ «οἷα κεφαλὴ κο. ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει», ἀφοῦ θὰ ὑπάρχουν Στούντια, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπάρχουν ἄξιοι νὰ συναγωνισθοῦν τὸ Χόλλυγουντ, τὴν Οὔφα καὶ τὴν Γαλλικὴν κινηματογραφικὴν παραγωγὴν σκηνοθέται καὶ ἠθοποιοί;

— Ἡ Ἰταλία εἶνε διὰ τὸν κινηματογράφον ὅ,τι ἡ Ἑλλὰς διὰ τὸ θέατρον, δηλαδὴ πρωτοκοίτις, ἀλλὰ ὄχι καὶ συνεχίστρια.

— Φραντζέσκα Μπερτίνι, Λύδα Μπορέλλι, Ἄλντα, Μπορέλι, Κοβάνκο, Πίνα Μενικέλι, Μάριο Μποννάρι, Κόλλο, «Μασίστα», ὁ σκηνοθέτης — ἐπιχειρηματίας Μπαρατόλο καὶ τόσοι ἄλλοι — εἶνε ἕνας κόσμος ἀναμνήσεων μόνον πλέον.

— Ὁ νέος κινηματογραφικὸς ἀστὴρ τῆς Ἰταλίας, ποὺ ρεκλαμάρεται τόσον καὶ πάντοτε γυμνή, εἶνε ὅ,τι δι' ἡμᾶς ἡ Κίτσα Κορίννα, δηλαδὴ ἀστὴρ ἔξω παντὸς στερεώματος.

— Ἂν ἤξευθεν ὁ κόσμος τὴν γυμνότητα, τὴν πεζότητα καὶ τὸ εὐτελὲς τῶν παρασκηνίων, οὔτε οἱ καλλιτέχναι θὰ ἐπέτρεπαν τρίτους εἰς τὰ παρασκήνια, οὔτε ὅσοι μποροῦν νὰ μπαίνουν εἰς αὐτὰ θὰ ἔμπαιναν, διότι χάνουν κάθε «ἰλλουζιόν» των ἀπὸ τὸ θέαμα καὶ διὰ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον.

— Τὸ θέαμα πρέπει νὰ τὸ βλέπετε, ἀλλὰ ὄχι καὶ νὰ ξέρετε τὴν τεχνική του. Αὐτὴ εἶνε ὅσον θέλετε ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ κάμνει τὴν φαντασίαν «νὰ ξεπεζεύῃ» εἰς μίαν πραγματικότητα, πολὺ πλέον χειροτέραν καὶ πολὺ πλέον «ψεύτικην» ἀπὸ κάθε ἄλλην πραγματικότητα.

— Καὶ ἰδίως τὰ παρασκήνια τοῦ κινηματογράφου, τὰ στούντια, εἶνε τόσον χρεωκοπικὰ διὰ τὴν φαντασίαν καὶ ἐκτίμησιν τῶν κινηματογραφοφίλων, ὅσον καὶ ὅταν παρακολουθῇ κανεὶς τὰς μυστικὰς προπαρασκευὰς ἑνὸς ταχυδακτυλουργοῦ.

— Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ δέχωνται εἰς τὰ στούντιά των αἱ ἑταιρίαι ξένους καὶ ἰδίως δημοσιογράφους, οἱ ὁποῖοι κατόπιν δημοσιεύουν τί ἀκριβῶς τιποτένιο εἶνε τὸ μέγα θαῦμα τοῦ κινηματογράφου.

— Παρακολουθοῦμεν ἐπίσης ἐδῶ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας. Δὲν ἠξεύρομεν διατί οἱ αὐτοσχεδιασμοί, τὰ προχειροπράγματα, ὅλα γενικῶς μᾶς ἐνθυμίζουν.. Ροβινσῶνα Κροῦσο!

— Τί γίνεται ἡ Νινὸν Ντὲ Λανκλὼ τοῦ κινηματογράφου, ἡ ἀγέραστη(;) καὶ πάντα μοδάτη (;) Γκρέττα Γκάρμπο;

— Κάποτε ἐγύριζεν ἕξη ταινίες τὸν χρόνο τώρα «τιμῆς ἕνεκεν» τὰ συμβόλαιά της μένουν βέβαια ἰσχυρά, ἀλλὰ καὶ παραγωγικῶς δὲν τὴν ὀφελοῦν παρὰ διὰ μίαν ἕως δύο ταινίας τὸν χρόνο. Γιατί νὰ διαβαίνῃ τόσον γρήγορα ἡ δόξα στὸν κόσμον;

— Ἀπὸ χρόνια ἔχει ἀναγγελθῆ ἡ ταινία τῆς «Ὀδυσσείας». Μήπως τὸ «γύρισμά» της θὰ διαρκέσῃ ὅσο καὶ τὸ «γύρισμα» τοῦ Ὀδυσσέως;

— Καὶ κάτι σκληρὸ κουτσομπόλικο. Θαυμάζετε, γοητεύεσθε ἀπὸ τοὺς «γόητας» καὶ τὶς «γόησσες». Νὰ σᾶς ποῦμε μερικὰ φρικτά; Ἀκοῦστε:

— Ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ ἔχει χάσει τὶς γραμμές του καὶ εἶνε σὰν φουσκωμένος κοῦρκος ἀπὸ τὸν ἀρθριτισμό!

— Ἡ Μάρλεν εἶνε τριανταπεντάρα καὶ πλέον! Ἡ «αἰθέρια» Μπριγκίττε εἶνε ἔγκυος. Ἡ Γουέστ λέγει μόνον τὴν ἡμερομηνίαν ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν χρονολογίαν ποὺ ἐγεννήθη. Αὐτὸ δὲ τὸ κάνουν καὶ πολλαὶ ἄλλαι.

Ο ΣΠΗΚΕΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Ὁ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» ἐξησφάλισε τὴν τακτικὴν συνεργασίαν τῆς ἐκλεκτῆς λογίας κ. Μαίρης, τῆς ὁποίας τὰ χρονογραφήματα, δημοσιευόμενα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀνεξάρτητος» προὐξένησαν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν.

Ἡ κ. Μαίρη—ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ κρύπτεται γνωστοτάτη λογία—εἰσήγαγε πρώτη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕνα ἰδιότυπον εἶδος χρονογραφήματος, μιᾶς εἰδικῆς στήλης δι' αἰσθηματικὰς συμβουλάς. Πολλαὶ καὶ πολλοὶ ἔκτοτε ἀπεπειράθησαν νὰ τὴν μιμηθοῦν, ἀλλ' ἀπέτυχαν. Συνδυάζουσα ἐγκυκλοπαιδικωτάτην μόρφωσιν μὲ βαθεῖαν γνῶσιν τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος, ἡ ἐκλεκτὴ συνεργάτις μας θέτει τὴν πεῖραν της εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν μας, ποὺ δύνανται νὰ τῆς γράφουν ἐλευθέρως τὰ προβλήματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν, βέβαιοι ὅτι θὰ τύχουν τῆς πλέον λογικῆς συμβουλῆς.

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

«Εἶμαι 40 ἐτῶν—μοῦ γράφει ὁ ἀναγνώστης μου Ι. Ξ. (ἀπὸ τὴν Κρήτην)—καὶ εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν, ὑπηρετῶν στρατιώτης, ἀγάπησα ἕνα κορίτσι σφοδρὰ καὶ ἁγνά, ὅπως ἀγαποῦσε τότε ὁ κόσμος. Δυστυχῶς ἤμουν πτωχὸς καὶ αὐτὴ πλουσία, μολονότι δὲ μοῦ ἔλεγε καὶ μοῦ ἔγραφε νὰ τὴν ἀπαγάγω, ἠρνήθην, λόγῳ τῆς κοινωνικῆς μας διαφορᾶς. Εἴμουν εὐχαριστημένος γιατὶ πῆρε ἕνα ἄνδρα τῆς σειρᾶς της, ὁ ὁποῖος τὴν λατρεύει. Μολονότι ὑπέφερα φοβερά, προσπάθησα ν' ἀγαπήσω μιὰν ἄλλην γιὰ νὰ τὴν ξεχάσω. Μετὰ πέντε χρόνια γνώρισα ἕνα κορίτσι καὶ τὸ συνεπάθησα. Τοῦ ἔστειλα ἕνα γράμμα μὲ ψευδώνυμο καὶ δὲν ἔλαβα ἀπάντησι. Ξαναπῆγα στρατιώτης κι' ὅταν γύρισα αὐτὴ εἶχε παντρευτῆ. Λόγῳ τῶν σχέσεών μου μὲ τὸν ἄντρα της, πήγαινα συχνὰ στὸ σπίτι τους. Τὴν ἔβλεπα καὶ ἐλυπόμουν γιατὶ δὲν τὴν ἀπόκτησα, κι' αὐτὴ εἶχε μεγάλην ἐκτίμησιν σ' ἐμένα, μὰ δὲν τῆς εἶπα ποτὲ τὸ μυστικό μου, γιατὶ ἦταν παντρεμένη κ' ἡ συνείδησίς μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ τῆς χαλάσω τὴν οἰκογενειακή της γαλήνη. Ὁ ἄνδρας της εἶνε ζηλότυπος καὶ τῆς δημιουργοῦσε μὲ τὸ παραμικρὸ ἱστορίες. Αὐτή, ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτῆρός του, κάποτε παραστράτησε, ἀλλ' ἐπενέβην σὰν ἀδελφὸς καὶ διώρθωσα τὰ πράγματα, χωρὶς ὑστερόβουλον σκοπόν, γιατὶ ἤθελα ἀφοῦ δὲν τὴν ἀπόκτησα, νὰ τὴν βλέπω εὐτυχισμένη. Μετὰ πάροδον 10 ἐτῶν, ὁ ἄντρας της ἄρχισε νὰ φαντάζεται πὼς εἶχα σχέσεις μαζί της, τῆς ἔκαμε σκηνὲς καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ μοῦ τὸ πῇ ἡ ἴδια. Ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν τακτικήν του, ἀπεφάσισα καὶ τῆς ἔγραψα ὅλην μου τὴν ἱστορίαν, γιατὶ ντρεπόμουν νὰ τῆς τὸ πῶ προφορικῶς. Αὐτὴ εἴτε λόγῳ τῆς στάσεως τοῦ ἀνδρός της, εἴτε γιατὶ μ' ἀγαποῦσε, ἐνέδωσε. Ἐγώ, μὴ θέλοντας νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν ἐμπιστοσύνην της, τὴν ἀγαπῶ ἀδελφικά. Αὐτὴ πάλι, ἐπειδὴ δὲν βλεπόμεθα, κι' ἐπειδὴ ὑποφέρει ἀπὸ τὸν ἄντρα της, παρεξέκλινε καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον. Δὲν ξαίρω τί νὰ κάμω καὶ τὸ μαρτύριόν μου εἶνε ἀφόρητον. Θὰ μ' ὑποχρεώσετε, κυρία Μαίρη, ἂν μὲ βγάλετε ἀπ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθον».

Ὁ ἐπιστολογράφος μου φέρθηκε τίμια. Αὐτὸ πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἀναγνωρίσουμε. Μολονότι ἀναποῦσε τόσο πολὺ αὐτὴ τὴ γυναῖκα, δὲν θέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴ θέσι της.

Ἀλλ' ἐφ' ὅσον κ' ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ, δημιουργοῦνται γι' αὐτὸν ὑποχρεώσεις. Δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα νὰ καταστραφῇ, γιατὶ ἡ ἀδικαιολόγητη ζηλοτυπία τοῦ ἀντρός της ἀσφαλῶς τὴν σπρώχνει πρὸς τὸν δρόμο τῆς καταστροφῆς.

Ὁ ἐπιστολογράφος μου πρέπει νὰ ἐπέμβῃ. Ἂν ἡ συμβίωσις αὐτοῦ τοῦ ἀνδρογύνου εἶνε ἀδύνατος πλέον, τότε ὄχι μόνον ἡ ἀγάπη του τὸ ἐπιτρέπει, μὰ καὶ τὸ καθῆκον τοῦ ἐπιβάλλει νὰ συστήσῃ σ' αὐτὴ τὴ δύστυχη γυναῖκα νὰ χωρήσῃ τὸν ἄντρα της. Τότε ἂς τὴν παντρευτῇ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κατηγορήσῃ γι' αὐτό.

Ἐπαναλαμβάνω ὅμως: Μόνον ἂν βλέπῃ πὼς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ ἡ γαλήνη σ' αὐτὸ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἐπιβάλλεται αὐτὴ ἡ λύσις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, προτιμώτερον εἶνε νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη του.

ΜΑΙΡΗ

Υ. Γ.—Εὐχαρίστως θ' ἀπαντῶ σ' ὅσα γράμματα μοῦ στέλλουν οἱ ἀναγνῶσται καὶ αἱ ἀναγνώστριες τοῦ «Παρνασσοῦ». Μ.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΑΓΙΟΚΛΗΜΑ.— Ἄνθος=δεσμὸς ἀγάπης, πίστις. Φύλλον=εὐτυχὴς ἕνωσις.
ΑΓΚΙΝΑΡΑ.— Ἄνθος = ἔρως ἀγνοούμενος. Φύλλον = ὅτι καὶ τὸ ἄνθος. Στέλεχος = πεποίθησις εἰς πίστιν.
ΑΓΡΙΑΔΑ.—Ἐχθρότης
ΑΓΡΙΑΧΛΑΔΙΑ.— Βασάνισμα, τυραννία ἐκ συμπεριφορᾶς.
ΑΓΡΙΕΛΑΙΑ.— Φύλλον = ἀσυνεννοησία. Κλῶνος = εἶσαι εὐγενής.
ΑΓΡΙΟΣΤΑΦΙΣ.— Βοήθησέ με.
ΑΓΡΙΟΤΖΙΤΖΙΦΙΑ.— Φύλλον = φεύγεις γρήγορα. Κλῶνος = γυρίζω γρήγορα.
ΑΓΧΟΥΣΑ.— Ψεύδεσαι.
ΑΔΩΝΙΟΝ.— Ὅρα Μουρόχορτον.
ΑΙΓΟΚΛΗΜΑ.— Ὅρα Ἀγιόκλημα.

Ἁβρότητες

—Κυρία μου, οὐδέποτε ἐφανταζόμην, ὅτι τὰ τρὰμ ἔγιναν διὰ τοὺς ἐλέφαντας.
—Λέτε ὅτι ἔγιναν διὰ τοὺς γαϊδάρους;

Ὅ,τι Ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Παρνασσοῦ» μοῦ ἀνέθεσε τὴν σύνταξι τῶν γυναικείων σελίδων του καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνῶ μὲ τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνωστρίας μου, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μὲ εἶχαν τιμήσει μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ τὴν συμπάθειά τους.

Ἡ καλές μου φίλες θὰ μὲ ξαναβροῦν πάλι πρόθυμη ν' ἀκούω τὸ κάθε τί σὰν ἄλλοτε, νὰ συζητῶ μαζί τους, νὰ λύω τὰς ἀπορίας των, νὰ τὰς βοηθῶ σὲ μιὰ δύσκολη περίπτωσι, νὰ σκέπτωμαι μαζί τους γιὰ νὰ βρῶ τὴ σωστὴ λύσι σ' ἕνα ζήτημα ποὺ τὰς ἀφορᾷ καὶ τέλος νὰ τοὺς παρέχω κάθε πληροφορία.

Ἡ σελίδες μας θὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἑκάστοτε μόδαν καὶ μὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα, τὸ σπίτι καὶ τὸ παιδί, ὅπως δὲ καὶ ἄλλοτε θὰ εἶμαι πρόθυμη ν' ἀπαντῶ δωρεὰν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Παρνασσοῦ» σὲ κάθε πληροφορία ποὺ θὰ μοῦ ζητεῖται.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΜΟΔΑ

Πόσες ποικιλίες παρουσιάζει ἡ ἐφετεινὴ μόδα ἀλλὰ καὶ πόσους κινδύνους!

Κινδύνους, διότι ἂν δὲν προσέξῃ ἰδιαιτέρως κάθε γυναῖκα νὰ τὴν προσαρμόσῃ εἰς τὴν σιλουέττα της, εἰς τὸν τύπον της διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἐμφανισθῇ γελοία.

Ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζουν τοὺς περισσοτέρους κινδύνους εἶνε τὰ καπέλλα. Ἡ μόδα ἐλανσάρισε τόσο ἀλλόκοτα σχήματα ποὺ ἂν δὲν πηγαίνουν σὲ μιὰ φυσιογνωμία, τὴν γελοιοποιοῦν. Οἱ τωρινὲς φόρμες θέλουν πρόσωπα μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, θέλουν πολὺ κοκέττικη ἐμφάνισι σὲ ὅλα, ἀλλοιῶς ἀποτελοῦν μεγάλη κακοφωνία. Δὲν φθάνει νὰ βάλῃ μία κυρία ἕνα σχερτσόζικο καπελλάκι γιὰ νὰ φανῇ μοδέρνα, πρέπει ὅλο της τὸ ντύσιμο νὰ εἶνε ἀνάλογο. Ἂν δὲν μπορῇ νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ ἂς ἀποφύγῃ τὶς ἐξωφρενικότητες ποὺ λανσάρει κάθε ἐποχὴ ἡ μόδα, καὶ ἂς ἀκολουθῇ ἕνα μόνον ὅρον. Δηλαδὴ ἀντὶ νὰ φορέσῃ ἕνα καπέλλο ποὺ παρουσιάζεται ἐξωφρενικὸ σὲ ἰδιορρυθμίαν ἂς προτιμήσῃ ἕνα κλοσάκι, ἕνα κανοτιὲ ἢ ἔστω ἕνα μπερέ.

Μὲ αὐτὸ δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε πὼς δὲν πρέπει νὰ φορέσῃ μοδέρνες φόρμες, ἀλλὰ νὰ τὶς προσαρμόσῃ εἰς τὸ σύνολόν της γιὰ νὰ ἔχῃ ὡραία ἐμφάνισι.

Ἡ ποικιλία ἄλλως τε τῆς ἐφετεινῆς μόδας εἶνε τόσο μεγάλη ὥστε μπορεῖ νὰ διαλλέξῃ ὅ,τι τῆς πηγαίνει.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ τονίσωμε ἰδιαιτέρως εἶνε ὅτι περισσότερον παρὰ ποτὲ ἐφέτος πρέπει νὰ διαλλέξωμε γιὰ κάθε φόρεμα τὸ ἀνάλογο καπέλλο. Αὐτὸ δὲ θὰ πῇ πὼς τὸ καπέλλο πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὸ φόρεμα, κάθε ἄλλο διότι τοὐναντίον ἡ ἐφετεινὴ μόδα θέλει τὸ καπέλλο νὰ παρουσιάζῃ, ὅσον ἀφορᾷ τὸ χρῶμα, ἀντίθετον πρὸς τὸ φόρεμα, ἀλλὰ φυσικὰ ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἀπαιτεῖ πολὺ γοῦστο γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ.

Οἱ πολὺ ψηλὲς φόρμες ἔπεσαν, διότι δὲν ἐκολάκευαν παρὰ ἐλάχιστες φυσιογνωμίες καὶ ἀντικατεστάθησαν μὲ φόρμες χαμηλὲς ποὺ παρουσιάζουν ἕνα κάποιο ὕφος μόνον μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἔχουν τοποθετημένη τὴ γαρνιτούρα τους.

Τὰ σχήματα εἶνε ὅλα μικρά, τὰ δὲ ὑλικὰ ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶνε καστόρια σὲ διάφορες ποιότητες, βελοῦδα καὶ γοῦνες.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἴχαμε τόσα χρωματιστὰ καπέλλα: Διαφόρους τόνους πρασίνου, ἐμερὼντ, βιολὶν, ρούϊγ, μουτάρντ, μπλὲ, μπρὶκ, λὶ-ντὲ-βὲν, ὅλα τὰ χρώματα τῶν γαλλικῶν κρασιῶν, καὶ ὅλη ἡ ἐπιτυχία ἔγκειται στὸν συνδυασμό. Λ. χ. μὲ ἕνα φόρεμα μαρὸν βλέπετε ἕνα καπελλάκι ἐμερὼντ, μὲ ἕνα φόρεμα μαῦρο τόκα μουτάρντ κλπ.

Κάτι ποὺ θὰ φορεθῇ ἐπίσης πολὺ ἐφέτος εἶνε τὸ πολύχρωμο τουρμπάν.

Γίνεται ἀπὸ μπάντες βελούδου σὲ δυὸ-τρία χρώματα ποὺ καὶ καταλήγουν σὲ ἕνα δέσιμο ποὺ δίδει τὴν ἐντύπωσι τοῦ ὕψους ἢ ἂν δὲν πηγαίνῃ στὴ φυσιογνωμία τότε, τὸ δέσιμο γίνεται «πλάι».

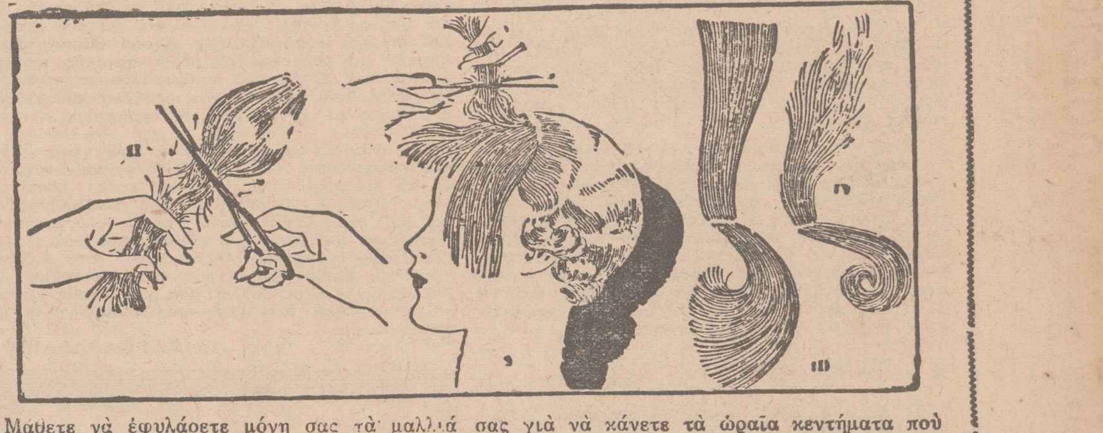

Μάθετε νὰ ἐφυλάρετε μόνη σας τὰ μαλλιά σας γιὰ νὰ κάνετε τὰ ὡραῖα κεντήματα ποὺ συνηθίζονται τώρα μὲ τὶς μποῦκλες.

Τὸ εἶδος τοῦ βελούδου ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ τουρμπὰν αὐτὰ εἶνε τὸ βελοὺρ-μουολίν.

Ὅσο γιὰ τὰ γαρνιρίσματα τῶν ἐφετεινῶν καπέλλων εἶνε κορδέλλες, πτερὰ καὶ πουλιά.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Οἱ φοῦστες γιὰ τ' ἀπογευματινὰ φορέματα παρουσιάζονται πιὸ κοντές.

Τὰ βραδυνὰ εἶνε μακρύτερα καὶ τὰ περισσότερα συνοδεύονται ἀπὸ οὐρά.

Τὰ ἀπογευματινὰ ἐπανωφόρια γίνονται ἀπὸ λαινὰζ φανταιζί, ἀπὸ τουΐντ ἢ καμηλὸ χρωματιστά.

Τὰ βραδυνὰ ἀπὸ ντρά, βελοὺρ ντὲ λαὶν ἢ γούνινα.

Τὰ ταγιὲρ θὰ εἶνε μᾶλλον φανταιζὶ ἢ ἀντικαθίστανται μὲ ρεδιγκότες.

Τὰ κορσάζ τῶν φορεμάτων εἶνε μᾶλλον ἐφαρμοστὰ καὶ ὅλο τὸ πλάτος τοποθετεῖται ἀπὸ τοὺς γοφοὺς καὶ κάτω.

Τὰ βραδυνὰ ντεκολτὲ ἀφίνουν γυμνὴ ὅλη πλάτη καὶ ἐμπρὸς εἶνε πολὺ κλειστά.

Οἱ ὦμοι εἶνε ἀκόμη ἀρκετὰ τετράγωνοι, ἀλλ ὄχι μέχρι ὑπερβολῆς, καὶ οἱ γοφοὶ εἶνε στενοί.

Τὰ ζέρσεϊ φοριοῦνται πολύ, καθὼς καὶ πολλὰ πλεκτὰ ποὺ δὲν περιορίζονται μόνον σὲ ποὺλ ὄβερ, ἀλλὰ καὶ σὲ ὁλόκληρα ταγιέρ.

ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Ἀπαραιτήτως ὅλα τὰ κεφαλάκια παρουσιάζονται μπουκλὲ χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ δείχνῃ μονοτονία. Διότι μποροῦμε νὰ κάμωμε ὁποιοδήποτε κτένισμα πηγαίνει στὴ φυσιογνωμία μας, χρησιμοποιῶντας τὶς μποῦκλες μὲ κατάλληλο τρόπο.

Οἱ μποῦκλες θεωροῦνται τὸ συμπλήρωμα τῶν ἐφετεινῶν καπέλλων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ νὰ ἀφίνουν γυμνὸ τὸ μισὸ κεφάλι, ἐπομένως λέγεται ὅτι οἱ μποῦκλες θὰ κρατήσουν ὅσο καὶ τὰ καπέλλα.

Εἴπαμε, λοιπόν, ὅτι μὲ μποῦκλες μποροῦμε νὰ κάμωμε ὅποιο κτένισμα θέλομε καὶ χωρίστρα στὴ μέση καὶ χωρίστρα στὸ πλάϊ καὶ ὅλα τὰ μαλλιὰ πίσω.

Ἡ περμανάντ, φυσικά, δίδει καὶ παίρνει, διότι μόνον αὐτὴ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ μποῦκλες διαρκείας.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι ἐπειδὴ μιλοῦμε γιὰ μποῦκλες ἐξυπακούεται ὅτι τὰ μαλλιὰ θὰ μακρύνουν. Αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ συμβῇ, διότι ἡ εὐκολία τῶν κομμένων μαλλιῶν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καταργηθῇ. Ἁπλῶς ἀφίνουν λίγο μακρύτερα τὰ μαλλιὰ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ γίνωνται καλὲς οἱ μποῦκλες.

Κάτι ὅμως ποὺ παίζει ἐπίσης σπουδαῖο ρόλο στὰ ἐφετεινὰ κτενίσματα εἶνε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν. Ἐπικρατεῖ μεγάλη τάσις νὰ ἀλλάζωμε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν, χρειάζεται ὅμως προσοχὴ γιατὶ ἐνίοτε μποροῦμε νὰ τὴν πάθωμε πολὺ ἄσχημα καὶ νὰ παρουσιάσωμε χρῶμα ποὺ νὰ μὴ πηγαίνῃ διόλου μὲ τὸν τύπο τῆς ἐμορφιᾶς μας. Πρέπει νὰ τὸ σκεφθῇ καλὰ μιὰ γυναῖκα προτοῦ ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της.

Δύο ὥμορφα ἐπανωφόρια

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΤΩΡΙΝΗ ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Ἡ σημερινὴ ἐπίπλωσις παρουσιάζεται ἐντελῶς διαφορετικὴ καὶ ὁ λόγος δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ τόσο στὴ μόδα ὅσο στὰ σημερινὰ σπίτια ποὺ μᾶς ἀνάγκασαν ν' ἀλλάξωμε καὶ τὰ ἔπιπλά μας. Τὰ σπίτια ποὺ ἐνοικιάζομε τώρα ἔχουν δωμάτια μικρά, μόλις χωροῦν τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἀπαραίτητον λοιπὸν ἦτο καὶ τὰ ἔπιπλά μας ν' ἀλλάξουν νὰ γίνουν μικρὰ γιὰ νὰ μποροῦν νὰ χωρέσουν στὰ δωμάτια αὐτά. Δηλαδὴ μὲ ἄλλα λόγια τὰ ἔπιπλά μας τὰ κανονίζει ἡ χωρητικότης τῶν σημερινῶν σπιτιῶν.

Ἀκόμη ὅμως καὶ κάτι ἄλλο συνετέλεσε στὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐπιπλώσεώς μας: Αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς. Ἡ ἴδια ἡ ζωὴ ποὺ ἐδὲν εἶχε ἄλλο λόγο γινε πρακτικώτερη ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἀποφασίσαμε ἐπὶ τέλους νὰ παραγκωνίσωμε κάθε τι περιττό, κάθε τι ποὺ παρὰ νὰ μᾶς κουράζῃ καὶ νὰ κάμνῃ τὴ ζωή μας πολύπλοκη.

Ἁπλοποιήσαμε τὰ πάντα καὶ ἀποφεύγομε κάθε ἔπιπλο ποὺ δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως. Παρατηρήσατε μία σημερινὴ τραπεζαρία καὶ πέστε μας ἂν ἔχῃ καμμία σχέσι μὲ τὶς παληὲς τραπεζαρίες τὶς βαρειὲς καὶ πληκτικές.

Οὔτε πέτσινος καναπές, οὔτε σερβάντ, οὔτε καρέκλες σκαλιστές. Στὴν τραπεζαρία πηγαίνομε ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ φᾶμε καὶ ἔπειτα περνοῦμε στὸ σαλονάκι ἢ στὸ γραφεῖο νὰ πάρωμε τὸν καφέ μας καὶ νὰ καπνίσωμε. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ τραπεζαρία δὲν χρειάζεται νὰ ἔχῃ ἄλλα ἔπιπλα παρὰ τὸ τραπέζι, τὶς καρέκλες καὶ τὸ μπουφέ. Ἐὰν ὅμως δὲν ἔχουμε ἀρκετὰ δωμάτια, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ἔχωμε χωριστὴ τραπεζαρία καὶ χωριστὸ σαλονάκι τότε διαλλέγουμε τὸ μεγαλύτερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ καὶ συγκεντρώνουμε μέσα σ' αὐτὸ τὰ ἔπιπλα τῆς τραπεζαρίας καὶ τοῦ σαλονιοῦ.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μοδέρνας ἐπιπλώσεως θέλει νὰ διευθετοῦμε ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο σὰν σαλονάκι καὶ ν' ἀφίνουμε μία γωνία μόνον γιὰ τὴν τραπεζαρία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ.—Μερικὲς γυναῖκες προτιμοῦν τὸν χειμῶνα καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο γιατὶ εἶνε τόσο πιὸ εὐνοϊκὴ ἐποχὴ γιὰ τὸ μακιγιάρισμα. Πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲν ἱδρώνει ἡ ἐπιδερμίς, ἐπομένως ἀνέχεται πιὸ καλὰ τὶς κρέμες, ἔπειτα εἶνε ἕνα ἄλλο ζήτημα πολὺ πιὸ σπουδαῖο: Τὸ καλοκαῖρι χρειάζεται διαφορετικὸ μακιγιάρισμα γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ χωριστὸ γιὰ τὸ βράδυ, καθὼς δὲ ἀργεῖ νὰ νυχτώσῃ τὸ πρᾶγμα παρουσιάζει κάποια δυσκολία.

Τὸν χειμῶνα ὅμως ποὺ βραδυάζει ἀπὸ τὶς 5 ξεύρει μία κυρία ὅτι μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι της μὲ μακιγιάρισμα βραδυνό. Μὲ ἄλλα λόγια τὸ καλοκαῖρι χρειάζεται μακιγιάρισμα πρωϊνό, ἀπογευματινὸ καὶ βραδυνό, δηλαδὴ γιὰ ὅταν ἀνάψουν τὰ φῶτα. Ἐνῷ τὸν χειμῶνα δύο μακιγιαρίσματα ἀρκοῦν: Ἕνα γιὰ τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὰς 5 καὶ ἕνα νυχτερινὸ ἀπὸ τὰς 5 ὥς τὴ νύχτα.

Κάτι ὅμως ποὺ θέλει περισσότερη προσοχὴ τὸν χειμῶνα εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ καπνοῦ. Ἀναγκαστικῶς περνοῦμε πολλὲς ὧρες σὲ κλειστὸ χῶρο ὅπου καπνίζουν καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ καπνὸς βλάπτει πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦμε ὧρες πολλὲς σὲ μέρος ὅπου καπνίζουν ἂς προσέχωμε νὰ καθαρίζωμε καλὰ τὴν ἐπιδερμίδα μας μὲ μιὰ κρέμα. Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς προσδιορίσωμε τὴν κρέμα ποὺ θὰ διαλλέξετε γιατὶ εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἀναλόγως τοῦ εἴδους τῆς ἐπιδερμίδος μας θὰ διαλλέξωμε καὶ τὴν κατάλληλη κρέμα.

Ἔπειτα ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι τὸν χειμῶνα, κατὰ γενικὸν κανόνα, μποροῦμε νὰ διαλέξωμε μιὰ κρέμα πιὸ λιπαρὰ ἀπ' αὐτὴν ποὺ χρησιμοποιοῦμε τὸ καλοκαῖρι, ἀλλὰ θὰ προσέχωμε νὰ τὴν μεταχειριζώμεθα μόνον ὅταν ἐκτιθέμεθα πολὺ στὸ κρύο, διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι τὰ περισσότερα σπίτια θερμαίνονται τὸν χειμῶνα, ἐπομένως δὲν ἔχουν διαφορετικὴ θερμοκρασία ἀπὸ τὴν τοῦ καλοκαιριοῦ.

«Ἀλλά, θὰ μοῦ πῆτε, πρέπει νὰ ἔχωμε λοιπὸν πολλῶν εἰδῶν κρέμες; Εἶνε βαρετό».

— Ὄχι, ὅσο φαντάζεσθε. Ἁπλούστατα κάθε κυρία ἔχει τὴν κρέμα τῆς τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας. Λοιπόν, ὅταν πρόκειται νὰ μείνῃ πολὺ σὲ ὕπαιθρο θὰ φορέσῃ κρέμα νυχτός, ἂν ἁπλῶς θὰ πάῃ σὲ κάποια φιλικὴ συγκέντρωσι ἢ σὲ θερμασμένο χῶρο, τότε φορεῖ τὴν κρέμα τῆς τῆς ἡμέρας. Ἔτσι τὸ ζήτημα λύεται μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐκολία.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες τῆς ζωῆς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, κάθε καλὴ νοικοκυρὰ πρέπει νὰ καταβάλῃ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸ κάθε τί. Ἡ παραμικρότερη ἀπροσεξία μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο γι' αὐτὸ ἂς σκέπτεται πολὺ προτοῦ προβῇ στὴν παραμικρὴ δαπάνη. Ἄσκοπα ἔξοδα δὲν χρειάζονται καὶ καθὼς τὰ περισσότερα σπίτια ἔχουν μικρὰ εἰσοδήματα ἀναλόγως μὲ τὰ ἔξοδα, τὰ ὁποῖα ἐπολλαπλασιάσθησαν, μόνον μεγάλη φρόνησις καὶ ἀκριβὴς ὑπολογισμὸς θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ μὴ βρεθοῦμε σὲ ἀδιέξοδο.

Καὶ ἐν πρώτοις εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ ἐνοικίου ποὺ εἶνε ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ ἕνα τέταρτο τοῦ ποσοῦ τῶν εἰσοδημάτων μας. Δηλαδὴ ἂν ἔχωμε 6 χιλιάδας τὸν μῆνα δὲν πρέπει νὰ πληρώνωμε ἐνοίκιον μεγαλύτερο ἀπὸ 1500 δρχ. γιὰ νὰ μένουν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ τὰ ὑπόλοιπα ἔξοδα ποὺ εἶνε ἡ τροφή, ἡ καύσιμος ὕλη, ὁ φωτισμός, τὸ νερό, τὰ ἔκτακτα ἔξοδα.

Μερικὲς οἰκογένειες περνοῦν πολὺ καλὰ μὲ ἕνα τέτοιο εἰσόδημα καὶ αὐτὸ ἐναπόκειται μόνον στὴν καλὴ διαχείρισι, ἐνῷ ὅταν γίνονται περιττὰ ἔξοδα, τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐπαρκέσῃ.

Εἶνε ὁ ἴδιος ἀκριβῶς λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον βλέπομε μερικὲς κυρίες νὰ ξοδεύουν ἐλάχιστα καὶ νὰ εἶνε πάντοτε κομψὰ ντυμένες ἐνῷ ἄλλες ξοδεύουν πολὺ περισσότερα καὶ δὲν κατορθώνουν ποτὲ νὰ ἔχουν καλὴ ἐμφάνισι.

Στὰ ἔξοδα τοῦ μηνὸς πρέπει ἡ νοικοκυρὰ νὰ προσθέτῃ καὶ ἕνα ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ βάζῃ κατὰ μέρος γιὰ μερικὰ ἔξοδα ποὺ δὲν προβλέπονται πάντοτε: Ἕνα δῶρο ποὺ θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ κάμῃ, μία ἀγορὰ γιὰ τὸ νοικοκυριό της, ἕνα φάρμακο κλπ. Κάτι τέτοια παρουσιάζονται πάντοτε, ὥστε πρέπει νὰ τὰ προβλέπωμε.

Τὰ Χριστούγεννα ζητήσατε τὸ πανηγυρικὸν φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ».
Ἄφθαστον εἰς πλοῦτον ὕλης κολοσσαῖον [illegible]

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΣΠΙΤΙ.

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΜΑΣ

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν γεννιοῦνται εὐγενεῖς, στὸ χέρι τους ὅμως εἶνε νὰ μάθουν μερικὰ πράγματα ποὺ ἄλλοι τὰ ἔχουν ἔμφυτα καὶ εἶνε καθῆκον κάθε ἀνθρώπου νὰ θέλῃ νὰ καλυτερεύσῃ τὴ θέσι του καὶ τὴν ὑπόστασί του.

Μιὰ γωνιὰ τῆς τραπεζαρίας διατεθειμένη γιὰ τὴν νοικοκυρὰ ποὺ θέλει νὰ καταγίνεται καὶ εἰς τὴν ραπτικὴν

Τὸ ὡραῖο πρέπει νὰ τὸ μιμούμεθα ὅλοι καὶ ἂν θαυμάζωμε κάτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ ἐπιχειρήσωμε νὰ τὸ κάμωμε κι' ἐμεῖς.

Δὲν πρέπει νὰ παρασυρώμεθα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ καὶ νὰ δίδωμε κακὴ ἑρμηνεία στὴ λέξι «ἀφέλεια» γιατὶ ὅταν ἡ ἀφέλεια φθάνει σὲ σημεῖο νὰ ἐνοχλῇ τότε λέγεται ἀγένεια.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν ποὺ θέλει νὰ λέγεται εὐγενὴς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνοχλῇ κανένα καὶ ὅσο καὶ ἂν ἁπλοποιήθηκαν μερικὰ πράγματα δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ θαυμάζωμε πάντα ὅσους φέρονται εὐγενικά.

Στὴ στήλη μας αὐτὴ θὰ βρίσκουν πάντοτε οἱ ἀναγνώστριές μας τὴ λύσι κάθε ἀπορίας τους καὶ θὰ τοὺς ὑπενθυμίζομε κάθε τί ποὺ μποροῦσε νὰ τοὺς διαφύγῃ.

Ἀρχίζομε μὲ κάτι ποὺ θὰ φανῇ ἐκ πρώτης ὄψεως περιττό, ἐν τούτοις κάμνει μεγάλη ἐντύπωσι.

Καθὼς εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν κινηματογράφων τώρα, ἀναφέρεται στὸν κινηματογράφο. Ὑπάρχουν θεαταὶ ποὺ μπαίνουν σ' ἕνα κινηματοθέατρο πρὸ τοῦ τέλους τοῦ προγράμματος καὶ περιμένουν τὸ τέλος γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ παρακολουθοῦν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τί κάμνουν, λοιπόν, διὰ νὰ μὴ παρακολουθήσουν τὸ τέλος ἀρχίζουν καὶ μιλοῦν μὲ τὴν συντροφιά τους χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὅτι χαλοῦν τὴν ἡσυχία τῶν ἄλλων ποὺ ἐπλήρωσαν νὰ εἶνε ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν παρακολούθησι τοῦ ἔργου. Ἡ συμπεριφορά τους αὐτὴ δὲν εἶνε διόλου εὐγενικιὰ καὶ τοὺς χαρακτηρίζει πολὺ ἄσχημα. Τέτοια θὰ σᾶς ποῦμε πολλὰ καὶ θὰ ἰδῆτε πόσο πρέπει νὰ προσέχωμε ἂν θέλωμε νὰ μὴν ἐνοχλοῦμε τοὺς τριγύρω μας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Μία νέα μητέρα ἔχει τόσες πολλὲς ἀσχολίες ἂν θέλῃ νὰ κάμῃ μὲ εὐσυνειδησίαν τὸ καθῆκόν της, ὥστε δυσκολεύεται νὰ βρῇ λίγες στιγμὲς νὰ διαθέσῃ γιὰ τὸν ἑαυτόν της.

Ἂς τὰ ποῦμε λιγάκι μαζὶ καὶ θὰ ἰδῆτε ἂν ἔχωμε δίκηο ἢ ἄδικο.

Πρέπει νὰ φροντίζῃ τὸ παιδάκι της, τὸν ἄνδρα της καὶ τὸ σπίτι της. Τρία πράγματα ἐξ ἴσου ἐνδιαφέροντα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἀτομική της εὐτυχία καὶ ἡ εὐτυχία τῆς οἰκογενείας της.

Σὲ πρώτη μοῖρα, φυσικά, τοποθετοῦμε τὸ παιδί, γιατὶ ἀπασχολεῖ πολλὲς ὧρες, ἀλλὰ ἂς μὴ ὑπερβάλῃ καὶ ἡ μητέρα, διότι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀπορροφᾷ αὐτὸ καὶ νὰ παραλείπῃ νὰ φροντίζῃ καὶ γιὰ τὸν σύντροφο τοῦ βίου της ποὺ ἔχει ἐπίσης ἀνάγκη ἀπὸ μεγάλη φροντίδα καὶ στοργή.

Γυρίζει κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του καὶ θέλει νὰ βρῇ κοντὰ στὴ γυναῖκά του λίγη ξεκούρασι, λίγη ζεστασιά.

Πῶς θὰ τὸν κάμῃ νὰ τὰ αἰσθανθῇ ὅλα αὐτὰ ἂν τὴν ἀπασχολῇ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ παιδί της;

Ἂς ἀκολουθῇ, λοιπόν, ἕνα πρόγραμμα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὰ προφθάσῃ ὅλα.

Θὰ σηκώνεται στὰς 7 τὸ πρωΐ, θὰ ἑτοιμάζῃ τὸ πρόγευμα τοῦ συζύγου της ποὺ βιάζεται νὰ πάῃ στὸ γραφεῖο του, καὶ ὕστερα θὰ ἀφοσιωθῇ στὸ συγύρισμα καὶ τὸ τάϊσμα τοῦ μικροῦ. Ἀκολούθως θὰ δώσῃ ὁδηγίες στὴν ὑπηρέτρια γιὰ τὸ συγύρισμα καὶ τὸ μαγείρευμα, θὰ βοηθήσῃ λίγο καὶ τὰς 10 ½ θὰ βγάλῃ τὸ μικρὸ περίπατο ἂν εἶνε καλὸς καιρός.

Θὰ φροντίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως ὥστε νὰ ἔχῃ καιρὸ νὰ ταΐσῃ τὸ μικρό, νὰ τὸ βάλῃ νὰ κοιμηθῇ καὶ ὕστερα νὰ μπορῇ νὰ ἐπιβλέψῃ τὰ τοῦ σπιτιοῦ, ὥστε μὲ τὴν ἄφιξι τοῦ συζύγου νὰ εἶνε ὅλα ἐν ἀπολύτῳ τάξει.

Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ σύζυγος θὰ ἀνήκῃ πλέον εἰς αὐτόν: Θὰ φᾶνε, θὰ κουβεντιάσουν, θ' ἀναπαυθοῦν λίγο ἔστω καὶ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, εἶνε ἀπαραίτητον.

Κατὰ τὰς 3½ θὰ βγάλῃ πάλι τὸ μικρὸ περίπατο ἀφοῦ τὸ ταΐσῃ καὶ ὕστερα, ὅταν ἐπιστρέψῃ, εἶνε ἐλεύθερα νὰ φροντίσῃ λίγο καὶ τὸν ἑαυτό της: τὸ πλέξιμό της, καμμιὰ ἐπίσκεψι, κανένα κινηματογράφο. Θὰ ἔχῃ ὅμως ὑπ' ὄψιν της στὰς 8 νὰ εἶνε στὸ σπίτι της γιὰ τὸ μπάνιο τοῦ μικροῦ καὶ τὸ φαγητό του.

Στὰς 9 ὅλα εἶνε ἕτοιμα καὶ ἡ μαμὰ περιμένει τὸν σύζυγο γιὰ νὰ φᾶνε καὶ νὰ περάσουν μαζὶ τὴ βραδυὰ στὸ σπίτι κοντὰ στὴ φωτιά, σὲ καμμιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι ἢ σὲ κανένα θέατρο, κινηματογράφο κλπ.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μεγάλη ἀφέλεια καὶ κάπως ὑπερβολική, μποροῦμε νὰ ποῦμε, χαρακτηρίζει τὸ σημερινὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο, γι' αὐτὸ ὅμως ἀκόμη πιὸ πολὺ προσέχουμε ἕνα κύριο καλοβαλμένο. Ἡ ὡραία ἐμφάνισις παίζει σπουδαῖον ρόλον εἰς τὸ ἀνδρικὸν φῦλον, καὶ ἂν ἤξευραν οἱ ἄνδρες πόσο παρατηροῦν οἱ γυναῖκες ἕναν ἄνδρα καλιντυμένον, θὰ ἐπεμελοῦντο πιὸ πολὺ τὸ ντύσιμό τους.

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα δὲν εἶνε ἴσως ὅσο εὐμετάβλητη εἶνε ἡ γυναικεία, ἔχει ἐν τούτοις τὶς λεπτομέρειες ποὺ κατὰ καιροὺς χαρακτηρίζουν τὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο.

Λ. χ. Τὸ σμόκιν εἶνε σταυρωτὸ ἔτσι ὅσοι φοροῦν τὸ πατροπαράδοτο σμόκιν εἶνε «ντεμοντέ».

Τὰ ἐπανωφόρια εἶνε ἐπίσης σταυρωτὰ εἴτε βραδυνὰ εἶνε, εἴτε ἀπογευματινά. Τὰ παλτὰ εἶνε μικρά, κανονικά. ἡ μέση σχεδὸν ἀνύπαρκτη, οἱ ὦμοι λιγώτερο τετράγωνοι, Τὰ παντελόνια γίνονται ὅλα γυριστὰ ὅταν δὲν πρόκειται γιὰ ἐπίσημα κοστούμια. Τὰ γιλέκα εἶνε σταυρωτά, οἱ γραβάτες πάντοτε φανταιζὶ καὶ ἀσορτὶ μὲ τὸ μαντῆλι τῆς ἐπάνω τσέπης. Μιὰ ματιὰ στὶς ἀνδρικὲς βιτρίνες θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ κατατοπισθῆτε. Ἄλλως τε οἱ ἀνδρικὲς βιτρίνες εἶνε χάρμα ὀφθαλμῶν μὲ τὶς ὄμορφες ρόμπες τους, μὲ τὶς πιτζάμες γιὰ τὸ σπίτι, τὰ ὡραῖα ὑποκάμισα, τὶς κομψὲς ἐσάρπες, τὰ μαντήλια τοῦ λαιμοῦ.

Ἔπειτα ἂς μὴ ξεχνοῦμε τὸ ὡραῖο σπορτὶφ ντύσιμο τῶν ἀνδρῶν. Ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πέτσινα σακκάκια, τὰ καντριγιὲ κοστούμια μὲ τὶς ζῶνες καὶ τὶς πολλὲς τσέπες.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΥΟ

Κρυώνετε πολύ; Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀμφιβάλῃ ὅταν βλέπῃ τόσο ἁπλοποιήθηκε τὸ γυναικεῖο ντύσιμο. Πόσο ἀπαρτίζεται ἀπὸ... τὸ τίποτε.

Θὰ μοῦ πῆτε: «Ὅλα τὰ μοδέρνα σπίτια εἶνε θερμασμένα» μὰ πόσο μένει μία κυρία στὸ σπίτι της; Δὲν ἔχει κοῦρσες νὰ κάμῃ; Δὲν ἀναγκάζεται νὰ περιμένῃ τράμ, λεωφορεῖα; Καὶ μπορεῖ νὰ ντυθῇ βαρυὰ ὅταν ἡ μόδα ἀπαιτεῖ νὰ παρουσιάζῃ λεπτὴ γραμμή. Εἶνε δυνατὸν νὰ φορέσῃ μάλλινα μεσοφόρια, κυλόττες μάλλινες, κάλτσες χοντρές; Ὄχι βέβαια, διότι τότε πολὺ θὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ τὴ σιλουέττα τῆς μόδας.

Μπορεῖ ἐν τούτοις νὰ παίρνῃ μερικὲς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ παρουσιάζῃ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ τὸ κρύο, χέρια μελανὰ καὶ λοιπά.

Μπορεῖ νὰ φορῇ ἕνα ὑποκάμισο μάλλινο ἀπ' αὐτὰ τὰ πολὺ λεπτὰ ποὺ πωλοῦνται στὰ μάλλινα εἴδη.

Δὲν προσθέτουν διόλου πάχος οὔτε βαραίνουν, καὶ κρατοῦν τὸ σῶμα ζεστό.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ φορῇ κάτω ἀπὸ τὶς λεπτὲς κάλτσες της «σοὺ-μπὰ» ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος καὶ κρατοῦν τὰ πόδια ζεστά.

Στὶς πρωϊνές της κοῦρσες μπορεῖ νὰ φορῇ καὶ κάλτσες μάλλινες σινὲ, εἶνε πολὺ τῆς μόδας.

Τὰ χέρια γιὰ τὶς πρωϊνὲς κοῦρσες μποροῦν ἐπίσης νὰ προστατευθοῦν μέσα σὲ γάντια μάλλινα ποὺ παρουσιάζονται τὰ τελευταῖα χρόνια πολὺ κομψὰ καὶ εὔμορφα.

Στὸ λαιμὸ θὰ ἔχῃ πάντοτε μιὰ μεταξωτὴ ἐσάρπα κι' ἔτσι ἐφοδιασμένη θὰ μπορῇ ἄφοβα ν' ἀντιμετωπίζῃ τὸ κρύο.

ΟΛΙΓΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

— Μὰ εἶνε ἀπαραίτητον, θὰ μὲ ρωτήσετε νὰ μαγειρεύῃ μία κυρία;

— Μὰ μαγειρεύῃ ὄχι, νὰ ξεύρῃ ὅμως νὰ μαγειρεύῃ ναί. Διότι ὅταν δὲν ἔχει γνώσεις μαγειρικῆς δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ ὁδηγήσῃ τὴν ὑπηρέτριάν της νὰ φτιάξῃ ἕνα φαγητὸ ποὺ τῆς εἶνε ἄγνωστο, οὔτε γνωρίζει πόσα ἀκριβῶς ὑλικὰ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν κατασκευὴν ἑνὸς φαγητοῦ κι' ἔτσι μπορεῖ εὔκολα νὰ γελασθῇ καὶ νὰ σπαταλήσῃ περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα θὰ ἐξώδευε ἂν ἤξευρε νὰ μαγειρεύῃ.

Ὅταν ξεύρῃ μαγειρικὴν μπορεῖ ἐπίσης νὰ σκεφθῇ διάφορα πράγματα ποὺ θὰ τὴν βοηθήσουν νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα κομμάτι κρέας ψητὸ ἢ βραστὸ ποὺ τῆς ἔμεινε ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέρα καὶ μὲ κάτι βοηθητικὸ νὰ περάσῃ ἀκόμη μιὰ μέρα. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσῃ ψάρι βραστὸ ποὺ τῆς ἔμεινε χωρὶς νὰ τὸ ξαναφάγῃ βραστὸ καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Διότι ἡ μονοτονία εἰς τὸ φαγητὸν εἶνε κάτι ποὺ βλάπτει πολύ. Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν πάντοτε ποικιλίαν ὅσον ἀφορᾷ τὴν τροφήν.

Τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἄλως τε εἶνε σπουδαιότατον καὶ δὲν πρέπει διόλου νὰ τὸ παραμελοῦμε. Παίζει μεγάλον ρόλον εἰς τὴν ὑγεία μας. Μὲ αὐτὸ δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι πρέπει νὰ γίνωμε κοιλιόδουλοι. Κάθε ἄλλο, ἀλλὰ νὰ φροντίζωμε, ὥστε ἡ τροφή μας νὰ εἶνε θρεπτικὴ καὶ ὑγιεινή. Θὰ περιλαμβάνῃ καὶ ὄσπρια καὶ ψάρι καὶ κρέας καὶ χόρτα, διότι ὅλα χρειάζονται εἰς τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Δὲν θὰ παραλείπωμε δὲ καὶ τὰ αὐγὰ ποὺ εἶνε μία πολὺ ὑγιεινὴ τροφὴ ὅταν ἦταν φρέσκα.

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι μαγειρεύματος τῶν αὐγῶν, θὰ τοὺς περιγράψωμε δὲ ὅλους, ἀλλὰ προηγουμένως θὰ μιλήσωμε διὰ τὸν ἁπλούστερον τρόπον.

ΑΥΓΑ ΒΡΑΣΤΑ

Ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι βρασήματος τῶν αὐγῶν, ἀλλὰ οἱ κυριώτεροι εἶνε δύο: Μελάτα καὶ πηκτά.

Αὐτὰ δὲ [illegible] σὲ ἄλλους μὲ τὰ γοῦστο τοῦ καθενός.

Ἄλλοι τὰ θέλουν πολὺ μελάτα καὶ ἄλλοι λιγώτερο, ὅπως ἐπίσης τὰ πηκτά, ἄλλοι τὰ θέλουν πολὺ σφικτὰ καὶ ἄλλοι ὄχι.

Τὰ μελάτα θέλουν νὰ βράσουν δύο λεπτὰ τῆς ὥρας ἢ τὸ πολὺ 2 ½. Τὰ πηκτὰ 7—8 λεπτά. Ἂν δὲ τὰ θέλουμε πολὺ σφικτά, τότε 10 λεπτά.

Φυσικὰ μιλοῦμε γιὰ τὰ αὐγὰ τῆς κόττας ποὺ εἶνε τὰ συνηθέστερα στὸν τόπο μας, ἀλλὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι ὑπάρχουν καὶ αὐγὰ χήνας ἢ γαλοπούλας, τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ βράσουν ἕνα καὶ δύο λεπτὰ παραπάνω, ἀναλόγως τοῦ μεγέθους.

Τὰ πηκτὰ αὐγὰ τρώγονται καὶ σαλάττα μὲ λάδι, ξύδι, ρήγανι, ἁλάτι, ἀλλὰ τρώγονται καὶ μὲ ἄλλους τρόπους ποὺ θὰ περιγράψωμε ἄλλοτε ἀνακατωμένα μὲ [illegible] σαρδέλλα καὶ μὲ βούτυρο φρέσκο ἢ μὲ τυρὶ παρμεζάνα.

Ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ μιλήσωμε ἄλλοτε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Ὁ Σύνδεσμος Κουρέων Κομμωτῶν καὶ Μυροπωλῶν Πειραιῶς φέρει εἰς γνῶσιν τῶν μελῶν του, ὅτι τὸ κατώτατον ὅριον τῆς τιμῆς κτενίσματος διαρκείας (περμανάντ) καθωρίσθη δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 10.928 κοινῆς ἀποφάσεως τῶν ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν, Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως καὶ Ἐργασίας εἰς δραχμὰς 125, καὶ ὅτι πᾶς παραβάτης θὰ διώκηται καὶ τιμωρῆται ποινικῶς. Ἐπίσης θὰ τιμωρῆται καὶ ὅστις δὲν τηρεῖ τὸ γνωστὸν τιμολόγιον τὸ ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου.

Τὰ ἀνωτέρω φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἀποφυγὴν βαρυτάτων συνεπειῶν.

Ὁ Πρόεδρος
ΔΗΜ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΙΩΑΝΝ. ΔΡΕΤΤΑΣ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ

Ὁ πελάτης: Ἄκουσε, παιδί μου. Πιστεύω πὼς ἦταν χρέος σου νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς πὼς τὸ δωμάτιο ποὺ μοῦ ἔδωσες νὰ κοιμηθῶ εἶχε κορηούς.

Ὁ ὑπάλληλος: Ναί, κύριε, ἀλλὰ σκέφθηκα πὼς θὰ τὸ καταλαβαίνατε καὶ μόνος σας.

Δύο νεώτατα Παρισινὰ μοντέλλα 1937 ἀνδρικῶν κοστουμιῶν

Η ΚΑΛΛΟΝΗ

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΒΛΕΦΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΦΡΥΩΝ

Τὰ βλέφαρα καὶ αἱ ὀφρεῖς συνεισφέρουν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ὡραιότητα καὶ λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ αἰσθητικὴ ἀπαιτεῖ, ἵνα αἱ ὀφρῦς εἶνε κωνικῶς ἐμφυτευμέναι ἄνω καὶ πέριξ τῆς ρίζης τοῦ ἄνω βλεφάρου, κλίνουσαι ὁμαλῶς πρὸς τὸν κρόταφον, τὸ τρίχωμα πρέπει νὰ εἶνε λεῖον, μὲ μακρὰς καὶ λεπτὰς τρίχας ὁμαλῶς διευθυνομένας πρὸς τὸν κρόταφον.

Αἱ ὀφρεῖς, αἵτινες εἶνε κεκαλυμμέναι ὑπὸ τριχῶν διασταυρουμένων κατὰ διαφόρους διευθύνσεις καὶ ἑνομένων εἰς τὴν ρίζαν τῆς ρινός, δίδουν μίαν δυσάρεστον ὄψιν εἰς τὴν κοιλότητα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐν γένει κάτι τὸ ἀγριωπὸν εἰς τὴν ὅλην φυσιογνωμίαν.

Πολλαὶ κυρίαι τῶν ὁποίων αἱ ὀφρεῖς εἶνε ἡνωμένα εἰς τὴν ρίζαν τῆς ρινός, ἀποψιλώνουν τοῦτο διὰ διαφόρων μέσων, χάριν τῆς αἰσθητικῆς καὶ εἰς τοῦτο μὲν οὐδὲν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν, εἰς τὸ ζήτημα ὅμως τῆς ἀποψιλώσεως εἴτε τοῦτο γίνεται διὰ πομάδας εἴτε διὰ ξυραφίου ἢ δι' ἄλλου ὁποιουδήποτε μέσου ἔχομεν νὰ δώσωμεν συμβουλήν, ἵνα ἀποφεύγωσιν μὲ κάθε τρόπον τὴν χρῆσιν αὐτῶν, διότι σκληρύνεται ἡ ἐπιδερμὶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ χάνει τὸ χρῶμα, οὕτω δὲ τὸ ἀποτέλεσμα ἀποβαίνει χειρότερον. Ἡ μόνη ἁρμόζουσα ἀποψίλωσις εἶνε ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ καὶ πρὸς τοῦτο δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς εἰδικοὺς ἰατροὺς καλλονῆς.

Αἱ ἔχουσαι ἀραιὰς ὀφρεῖς δύνανται νὰ τονώσωσι τὴν ζωηρότητα αὐτῶν μεταχειριζόμεναι βαφὴν ἐκ Κοχόλ, δὲν πρέπει ὅμως νὰ γίνεται κατάχρησις αὐτῆς.

Ἡ κάτωθι σύνθεσις διατηρεῖ εἰς λαμπρὰν κατάστασιν τὰς ὀφρεῖς:

Sanoline	5	gr.
Eau distillee	5	»
Thymolbicodé	0,25	»
Chlorhydrate de cocaïne	0.20	»
Vaseline	10	»

Ἐμβάπτετε τὸ ἄκρον μαλακῆς μικρῆς ψήκτρας ἐντὸς τῆς ἄνω συνθέσεως καὶ τὴν περνᾶτε ἐπὶ τῶν ὀφρύων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν κροτάφων.

Διὰ τὴν ὡραιότητα τῶν βλεφάρων δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν κάτωθι συνταγήν:

Vaseline	5	gr.
Lanoline	14	»
Eau distillée	5	»

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΗ ΝΥΦΗ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝΕ....

Τὴ νύφη θὰ περάσουνε
κι' ἡ ρούγα ἀναφτουρίζει
Στὸ πιάτο τὰ ροδόφυλλα,

στὴν κίκαρη τὸ ρύζι,
κ' οἱ εὐκὲς σὰ βροχοστάλαμα
—Νὰ ζήσῃ νὰ ριζώσῃ,
καὶ στῶν παιδιῶν μας ἄμποτες
ἡ Παναγιὰ νὰ δώσῃ!

Κοκκίνιζαν τ' ἀμούστακα...
καὶ μιὰ μικρούλα—ὁ Γιούδας!
νὰ μὴ γελάσῃ, δάγκωνε
τὴν ἄκρη τῆς πλεξούδας.

Α. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Τὰ ντεκολτὲ

—Ἀμαλία, σοῦ λέγω, ὅτι μ' αὐτὸ τὸ ντεκολτὲ θὰ σὲ πάρουνε γιὰ καμμιὰ ἐλαφρή.

—Ἐμένα, θὰ πάρουν γιὰ ἐλαφρή, ποὺ ζυγίστηκα προχθὲς καὶ βγῆκα ἑκατὸν δώδεκα ὀκάδες;

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΝΗΓΩΝ

— Ἂν δὲν κάνω λάθος, κάπου γνωριστήκαμε.

— Ἔχετε δίκηο. Στὴν γενικὴ συνέλευσι τῆς Ἑταιρείας πρὸς Προστασίαν τῶν Ζώων.

ΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

— Πῶς! Μηδὲν στὰ ἑλληνικὰ μηδὲν στὰ μαθηματικά, μηδὲν στὴν Ἱστορία! Πέντε μηδενικὰ σὲ μιὰ ἑβδομάδα καὶ λὲς πὼς εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Βέβαια! Αὐτὸ εἶνε ἕνα ρεκόρ! Τὸ εἶπε καὶ ὁ δάσκαλος!

ΕΝΑΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ;

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΝΩΤΕΡΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΣΤΡΑΜΠΟΛΓΚΙ

Αἱ πληροφορίαι διὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἱσπανίας ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἀντιφατικαί. Τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικόν. Ἐν τούτοις.. τί ἀκριβῶς συμβαίνει; Θὰ ἦτο δυνατόν, ἆρά γε, νὰ δώσῃ κανεὶς εἰς τὸν ἀναγνώστην μίαν ἀντικειμενικήν, αὐθεντικὴν εἰκόνα τῆς καταστάσεως; Μάλιστα, εἶνε δυνατόν, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ἐπιχειρήσωμεν.

Ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλέον εὐγενεῖς λαοὺς τοῦ κόσμου, εὑρίσκεται εἰς τὴν δευτέραν του φάσιν. Ἡ πρώτη φάσις ἠμπορεῖ νὰ συνοψισθῇ μὲ λίγα λόγια εἰς τὰ ἑξῆς: Αἰφνιδιασμὸς τοῦ Φράνκο. Οἱ κυβερνητικοὶ εὑρέθησαν ἀπροετοίμαστοι, μὲ πολὺν λαόν, ἀλλὰ δίχως στρατιωτικὰ στελέχη — ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ κεραυνοβόλος προέλασις τοῦ Φράνκο εἰς ὅλα τὰ μέτωπα. Ἡ τραγωδία αὐτὴ εἶχε τὴν γνωστὴν κατακλεῖδα: Ὁ Φράνκο νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος ἔκρουε τὰς πύλας τῆς Μαδρίτης, φοβερὸς καὶ τρομερὸς πολιορκητής. Ἡ πτῶσις τῆς ὡραίας πρωτευούσης ἦτο πράγματι ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν... Καὶ ὅμως τὰ πάντα ἀνετράπησαν καὶ ὁ ἀγὼν εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν του φάσιν.

ΤΙ ΕΜΕΣΟΛΑΒΗΣΕ;

Ἡ δευτέρα φάσις: Ἡ Ρωσσία ἐπενέβη — αὐτὸ εἶνε γεγονὸς ἀναμφισβήτητον. Ὅσον καὶ ἂν ἡ Μόσχα, διὰ λόγους εὐνοήτους, δοκιμάζει νὰ ἀποτινάξῃ τὴν μομφὴν τῆς ἀναμίξεως, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ἐβοήθησε τοὺς δημοκρατικοὺς τῆς Ἱσπανίας, καὶ τοὺς ἐβοήθησε κατὰ τρόπον πολύτιμον. Ἡ ἀντίστασις τῆς Μαδρίτης εἶνε μία ἀπὸ τὰς τρανωτέρας ἀποδείξεις τῆς ρωσσικῆς βοηθείας. Τοὺς ἐβοήθησε εἰς τεχνικὰ στελέχη, εἰς πολεμικὸν ὑλικὸν καὶ εἰς κάτι ἄλλο ἀκόμη, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ὁμιλήσωμεν παρακάτω. Καὶ ἂν ἀκόμη ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰς τόσας φλυαρίας, δὲν ἠμποροῦμεν, ἐν τούτοις, νὰ μὴν ἀναφέρωμεν τὴν γνώμην — ποὺ σοβαροὶ κύκλοι ὑποστηρίζουν σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην — ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ Ἱσπανικοῦ ἀστικοῦ πολέμου, θέτει τὰ θεμέλια τῶν διεθνῶν ἐρυθρῶν λεγεώνων, τὸ πρωτόπλασμα τῆς μεγάλης στρατιᾶς, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ κινητοποιηθῇ καὶ νὰ χρησιμοποιηθῇ, αὔριον - μεθαύριον, εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Γ΄ Διεθνοῦς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗΝ

Τὸ μέγα μέρος τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ ἐξεκενώθη εἰς ἄλλα δημοκρατικὰ ἀσφαλέστερα σημεῖα, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀποτελεσματικωτέρα ἀντίστασις τῆς Μαδρίτης. Ἐκκένωσις τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ σημαίνει ὀλιγώτερα στόματα, περισσότερα τρόφιμα, ἀνώτερον πολεμικὸν ἠθικόν. Ὁδοφράγματα, ἀεροπορικοὶ βομβαρδισμοί, ὑπόνομοι. Ὑπόνομοι τεχνητοὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ ἔξω εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Πανεπιστημιακῆς Πόλεως, ἀλλὰ ἡ χρησιμοποίησις καὶ τῶν ὑπονόμων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε δὲν εἶχαν παρὰ τὸν πεζὸν ρόλον τῆς καθαριότητος. Ε. τὸ λοιπόν, τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα, αἱ ἀκάθαρτοι ὑπόνομοι μετετράπησαν εἰς πεδίον ἡρωϊκῆς πράγματι πάλης. Ἀκατάπαυστοι ἑκατέρωθεν τυφεκισμοὶ μέσα εἰς τὰς σκοτεινὰς ὑπονόμους! Ἄγνωστοι ἥρωες ἑκατέρωθεν μάχονται καὶ πέφτουν, δίχως θούρια, δίχως ἐγκώμια, δίχως φῶς. Ἄλλοι πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ ὕπαιθρον εἰς τὸ χαρούμενον φῶς τῆς Ἱσπανίας μὲ τρόμον βλέπουν μίαν ἄλλην ἐπιδρομήν— τὰ μελανὰ σμήνη τῶν ἀεροπλάνων τοῦ Φράνκο— βλαστημοῦν τὸν ἥλιο καὶ τρυπώνουν εἰς τὰ σκοτεινὰ καταφύγια τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἀμύνης. Τὰ ἀμυντικὰ ἀεροπλάνα ὑψώνονται νὰ κυνηγήσουν τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ σκαρφαλωμένοι στοὺς οὐρανούς, ἀλληλοτρώγονται. Τὴν τελευταίαν ἑβδμάδα καὶ αἱ δύο παρατάξεις ἔχουν ἀκετὰ ἀεροπλάνα.

ΕΙΣ ΤΑ ΑΛΛΑ ΜΕΤΩΠΑ

Νότος, Βορρᾶς καὶ βορειότερον οἱ Βάσκοι. Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι σχεδὸν φυλετικῶς διάφοροι ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς, ὀρεινοὶ καὶ ἐμπειροπόλεμοι, ἐπωφεληθέντες τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Φράνκο ἐκάρφωσε τὰς δυνάμεις του εἰς τὰ ἀχάριστα περιθώρια τῆς Μαδρίτης, ἐπετέθησαν μὲ πονηρίαν Ὀδυσσέως καὶ ἐξακολουθοῦν ἐπιτιθέμενοι ἀγρίως. Τὸ ὄνειρόν των εἶνε νὰ ἀποκλείσουν τὸν δρόμον τῆς Βιττόριας καὶ κάτι περισσότερον... τὸ Μπούργκος, ἐκεῖ δηλαδή, ὅπου ἥδρευεν ἀρχικῶς ἡ Κυβέρνησις τοῦ Φράνκο.

ΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Ἡ Ἐπιτροπὴ «Μὴ ἐπεμβάσεως» ἐξακολουθεῖ νὰ συνεδριάζῃ καὶ νὰ ἠθικολογῇ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον. Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς 12ης Δεκεμβρίου, ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν αὐτὴν πρόσθετον ἀκόμη κῦρος. Ὅλοι οἱ μετέχοντες ὑπόσχονται καὶ διακηρύσσουν ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὸ θανάσιμον ἁμάρτημα τῆς ἀναμίξεως. Καὶ ὅμως ὅλοι ἀναμιγνύονται καὶ ὅλοι ξεύρουν ὅτι... ὅλοι ἀναμιγνύονται. Καὶ μόνον αὐτό;... Ἡ ἀμηχανία τῆς Εὐρώπης εἶχε φθάσει μέχρι σημείου, ὥστε σοβαρώταται ἐφημερίδες, σοβαρώτατοι κύκλοι τῆς Εὐρώπης νὰ διακηρύσσουν σήμερον ὅτι εἶνε προτιμοτέρα μία τέτοια ὑποκρισία, παρὰ ἡ φανερὴ καὶ ἄνευ προσχημάτων ἀνάμιξις

Εἰς τὸν κατῆρα τοῦ Ἱσπανικοῦ ἡφαιστείου — φαντάσματα μοίρας κακῆς — περιπλέουν ὡς εὔφλεκτα πυροτεχνήματα οἱ στόλοι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων. Καὶ ἂν θέλετε λεπτομερείας, εἰς τὰ ἱσπανικὰ ὕδατα εὑρίσκονται τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἐκτὸς τῶν περιπλεόντων γαλλικῶν, τὰ ἑξῆς πολεμικά: Γερμανικὰ δύο θωρηκτὰ καὶ δύο καταδρομικά. Ἰταλικά: ἕνα θωρηκτὸν καὶ δύο καταδρομικά. Ἀγγλικά: ἓν θωρηκτόν, ἓν καταδρομικὸν καὶ ἑπτὰ ἀντιτορπιλλικά. Ἐκτὸς αὐτῶν, ἡ Ἀγγλία κρατᾷ ὑπ' ἀτμὸν τρία καταδρομικὰ μεταξὺ Γιβραλτὰρ καὶ Ταγγέρης, καὶ ἄλλα τρία εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ Σαὶν—Ζὰν—ντὲ—Λούζ. Ὑποβρύχια πόσα; Ἄγνωστον...

Λέγουν, ὅτι γρήγορα τὰ πράγματα θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν τρίτην φάσιν, τὴν ἀποφασιστικήν, ὅτι ὁ Φράνκο θὰ ἐπιτεθῇ κεραυνοβόλος διὰ νὰ ἐκπορθήσῃ, πάσῃ θυσίᾳ, τὴν Μαδρίτην. Πράγματι, ὡς λέγουν, εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Φράνκο ἔχουν καταφθάσει τὰς τελευταίας ἡμέρας, σημαντικαὶ βοήθειαι εἰς πολεμικὸν ὑλικὸν καὶ εἰς ἐθελοντὰς καὶ ὅτι οἱ ἐθελονταὶ αὐτοὶ εἶνε κατηρτισμένοι καὶ ἐμπειροπόλεμοι (ξένοι ὑπαξιωματικοί). Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν παράταξιν τοῦ Φράνκο καταγγέλλουν κάτι ἄλλο— καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ μὴν εἶνε τὸ ὀλιγώτερον σημαντικόν —ὅτι εἰς τὴν Καταλωνίαν τὰ Σοβιέτ, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν εἰδικῶν τεχνικῶν συμβούλων, διοργανώνουν σπουδαιότατα ἐργοστάσια πυρομαχικῶν, τὰ ὁποῖα θὰ δυνηθοῦν νὰ τροφοδοτοῦν ἐπ' ἄπειρον τους κυβερνητικοὺς μὲ πολεμεφόδια, δίχως νὰ φοβηθοῦν πλέον τὰς δυσκολίας τῶν θαλασσίων μεταφορῶν ἢ τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, λέγουν, ὅτι ἀπὸ τὸν γερμανικὸν λιμένα τοῦ Στεττίνου τὰ ἀτμόπλοια τῆς ἑταιρείας Στόμαν μεταφέρουν ἀκαταπαύστως εἰς τὴν Σεβίλλην πολεμικὸν καὶ ἀνθρώπινον ὑλικὸν — λέγουν μάλιστα, ὅτι οἱ εἰς Ἱσπανίαν μεταβαίνοντες εθελονταὶ ἔχουν, ἐν περιπτώσει θανάτου, ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τῶν οἰκογενειῶν των 50 χιλιάδ. μάρκα.

Εἰς τὴν 16ην—17ην σελίδα δημοσιεύομεν λεπτομερῆ

ΧΑΡΤΗΝ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων ἐπιχειρήσεων τοῦ ἐμφυλίου πολέμου

ΑΙ ΕΡΙΔΕΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ

Κάποιο τηλεγράφημα μᾶς ἀνήγγειλε τὴν παραίτησιν τῆς Καταλωνικῆς κυβερνήσεως. Τί νὰ συμβαίνῃ, ἆρά γε; Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ κυβερνητικὸν μέτωπον, τὸ λεγόμενον «Φρέντα Ποπουλάρ», ἀποτελεῖται ἀπὸ στοιχεῖα ἀριστερά. Τὰ στοιχεῖα ὅμως αὐτὰ δὲν συνδέει παρὰ ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τοῦ Φράνκο — ἀγῶνος ζωῆς ἢ θανάτου. Ἰδεολογικῶς τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀλληλοσυγκρούονται μὲ φανατισμόν. Τὸ «Φρέντα Ποπουλὰρ» ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀστοὺς αὐτονομιστὰς τῆς Καταλωνίας, τοὺς σοσιαλιστὰς καὶ κομουνιστάς, τοὺς τροτσκιστὰς καὶ τὴν ὁμοσπονδίαν τῶν ἀναρχικῶν, — ἐὰν οἱ πρῶτοι εἶνε συντηρητικώτεροι ἀπὸ τὴν σημερινὴν π.χ. κυβέρνησιν τῆς Γαλλίας, οἱ τελευταῖοι εἶνε ἀριστερώτεροι ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας. Αἱ ἰδεολογικαὶ ἀποστάσεις εἶνε ἀνυπέρβλητοι εἰς σημεῖον, ὥστε τὸ μέλλον νὰ ἐμφανίζεται ἀκανθῶδες καὶ ἐν περιπτώσει ἀκόμη ἐπικρατήσεως τῶν κυβερνητικῶν.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Βεβαίως, ἡ Ἀγγλογαλλικὴ συμμαχία ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ ἡ θέλησις τῶν δύο αὐτῶν κολοσσῶν Δυνάμεων, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν πολυπληθῶν συμμάχων των, ἠμπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ ἀποτρέψῃ τὸν πόλεμον.

Εἶνε παρήγορον ὅτι ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἐτόλμησαν νὰ ἐπιχειρήσουν, δειλὴν ἔστω, ἀπόπειραν μεσολαβήσεως μεταξὺ Φράνκο καὶ Καμπαλλιέρο. Εἶνε παρήγορον, ὅτι ἡ Ρωσσία, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία κατ' ἀρχὴν ἐδέχθησαν νὰ ὑποστηρίξουν τὸ διάβημα τῆς μεσολαβήσεως. Ἀλλὰ σημαντικώτερον καὶ ἑπομένως περισσότερον παρήγορον εἶνε, ὅτι ἡ Ἀμερική, ξένη μέχρι χθὲς εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν ἀλληλοφάγωμα, ἔσπευσε νὰ ταχθῇ ἀλληλέγγυος μὲ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν.

Λόρδος ΣΤΡΑΜΠΟΛΓΚΙ

ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

—Τὶς πατάτες τὶς πρωτοεισήγαγε εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Καποδίστριας, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν λαὸν «Γιάννης Πατάτας». Ἐπειδὴ ὅμως κανεὶς Ρωμηὸς δὲν ἐδέχετο νὰ τὶς δοκιμάσῃ, ὁ Κυβερνήτης διέταξε νὰ τὶς ἀφήσουν—ἕνα ὁλόκληρο φορτίο—στὴν προκυμαία τοῦ Ναυπλίου ἀφρούρητες. Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ μαντεύετε: Οἱ Ρωμηοὶ τὶς κατέκλεψαν. Κι' ἀπὸ τότε εἰσήχθη ἡ πατάτα στὸν τόπο μας.

—Ἕνας σεισμολόγος ἐμέτρησεν ὅτι εἰς διάστημα 50 ἐτῶν ἔγιναν 130.000 σεισμοὶ σ' ὅλη τὴ γῆ. Πρώτη ἔρχεται ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἰαπωνία μὲ 27.000 σεισμοὺς ἡ καθεμιά. Δεύτερη ἡ Ἑλλὰς μὲ 10.000, τρίτη ἡ Νότιος Ἀμερικὴ μὲ 8 χιλιάδες καὶ τελευταία ἡ Αὐστραλία μὲ 85 σεισμοὺς μόνον.

—Ὁ πρῶτος ζωόφιλος ἦταν ὁ Κινέζος Λὸ-Τσέ, ποὺ ἔζησε τὸν 6ον π. Χ. αἰῶνα κι' ἔγραψε ἕνα ὁλόκληρο βιβλίο ὑπὲρ τῆς προστασίας τῶν ζώων.

—Τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς ἔχουν ὕψος: Ἡ Πάρνης 1413 μέτρα, ἡ Πεντέλη 1.100, ὁ Ὑμηττὸς 1.027, ὁ Αἰγάλεω 467. Ὁ βράχος τῆς Ἀκροπόλεως ἔχει ὕψος 156 μέτρα, μῆκος 270 καὶ πλάτος 156.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΤΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ
OLYMPIC
ΑΝΔΡΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ, ΠΑΙΔΙΚΑ
ΣΤΕΡΕΑ ΚΑΙ ΚΟΜΨΑ
ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Α. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 31 - ΤΗΛ. 23-753

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ
ΔΩΡΟ ΕΦΕΤΟΣ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ
ΕΚΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΠΑΝ. Γ. ΣΚΑΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 29

«Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Παρνασσοῦ» ἠμποροῦν νὰ γίνουν συνεργάται του.

Θὰ διαβάζετε ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα μὲ μόνον [illegible] δραχμάς.- Κυκλοφορεῖ εἰς 200.000 ἀντίτυπα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΗΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΠΡΩΙΕΥΟΥΣΑ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΡΑΜΜΕΝΕΣ ΜΕ ΑΙΜΑ

Στὴν παρακάτω ἱστορία — καθὼς καὶ σ' ὅλες τῆς αὐτῆς φύσεως ποὺ δημοσιευθοῦν στὰ ἑπόμενα φύλλα τοῦ «Παρνασσοῦ» — μὴ ζητήσετε τέχνην.

Ὅταν ἀντιγράφῃ κανεὶς τὴ ζωή, πρέπει νὰ εἶνε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πιστὸς χρονογράφος, χωρὶς νὰ διανθίζῃ τὴν ἀντιγραφήν του μὲ ὡρισμένας ἀπαιτήσεις τῆς τέχνης.

Ἀλλὰ τί λέμε; Μήπως καὶ ἡ Ζωὴ — γιὰ νὰ θυμηθοῦμε μιὰ ρῆσι τοῦ Οὐάϊλδ — ὅταν ἔχῃ διάθεσι δὲν κάνει καὶ αὐτὴ τέχνη;

Ἦταν ἕνα αὐγουστιάτικο βράδυ, πρὸ εἴκοσι πέντε ἀκριβῶς ἐτῶν, γεμᾶτο μαγεια. Ὁλόγιομο τὸ φεγγάρι φώτιζε μὲ τὸ ἀσημένιό του φῶς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν κι' ἔκανε τὰ δειλὰ ζευγάρια τῶν ἐρωτευμένων ποὺ εἶχαν καταφύγει γιὰ νὰ ποῦν τὰ δικά τους στὸ Ζάππειο ἢ στὶς στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διός, στὶς ἀνηφοριὲς τῆς Ἀκροπόλεως ἢ στὶς πλαγιὲς τοῦ Μνημείου τοῦ Φιλοπάππου, νὰ φεύγουν φοβισμένα, ἀναζητῶντας κάποια σκοτεινὴ γωνιά.

Ξαφνικά, ἡ ὥρα ἐννηὰ πάνω κάτω, σ' ἕνα σημεῖο τῆς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ — ἐκεῖ ποὺ εἶνε σήμερα τὸ Ἐθνικὸ Γυμναστήριον —ἀκούστηκαν δυὸ πιστολιὲς ποὺ σχίσανε σὰν λογχισμοὶ τὴν ἀπόλυτη σιγαλιὰ τῆς νύχτας. Ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ διαφορὰ λίγων δευτερολέπτων. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀραιοὶ διαβάτες τοῦ δρόμου ἐκείνου—ἀραιοί, γιατὶ τότε τὸ Παγκράτι καὶ οἱ γύρω του συνοικίες δὲν εἶχαν πάρει τὴ σημερινὴ καταπληκτική τους ἀνάπτυξι — φοβισμένοι τρέξανε νὰ φύγουν. Μὰ σὰν ἑνώθηκαν, τρεῖς, πέντε, δέκα μαζί, ἔστευσαν νὰ δοῦν τί συνέβη. Δὲν πέρασαν παρὰ ἕνα-δυὸ λεπτὰ καὶ φάνηκε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους ἕνα παλληκάρι ἕως 24 ἐτῶν, πολὺ καλῆς ἐμφανίσεως ποὺ ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλωτά, ξεφωνίζοντας:

—Ὁ ἄτιμος!... Σκότωσε τὴν ἀγάπη μου! ...Μοῦ τὴν σκότωσε ἄνανδρα καὶ μπαμπέσικα!... Γιατὶ δὲν σκότωνε καλύτερα μένα καὶ ν' ἄφινε τὴ Λουλά μου;...

Καὶ ἕνα βογγητὸ πόνου σὰν οὔρλιασμα πληγωμένου θηρίου, ποὔχει πιασθῆ μεσα σὲ παγίδα κυνηγῶν τῆς ζούγκλας, ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη του.

Σ' αὐτὸ ἐπάνω φάνηκαν κι' ἕνα-δυὸ χωροφύλακες. Ἐπῆραν τὸ νέο καὶ ὅλοι μαζὶ πήγανε στὸν τόπο τοῦ δράματος.

Καταμεσὶς τοῦ δρόμου ἦταν ἀνάσκελα πε[illegible] μιὰ νέα καὶ πανεύμορφη γυναῖκα ὣ[illegible]ων. Εἶχε πλούσια, ὁλόξανθα [illegible]ανονικώτατο πρόσωπο, τὰ χα[illegible] τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο καθα[illegible]ῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Σὰν τρελλὸς ὁ ἀπελπισμένος νέος ρίχθηκε πάνω στὸ παγωμένο κορμὶ τῆς ἀγαπημένης του καὶ μὲ λυγμοὺς τὴ φιλοῦσε στὰ χείλη, στὰ μάγουλα, στὸ λαιμό, στὸ μέτωπο. Λὲς κι' ἤθελε μὲ τὴ θέρμη τῆς δικῆς του πνοῆς νὰ ξαναζωντανέψῃ τὸ νεκρό της σῶμα, νὰ τῆς ξαναδώσῃ ζωή..

Λίγα βήματα παρέκει ξαπλωμένος κι' αὐτὸς μπρούμυτα, μέσα σὲ μιὰ λίμνη αἵματος —γιατὶ εἶχε χτυπηθεῖ στὸν κρόταφο, ἀφοῦ πρῶτα ἐσκότωσε τὴ νέα μὲ μιὰ σφαῖρα ποὺ τὴν ἐφύτεψε κατάστηθα — καὶ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, φαινόταν ἕνας νέος, ἕως 25 ἐτῶν. Ἂν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἦσαν ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη τοῦ θανάτου, ποὺ τὸν εἶχε κυκλώσει λίγες στιγμὲς πρίν, καὶ ποὺ ὁ ἴδιος τὸν εἶχε ζητήσει, δίνοντάς τον καὶ στὴ δύστυχη ἐκείνη κοπέλλα, ὡς τόσο φαινόταν ἕνα παιδὶ σοβαρό. Ἦταν καλοντυμένος, μὲ ἄψογη ἐμφάνισι καὶ ὅλα ἐπρόδιδαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα δρᾶμα μὲ ἠθικὸ αὐτουργὸ τόν...Ἔρωτα — ναί, παιδιά μου, τὸν Ἔρωτα, ποὺ ἐνῷ σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη καὶ μήκη τῆς γῆς ἐσκάρωνε καὶ σκαρώνει ὤμορφες εὐτυχισμένες ἱστορίες, λουσμένες στὴ χαρὰ καὶ στὸ γέλιο, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα — ἀκόμα καὶ σήμερα, ἀλλὰ πιὸ πολὺ τὰ παληὰ χρόνια — ἔπαιρνε καὶ παίρνει τὴ μαύρη μορφὴ τοῦ δράματος, τῆς τραγῳδίας, τοῦ φονικοῦ, τῆς κατάρας...

Μὲ βία ἀνεσήκωσαν τὸ νέο ἀπὸ τὸ πτῶμα τῆς φίλης του, ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κατέφθασαν μὲ τὸ αὐτοκίνητο δυὸ φορεῖα τῆς ἀστυνομίας. Ἐκεῖνος τράβηξε νὰ φύγῃ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕνα ὑπομοίραρχο ποὺ εἶχε καταφθάσει γιὰ τὶς πρῶτες ἀνακρίσεις, μὰ ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ πτῶμα τοῦ νέου, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν οἱ ἴδιες πάλι βρισιές:

— Ἄτιμε!.... Ἄνανδρε!....

....

— Ἄτιμος καὶ ἄνανδρος!

Ἀλλὰ νὰ ἦταν τέτοιος τὸ κακότυχο παλληκάρι ποὺ εἶχε προσφέρει τὴ ζωή του ἀνώφελη ἐξιλαστήριο θυσία στὸ ματωμένο βωμὸ τῆς ἀγάπης του;

Ἂς δοῦμε τί γράφουν οἱ ἐφημερίδες — τὸ «Σκρὶπ» τοῦ Εὐστρατιάδη, καὶ ὁ «Χρόνος» τοῦ μακαρίτη Χαιροτούλου τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1911 — σὲ σειρὰν φύλλων σχετικὰ μὲ τὸ δρᾶμα αὐτὸ ποὺ συνεκλόνισε τὴ παληά, προπολεμικὴ ρωμαντικὴ Ἀθήνα.

....

«...Μόλις εἶχε γίνει ἕνα κοψίδι κρέας, παιδάκι τεσσάρων ἐτῶν ὁ Κῶστας Δεληβοριᾶς, ὁ τραγικὸς φονηᾶς καὶ θῦμα τῆς ἱστορίας ποὺ ἀφηγούμεθα, κ' ἔμεινε στὸ κόσμο πεντάρφανο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισε νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτό του, βρέθηκε σὲ ξένα χέρια. Οὔτε θερμὴ ἀγκαλιὰ μάννας, οὔτε γλυκὰ λόγια πατέρα εἶχε. Ὅλοι καὶ ὅλα ξένα γι' αὐτόν. Κάποια εὔπορη οἰκογένεια ἐπῆρε τ' ὀρφανὸ μαζί της, μὰ τὸ ξένο σπίτι, σὰν ξένο σπίτι. Κάθε κομμάτι ψωμιοῦ ποὺ ἔτρωγε ἦταν ἁλμυρισμένο ἀπὸ τὰ δάκρυά του. Ψωμὶ καὶ ξύλο. Ξύλο καὶ ψωμί. Κι' ἀπὸ πάνω δουλειά, πολὺ δουλειά, μ' ἕνα ἀποφόρι τῶν ἄλλων παιδιῶν τοῦ σπιτιοῦ στὶς πλατοῦλες του καὶ τὰ πόδια γυμνά, ὁλόγυμνα, χειμῶνα-καλοκαῖρι, κατὰ τὴν... ἀφρικανικὴν μόδαν.

»Ὅταν ἔγινε ἑπτὰ χρονῶν τὤστειλαν γιὰ δυὸ-τρία χρόνια στὸ σχολεῖο, μὰ ὅταν τὰ βράδυα τὸ μικρὸ αὐτὸ παιδάκι ἔπαιονε τὰ βιβλία του νὰ διαβάσῃ — κι' ἦταν ἐξυπνώτατο καὶ καλὸς μαθητὴς — γιατὶ τὴν ἡμέρα δούλευε σὰν σκυλλὶ — ἡ κυρία τοὔσβυνε τὴ λάμπα, γιατί, ὅπως ἔλεγε, τὸ πετρέλαιο εἶχε....λεπτά. Μέσα σὲ τέτοιο περιβάλλον χωρὶς ἀγάπη καὶ χωρὶς στοργή, πέρσσε τὰ παιδικά του χρόνια. Ὡς που ἔγινε 18 ἐτῶν. Τότε ἄφησε τὴν κόλασι ἐκείνη καὶ ζήτησε τὴ λευτεριά του. Τὸ αἷμά του ἔβραζε, τὰ νειᾶτα του τὸν πλημμύριζαν καὶ αἰσθανότανε πὼς ἦταν ἱκανὸς νὰ ζήσῃ μόνος του καὶ νὰ κερδίσῃ μὲ τὰ χέριά του τὸ ψωμί του. Χάρις στὰ λίγα γράμματα ποὺ ἤξευρε, κατώρθωσε νὰ προσληφθῇ σὲ μιὰ θέσι στὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖον ἑνὸς κ. Ζάκκα. Κατόπιν ἐπῆγε στρατιώτης, μὰ ἐπειδὴ ἦταν καλό, τίμιο καὶ ἐργατικὸ παιδὶ ξαναπῆρε τὴ θέσι του στὸ ἴδιο γραφεῖο κι' ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ μπρός. Ἦταν εὐτυχισμένος. Ὅσο μπορεῖ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος ἕνας νέος ποὺ νοιώθει νὰ τὸν κυκλώνῃ ἡ μοναξιὰ καὶ ἡ ἀπόλυτη γι' αὐτὸν ἀδιαφορία τοῦ γύρω κόσμου. Ὁ μισθὸς ποὺ ἔπαιρνε, τοῦ ἔφτανε καὶ τοῦ περίσσευε. Εἶχε πεποίθησι στὸν ἑαυτό του καί, τὸ καλύτερο, ἤλπιζε...

»Μὰ ἦλθε καὶ μιὰ μέρα ποὺ ὅλα στὴ ζωή του ἄλλαξαν μονομιᾶς.

Ἀλλ' ἂς ἀντιγράψουμε καλύτερα ἕνα μέρος τῆς ἐπιστολῆς ποὺ βρέθηκε στὴν τσέπη τοῦ Δεληβοριᾶ καὶ ποὺ τὴν εἶχε γράψει τὴν ἴδια μέρα τοῦ δράματος.

«....Ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ἔγραφε ἡ ἐπιστολή, μιὰ καταραμένη Τετάρτη, ποὺ εἶδα τὴ Λούλα μου μὲ τὰ ξέπλεκα μαλλιά της, νὰ ποτίζῃ τὰ γεράνια ποὺ στόλιζαν τὸ παράθυρό της, ἔχασα τὴν ἡσυχία μου, ἔχασα τὸ κέφι μου, ἔχασα τὴν ἠρεμία τῆς ψυχῆς μου. Κάτι ποὺ ὥς τότε δὲν εἶχα ξανανοιώσει. Τῆς ἔστειλα ἕνα γράμμα, δεύτερο, τρίτο, πέμπτο, ἑκατοστό. Τῆς ἔγραφα κάθε μέρα. Δὲν ἀπαντοῦσε. Καὶ τὸ χειρότερο: Ἔπαψε πιὰ νὰ βγαίνῃ στὸ παράθυρό της καὶ νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ γραφεῖον ποὺ ἐργαζόμουνα. Τότε καὶ ἐγὼ ἄλλαξα τακτική. Ἐσταμάτησα τὰ γράμματα κι' ἄρχισα νὰ τὴν παρακολουθῶ. Ἔγινα ἡ σκιά της.

Ἀσυγκίνητη ἐκείνη μοῦ ἔρριχνε περιφρονητικὲς ματιὲς κι' ἔφευγε. Δὲν ἀπεγοητευόμουν ὅμως.

Τοῦ κάκου. Τότε μου συνέβη κάτι τρομερό: Ἔπεσα ἄρρωστος. Εἶχα πυρετό. Ἤμουν φυματικός. Ναί, ἡ φυματίωσις ἄρχισε νὰ τρώῃ τὰ σωθικά μου. Καὶ ἀπὸ τότε πρὸς τί νὰ τὸ κρύψω; — ὅλη αὐτὴ ἡ μεγάλη, ἡ ἀπέραντη ἀγάπη μου μετεράπη σ' ἕνα βαθύ, θανάσιμο μῖσος. Ὅταν πιὰ εἶδα πὼς θὰ πέθαινα, αἰσθάνθηκα τὴ βαθειὰ ἐπιθυμία νὰ τὴν πάρω μαζί μου στὸν ἄλλο κόσμο. Ἡ γυναῖκα αὐτή, σκέφθηκα, ποὺ ἦταν ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου δὲν ἔπρεπε νὰ ζήσῃ, καὶ νὰ τὴ χαρῇ ἄλλος. Ἐπῆρα, λοιπόν, τὴν ἀπόφασί μου: Θὰ τὴν ἐσκότωνα καὶ κατόπιν θὰ αὐτοκτονοῦσα. Μὰ κατόπιν μετάνοιωσα. Θ' αὐτοκτονοῦσα, χωρὶς νὰ τὴν σκοτώσω. Αὐτὲς οἱ σκέψεις μὲ βασάνιζαν, ὅταν προχθὲς τὴν εἶδα νὰ μιλάῃ μ' ἕναν ὤμορφο νέο ποὺ φαινόταν νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Ὅλο τὸ αἷμά μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Ναί, θὰ τὴν σκοτώσω, ἀφοῦ προτίμησε τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἄλλου, ἀπὸ τὸν δικό μου.

Κῶστας Δεληβοριᾶς»

Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις προέκυψε ὅτι τὸ ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων παρακολουθοῦσε τὴν νύκτα τοῦ δράματος μιὰ σκιὰ ἀπὸ μακρυνὴ ἀπόστασι. Ἡ νέα φοβήθηκε, μὰ ὁ συνοδός της, ἔχοντας πεποίθησι στὰ γερά του μπράτσα, τὴν καθησύνασε. Γιὰ λίγες στιγμὲς ἡ σκιὰ χάθηκε. Τὸ ζευγάρι ξεθάρρεψε καὶ ἀγκαλιασμένο σφικτὰ περπατοῦσε ἀπολαμβάνοντας τὸ γλυκὸ μεθύσι τῆς ἀγάπης. Ξαφνικά, σὰν φάντασμα, βρέθηκε μπρός τους ὁ ἀπελπισμένος ἀντεραστής. Κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα πιστόλι. Πρὶν προφθάσῃ ὁ συνοδὸς τῆς ἄτυχης νέας νὰ ριχθῇ ἐπάνω του, ὁ Δεληβοριᾶς ἐσκόπευσε καὶ ἐπυροβόλησε. Ἡ ὤμορφη Ἀθηναία σωριάσθηκε νεκρή. Κατόπιν ὁ φονηᾶς ἔκανε λίγα βήματα πίσω. Ἐστήριξε τὴ κάννη τοῦ περιστρόφου του στὸ μυαλό του καὶ τὸ τίναξε στὸν ἀέρα....

Δυστυχισμένα νειᾶτα!...

ΤΙΜΟΣ

Περίφημος ἠθοποιός!

—Σὲ συγχαίρω, φίλε μου, γιὰ τὴν ὡραία βραδυά, ποὺ μᾶς ἔκαμες νὰ περάσωμε χθὲς στὸ θέατρο.

—Μὰ δὲν εἶχα χθὲς μέρος στὴν κωμῳδία!

—Ἴσια, ἴσια γι' αὐτό.

Εὐχάριστα παιχνίδια

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Νο 1

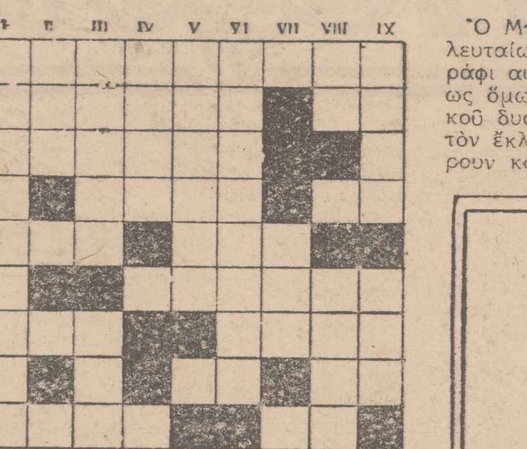

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ἱσπανικὴ ἐπαρχία.
2) Οὐδέτερον δικατάληκτον, ὑποθετικὸς σύνδεσμος.
3) Ἡ ὥρα [illegible]
4) Ἐπιφώνημα.— Τέσσαρα φωνήεντα, ἐξ ὧν τὸ δεύτερον δίς.— Ἀριθμός.
5) Τέσσαρα πρῶτα γράμματα ἀρχαίου ρήτορος.— Τώρα.
6) Φωνῆεν.— Ἀρχαῖον ὄνομα.
7) Ἀρχαῖος τύπος τοῦ ρήματος κολυμβῶ.— Ὄρος τῆς Φθιώτιδος.
8) Φωνῆεν.— Σύμφωνον.— Ἀναφορ. Ἀντωνυμία.— Πρόθεσις.
9) Εἶδος ἰχθύος.— Μόριον τῆς νέας ἑλληνικῆς, χαρακτηριστικὸν τοῦ μέλλοντος τῶν ρημάτων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Κάτοικος Ἱσπανικῆς ἐπαρχίας.
2) Ἵππος κέλης.
3) Τὸ σφυρὶ τῶν κτιστῶν. Μία ἀπ' τὶς εἰκοσιτέσσαρες.
4) Τὸ βγάζουμε ὅταν ξεσπᾶμε τὴν ὀργή μας.
5) Ἡ σύζυγος ἀγρίου θηρίου.
6) Σκωτικὸν ἐθνικὸν ὄργανον.
7) Σύμφωνον.— Κατάφασις.— Σύμφωνον.
8) Ἄνθη.— Πόλις παράλιος τῆς Φθιωτιδοφωκίδος.
9) Βασιλεύς.— Σκῶρος.

ΤΟ ΑΥΓΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

Πάρτε ἕνα αὐγὸ καλὰ ψημένο, ἕνα ἐπισκεπτήριον, ἕνα δακτυλίδι καὶ ἕνα ποτῆρι γεμᾶτο νερὸ ἕως τὸ μέσον.

Τοποθετεῖτε τὸ ἐπισκεπτήριον ἐπάνω εἰς τὸ ποτῆρι, βάλτε ἔπειτα ἐπάνω τὸ δακτυλίδι καὶ ἐπάνω σ' αὐτὸ πλέον βάζετε τὸ αὐγό.

Πρέπει λοιπὸν τώρα, δίχως νὰ ἀγγίξετε τὸ ποτῆρι οὔτε τὸ αὐγό, νὰ βάλετε τὸ αὐγὸ μέσα στὸ ποτῆρι.

Διὰ νὰ τὸ κατορθώσετε, ἀρκεῖ νὰ δώσετε ὁριζοντίως ἀκριβῶς ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ τὸ δάκτυλό σας σ' ἕνα ἄκρον τοῦ ἐπισκεπτηρίου, τότε αὐτὸ φεύγει, ἐνῷ τὸ αὐγὸ μὲ τὸ δακτυλίδι πέφτουν μέσα στὸ ποτῆρι.

Χάρτης Ἀττικῆς

Ὁ μεγαλείτερος καὶ λεπτομερέστερος ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ, ἔκδοσις τοῦ χαρτογραφικοῦ Οἴκου Κ. Γρήγουρα, πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ» δρχ. 15. Ἐπαρχίας 20.

ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΠΕΤΡΟΥ

Ὁ Μπάρμπα Πέτρος εἶχε ἀγοράσει τελευταίως ἕνα μεγάλο χωράφι. Στὸ χωράφι αὐτὸ ἐφύτευσε 12 συκιές. Τελευταίως ὅμως ἔπεσε θῦμα ἑνὸς αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος καὶ οἱ υἱοί του, ἀφοῦ τὸν ἔκλαψαν ἀρκετά, ἀπεφάσισαν νὰ εὕρουν καὶ τὴν διαθήκην τοῦ πατέρα των.

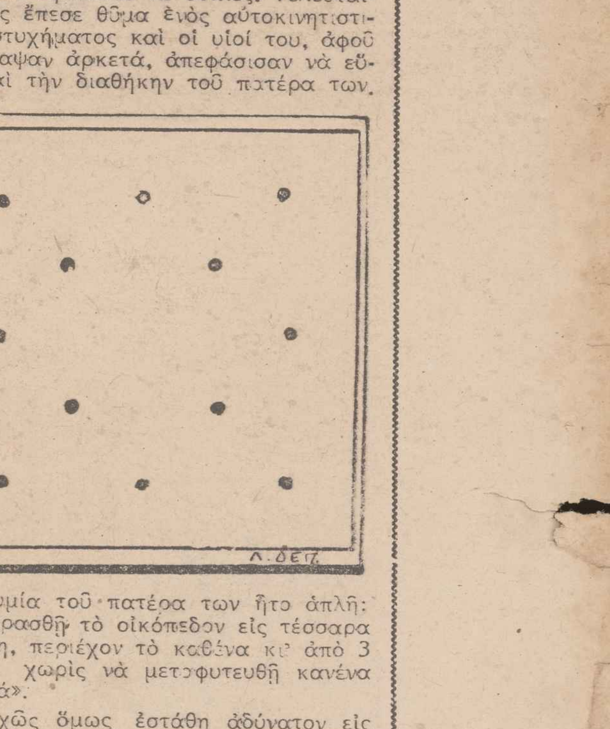

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα των ἦτο ἁπλῆ: «Νὰ μοιρασθῇ τὸ οἰκόπεδον εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, περιέχον τὸ καθένα κι' ἀπὸ 3 δένδρα, χωρὶς νὰ μεταφυτευθῇ κανένα ἀπ' αὐτά».

Δυστυχῶς ὅμως, ἐστάθη ἀδύνατον εἰς τοὺς υἱοὺς νὰ εὕρουν τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος καὶ στὸ τέλος κατέληξαν εἰς διαφόρους δικηγόρους. Οὔτε αὐτοὶ ὅμως ἠμπόρεσαν νὰ δώσουν μίαν λύσιν. Μήπως μπορεῖτε σεῖς νὰ τὴν εὕρητε — διότι μία καὶ μόνη ὑπάρχει — καὶ νὰ βγάλετε τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ ἕνα μεγάλο μπελᾶ;

ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Θέλετε νὰ μάθετε πῶς ἐσχηματίσθησαν οἱ ἀραβικοὶ ἀριθμοὶ ποὺ τόσο συχνὰ μεταχειριζόμεθα;

Σχεδιάσατε ἐπάνω σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ ἕνα ὀρθογώνιο μὲ τὰς δύο διαγωνίους του, σχῆμα ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν σφραγῖδα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰουδαίων Σολομῶντος.

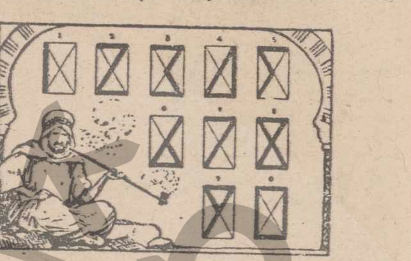

Τὸ σχεδιάγραμμά μας σᾶς δείχνει πῶς θὰ σχηματισθοῦν οἱ δέκα αὐτοὶ ἀριθμοί.

Θὰ βρῆτε, βέβαια, ὅτι τὸ 4 καὶ τὸ 5 δὲν ὁμοιάζουν καὶ πολὺ μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ γνωρίζομεν, θὰ τοὺς ἀναγνωρίσετε ὅμως μὲ λίγη ὑπομονή.

Γιὰ τοὺς ἄλλους ἀριθμούς, ἐὰν στρογγυλέψετε λίγο τὰς διαφόρους γωνίας, θὰ ἐξακριβώσετε ὅτι οἱ ἀριθμοὶ 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 0, εἶνε ἀκριβῶς ὅπως συνηθίζομαι νὰ τοὺς γράφωμεν.

Ὁ ἀγώνας τῆς γυναίκας

—Μάλιστα, ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε [illegible], χαμερπεῖς, τιποτένιοι. Ἡμεῖς δὲ ζητοῦμεν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξισωθῶμεν πρὸς αὐτούς.